

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Bir sesle uyanırsınız. Hissettiğiniz ilk şey acıdır,
duyduğunuz ilk söz: Katil.
Hayatınızda kaç gizemli boşluk olabilir?

PANZEHİR

AKIL OYUNLARI'nın yazarı
DANIEL PALMER

KORİDOR YAYINCILIK – 266

ISBN: 978-605-4629-89-3

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229

MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

PANZEİR

Daniel Palmer

Özgün Adı: Helpless

© 2012 by Daniel Palmer

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör: Zübeyde Abat

Çeviren: Dilan Toplu

Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

EKOSAN MATBAACILIK

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Tara Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul

Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2019

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi

No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul

Tel.: 0212 – 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69

Faks.: 0212 – 544 66 70

info@koridoryayincilik.com.tr

PANZEHİR

DANIEL PALMER

Çeviren: Dilan Toplu

1

Shilo, New Hampshire, Mart Ayı

Aşkın insana neler yaptırabileceğini tahmin bile edemezsiniz. Siyah hırkasını çıkarırken Lindsey Wells'in aklından geçen buydu. Giderek hızlanan kalbi, onun daha önce hiç aşmadığı bir sınırı aşmak üzere olduğunun farkındaydı. Kollarındaki tüyler de, sanki bu yabancı fakat heyecan verici deneyim onları da endişelendiriyormuş gibi diken diken olmuştu. *Devam et,* dedi Lindsey kendi kendine. Ve gülümseyerek bir düğmeyi daha özgürlüğüne kavuşturdu. Kafasının içinde “Hayır,” ya da “Sakın,” diye bağırان bir ses falan yoktu. O da bu yüzden yılmadan, utanmadan ve on beş yıllık hayatında hiç hissetmediği kadar büyük bir azgınlıkla düğmelerini açmaya devam etti.

Neşeli hali, kıskanılacak not ortalaması ve futboldaki muhteşem ikili mücadele yeteneğiyle tanınan Lindsey başını sağa eğmiş; omzuyla kulağı arasında tuttuğu telefondan Tanner Farnsworth'ün derin nefeslerini dinlemeye koyulmuştu. Vücudu karmaşık hislerle çalkalanırken bu yaptığının biraz delice olduğunun da farkındaydı. Ara sıra

beyninde bunun yanlış olduğuna dair ibareler oluşsa da Lindsey onları görmezden geliyor; bunun işin eğlenceli kısmı olduğunu düşünüyordu. Kendisini bu kadar coşkulu hissetmesine sebep olan, bu işin yanlışlığıydı zaten.

“Şu anda ne yapıyorsun?” diye fısıldadı sonra Tanner.

Sesi. Tanrım, sadece sesi bile yeteri kadar muhteşemdi. O derin tınlı, henüz bir adama ait olacak kadar kalınlaşmamış fakat bu seviyeden çok da uzak olmayan sesi özgüvenle yankılanıyor; Lindsey’in kendisini arzulanan, hatta güzel biri gibi hissetmesini sağlıyordu. Ve kendini en son bu kadar güzel hissettiğinde, küçük çaplı bir güzellik yarışmasında yer alan sadece dokuz yaşında bir çocuktuk. Vücudu değişmeye başlayıp annesi de kızını bir hezimetten diğerine sürüklemekten sıkılınca o günler de sona ermişti zaten. Şimdi fiziksel yetenekleri konusundaki özgüvenini futbol; dış görünüşü konusundaki özgüvenini ise Tanner veriyordu ona.

Sonra sutyeninin kopçasını açtı ve Tanner’ın kendisine verdiği, kalp şeklindeki altın kolyeyi (ya da Jill Hawkins’in dalga geçtiği gibi altın kaplama kolyeyi) okşamaya başladı. Onu ilk kez birinin sevgilisi yapan şeydi bu kolye. Öyle sıradan birinin değil *ama*, diye düşündü Lindsey. Taylor Lautner’a olan benzerliği, şahane vücudu ve gerçekten harika olan kişiliğiyle takımdakiler dahil tüm arkadaşlarını kıskandıran Tanner Farnsworth’ün sevgilisi.

Normalde Shilo Lisesi’nde, futbolcularla Amerikan futbolu oyuncuları pek fazla kaynaşmazlar, futbolcular daha çok disiplinli ve çalışkan tiplerden oluşurdu. Amerikan futbolu meraklıları, yemeklerini C binasında vahşi hayvanlar gibi yerken futbolcular F binası kafeteryasında güzel bir yemeğin tadını çıkarırlar ve uyuşturucu kullanmak şöyle dursun, çoğu içki bile içmezdi. Tabii bunda, midesi yıkanarak Jägermeister’den arındırıldıktan son-

ra takımdan atılan Sandy Wellford'un payı olduğunu da unutmamak lazımdı. Öte yandan, etrafta dolaşan söylen-tilere göre (ki Tanner bunları doğrulamıştı) Amerikan futbolu takımının yarısı steroid ya da onun gibi hızlarını arttıracak şeyler kullanıyordu. Ama elbette ki Tanner, diğer yarıya aitti. Lindsey'in sevgilisi (*Tanrım, sevgilisi!*) öyle işlere bulaşmazdı.

Lindsey'in bedeni, kısa ömründe yaptığı en ayıp şeyle; telefonda konuşurken soyunmak ve detayları sevgilisiyle paylaşmakla meşgul olduğu için alev alevdi. Hem bu kadar yanlış hem de bu kadar seksi gelen bir şey yapıyor olmak, kendini güçlü hissetmesini sağlıyordu.

"Pekala, hırkama çıkardım," dedi sonra cilveli bir sesle.

"Of, beni delirtiyorsun Lin, delirtiyorsun."

Lindsey, Tanner'ın kendisine Lin demesine bayılıyordu. Çocuğun bunu söyleme tarzı çok tatlıydı.

"Eh, sen istedin."

"Evet ama gerçekten yapacağını düşünmemiştim. Şimdi nasıl olduğunu görmek istiyorum."

"Ne? Buraya gelmek mi istiyorsun?" dedi Lindsey dehşet içinde. Sonra da sesinden, ne kadar paniklediği belli olmuş mudur diye düşünüp korktu. Tanner'ı görmek istiyordu elbette. Hatta her şeyden çok istiyordu. Ama Tanner bakir değilken Lindsey için durum farklıydı. Bu da başlangıçta ikisi arasında bir gerginliğe sebep olmuş fakat sonra Tanner, bunu çok da önemsemediğini söyleyerek fedakarlıkta bulunmayı kabul etmişti. Öpüşmek, dokunmak gibi şeylerle yetinmek de sorun değildi. Şimdiyse işin içine biraz erotik sohbet katıyorlardı ama *esas olayı* yapmak? Yok, ona daha vakit vardı. Balodan sonra belki. Zaten baloya da sadece birkaç hafta kalmıştı, Tanner bu kadar dayanmayı başarabilirse belki...

"Lin, benim kanatmam lazım."

Hayır! diye bağırarak istiyordu Lindsey. *Kapatma hemen.* Aklından, Tanner'ın aniden telefonu kapatmak istemesine sebep olabilecek şeylerin listesi geçmeye başlamıştı bile. Korkularının en başında da “Beni terk edecek,” düşüncesi vardı. Kalbi, sanki bu çoktan gerçekleşmiş gibi sızlamaya başlayınca Lindsey de gerekenden fazlasını söylememek için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

“Neden?” diye sordu sonra. Sesi güçlkle çıkıyordu.

“Bilmiyorum, sıkıldım biraz. Sen de beni kızdırıyorsun.”

Ve böylece Lindsey, yeni bir panik dalgasına maruz kalmış oldu. *Olamaz, “S” ile başlayan kelimeyi söyledi.* “Kapatmanı istemiyorum.” Bu sırada hırkasını yeniden giymiş fakat önünü açık bırakmıştı.

“Ben eğlenceli olur diye düşünmüştüm ama saçma geldi şimdi. Yani seni göremedikten sonra ne anlamı var ki?”

Lindsey, bir kez daha telefonu kulağıyla omzu arasına sıkıştırarak düz, kahverengi saçlarını her zamanki gibi atkuyruğu şeklinde toplarken o anın heyecanı kaybolmuş ve yaptığına pişman olmuştu bile.

“Neden görmek için bu kadar ısrarcısın?”

“Çünkü çok seksisin.”

“Annem her an eve gelebilir.”

Aslında bu yalandı. Lindsey'in annesi, aynı sokakta oturan Ali'nin evine, büyük olasılıkla her zaman olduğu gibi bolca şarap eşliğinde boşanmaları hakkında dertleşmeye gitmişti ve eve de ancak gece yarısından sonra gelecek, ondan birkaç dakika sonra da yalnız başına sızacaktı. Babası ise çat kapı gelemeyecek kadar uzağa taşınmıştı.

“Dediğim gibi, önemli değil ama kapatmam lazım.”

“Hayır, istemiyorum.” *Ayrılacaksın benden, biliyorum işte* diye düşündü Lindsey ama söyleyemedi.

“O zaman buna engel olacak bir şey göster bana.”

“Nasıl yani?”

“Doğum gününde sana yeni cep telefonu aldılar. Onunla fotoğraf çekip bana gönderebilirsin, dediğim gibi, seni görmek istiyorum.”

Lindsey, bunu duyunca yüzü kızarsa da sevgilisiyle tartışmamış; onun yerine yorganına işlenmiş olan yeşil barış sembolünün ortasına oturup bacaklarını da yataktan sarkıtarak sırtını dikleştirmiş ve fotoğrafını çekmişti. Sutyenini çıkarmış olsa da hırkası göğüslerini saklamaya devam ediyordu fakat Lindsey yine de, önünü baştan çıkarıcı şekilde açık bırakmayı tercih etmişti. Ardından yüzünün üst kısmını kadraja almadan, gülümseyerek poz verdi. Çirkin olduğumu düşünecek ve beni balodan önce terk edecek, kesin. Ama buna rağmen, fotoğrafı Tanner’a göndermekten geri durmamıştı.

Sevgilisinin bu mesajı alıp cevap vermesi ise yalnızca birkaç saniye sürdü.

“Muhteşemsin. Bu kadar seksi görüldüğüne inanamıyorum, Lin. Megan Fox halt etmiş, senin vücudun efsane. Başka fotoğraflar da istiyorum. Sana aşık oluyorum sanırım.”

Tanner’ın, onu güzel ve ünlü bir kadınla kıyaslaması, Lindsey’in özgüvenini tazelemişti. Bir de aşık oluyorum demesi vardı ki bunu hiç şüphesiz samimiyetle dile getirmişti.

“Beğendin mi?” Bunu sorarken sesinin tereddütlü çıkmasına engel olamamıştı.

“Beğenmek ne kelime.”

Lindsey, bunun tam olarak ne anlama geldiğini gayet iyi biliyordu. *Artık benden ayrılmasına imkan yok*, diye düşündü. *Bunu gördükten sonra mümkün değil*. Ve hırka-

sını çıkardı. Göğsüne yasladığı kolu ise göğüslerini kapatıyordu.

Gönderiliyor...

İletildi.

“Güzel. Başka yok mu?”

“Pek sanmıyorum, Tanner.”

“Neyse, sorun değil. Yarın fırsatım olursa seni araya çağım.”

Fırsatım olursa! Tanner “Fırsatım olursa,” demişti.

“Bir dakika,” dedi Lindsey hemen.

Ve diğer elini de serbest bırakarak yeni bir fotoğraf çekti. *Artık hayal gücüne yer yok,* diye düşündü gönderdikten sonra.

“Güzel.”

Ama Lindsey’in yüzü asılmıştı. Tanner’ın sesi, bu kez o kadar da heyecanlı gelmiyordu. *Tahta gibiyim de ondan,* diye sızlandı kendi kendine. Aslında vücudundaki en iyi yerin, uzun ve güzel bacakları olduğunu biliyordu; bir de kalçası tabii. Bu yüzden hemen pantolonunu, ardından da iç çamaşırını çıkardı. Herhangi bir şüphesi kalsın istemiyordu. Sonra boy aynasının karşısına geçip yan dönerek, Tanner’ın her şeyi olmasa da yeteri kadarını görmesine izin verdi.

Klik.

İletildi.

“Vaaay! Vay canına. Lin, sen bir harikası. Bunu istiyorum işte. Sana sırlıslıkla aşığım, biliyor musun? Dünyanın en şanslı erkeğiyim ben. Haydi biraz daha göster!”

“Tanner, ben...”

“Balo yaklaşıyor,” dedi sonra Tanner.

Lindsey, bunun altında yatan tehdidi hemen fark etmişti. Bir sonraki hafta ya da belki balo gecesi, Tanner bir anda

ona eşlik etme fikrinden vazgeçebilirdi ama Lindsey buna izin vermeyecekti. Bu yüzden yatağına dönüp gözlerini kapatarak uzandı ve bir eliyle vücudunu okşarken diğeriyle de Tanner'ın her şeyi görebilmesi için kamerayı tuttu. Her şeyi. Nefes alış verişi sıklaşmış, kalp atışları hızlanmıştı. Limuzinin arkasında Tanner'ı öptüğünü, vücudunu onun-kine yapıştırdığını hayal ediyor; bir yandan da kendine dokunuyordu.

Sonra, birkaç fotoğraf daha çekip, beğenmediklerini sil-dikten sonra kalanları Tanner'a gönderdi.

“Bu senin için Tanner, sadece senin için.”

“Elbette. Yalnız bir şey söyleyeyim mi?”

“Evet.”

Lindsey o sırada yorganının altına girmiş, çıplaklığını kendinden bile gizlemeye çalışıyordu.

“Bu, hayatımın en harika gecesi.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Tanner, o fotoğraflar. Onları kimseye göstermeyeceğine söz ver, tamam mı? Biri görürse biterim ben. Söz ver, Tanner.”

“Söz, Lin, söz veriyorum.”

2

Shilo, New Hampshire, Ağustos Ayının Sonları

“Top bende!”

Jill Hawkins, rakibine iyice yaklaşmış ve üzerinde büyük bir baskı kurmuştu. Normalde kızlar futbol a takımı olan Shilo Vahşi Kediler’de forvet olarak oynuyor olsa da, şimdi topa en yakın oyuncu olmak, onu savunmanın bir parçası yapıyordu. Jill’in, her biri aynı, turuncu, file antrenman formasını giymiş olan takım arkadaşları da oraya koşarak topun karşısında bir barikat oluşturmuşlar ve takım halinde hareket ederek rakibin geçmesini engellemişlerdi.

Jill’in, boşluğu vaktinde kapatması, Lindsey Wells’in topa istediği açıyla vurmasına engel olunca o da sola yönelir gibi yapmış fakat Jill’i kandırmayı başaramamıştı. Ardından Jill, Lindsey ne olduğunu bile anlayamadan topu çalıp uzaklaştı.

“İşte top böyle çalınır!” diye bağırdı Jill’in, on yıldır a takımının antrenörlüğünü yapan babası. “İyi çalımdı, Jill! Aferin!”

Jill bunu duyunca ona dönmüş ve ısılt ısılt gülümsemişti.

Tom'un ise bu manzara karşısında durup duygularını bastırması gerekiyordu. Dışarıdan bakan biri, bu bakışmada herhangi bir tuhaflık sezemezdi ama Tom, Jill'in yüzündeki bu sevinçten çok büyük anlamlar çıkarmaması gerektiğinin farkındaydı. Kızın yüz ifadesi ne kadar sıcak olsa da aralarındaki buzların eridiği hâlâ söylenemezdi çünkü.

Çatışma.

Tom Hawkins, futbolun bir savaş oyunu olduğunu gayet iyi biliyordu. Kendisi de bir zamanlar, Shilo Vahşi Kediler erkek a takımında sezonun en iyi oyuncusu seçilmişti. Ayrıca futbolun hayata da çok benzediğinin farkındaydı. Sonuçta her ikisi de bir sürü çatışmadan oluşan ve bir zaman kısıtlaması olan şeylerdi; birini bir düdüğün, diğerini ise ölümün sonlandırdığı.

Dökülmemiş koyu renk saçları, insanlara hâlâ huskyleri anımsatan mavi gözleri, lisedekiyle aynı olan bel ölçüsü ve rüzgarlığının üzerinden bile belli olan kaslı vücuduna rağmen Tom Hawkins, kırk üç yaşında ve hayatının devre arasında olduğunu biliyordu. İlk devrenin son on yılını da, kızlara, son düdük çalana kadar mücadeleye devam etmeleri gerektiğini öğreterek geçirmişti. Bu yüzden kendisi de aynı şeyi yapacaktı. Kızını geri kazanmak için bu kadar çabalamasının sebebi buydu.

Sonra düdüğünü çalarak takımına, duran top çalışmasının başladığını haber verdi. Futbolda şampiyonun kim olduğunu belirleyen, genellikle köşe vuruşları olurdu. Antrenmanlarda ne çalışılacağına ise koçlar karar verir fakat bu çalışmayı kaptanlar yönlendirirdi. Bu yüzden kızları harekete geçirme görevi de takım kaptanları Chloe Adamson ve Megan McAndrews'a düşmüştü.

"Hey, turuncu, topun geçmesine izin vermiyoruz!" dedi Hawkins kolsuz bir forma giymiş olan kıza.

“Yukarı, ileri ve uzağa!” diye bağırdı başka biri de.

Oysa kızın atışı, yere oldukça yakın bir mesafeden Tom’a doğru gelmiş, istenildiği kadar uzağa da ulaşamamıştı.

“İyi denemeydi, Becky!” diye bağırdı o sırada Lindsey Wells.

“Hayır Lindsey,” diye azarladı Tom da. “İyi falan değildi! Hatta berbattı ve sen de bunu gayet iyi biliyorsun.”

Tom’un yüz ifadesinin sertleştiğini görecektense kadar yakınında olan kızlar yere bakmaya ve ayaklarıyla toprağı eşelemeye başlamışlardı. Hepsisi de koçun Lindsey’e neden bu kadar sert çıktığını gayet iyi biliyordu. Sahada arkadaşlarına karşı son derece acımasız olmaları ve herkesin bir diğerinden iyi olmaya çabalaması gerektiği öğretilmişti onlara. Bunun dışında erkek muhabbeti yapmak da yasaktı ve “İyi denemeydi,” ya da “Çok üzgünüm,” gibi şeyler, küfür etmekle eşdeğer sayılıyordu.

Tom, liselerde hem erkekleri hem de kızları çalıştırmakta deneyimli olduğu için aradaki farkları da iyi bilir ve Shilo kızlar takımının koçu olarak ilk görevinin, bu farklılıkları kabullenmek değil değiştirmek olduğunu düşünürdü. Mesela koçluk deneyimine başlarken kızlara sorduğu ilk soru “Neden buradasınız?” olmuş fakat kimse cevap vermeye gönüllü olmamıştı. Bir süre sonraysa onun ısrarla sormaya devam ettiğini gören titrek bir el pes etmiş ve çekinerek “Çünkü yetenekliyim,” demişti. Bunun hemen ardından da tıpkı Tom’un beklediği gibi diğer kızlar da konuşmaya ve takım arkadaşlarının bu cesur yorumunu desteklemeye başlamışlardı.

“Hayır, inanılmaz yeteneklisin!” dedi biri ve bunu destekleyen şeyler saymaya başladı.

Erkekler, özgüvenlerini kabadayılık yaparak yüksel-

tirken kızlar bunu takım arkadaşlarının desteği sayesinde yapıyordu anlaşılan. Ve bu iyi bir şeydi çünkü takıma olan saygılarını gösteriyordu. Kötü bir şeydi çünkü pek fazla bencil davranmayacaklarının göstergesiydi. Bencil olmalarıysa, top kendilerine geldiğinde şut çekmek yerine pas atacaklarını işaret ediyordu.

Tom bu yüzden sık sık “Altı yaşındaymışsınız gibi oynayın,” derdi. “Hatırlıyor musunuz o zamanları? Bu benim topum! Benim!”

Oyuncularını içgüdülerine göre hareket eden, bencil ve zeki kazananlara dönüştürmek; her birinin, bireysel kaynaklarını üst düzeyde kullanırken bir yandan da takım olarak etkin bir çalışma ortaya koymayı öğrenmesine bağlıydı. Tom da bunun için Donanma Özel Savaş Komutanlığı’nda öğrendiği teknikleri uyguluyor; Özel Operasyonlar Komutanlığı’nın en sevdiği mottolarından biri olan “Tek başımayken gücüm ancak öldürmeye yeter ama birlik olursak, hakimiyeti ele geçirebiliriz”i tekrarlayıp duruyordu.

Aslında Shilo Lisesi’nin organize ettiği kariyer günü olmasa, Tom üniversiteye gidip orada da en iyi oyuncular arasında gösterilmeye devam edebilirdi fakat o etkinlikte, donanmanın açtığı bir standı görmüş ve masanın üzerinde duran küçük televizyonda durmadan oynayan, bir donanma SEAL’ı* olmak için gerekli fiziksel ve mental koşulları anlatan üç dakikalık videoyu izleyip iki dakika içinde kararını vermişti.

Standta görevli olan askerin Tom’u ikna etmek için çabalamasına bile gerek yoktu; genç adamın gözlerinde çakan kıvılcımları görmemek imkansızdı zaten. Ve lise diploması-

* SEAL: Deniz, Hava, Kara anlamına gelen Sea, Air, Land sözcüklerinden oluşturulmuş; Amerikan ordusundaki özel bir birliği temsil eden kısaltma.

(Çev. N.)

nı aldıktan bir gün sonra Tom, donanmaya yazıldı. Bu karara şaşırان annesiyle babasına ise üniversitenin bekleyebileceğini fakat genç bir adamın dayanıklılığı ve gücünü gerektiren donanmanın bekleyemeyeceğini anlatması gerekmişti.

Shilo'nun gençleri arasında bu yolu seçen tek kişi de o değildi üstelik. Tom'un hem çocukluk hem de takım arkadaşı olan Roland Boyd da onun izinden gitmiş ve orduyu üniversiteye tercih ederek Tom'la aynı gün kayıt olmuştu. Fakat Tom'un kararı ailesini şaşırtırken Boyd'un orduya girme isteğı, tamamen babasının arzularından kaynaklanıyordu ama insan o belgeye imza attıktan sonra, motivasyonunun ne olduğunun bir önemi de kalmıyordu elbette. Sonrasında Tom, donanma konusunda ısrarını sürdürmüş; Boyd ise kendisini deniz tuttuğundan diğer arkadaşları Kelly Kavanagh ile birlikte karaya geçmeye karar vermişti.

Kelly, Tom'un lisenin son yılında uzunca bir süre birlikte olduğu sevgilisiydi fakat orduya katılmak konusunda her ne kadar Tom'dan etkilenmiş olma olasılığı varsa da bunun sebebi kesinlikle ilişkilerini sürdürmek değildi. Roland'ın aksine Kelly'nin zengin bir ailesi yoktu ve üniversiteye gidebilmek için kendisine vaat edilen bursa ihtiyacı olduğunu söylemişti. Tom da mezuniyetten sonra hiç görüşmediğı Kelly'nin, "üniversiteye gitme" planlarına sadık kaldığını düşünüyordu. Bu yüzden SEAL müfrezesiyle birlikte bir eğitim için Almanya'ya gittiklerinde onu göreceğı aklının ucundan bile geçmedi. Kızın orduda altı yıl daha geçireceğinden hiç haberi yoktu ama bu karşılaşma, iki eski sevgilinin yeniden görüşmesine olanak sağlamış ve ikisinin de hayatlarını sonsuza dek değiştirmişti.

Almanya'daki bu görüşme her ne kadar Tom'un mezuniyetten beri Kelly'yi ilk görüşü olsa da, ona olan ilgisinin asla sönmediğini gerçeğini değiştirmiyordu. Zaten aralarındaki ilişkiyi tazelemelerinin üzerinden bir yıl bile

geçmeden Kelly ordudan ayrılmış, bir kız bebek dünyaya getirmiş, bebeğin babasıyla evlenmiş ve soyadını Hawkins olarak değiştirmişti.

Ama bu evlilik yalnızca altı yıl sürdü.

Ve boşanmaları, Tom'un silahla girdiği tüm çatışmalardan daha zorlu bir süreç oldu.

Tom'dan istediği şeyleri alamayan Kelly, bunun intikamını baba-kız ilişkisini bozarak almaya karar vermiş ve ikilinin arasına kalıcı bir duvar örme çabasına girişmişti. Eski kocasının, bunu başarması yıllar sürse bile en nihayetinde onun isteklerine teslim olacağını düşünüyordu. Bu da Jill'in altı yaşından itibaren babasıyla ilgili olarak öğrendiği her şeyin, annesinin ona söylediği yalanlardan ibaret olmasına neden oldu.

Bir akşam, "Doğru mu baba?" diye sormuştu Jill telefonda ağlayarak. "Anneme kürtaj olsun diye yalvardın mı?"

Jill, Kelly'nin Tom hakkında uydurduğu her şeyi dikkate alıyor ve doğru kabul ediyordu. Söylenen her yalan, iftira ve hakaret, Jill için babası hakkındaki gerçekler haline gelmişti. O da bulduğu her fırsatta, babasına bu hikayelerin doğru olup olmadığını soruyordu.

"Uyuşturucu kullandın mı?"

"Hayır."

"Beni hiç dövdün mü?"

"Hayır."

"Ya annemi?"

"Asla."

Tom, Jill'in söylediği tüm suçlamaları savuştursa da ne kadar başarılı olduğundan emin değildi. Yine de en azından, kızının onu bu sorulara devam edecek kadar umursadığının farkındaydı. Jill ona defalarca, eğer doğru

değillerse annesinin bu korkunç şeyleri neden söylediğini sormuştu.

Tom da bunu çoğu zaman “Bazen insanlar, öfkelerini dindirmek için kırıcı şeyler söyleyebilir ya da yapabilirler,” diye cevaplardı.

Ebeveynleri arasındaki bu anlaşmazlığın sebebi olan sırrı Jill’e açıklayamayacağı için, Tom da Kelly’nin bu karalama kampanyasına karşılık vermek zorunda kalmıştı. Boşanmalarının ardından, ödediği yüklü miktardaki nafaka ve çocuk yardımının yarattığı yük nedeniyle Westbrook’a, daha kuzeyde fakat ekonomik anlamda daha yaşanılabilir olan bir yere taşınmaya karar vermişti ama yine de, evine daha yakın ve daha dolgun maaşlı işler yerine, Shilo Lisesi’ndeki rehberlik görevine devam ediyordu. Jill’i mümkün olduğunca fazla görebilmek adına eski evinin bulunduğu ve Kelly’nin boşanmanın ardından kalmaya karar verdiği Shilo’dan uzaklaşmamayı seçmişti çünkü. Tom, neredeyse her hafta, Kelly’ye mektup ya da kartpostal gönderir; doğum günü, mezuniyet, resital ya da Jill için önemli olabilecek başka ne varsa, hiçbirini kaçırmamaya da özen gösterir ama her birinde istediği zaman kendisini arayabileceğini ve onu asla yalnız bırakmayacağını yazdığı o mektupların hiçbirine bir cevap alamazdı. Oysa her seferinde, daima yanında olacağını söylemekten geri durmuyordu.

Tom’un, doldurması gereken ekstra saatleri, şampiyona ayarındaki bir kızlar futbol takımını çalıştırmaya adanmasının ardındaki tek sebepse, bir gün kızına da koçluk yapabilme ve böylece aralarındaki bağı güçlendirme umuduydu. Ama Jill, okuldaki ilk yılında, orta okulda son derece başarılı olduğu futbol yerine hokeyi seçince Tom mesajı almıştı: *Takımın antrenörü babamsa, futbol falan oynamam.* Bu yüzden ikinci sınıfa geçtiği yaz, Jill’in de seçmelere

geldiğini görünce, diğer kızlar ağladığını fark etmesin diye başını çevirmek zorunda kaldı.

Tom, kızının neden böyle aniden karar değiştirdiğini bilmiyordu. Belki de Jill, annesinin oldukça açık bir şekilde dile getirdiği taleplerin aksine takıma yazılmak isteyecek kadar merak etmişti babasını. Ama sebep ne olursa olsun, bunun aralarındaki ilişkiyi güçlendirdiği aşikardı. Tabii Tom'un ümit ettiği kadar olmayacağı da ortadaydı. Üçüncü sınıfa geçmek üzere olan kızıyla aralarındaki ilişki, hâlâ geçmişe takılı kalmaya devam ediyordu çünkü.

Çatışmalara.

Vahşi Kediler'in sezonun ilk maçına çıkmasına yalnızca iki hafta kaldığı düşünülürse, hazırlanmak için çok kısıtlı bir zaman vardı. Ama sahada gezinen on yedi atkuyruğunun topla yaptığı konuşmaları dinleyen Tom, kızların kazanmaya hazır olduğunu düşünüyordu.

"Organize olun biraz! Top nereye gidiyorsa siz de oraya koşun!"

"Hadi parçala ağları!"

Ardından Tom, düdüğünü çalarak günün son idmanını başlatmış; kaptanlar takımı hızla doğru pozisyonlara sokmaya çalışırken yaz güneşi de iyice yükselmişti.

Sonra kızlardan birkaçı başka yöne, sahanın kenarına yanaşan polis arabasına doğru bakmaya başladı. Tom da bakışlarını o yöne çevirdi. Aracın üzerindeki ışık yanıp sönmüyor fakat sirenler çalmıyordu. Tom, midesinin çalkalandığını hissetti.

Aradan bunca yıl geçmiş olmasına rağmen, polis arabaları onu ürkütmeye devam ediyordu.

Ne yaptığımı biliyorlar, düşüncesi geçti aklından.

Beni almaya geldiler.

Sırrım açığa çıktı.

3

Siyah beyaz araç kaldırırma çıkmış ve ani bir frenle durmuştu. Tom, yanıp sönen ışığın ve akşam güneşinin etkisiyle, yolu daraltmamak adına iki tekeri kaldırımında olacak şekilde park edilen arabanın içindeki polisin yüzünü seçemiyor; yalnızca gölgesini görebiliyordu. Ama tek bir araç ve tek bir polis olması, korktuğu şey için gelinmediğinin göstergesiydi. Öyle olsa ekibin çok daha kalabalık olması gerekirdi ama yine de Tom'un bu rahatlığı fazla uzun sürmemişti.

En az yüz on kiloluk ağırlığı ve bir seksen boyuyla epey heybetli görünen Çavuş Brendan Murphy, üzerinde spor ceket ve kravatıyla, pek de zarif olmayan hareketlerle inerken Tom da pek fazla muhatap olmamaya çalıştığı bu adamı seyreliyordu. Zamanında Tom'un gösterdiği başarılar ona pek çok hayranın yanı sıra, bir tane de sözünü sakınmayan hasım kazandırmıştı: Lisenin amerikan futbolu takımının öne çıkan savunma oyuncularından Brendan Murphy. Normal futbol oynayan herkesin birer korkak olduğunu düşünen dağ gibi adam. Tom'un başarılarının, kendisinininkileri gölgelemesinden nefret eden Doğu Canavarı. İlkokuldan beri, babası gibi Shilo emniyetinin bir parçası olacağını bilen tek çocuk.

Murphy'nin sahaya yaklaştığını gören kızlar, an-

trenmanlarını bırakmış ve onu izlemeye koyulmuşlardı. Murphy, genellikle atsız kovboylar gibi yürürdü ama bugün o kasıntı halinden eser yoktu. Tom, yalnızca kasaba toplantıları ya da öğrenci buluşmalarında rastladığı Murphy'nin, daha önce hiç bu kadar sıkkın görüldüğünü hatırlamıyordu.

“Kaptanlar, takımı toplayıp idmana devam edin!” diye bağırdı ve sonra takımın en iyi savunma oyuncularından olan ikizler Flo ve Irena'nın babaları otuz beş yaşlarındaki koç yardımcısı Vern Kalinowski'ye döndü. Adam da parmaklarını ağzına sokup Tom'un (gün geçtikçe daha çok sinir olsa da) yapamadığı şekilde bir ısıklık çalarak kızları sahaya geri döndürmüştü.

“Tom, konuşmamız lazım,” dedi Murphy elini bile uzatmadan.

“Neler oluyor?” diyen Tom göğsünde bir sıkışma hissetti. İnsanların yüz ifadelerini, sözde psişiklerin akıl okuyabildiği kadar rahat okurdu çünkü.

Murphy de, aynalı güneş gözlüğünü burnunun ucuna kadar indirip etrafına bakarak kimsenin kendilerini duymayacağından emin olduktan sonra konuşmaya başladı.

“Bunu söylemenin kolay bir yolu yok,” dedi, “o yüzden doğruca söyleyeceğim.”

Tom güçlükle yutkunurken bir yandan da devam etmesi için başını sallıyordu. Midesi düğüm düğümdü sanki.

“Kelly öldü,” diye devam etti Murphy. “Ve ölümünün bir kaza olmadığını düşündüren sebepler var.”

Tom'un başı dönüyor, dizleri güçsüzleşiyor, midesi bulanıyordu. Sonra dönüp, kayarak rakibinin ayağındaki topu çalmakla meşgul olan kızına, Jill'e baktı. Onun bu haberi duyunca yaşayacağı acıyı düşünmek bile Tom'un nefes almasını zorlaştırıyordu.

Onun ne halde olduğunu gören Murphy de Tom'u kolumdan tutup polis arabasına doğru götürmüştü.

“Ne zaman? Nasıl?” Tom, kendi söylediği sözcükleri, sanki metrelerce öteden geliyorlarmış gibi duyuyordu. Sonra düşmemek için arabanın kaportasına yaslanıp ağzına kadar gelen kusmuğu yuttu.

“Sabah koşuya çıkan biri, onu evinin arkasındaki koyakta bulmuş,” diye anlatmaya başladı Murphy. “Başlangıçta düşmüş ve başını bir taşa çarpmış gibiydi ama evde boğuşma belirtileri bulduk, adli tabip de yüzünde, taşla değil ancak bir yumrukla oluşabileceğini düşündüğü bir morarma fark etti. Eve, hırsız varken girdiğini düşünüyoruz.”

“Ah...Tanrım...Jill.”

“Şu an bir psikolog buraya doğru geliyor, Tom,” dedi Murphy bunun üzerine. “Cathleen Wells'i de aradık. Kızı Lindsey, Jill'in en iyi arkadaşıymış galiba.”

“Evet, evet, doğru. İyi yapmışsınız,” dedi Tom kulaklarında sönük bir yankıdan ibaret olan sesiyle.

“Aramamı istediğin başka biri var mı? Aileden, komşulardan? Ya da bir rahip?”

Yoktu. “Şimdilik hayır.”

“Cesedi teşhis etmek için birinin adli tıbbı gitmesi gerekiyor, Jill bunu yapmak ister mi sence?”

Tom'un yanıtı yine olumsuzdu. “Hayır, şu anda böyle bir şeyi kaldırabileceğini zannetmiyorum. Ama sorarım. O kabul etse de etmese de, Jill'i sakinleştirdikten sonra ben gider bakarım zaten.”

“Haberini ona kendin vermek istediğine emin misin? O konuda da yardımcı olabiliriz istersen.”

Tom'un tüm vücudu hissizleşmişti. Bir kez daha dönüp, topu roket gibi fırlatan kızına bakarken aklından geçen düşünceler de o top gibi dönüp duruyordu.

Zavallı kızım... Çok ama çok üzgünüm... Bu senin için çok zor olacak... Ne büyük bir haksızlık...

Sonra dudağını ısırmayı bırakarak soruyu cevapladı. “Sorun yok, ben söylerim. Bunu benden duyması daha iyi olur.”

“Peki. Bu arada, Tom...” Murphy’nin sözcükleri, Tom’un yeniden dikkatini toplamasını sağlamıştı. “Seninle merkezde ayrıca görüşmemiz gerekecek.”

“Ne için?” Tom, yüzündeki ifadeden endişeli görünmediğini umuyordu. Kelly’nin evinde bir şey mi bulmuşlardı? *Onunla ilgili bir şey?*

Murphy’nin yüzünü inceleyen Tom, adamın bir şeyler sezdiğini düşünüyordu. Belki de gözlerini kaçırdığı için. Ama Murphy’nin gerginliği, Tom’un endişelerini daha da arttırmıştı.

“Olayla ilgili bilgi topluyoruz,” diye yanıt verdi Murphy. “Kelly’nin son birkaç gün neler yaşadığını bilmemiz lazım. Endişelenecek bir şey yok.”

Tom bunun üzerine; *Bilmiyor*, diye düşündü. *Benden süphelense böyle davranmazdı.*

Ama bu bakış açısı Tom’un endişelerini tamamen dindirmeye yetmedi. Bir donanma SEAL’ı olarak, operasyonlar esnasında dostu düşmanı ayırt edebilmek adına beden dili, yüz ifadeleri ve mimikleri okuma konusunda eğitim aldığı için de kollarını göğsünde birleştirmiş, yüzünü asmış ve dudaklarını sıkı sıkıya kapatmış olan Murphy’nin, bunu sadece formalite olsun diye istemediğini gayet iyi fark edebiliyordu.

“Benimle Kelly’nin öldürülmesi hakkında mı konuşmak istiyorsun?”

“Eski eşinin ölümü henüz cinayet kapsamında değil. Bu da gerçekten önemli sayılmaz, sadece rutin sorular olacak.

Ama yine de uyarmadı dememen için söyleyeyim, son yirmi dört saat içinde neler yaptığını da soracağım.”

Tom, Murphy’nin ne demek istediğini anlamakta güçlük çekiyordu. “Olay esnasında nerede olduğumu ispatlamamı mı istiyorsun?” diye sordu rahatsızlığını gizlemeyerek.

“Ben sadece konuşmamız gerektiğini söylüyorum.”

Tom, ona arkasını dönmüştü.

Takımın yanına doğru ağır ağır yürüyen babasını fark eden Jill de, ters giden bir şeyler olduğunu anlamış gibiydi çünkü kollarını güçsüzce iki yana bırakmıştı. Ardından Tom ona doğru önce yavaş sonra hızlanarak yürüdü. Yanına vardığındaysa kızını, sarılarak takım arkadaşlarından uzaklaştırmış; o küçük bedeninin titremeye başladığını hissetmişti.

“Jill, tatlım,” dedi sonra içinde büyüyen paniği gizlemeye çalışarak. “Maalesef biraz önce çok korkunç bir haber aldım. Senden sakın olmanı istiyorum.”

“Ne oluyor?” diye sordu Jill koyu renk gözleri dehşetle açılarak, “Ne öğrendin?”

Tom, gözlerini kızından kaçırarak haberi vermeye hazırlanırken Murphy’nin de uzaktan kendisini izlediğini fark etmişti. Adamın yüz ifadesini bu mesafeden göremiyordu ama arabanın üzerine ellerini yaslayıp rahatça oturmuş olması, katilin peşine düşmüş bir polise hiç uymayacak bir davranıştı.

Murphy daha çok, bir numaralı zanlıyı tespit etmiş biri gibi görünüyordu.

4

Tom, Shilo polis merkezinin tek katlı binasının lobisine yerleştirilmiş olan siyah, plastik sandalyelere oturmuş; boş gözlerle, pleksiglas pencerenin ardında telsizden bir anons geçen memura bakıyordu. Hissiyatını tamamen kaybetmiş aklı ve bedeniyle burada olmasının tek sebebi, bir an önce bu görüşmeyi atlatıp ilgisini esas olarak yönlendirmesi gereken yere, Jill'e ve onun ihtiyaçlarına dönebilmektir. Genç kızı epey zorlu günler bekliyordu ama Tom, bu sürecin hiçbir aşamasında onu yalnız bırakmamayı kafasına koymuştu bile.

Sonra sağ tarafından bir gürültü duyunca dönüp, ceke-ti ve kravatıyla büyükçe metal bir kapıdan geçmekte olan Brendan Murphy'yi gördü.

"Geldiğin için teşekkür ederim," dedi polis anlayışlı sayılabilecek bir ses tonuyla. "Görüşme odası şu tarafta."

Böylece Murphy önde, Tom arkada, duvarları mavi renge boyanmış oldukça aydınlık bir koridorda ilerlemeye başladılar. Kapısında ZABIT ODASI yazan bir odayı geçtikten sonraysa Murphy, siyah harflerle GÖRÜŞME ODASI yazan başka bir kapıyı açmış ve içeri girmişti.

İçeride, üzerinde bir kayıt cihazı ve mikrofon olan eski bir masa vardı ve zaten oldukça ufak olan oda, bu masa

sayesinde ikiye bölünmüş gibi duruyordu. Beton duvarlarda ise, insana iki yüz litrelik bir akvaryumu anımsatan çift taraflı ayna hariç hiçbir şey yoktu.

Bir an önce oradan ayrılmayı düşünen Tom, kapıya dönük kırmızı, plastik sandalyeye oturduktan sonra Murphy de karşısına geçip birleştirdiği ellerini masaya koydu. Tom, adamın soğuk bakışlarından hiç hoşlanmamıştı.

“Evet,” dedi Murphy cihazın KAYIT tuşuna basarken. “Sahip olduğun bazı yasal haklar olduğunu biliyorsundur.”

“Biliyorum.”

“Yasa gereği önce onları okuyacağım. Bu görüşme kaydını dosyaya koyabilmemiz için bunu yapmam gerekiyor.”

Tom şaşırmış gibi görünse de aslında bunun olacağını biliyordu. “Beni tutuklayacak mısın yoksa?”

Murphy buna gülmüştü. “Hayır, sadece formalitelerden kurtulmaya çalışıyorum. Ama soruşturmanın bir noktasında şüpheli konumuna gelersen bunu tabii ki aleyhinde delil olarak da kullanabilirim.”

“Çok rahatlattın.”

“Evet. Sessiz kalma hakkına sahipsin. Söyleyeceğin her şey, mahkemede aleyhine delil olarak kullanılabilir. Şu anda da, daha sonraki sorgularda da yanında bir avukat bulundurma hakkına sahipsin.”

Tom, rahatsız olduğunu Murphy’ye fark ettirmeye çalışıyordu. “Biliyorum ama bu hakkımdan vazgeçiyorum.”

“Peki, peki. Teşekkürler. Üzgünüm. Sana garip geldiğinin farkındayım.”

“Evet, garip olduğu kesin.”

“Ee, anlat bakalım, Jill nasıl?”

Kızının adını duymak bile Tom’un canını acıtmaya yetiyordu. Jill’e, gelip kendisiyle birlikte Westbrook’ta kalması için neredeyse yalvarmış fakat kızı bunun, kendisi için mümkün olmadığını açıkça belirtmişti.

“Şu anda beni gerçekten tanıyan ve anlayan insanlarla olmak istiyorum.” Gözyaşları arasında babasına söylediği buydu.

“Ne kadar iyi olabilirse o kadar işte,” dedi Tom da sonra. “Şu anda Cathleen Wells ve Lindsey ile kalıyor, onu misafir odasına yerleştirmişler. Klinik doktoru, uyuması için ona bir sakinleştirici verdiğiinden, ben buraya gelmeden önce o hâlâ uyuyordu.”

“Resmi teşhis için adli tıbbâ gidecek vaktin oldu mu?”

“Evet, o işlemleri hallettim,” dedi Tom. Ama sesinden, bunun kendisi için ne kadar sarsıcı bir deneyim olduğu anlaşılıyordu. Orduda, bir SEAL olarak görev yaptığı zamanlarda epeyce ceset görmüştü ama hiçbir şey insanı, kızının annesini çelik bir sedye üzerinde cansız yatarken görmeye hazırlayamıyordu işte. Lise aşkı ölmüştü, çıplak bedenini ise ince, yeşil bir çarşaf saklamaya çalışıyordu.

Tom, kadının başındaki yaraları görmüştü: Biri sağ şakağında, polisin taşa çarpma sonucu olduğunu düşündüğü yerde; diğeri, yani başka bir şeyin neden olduğu ve daha şüpheli görünense solundaydı. Kelly’nin bir zamanlar son derece canlı olan sarı saçları, matlaşmış ve koyulaşmış gibiydi. Dudakları korkunç bir mora bürünürken derisi de ona ve kemiklerine ait değil gibi görünüyordu.

Ölüm kimseye yakışmazdı zaten.

Sonra Murphy, Tom’un önündeki dosyayı açtı ve “Pekala,” dedi, “Kelly’yi en son ne zaman gördüğünle başlayalım?”

Tom’un bu soruya cevap vermek için fazla düşünmesine gerek yoktu. Kelly’yi neredeyse hiç görmezdi çünkü. Eski eşi, Jill’in antrenmanlarına da maçlarına da gelmezdi ve kızına da bunun sebebinin, Tom’u görmek istemeyişi olduğunu açıkça belirtmişti.

“İki hafta önce,” dedi Tom bu yüzden. “Johnny Rockets’ta.”

“Yüz Kırkıncı Cadde’deki mi?”

“Evet.”

“Ne yapıyordun orada?”

“Jill ile on beş günde bir akşam yemeği için buluşuyoruz. Kelly onu getirip bırakır ve kırk beş dakika sonra da almaya gelirdi.”

“Jill hiç Westbrook’a geldi mi?” Murphy, not almakla falan uğraşmıyordu. Adamın, onun hayatı hakkında bu kadar bilgi sahibi olması Tom’un canını sıkıyordu.

“Bir yıldır hiç gelmedi. Bir gerginlik durumu vardı.”

“Gerginlik?”

“Jill, mahkemenin bana izin verdiği gibi her hafta sonu görüşmeyi istemedi.”

“Anlaşamıyor musunuz?”

“Kelly hakkında konuşacağımızı düşünmüştüm.”

“Sadece meseleyi daha iyi anlayabilmek için sordum.”

“Sosyal hayatı ve okul dışı aktivitelerini kısıtlamak zorunda kalıyordu,” diye açıkladı Tom. “Ben de biraz fedakarlık yaptım ve ayda bir defa geceyi benim evimde geçirmesine, iki defa da birlikte akşam yemeği yemeye razı oldum. Geçen seneye kadar da bu düzenimiz gayet iyi işliyordu ama çocuklar büyüyorlar işte. Daha meşgul oluyorlar. Boşanma da berbat bir şey. Ne diyebilirim ki?”

“Ben evli değilim,” dedi sonra Murphy, “ama hayal edebiliyorum.”

Bunu hayal bile edemezsin, diye düşünmüştü Tom ama Kelly’nin, kendisini kızının gözünde bitirmek için yürüttüğü kampanyayı anlatacak hali de yoktu.

“Yani Kelly ile en son iki hafta önce görüştünüz?”

“Doğru.”

“Jill’in onu ne zaman gördüğünü biliyor musun?”

“Bu sabah olmalı,” diye yanıtladı Tom. “Jill bu yaz Lull Farm’da çalışmaya başladı. Pazartesi’den Cuma’ya, sabah sekizde gidip dörtte çıkıyor; oradan da futbol idmanlarına geliyor.”

“Sezonun ilk maçı yaklaşıyor değil mi?”

“İki hafta kaldı.”

“Üst üste üçüncü eyalet şampiyonluğuna mı oynuyorsunuz şimdi?”

“Dört,” diye düzeltti Tom. “Ama şu anın spordan bahsetmek için pek uygun olmadığını düşünüyorum.”

“Değil tabii,” diye katıldı Murphy de. “Belki de Kelly’nin komşularıyla yaptığım görüşmelerden söz etmek daha doğru olur. Hepsinin de ilk söylediği şey, ikinizin pek iyi anlaşılamadığı.”

Bana bunları niye anlatıyorsun ki, diye düşündü Tom. “Kafalarımız biraz farklıydı.”

“Aranızdaki ilişkiyi düşmanca olarak nitelendirebilir misin?”

“Kelly’yi benim öldürdüğümü mü ima etmeye çalışıyorsun?”

“Ben hiçbir şey ima etmiyorum, Tom. Sadece soru soruyorum ama madem bahsettin sorayım. Bugünkü antrenmandan önce neredeydin?”

“Evdeydim, verandamda yapmam gereken işler vardı.”

“Yanında biri var mıydı? Orada olduğunu doğrulayabilecek birileri?”

“Hayır, yalnızdım.”

“Sevgilin? Eşin?”

“İkisi de yok.”

“Ve tüm gün evde olduğunu söylüyorsun?”

“Hayır,” dedi Tom bunun üzerine. “Bir ara malzeme almak için Home Depot’a* gittim, çivi almaya.”

“Fiş aldın mı?”

Tom, bunu kontrol etmek için cüzdanına bakma ihtiyacı bile hissetmedi çünkü onları asla saklamazdı. “Hayır.”

“Ödemeyi nasıl yaptın?”

“Nakit.”

Bu senin için hiç iyi olmadı, diyordu Murphy’nin yüz ifadesi. “Üzerinde ne olduğunu hatırlıyor musun?”

“Bir tişört ve Red Sox şapkam.”

“Tam olarak ne zaman gittin?”

“Öğleden sonra üç gibi sanırım. Oradan direkt antrenmana geçtim.”

“Peki Home Depot’a gidip gelmek aşağı yukarı ne kadar sürer? Yani evinden oraya, oradan da Shilo’ya.”

“Evden gidişim kırk dakika,” dedi Tom. “Westbrook, alışveriş yapabileceğim yerlerin hepsine uzak. Oradan Shilo’ya geçmek de bir saate yakın sürer.”

Tom, Murphy’nin kafasında hesap yapmaya çalıştığını görebiliyordu. “Son zamanlarda Kelly ile tartıştığınız oldu mu?” diye sordu polis.

“Hayır.”

Murphy, bu cevap karşısında yüzünü biraz ekşitmişti. “Nafakayla, Jill’le ya da o zorlu velayet davanızla ilgili herhangi bir şey yaşanmadı mı yani?”

“Konumuzla bunun ne ilgisi var?” diye parladı Tom.

“Sakin ol. Dediğim gibi, ben sadece her şeyi anlamaya çalışıyorum. Mahkemedeki kayıtlarınızı inceledim çünkü o zamanki tartışmalardan kalan bir gerginliğin hâlâ sürüp sürmediğini merak ettim. O zaman bu velayet davası epey tatsız geçmiş anlaşılan.”

*Büyük bir yapı market zinciri. (Cev.N.)

“Brendan, artık lisede değiliz,” dedi Tom sonunda. “O zamanlar anlaşılamadığımız için beni şüpheli göstermeye çalışmıyordursundur umarım.”

“Bu hiç profesyonelce olmazdı,” dedi Murphy. “Hem ben senin şüpheli olduğuna dair bir şey söylemedim.”

“Buna hiç gerek yok,” dedi Tom. “Bu arada geçmişten söz açılmışken; Kelly’nin benim hakkımda doğrulanmamış, kanıtlanamamış, tamamen yalandan ibaret birçok iddiada bulunduğunu da bilmen gerek. Ama tüm bunlar çok uzun bir zaman önceydi.”

“Dokuz yıl,” dedi Murphy hızlıca. “Kelly, senin uyuşturucu kullandığını, onu aldattığını, şiddet uyguladığını ve sert çıkışların olduğunu beyan etmiş.” Adam her şeyi ezberlemiş gibi görünüyordu.

“Hiçbiri doğru değil.”

“Ama yine de onunla tartışmaktan vazgeçip Jill’in velayetini almasına izin vermişsin. Neden?”

Tom, içten içe sinirlenmeye başlıyordu ama işbirliği yapmanın direnmekten daha iyi olacağının da farkında olduğundan, sakinleşmeye çalıştı. “Sürekli tartışmamızın Jill’e zarar verdiğini düşündüm çünkü,” dedi nabızı giderek normale dönerken, “kızımın iyiliği için bundan vazgeçmemin daha doğru olacağına karar verdim. Zaten istediğim ziyaret haklarını da aldım.”

“Çok mu öfkелendin peki buna?”

Tom’un yüzü kızarmaya başlamıştı. “Asıl şu an öfkeleniyorum.”

“Kelly’ye zarar vermek isteyebilecek birini tanıyor musun?”

“Kelly, Pinewood Ale House’ta kokteyl garsonu olarak çalışıyordu,” diye yanıtladı Tom. “Arkadaşları öyle *Good Housekeeping* gibi ev dergilerine üye olan tipler değildi.

Belki bir müşterisi ya da çalışma arkadaşlarından biri olabilir.”

“Görüştüğü birileri var mıydı?”

“Kelly sürekli birileriyle görüşüyordu, en azından Jill’in anlattıklarına göre. Ama ciddi bir ilişkisi olduğunu sanmıyorum. Dediğim gibi, birbirimize hayatlarımızı anlatmazdık pek. Hiçbir şey anlatmazdık hatta, tabii bu yine onun tercihiydi.”

“Çünkü senden nefret ediyordu.”

“Çünkü benimle sorunları vardı,” diye düzeltti Tom. “Anlaşamıyorduk.”

“Neden?”

Tom, bu soruyu yanıtlamak için biraz düşündü. “Sanırım benim, düşündüğü gibi bir adam olmadığımı anladı.”

“Siz çıkmaya lisede başlamıştınız, değil mi?” diye sordu Murphy.

“Evet,” dedi Tom. “O zamanlar da görüşüyorduk.”

“Sonra orduya birlikte katıldınız?” Ve Murphy bir kez daha, Tom’un hayatıyla ilgili bir bilgiyi ona sormadan ortaya sürebiliyordu.

Ama Tom, başını sallayarak karşı çıkmıştı. “O karada görevliydi, ben denizde.”

“Ama göreve birlikte başladınız, öyle değil mi?”

“İkimiz de liseden sonra orduya katıldık,” diye onayladı Tom. “Fakat sonra onu yıllarca görmedim. SEAL eğitimimi tamamladıktan sonra Birinci Körfez Savaşı için Kuveyt’e gönderilmiştim.”

“Peki lise bittikten sonra ilk ne zaman görüştünüz?”

Tom, bir iki saniye kadar duraksamıştı. “Kelly, ikinci altı yıllık döneminin ortalarında, yani on yıl kadar sonra olması lazım,” dedi sonra. “O, Almanya’daki Wiesbaden Askeri Havaalanı’nda görevlendirilen Birinci Zırhlı Des-

tek Tümeni'nde görevliydi. Benim SEAL birliğim de bir eğitim için aynı havaalanına gönderildi.”

“Yani...Almanya’da mı bir araya geldiniz?” Murphy, *bir araya gelmek* terimini, cinsel bir ilişkiyi ima eder gibi söylemişti.

“Kastettiğin oysa evet. Kelly, Jill’e orada hamile kaldı. Ama bunun, eski karımın son yirmi dört saatiyle ne ilgisi olduğunu anlayamadım. Buraya bunu konuşmaya geldiğimi sanıyordum ben oysa şu an, sorguya çekildiğimi hissediyorum.”

“Ne zaman istersen gidebilirsin,” dedi Murphy bunun üzerine. “Ya da avukat çağırabilirsin.” Bunun kendisi için önemli olmadığını göstermeye çalışır gibi de elini kaldırıyordu.

“Avukata ihtiyaç duyacağım tek nokta, kızımın velayetini geri alma konusu olacak.”

“Eve gizlice girip Kelly’ye saldırma nedenin bu mu?”

“Murph, bu görüşme burada noktalanıyor,” dedi Tom ayağa kalkıp ceketini giyerken.

“Tabii, elbette. Ama Tom, gitmeden sana söylemem gereken bir şey var.”

“Neymiş o?”

“Meseleye bir de benim tarafımdan bak.”

“Ne?”

“Cinayete kurban gitmiş gibi görünen bir kadın, ona kin tutmak için çok fazla geçerli sebebi olan bir eski koca ve onun olay anında nerede olduğunu doğrulayacak kimsenin olmayışı. Adli tabibe göre Kelly, saat on iki ile üç arasında bir saatte son nefesini vermiş. O yüzden, eğer o gün söylediğin gibi Home Depot’a gittiysen, ben bile seni şüpheli göstermekte zorlanabilirim ama senin yerinde olsam, Tom, yana döne o fişi arardım.”

Tom, tek kelime etmeden odayı terk etmişti.

5

Tom, Jill'in odasının kapısına yaslanıp kızının büyükçe bir kutudaki fotoğrafları incelemesini izlemeye koyulmuştu. Ona göre, burası hâlâ, evde bulunduğu son tarihte öyle olduğu için, altı yaşında bir çocuğun odasıydı. Tom, dışarının karanlığına rağmen, bir zamanlar pembe olan duvarların artık solduğunu; birinde rengarenk balıkların, bir başkasında ise yemyeşil bir çayırın tepesinde gülümseyen bir güneşin ve ufukta gökkuşağının olduğu resimlerin yerini kadın futbol milli takımı oyuncularıyla yarı çıplak pop yıldızlarına ait posterlerin aldığını görebiliyordu. Jill'in beşinci yaş gününde aldığı bebek evi ise eski yerinde durmasına rağmen, bir yığın kıyafetin altında gömülmüş durumdaydı.

Jill koyu renk kot pantolonu, Abercrombie&Fitch marka gri bir eşofman üstü ve beyaz tişörtüyle sıradan bir liseli gibi görünüyordu. Sıkı bir at kuyruğu haline getirilen uzun, kahverengi saçları ince boynunu ve her biri, ikişer tane parıltılı küpeyle süslenmiş kulaklarını göz önüne çıkarmış; Tom, onunla yaşıt olan erkeklerin, henüz güzel diyebilecek kadar olgun olmadıklarından, Jill'i tatlı bulduklarını tahmin etmişti.

Sonra Jill, önündekini kapatıp başka bir kutuyu açtı.

Kızının gözlerinin ağlamaktan kızardığını gören Tom'un boğazı düğümlenmişti. Annesinin cenazesinde, tabutun yanına koyacakları fotoğrafı seçmeye çalışan Jill, karar vermekte epey zorlanıyor gibiydi.

Tom, cenazeye ilgili işlerin çoğunu bizzat halletmişti. Kelly'nin annesi ve babası vefat ettiği; Tom'un tanıdığı arkadaşları da gelip saygılarını gösterme zahmetine bile girmemesi muhtemel olan bar müdavimleri ve ipsiz sapsız tipler olduğu için, çağırılacak pek kimse yoktu.

"Bu nasıl?" diye sordu Jill bir fotoğraf göstererek. Tom da bunu, içeri girmesi için yapılan bir davet olarak algıladı.

O, yatağın köşesine otururken Jill de annesinin, salon-daki kanepede çekilmiş bir fotoğrafını uzatmıştı. Arkasındaki pencereden giren ışık, Kelly'nin saçlarını bir meleği andırır şekilde aydınlatıyordu.

"Ne zaman çekildi bu?" diye sordu fotoğrafı geri verirken.

"Birkaç yıl önce, Paskalya'da. Annem bu elbisenin kendisine çok yakıştığını düşünüyordu."

"Evet, harika görünüyor gerçekten. Büyüdükçe ona benziyorsun. Gözlerin tıpkı onunkiler gibi."

Jill bunu duyunca büyük bir hüznle ona bakmış ve ağlamaya başlamıştı.

Tom'un vücudundaki her bir hücre kızına sarılmak, onu kollarına alıp sıkı sıkı tutmak istiyordu ama alacağı tepkiden korktuğu için yere eğilip, kutudan Jill'in anaokulu yıllarına ait bir fotoğrafı çıkarmayı tercih etmişti.

"Hey, bunu hatırlıyorum," dedi sonra. "Bunun çekildiği gün, ilk dişini çıkarmıştın."

"Hatırlıyor musun?"

"Tabii ki hatırlıyorum. Diş perisinin sana beş dolar bıraktığını bile hatırlıyorum."

Jill, kıpkırmızı gözlerle babasına dönüp, “İlk diş için hep daha fazla verirler,” dedi babasının bu ödemeye ilgili yaptığı açıklamayı tekrar ederek. Alt dudağı, ağlamamaya çalıştığı her sefer olduğu gibi yine titremeye başlamıştı ama bu kazanabileceği bir savaş değildi.

“Sence şimdi burada mıdır?” diye sordu sonra etrafına bakarak. “Bizi izliyor mudur?”

Tom başını salladı ve odada, ruhun duruyor olabileceği boş bir noktaya odaklanıp yanıtladı. “Evet, bence izliyordur.”

“Ben olanları düşünmeden edemiyorum. Ne kadar korktu kim bilir.”

Tom, Jill için eve dönmenin zor olacağını tahmin etmişti. Kızcağız yalnızca otuz altı saattir, söz konusu böyle bir şey olduğunda kısacık bir ana denk sayılabilecek bir süredir bu acıyı yaşıyordu. Ve Tom, boğuşmadan kalan tüm izleri silmeye; polislerin neden olduğu dağınıklığı toparlamaya çalıştığı; kitapları raflara koyup yerleri değişmiş gibi görünen mobilyaları düzenlediği; hatta Kelly’nin kaçmaya çalışırken kırdığı sineklikli kapıyı dahi tamir ettiği halde Jill’in eve girdiği anda paniklemesine engel olamamıştı. Kız, sanki annesine saldıran kişinin hâlâ orada gizleniyor olmasından korkuyormuş gibi temkinli hareketlerle odadan odaya geziyordu.

“Sence nasıl oldu?” diye sordu sonra.

Tom da refleks olarak yatağın kenarına tutunup hazırlanmıştı. “Bence annen, bir hırsızlık olayının üstüne geldi,” dedi kendinden emin görünmeye çalışarak. “Ardından boğuşmalar ve annen kaçmaya çalıştı. Sonrasında olanlarsa tamamen korkunç bir kazadan ibaret ama ben bunun, anneni hedef alarak yapılmış bir saldırı olduğunu zannetmiyorum. Yani eğer düşündüğün buysa, saldırganın geri geleceği ihtimal dışı.”

“Emin misin?”

“Evet tatlım, eminim.” Sonra duraksadı. Eve adım attığından beri aklını kurcalayan bir şey vardı. “Etrafta erkek eşyaları gördüm. Giysiler filan. Annen biriyle birlikte mi yaşıyordu?”

Jill, başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır, pek sayılmaz. Ama şu Alfonso denen adam, bizim evimizi kişisel deposu gibi kullanıyordu.”

“Annenle Alfonso’nun kavga ettiğini gördün mü hiç?” diye sordu Tom. Alfonso’nun şüpheli olup olmayacağını sormanın başka bir yolu bu da.

Ama Jill, yeniden başını salladı. “Hayır ama öyle olsa bile, bunu yapanın Alfonso olamayacağını biliyorum.”

“Neden?”

“Hapiste çünkü. Alkollü araç kullanmaktan tutuklandı, bir ay kadar oluyor.”

“Gerçekten mi?”

“Evet. Ama biz onun uyuşturucudan kurtulduğunu sanıyorduk. Adsız Alkolikler toplantılarına gidiyordu, hatta bisikletle dağa tırmanmak gibi aktivitelere bile başlamıştı. Yeniden alkol aldığını öğrendiğinde annem çok sarsıldı.”

“Haberim yoktu.”

Uzun bir sessizliğin ardından Jill sordu: “Bunu yapanı yakalayacaklar mı sence?”

“Umarım,” dedi Tom. “Bunun için elimden geleni yapacağım.”

Ve bu olayın çözülmeden kalma olasılığının kızının aklını kurcaladığını görünce konuyu değiştirmeye karar verdi. “Bu arada çiçek siparişlerini hallettim. Mor leylak uygun olur diye düşündüm, annen çok severdi.”

Jill, bunu duyduğuna şaşırmış gibi görünüyordu. “Annemin en sevdiği çiçeği biliyor musun yani?”

“Şimdi boşanmış olsak da, tatlım,” dedi Tom, “bir za-

manlar anneni çok seviyordum. Keşke onu hayata döndürüp seni mutlu edebilseydim. Seni bu kadar üzgün görmek ne kadar canımı yakıyor bilemezsin.”

“Onu çok özlüyorum.”

Bunun ardından Jill gözyaşlarına daha fazla engel olamamış ve hıçkırarak ağlamaya başlamıştı. Zar zor nefes alıyordu.

Tom, hiç tereddüt etmeden kızına sarıldı ve Jill de ona izin verdi. Yıllar önce Tom’un kendi elleriyle serdiği mavi halının üzerinde, birbirlerine sarılmış duruyorlardı.

Sonra Jill biraz yatışınca Tom banyoya gidip mendil getirdi. Kızcağızın gözyaşları artık sel olmak yerine damlalar halinde süzülürken ikisi de yeniden fotoğraflara odaklandılar. Bir süre sonra Jill odadan çıktı ve mutfaktan aldığı dizüstü bilgisayarıyla geri döndü. iPhoto’sunda da bakmak istediği fotoğraflar vardı.

Bilgisayarı çalmamış olmaları çok tuhaf, diye düşündü Tom.

Ve Jill, televizyonda kanal değiştirir gibi fotoğrafları değiştirirken sordu. “Bunlardan biri olmaz mı?” Aralarında Jill ve Kelly’nin yürüyüş yaparken, ağaçtan elma toplarken, kışın kayak yaparken, yazın yüzerken çekilmiş fotoğrafları vardı ama hiçbirinde Tom görünmüyordu. O da bu yüzden, sahip olabileceği hayattan kareleri izler gibi bakmakla yetinmişti hepsine.

“Bazıları fena değil aslında,” dedi Jill. “Ama ya elinde sigara var ya içki ya da üstündeki kıyafetler uygunsuz.” Ve bunun hemen ardından suratını ekşitip ellerini ağzına götürdü. “Annem hakkında kötü bir şey söylediğime inanmıyorum.”

Tom, boğazı düğümlenmiş halde elini kızının omzuna koymuştu. Sonra ona destek olabilmek için kendi gözyaş-

larını bastırmak zorunda kaldı. “Tatlım, hislerini söylemende bir sorun yok. Annen mükemmel bir insan değildi, evet, ama hiçbirimiz değiliz zaten. Tabii ki sigara içmiyor olmasını tercih ederdim ama en azından senin içmediğine memnunum. Ya da keşke bu kadar içmeseydi dediğim de oluyor ama bir an bile, tek bir an bile sana iyi bakamadığını düşünmedim ben. Kıyafetlerine gelince de, bence koltukta otururken çekilen fotoğraf gayet iyi görünüyor. Sen de beğendiysen onu seçebiliriz.”

Jill de başını salladı. “Onu kullanalım.” Sonra sessizleşti ve Tom da ona, yeniden konuşacak kadar gücünü toplaması için izin verdi. “Geçen sene annemle büyük bir kavga ettiğimizi biliyor musun? Futbol takımı için seçmelere katılacağımı söylediğim zaman.”

Tom’un bundan haberi yoktu. “Hayır ama sebebini tahmin edebiliyorum.”

“Seninle hiçbir şekilde bir ilgim olmasını istemiyordu. Senden gerçekten nefret ediyordu. Yani, bir defa bile seninle ilgili güzel bir şey söylediğini duymadım. Tek bir defa bile.”

“Neden katıldın o zaman?”

“Göstereyim.” Jill kalkıp dolabına gitmiş ve bir yığın, rengarenk kartlar ve mektuplarla geri dönmüştü. Tabii Tom, kendi yazdığı bu şeyleri anında tanımıştı. Ardından Jill, hepsini yere, Tom’un yanına bıraktı.

“Bu yüzden,” dedi sonra. “Bana gönderdiğin bunca kart ve mektup yüzünden. Ayrıca futbol takımındaki herkesin seni sevdiğini de biliyordum. Oyuncular, aileleri. Sanırım sonunda merakıma yenik düştüm. Bu mektupları yazan kişinin, annemin tahammül bile edemediği kişiyle alakası olması pek mümkün görünmüyordu.”

Tom güçlkle yutkunuyordu.

Jill mektupları okumuştı demek. Tom, kızına ulaşmayı başarmıştı.

“Peki şimdi benimle ilgili neler düşünüyorsun? Bir sezonu birlikte geçirdik artık, şimdi bana güvenmeye hazır mısın?”

Jill, buz gibi gözlerle ona bakıyordu. “Tüm bunlar... Başladığından beri bana gerçekten çok iyi davranıyorsun. Yalnız, anlamakta güçlük çekiyorum, annem senden neden bu kadar nefret ediyordu?”

Ve işte yine, Tom’un asla cevaplayamayacağı o soru gelmişti. “Bazen insanlar birbirlerine sebepsizce düşman olurlar,” dedi. “Elimden gelseydi inan sana daha iyi bir açıklama yapmak isterdim.”

“Sen de ondan nefret ediyor muydun?”

Tom, bu soruyu yanıtlamadan önce derin bir nefes aldı. “Hayır.”

“Ona zarar verecek bir şey yapar mıydın?”

“Hayır,” dedi Tom yine. Ve yerdeki kartlarla mektupları alıp Jill’e gösterir gibi kaldırdı. “Bak, çok yakın olmadığımı zı biliyorum. Annenin yıllardır benim hakkımda bir sürü kötü şey söylediğini de biliyorum. Ama bir konuda bana inanmak zorundasın. Ben asla-asla- annene zarar vermedim.”

Jill bir süre düşünmüş ve sonra başını, bunu onaylar gibi sallamakla yetinmişti. Ama Tom, kızı hiçbir şey söylemese de onun kendisine inandığını biliyordu. Hiçbir şey değilse bile o mektuplar ve kartlar, ona güvenmesini sağlamıştı.

Sonra Jill’in bilgisayarındaki fotoğraflara bakarken artık bunların bir parçası olmasının vaktinin geldiğini düşünmeye başladı. Artık aralarındaki ilişkinin kendi kendine düzelmesini beklemek yerine bir şeyler yapacak; Jill’in koçu olmanın, kendisi için babası olmaya en yakın şey olduğunu kabullenmeyecekti.

Ardından uzun bir süre ikisi de sessiz kaldı. Komşularının arka bahçesi kadar yakından gelen bir havlama sesinden başka hiçbir şey duyulmuyordu etrafta. Jill de bunun üzerine şaşkınlıkla ayağa kalkıp cama yönelmiş ve dışarı bakmıştı.

“Rusty bu,” dedi başını eğip daha iyi görmeye çalışarak.

“Ben henüz onunla tanışma şerefine nail olamadım.”

“Rusty görüp görebileceğin en uysal köpektir. Bay McCaskey sürekli, kendine koruyucu bir köpek isterken büyük bir yavru kedi aldığını söyleyip duruyor.”

Tom bunu duyunca gerilmiş fakat muhtemelen askerlik döneminde aldığı eğitim sayesinde Jill’e bunu belli etmemişti. “Bir çakal ya da tilki olabilir,” dedi sonra kendinden emin görünmeye çalışarak. “Son zamanlarda etrafta fazla görülür oldu.”

“Öyle mi dersin?”

Tom sessizleşmiş ve pencereye gidip perdeyi çekerek karanlığa göz atmaya başlamıştı.

Bir denizci SEAL, vücut geliştirme yapanların nasıl kas çıkarılacağını öğrenmesi gibi, istediği anda nasıl gece görüş kamerası gibi hareket edeceğini öğrenirdi ve Tom, ağaçların arasında gördüğü hareketi yabana atmaması gerektiğini biliyordu.

“Evet,” dedi sonra. “Eminim önemsiz bir şeydir ama ben yine de gidip bir bakacağım, tamam mı?” Bir yandan da kendini, bunun önemli bir şey olmadığını söyleyerek rahatlatmaya çalışıyordu.

“Tamam,” dedi Jill temkinli bir tavırla.

“Sen burada odanda kal, ben hemen dönerim.” Jill’e kapıları kilitlemesini söyleme zahmetine bile girmemiş, onu boş yere endişelendirmektense bunu kendi yapmaya karar vermişti. Bu yüzden önce arka kapıyı kilitledi, çıktıktan sonra da ön kapıyı kontrol etti. Artık ikisi de kilitliydi.

6

Tom, önden arka tarafa doğru yürürken evin duvarlarından uzaklaşmıyor, henüz kendini göstermek istemiyordu.

Ne olur ne olmaz diye.

Önlem olarak.

Nefes alış veriş hâlâ düzenli, nabızı ise hâlâ normaldi. SEAL olmak için aldığı eğitim asla körelmemiş, tıpkı bir içgüdü gibi bilinçaltının derinliklerine yerleşmişti ve Tom, daima bir savaşçı olarak kalacaktı.

Dışa doğru uzanan çatı, ay ışığının kendisine ulaşip onu görünür kılmasına engel olurken evin koyu renk dış duvarları da muhteşem bir kamuflej sağlıyordu. Ses çıkarmamak için ağırlığını bir ayağına verip küçük adımlarla ilerleyen Tom, böylece dengesini de koruyarak evin diğer tarafına geçip kulak kesildi ve beklemeye koyuldu. Ama Rusty'nin hâlâ susmak bilmeyen havlamaları, geniş ve büyük arka bahçedeki diğer sesleri duymasını imkansızlaştırıyordu.

“Ateş et, harekete geç ya da temas kur ve bunu şiddet içeren bir hamleyle yap.” Bir SEAL'ın herhangi bir tehlikeye karşı vermesi gereken tepki, bu kutsal kuralda açıkça belirtiliyordu. Düşmanların her şeyden çok onlardan korkma sebebi de buydu zaten. Silah sesi duyunca kaçmak

yerine sesin kaynağına yönelen adamlardı onlar. Ama bu cesaretleri, dikkatsiz olacakları anlamına da gelmiyordu elbette. Üstelik “Barış zamanında ne kadar antrenman yaparsan, savaşta o kadar az zarar görürsün,” deyişi de hem Tom’a hem de silah arkadaşlarına çok şey katmıştı.

Sonra göremediklerini aklında canlandırmaya başladı Tom. Havlayan köpek, McCaskey ailesinin arka bahçe-
lerindeki verandada duruyordu. Yerden yaklaşık altı metre kadar yüksekte. Tom, daha önce McCaskeyler’in bahçe-
sinde, çitlerinde elektrik akımı olduğunu gösteren tabelalar gördüğünü hatırlıyordu. Yani Rusty, korkmadan veranda-
dan bahçeye inebilirdi ama inmiyordu. Neden? Belki de bahçeden, canını sıkkan şeyi göremiyordur diye düşündü sonra Tom.

Ve biraz daha dinledi. Rusty, verandayı bir avcının göz-
lem ağacı gibi kullanıyor olabilirdi. Rusty McCaskeyler’in bahçesinden dikkatle, şu anda Tom’un önünde uzanan or-
mana baksa bile, Tom’un Jill’in odasındaiken gördüğü şeyleri göremezdi. Köpeği huzursuz eden şey her neyse, Tom’un ağaçların arasında bir hareketlilik gördüğü nokta-
nın yakınlarında olmalıydı.

Akıllı köpek, diye düşündü sonra. Ve görünmeden ilerle-
yebileceği rotayı oluşturmaya çalıştı.

İnce bir bulutun kendisini gizlemesini bekledikten son-
ra, ay ışığının perdelenmesinden faydalanıp yere çökmüş ve ormanla arasındaki mesafenin tam ortasında bulunan uzun meşe ağacına doğru atılmıştı. Yeniden harekete geç-
mek içinse bulutların yoğunlaşmasını bekledi. Arka bah-
çeyi, ağaçtan ağaca giderek tamamen kat ettikten sonra da evin arkasında kalan devasa ormana daldı.

Rusty’nin havlamaları, Tom’un ayak seslerini bastırı-
yordu. Ormanla dış dünya arasındaki ceperden uzaklaş-

madan yürüyen koç, Jill'in penceresinden görünen alana birkaç adım kala durdu. Eğer bir tehditle karşı karşıya oldukları konusunda haklıysa, söz konusu şey o noktadan itibaren her yerde saklanıyor olabilirdi. Gizlenmesine yardımcı olan ağaçların arasında gezinen Tom, epeyce yaşlı bir katran ağacının arkasına saklanarak yirmi metre kadar uzaktaki hareketliliği izlemeye koyuldu. Ay ışığı, gece görüş yeteneklerini kullanmadan da etrafı görmesine izin verecek kadar güçlüydü.

Işık biraz daha artınca bir gölge gördü Tom ve yüzüstü yatıp bacaklarını açarak yerle olan bağlantısını dizleriyle sağlamaya başladı. Doksan derecelik bir açıyla konumlandığı dirsekleri de topraktan ve kayalardan uzak durmasını sağlıyordu. Hedefle arasında birkaç metre kalınca Tom neyle karşı karşıya olduğunu daha net görebilmişti.

Bir tilki ya da çakal değildi karşısındaki.

Bir adamdı.

Dar kıyafetlerinin altından bile belli olacak derecede kaslı olan adam, simsiyah giyinmiş ve yüzünü gizlemek için bir kar maskesi takmıştı. Elinde de evi gözetlemek için kullandığı dürbün vardı ve muhtemelen, odasından babasını görmeye çalışan Jill'i izliyordu. Dürbünün gece görüş özelliği olduğu aşıkardı ama orduda kullanılanlar gibi değildi, bin dolara basit bir mağazadan alınmış gibi görünüyordu. Adamın tek dizi üzerine çökmüş olması, cüssesi hakkında bir fikre sahip olmasını zorlaştırıyor olsa da Tom, geniş omuzlardan yola çıkarak boyunun bir seksen beş, kilosunun da doksan civarında olduğunu tahmin etmişti.

Çok zor olmasa gerek.

Sonra küçük bir taş alıp adamın üç metre kadar arkasına ve soluna doğru fırlattı. Taşın yaprakların üzerine inerek çı-

karttığı sesi duyan adamsa dürbünü bırakıp sol omzu üzerinden arkasına dönmüştü.

Tom da tam o sırada hücumla geçmişti. İki adımda adama vuracak mesafeye gelmiş, kararlı bir şekilde atması gereken ilk yumruğu da yeni duyduğu sesi kontrol etmek üzere bu kez sağa doğru çevirmeye çalıştığı kafasına atmayı tasarlamıştı. Başarılı da olması gerekiyordu aslında ama adamın son derece güçlü olan refleksleri geri çekilmesini sağlamış, bu da Tom'un yumruğunu boşa çıkarmıştı.

Hemen ardından saldırgan, girintili çıkıntılı zeminde kusursuz bir şekilde yuvarlanarak ondan uzaklaşıp ayağa kalktı. Bunu ne kadar rahat yaptığını görebilen Tom'un zihninde ise hemen *antrenmanlı* olduğu düşüncesi belirdi. Sonra adam, ağaçların arasına doğru çekildi.

Tom ise beş uzun adım atarak zıplamış ve vücudu hâlâ havada, yere paralel şekilde süzülürken kollarını sağa dönmekte olan adamın beline sararak onu kendine yastık yapıp ikisini de yere devirmişti.

Sonra biri karnına, biri de ilk sefer ıskaladığı yere gelecek iki yumruk savurdu. Bunun ardından adamın ciğerlerindeki tüm hava boşalmış ve boğazından Tom'u memnun edecek bir hırıltı çıkmıştı. Tom, kar maskesini çıkardı ama karanlık, yüzünden adamın suratını seçemiyordu.

"Kimsin sen?" diye bağırdı. "Ne istiyorsun?" Siyah kazağından yakaladığı adamı burnunun dibine kadar çekmişti. "Cevap ver!" diye bağırdı sarsarak.

Ama adamın ağzını bıçak açmıyordu. Tom bir elini adamın yakasından çekerek sağ gözünün altına iki yumruk attı. Bir yandan *Nerede şu lanet ay ışığı?* diye düşünüyor, bir yandan da karanlıkta başka neler çıkarabileceğince odaklanmaya çalışıyordu. *Beyaz tenli mi? Evet. Saçlar? Kahverengi. Gözler? Belirsiz. Herhangi bir iz? Belirsiz.*

O sırada yeniden ortaya çıkan ay ışığı adamın yüzünü aydınlattı.

Ve Tom'un tüm vücudu ürperdi. *Bu imkansız, o olamaz. Hapiste o.*

Tom, bu adamın fotoğrafını en son on beş sene önce görmüştü.

Şimdi karşısında duranın o olduğuna inanamıyordu ama bu yüz, başka birininkiyle karıştırılamayacak kadar karakteristik bir yapıya sahipti. Tom'un hatırladığı aynı kemerli burun, elmacık kemiklerine kıyasla çok daha dar olan bir çene. Gözleri, çukurlara fazlasıyla gömülmüş ve sürekli olarak kısıklı bir pozisyona takılıp kalmış gibi olan adamın dudakları ne ince ne kalın, kaşları ise ufuk çizgisi kadar düzdü.

“Lange?” dedi Tom. “Sen misin?”

Ve aynı anda, tam arkasında panikle bağırان birini duydu. “Baba! Baba, iyi misin? Baba! Neler oluyor?”

Tom, yalnızca bu ses kızına ait olduğu için dönmüş fakat o kısacık anda dahi olsa dikkati dağıldığı için hemen ardından kafasının yan tarafına korkunç bir darbe almıştı.

Dürbün.

Tom yere düştü.

“Neler oluyor!” diye bağırdı Jill yine karanlık ormana doğru.

Tom güçlükle ayağa kalkmış ve başı zonklarken iki adım atmaya çalışmıştı. O sırada kaçtığını fark ettiği saldırganın peşine düşmek istedi ama gözleri kararıyordu. Bu yüzden, iki adım daha attıktan sonra bir ağaç köküne takıldı ve düştü. Kendisinden giderek uzaklaşan bir çift ayağın, kırdığı dallar ve ezdiği yapraklardan çıkardığı sesleri ise duyabiliyordu.

Sonra yüz üstü yattığı yerde uzanıp bir ağaç kökü ya da

tutunup ayağa kalkmasına yardımcı olabilecek herhangi bir şey aramaya koyuldu. Bir yandan da hâlâ ormanın derinliklerine doğru kaçan saldırganın ayak seslerini dinlemeye çalışıyordu. Birkaç yüz metre sonra bu adam da Kelly'nin yuvarlanıp düşerek hayatını kaybettiği koyağa ulaşacaktı. Tom, çıkardığı kar maskesini bulmaya çalıştı sonra ama o da saldırgan gibi kaybolup gitmişti.

“Baba! Baba!” Jill bağırarak ona koşarken önüne çıkan ağaç dallarını da eziyordu. “İyi misin?”

Tom ise oturup zonklayan kafasını ovmaya başlamıştı. “Evet, iyiyim,” dedi nefes nefese.

“Kimdi o?” Jill'in sesi, paniklediği için oldukça tiz çıkıyordu. Sonra babasının yanına oturup omzunu tuttu ama parmakları, adamın canını acıtmıştı.

“Sanırım annenle benim eskiden tanıdığımız biri,” dedi Tom hâlâ nefesini düzenlemeye çalışarak. “Çok, çok eskiden. Sen daha bebektin. Ordudan, Kip Lange adında biri.”

“Eve izinsiz giren de o muydu sence?”

“Olabilir, bilemiyorum. Bunun o olduğundan bile emin değilim zaten. Sadece benzettim.”

“Anlamıyorum. Annem onu tanıyordu madem, neden kaçtı o zaman? Ya da adam niye geri geldi?”

Tom, panik içindeki kızının yüzüne bakınca, Jill'in benzinin ayla neredeyse aynı tonda bir beyazlığa büründüğünü fark etmişti. “Bilmiyorum,” dedi sonra.

Aslında biliyordu.

Ama söyleyemezdi.

Resepsiyon görevlisi, Tom Hawkins'in kendisine yaklaştığını fark edince irkilmişti. Ardından da Marvin'in kapalı olan kapısını göstererek "Avukat Pressman sizi ofisinde bekliyor," dedi.

Tom, Ağustos yağmurundan sıırıslıkam olan Red Sox beyzbol şapkasını çıkarıp kıza teşekkür etse de henüz otuz yaşında bile olmayan görevli, ona cevap vermemişti.

Ben, üç gün önce öldürülen bir kadının eski kocasıym, diye düşündü Tom. İnsanların bana nasıl davranacaklarını kestirememesi normal.

Jill de babasının peşinden gidiyordu. Ormandaki olaydan sonra Tom, kızını bir an olsun yanından ayırmamış; geceyi de birlikte, onun Westbrook'taki evinde geçirmişlerdi. Jill'in bilmediği fakat kısa bir süre sonra öğreneceği ise, artık her geceyi orada geçirecek oluşuydu.

Tom, kapının önüne gelince durdu. "Marvin'i liseden beri görmedim," dedi. "Önce birkaç dakika arayı kapatıp sohbet ederiz, sonra da konuya girerim."

Ama başı önde, yüzüyse asık olan Jill'in bunu pek umursadığı söylenemezdi. "Her neyse."

"Her şey yoluna girecek, Jill," dedi sonra Tom. "Sana

bir şey olmasına izin vermeyeceğim.” Bunun ardından da kızına sarılmış fakat ona sarılmak yerine başını çeviren Jill’den bir karşılık alamamıştı.

Kararlılık ve sabır, diye hatırlattı sonra kendine. *Kararlılık ve sabır*. Tom’un, başarılı olduğu defalarca kanıtlanmış koçluk felsefesinin temelini bu iki ilke oluşturunuyordu. Başarılı olmakta güçlük çeken bir oyuncuya kızmanın, onu oyundan uzaklaştıracağına şüphe yoktu. Bu yüzden Tom, kızıyla olan sorunlu ilişkisinde oldukça büyük ilerlemeler kaydetmiş olsa da hem önünde daha uzun bir yol olduğunu hem de Jill’in, ona kızdığını hissederse kendisinden uzaklaşacağını gayet iyi biliyordu.

Bunları düşündükten sonra kapıyı tıklatan Tom, boğuk bir “Girin,” karşılığının ardından odaya girmişti.

Oldukça büyük bir masanın arkasında oturan Marvin, elindeki belgeyi okumakla meşguldü. Tom, lisedeyken dağınık saçlı ve iyi huylu bir çocuk olan Marvin’in, defalarca futbol takımına girmeyi deneyip hepsinde de başarısız olduğunu unutmamıştı. Oysa şimdi eski sınıf arkadaşının zayıflığından eser kalmamış, seyrelmeye başlayan saçları ise bu savaşı kaybetmiş gibi görünüyordu.

Tom, Kelly’nin evraklarını karıştırırken, giderek artan kredi kartı borçları konusunda bir uzlaşma sağlaması için Marvin’i tuttuğunu görmüş; adamı arayınca da onun bu iş için doğru kişi olduğunu anlamıştı.

“Tom Hawkins,” dedi Marvin ağır adımlarla masanın arkasından çıkıp ona doğru yürürken. Sesi, tıknaz bedenine uygun, hoş ve derinden bir baritondur. Sonra Tom’un elini kuvvetle sıktı. “Seni yeniden gördüğüme sevindim. Gerçi olanlar yüzünden de epey üzgünüm tabii.”

Ardından dikkatini hemen Jill’e çevirmişti. “Merhaba,” dedi kızın elini bir arkadaşımıcasına sıkarken.

“Kaybınız için gerçekten çok üzgün olduğumu bilmeni isterim. Anneni çok iyi tanırdım. Tüm bunlar gerçekten çok korkunç ve çok üzücü. Acınızı tüm içtenliğimle paylaşıyorum.”

“Teşekkürler,” dedi Jill sessizce.

“Tatlım, sen istersen şöyle geçebilirsin,” dedi Tom koltuğu göstererek. “Marvin ve benim konuşacak çok şeyimiz var.”

Jill de tek kelime bile etmeden kulaklıklarını takıp söyleneni yaptı. Tom, aralarındaki mesafeye rağmen, ne tür olduğunu anlamadığı fakat kızının kulaklarına kalıcı bir hasar verdiğini bildiği müziği duyabiliyordu. Telefonunu da çıkardığını görünce, mesajlaşmaya başladığını tahmin etmişti.

Sonra Marvin, onları hiç umursamıyor gibi görünen Jill’i işaret ederek sordu. “Durumu nasıl?”

“Fena değil. Yani ne kadar iyi olabilirse işte.”

“Cenaze önümüzdeki Çarşamba, değil mi?”

“Evet.”

“Dosyayla ilgili herhangi bir gelişme var mı?”

“Henüz yok.”

“Bir teori?”

“Sadece evdeki hırsız iş üstünde yakalamış olabileceği ama ondan da emin değiller. Şimdilik tek bildiğimiz, evde bir başkasının da olduğu. Vücutunda boğuşma ve saldırı izleri var. Polisler Kelly’nin bir fırsatını bulup arka kapıdan kaçtığını, sonra kayarak koyağa düştüğünü ve bu sırada da başını bir taşa çarparak o an öldüğünü düşünüyorlar. Ama eve kimin girdiği belli değil.”

“Şüpheli yok mu?”

Tom, başının yan tarafında, dürbünün isabet ettiği yerdeki kızarıklığı göstererek, “Jill’in evini dürbünle gözetleyen birini yakaladım, yani az kalsın yakalayacaktım,” dedi.

“Aynı kişi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir. Brendan Murphy’ye de anlattım ve bir isim verdim çünkü yanılmıyorsam, kim olduğunu biliyorum. O da araştıracağını söyledi ama tek bildiğim bu.”

“Eh, bir gelişme var gibi en azından.”

“Pek emin değilim işte,” dedi Tom alçak sesle. “Ben-
ce Murphy hâlâ olayın benimle alakalı olduğunu düşün-
üyor.”

“Neden peki?”

Tom, hâlâ deri koltukta oturmakta olan kızının tüm ilgi-
sini elindeki müzik aletine verdiğini görünce rahatlamıştı.
“Kendi isteğimle, onunla görüşmek için merkeze gittim. O
da beni resmi olarak şüpheli ilan etmek dışında her şeyi
yaptı. Görünüşe bakılırsa Westbrook’a gitmiş ve komşula-
rıyla konuşarak belirttiğim saatlerde evden çıktığımı gö-
rüp görmediklerini sormuş.”

“Gören olmuş mu?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Tom. “Ama Murphy yan
komşumla görüşmüş. Kadıncağız beni çıkarken görmedi-
ğini söylediği için epey üzgündü.”

Marvin de dalga geçerek karşılık vermişti. “Murphy’nin
seninle yıllardır bir alıp veremediği var zaten. Ama...Yani
sadece meraktan soruyorum... Nerede olduğunu doğrula-
yacak biri var mı?”

“Yani olay esnasında ben Home Depot’ta, çivi alıyordum. Ama hem fişi saklamadım hem de nakit ödedim.”

“Bu kötü olmuş işte,” dedi Marvin.

“Arabam, güvenlik kameralarının kör noktasındaymış;
başım da beyzbol şapkası olduğu için, market içi kame-
ralardan kimliğimi doğrulamaları imkansızlaşıyor tabii.”

“Kutuyu sakladın mı?”

“Neden?”

“Kutunun üzerinde SKU numarası vardır,” diye yanıtladı Marvin. “O da Home Depot’un mağaza kayıtlarıyla eşleştirilip, senin söylediğin saatlerde orada olduğunu kanıtlamana yardımcı olabilir.”

“Hâlâ duruyor olabilir, bakarım.”

“Savunma avukatlığı da yapıyorum biliyorsun, sadece miras ve aile davaları değil yani.”

“Evet ama şimdilik o güzide servislerine ihtiyaç *duymama* odaklanalım biz.”

Marvin Tom’u incelerken vücudunun ne kadar iyi durumunda olduğunu fark etmiş gibi görünüyordu. “Kişisel antrenörüm olman karşılığında, normal tarifemin altına çalışabilirim sanırım,” dedi göbeğini okşayarak. Üzerindeki takımın kırıksıklığı ise, kızarmış gözleriyle birlikte, adamın geceyi ofiste geçirdiğini gösteriyor gibiydi.

“Lisenin futbol takımını yönetince formda kalıyor insan.”

“Üç yıl üst üste eyalet şampiyonluğu oldukça etkileyici.”

“Teşekkür ederim. Kızlar çok çalıştılar.”

“*Journal*’da okuduklarıma göre Jill de Vahşi Kediler’in yükselen yıldızıymış. Yeteneğini nereden aldığı belli.” Marvin, ofisin duvarında, etrafı spor tarihindeki büyük olayları gösteren düzinelerce fotoğrafla çevrili bir fotoğrafı işaret ediyordu. Tom’un oldukça iyi hatırladığı bir fotoğraftı bu: Genç Tom Hawkins’in, New Hampshire’in yıldız oyuncularından biri olan Wiltshire’a röveşata atarken, Marvin tarafından çekilen poz.

“Harika bir iş, Marvin.”

“Seninki mi benimki mi?” dedi avukat gülerek.

“Yanılmıyorsam o maçı kaybetmiştik,” dedi koçun odasında saatlerce maçın tekrarını izleyip hatalarını bulmaya çalıştığını hatırlayan Tom.

“Kaybettik, evet ama hatırladığım kadarıyla iki takımın da güçleri eşit seviyedeydi. Böyle durumlarda her yüz maçtan yetmiş ikisinin, yeteneksizlikten değil de şanstın kaybedildiğini biliyor muydun? Yani senin bir hatan yoktu, sonuç tamamen tesadüf eseri idi.”

Ama Tom omuz silmişti. “Bu kendimi iyi hissetmemi sağlamıyor. Gerçi itiraf edeyim, futbolla ilgili duymadığım tek istatistik de buydu herhalde.”

Bunun üzerine Marvin, duvarları süsleyen diğer fotoğrafları göstermeye koyuldu. “Belki hiçbir zaman iyi bir atlet olamadım,” dedi sonra, “ancak sporla ilgili istatistikler konusunda bana güvenebilirsiniz. Burada gördüğün her fotoğrafla ilgili bir istatistik söyleyebilirim sana.”

“O kadar da kötü değildin, Marvin.”

“Çok nazıksın ama öyleydim. Futbol takımının seçmelerine her yıl girmeme rağmen asla kazanamadım.”

“En azından denedin.”

“Sen de her seferinde bana gülmeyen o iki üç kişiden biriydin. Ayrıca ABD’de yaklaşık olarak on yedi bin atlet var, yani benim de olma şansım yüzde sıfır nokta sıfır sıfır beş falandı. Bu durumda da finansal açıdan garantili bir gelecek konusunda hukuk açık ara önde göründü tabii.”

“Görünüşe göre epey de haklı çıkmışsın.”

Oldukça iyi korunmuş, Viktorya dönemini yansıtan evin içindeki konforlu ofis, hukuk kitaplarıyla dolu koyu renk kütüphanelerle kaplıydı. Açık renk, kalın parkelerle döşenmiş zemini ise rengarenk bir kilim süslüyordu. Yüksek tavanlı ofisin içindeki toplantı salonundaysa Tom’un taktik anlatırken kullandığına benzer, temiz bir yazı tahtası; büyük, siyah vernikli bir masa ve altı tane yumuşak, deri sandalye vardı.

“İşler gün geçtikçe büyüyor,” dedi sonra Marvin. “Gol

atamıyor olabilirim ama insanlara yardım ediyorum, bu da kendimi iyi hissetmemi sağlıyor. Ee, başlayalım mı artık?”

Tom, Jill'in omzuna dokunmuş; kız da bunun üzerine kulaklıklarını çıkarıp babasının peşinden toplantı masasının yanına gitmişti. İlk oturan Tom oldu. Jill de onun olduğu tarafa oturmuş fakat babasıyla arasında iki sandalye bırakmayı tercih etmişti. Marvin de karşlarına geçti.

Ve Jill'le konuşmaya başladı. “Evet Jill, burada olma sebebimiz senin geleceğin.”

“Tamam.”

“Babanla konuştuk, o da bana bu konuşma sırasında son derece açık sözlü olmamı söyledi. Annenin miras avukatı olduğum için, ekonomik durumuna epey aşınayım fakat ne yazık ki bu pek iç açıcı bir durum değil.”

“İç açıcı değil derken?” diye sordu Jill güzel sesinde endişelendiğini belli eder bir tonla.

“Annenin herhangi bir birikimi yok, hayat sigortası da. Yani senin bakımını karşılayacak hiçbir şeyi yok. Hepsinden önemlisi, evinizin üzerinde iki ipotek var ve annen, kredi ödemelerinde epey geride kalmış. Banka da haciz koymak istiyor.”

“O ne demek?”

“Yani nerede yaşayacağını konuşmamız gerek,” dedi Tom.

“Lindsey'le yaşayacağım,” dedi Jill babasına bakma gereği bile duymadan. “Teklif ettiler zaten.”

“Jill, buna izin veremem. Dün gece olanlardan sonra mümkün değil.”

“Ama bu benim hayatım!”

Tom, söze girmeden önce boğazını temizlemişti. “Ola-bilir ama artık velayetin bende sanırım.”

Marvin de başını sallayarak onu onaylıyordu. “Doğru,” dedi. “Jill yetişkin olana dek vasisi sensin.”

“Ne diyorsun yani?”

“Gel Westbrook’ta benimle yaşa diyorum.”

“Ne? Hayır! Benim hayatım burada, Shilo’da. Her şeyimi öylece bırakıp gidemem. Şu sıralar asla. Arkadaşlarıma her zamankinden daha çok ihtiyacım var.”

“Jill, sen de oradaydın. Olanları gördün. O ev güvenli değil, ben de böyle bir riske giremem.”

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim,” diye çıkıştı Jill. “Bana annemin baktığını mı sanıyorsun? Kadının kendine bakacak hali bile yoktu.”

“Bak, seni korumak gibi bir meseleyi arkadaşlarına bırakacak değilim.”

Marvin, havayı yumuşatmak ister gibi boğazını temizlemişti. “Babası olarak gelip seninle yaşamasını isteme hakkına sahipsin, Tom. Ayrıca Westbrook oldukça güzel bir yer, Jill. Duyduğuma göre iyi okullar da varmış.”

“Bunu bana yapma,” dedi sonra Jill yalvarırcasına. “Söylediğin gibi beni seviyorsan eğer, bırak Lindsey’le kalayım. Burada kalayım, lütfen.”

Tom bir süre düşünmüş, sonra da sormuştu. “Marvin, peki ya ben Shilo’ya taşınısam? Kelly’nin ipoteğini üzerime alsam?”

“Banka eve el koymak üzere ama, unutma,” dedi Marvin. “Ama onların tek istediği para. Eğer kredinin eksik taksitlerini tamamlayabilir ve sonrasında bu ödemeye devam edebileceğini gösterirsek tatmin olacaklardır.”

“Shilo’da okuldaki işim var, ayrıca Westbrook’taki ev de benim. Bu işi yürütmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım.” Tom, yalnızca on saniyede kurduğu bu plandan son derece emin gibi hissediyordu.

“Bunu yapar mısınız?” diye sordu Jill kekeleyerek. “Ben de kalabileyim diye buraya taşınır mısınız gerçekten?”

Tom başını sallıyordu. “Ben senin babanım, Jill,” dedi. “Bu yüzden de senin için en iyisi neyse onu yapacağım.”

Bunu duyunca Jill’in biraz önce son derece üzgün olan yüzü aydınlanmış, Tom da ona gülümsemişti.

Sonraki bir saat ise imzalanması gereken evraklar ve doldurulması gereken formlar yüzünden oldukça hızlı geçti. Ama tamamladıkları her aşama Tom’un kendisini, hedefine bir adım daha yakın hissetmesini sağlıyordu: yeniden Jill’in babası olmaya.

Tabii çözmesi gereken başka sorunlar da vardı.

Mesela ormandaki adam kimdi?

Kip Lange kimdi?

Tom gerçekten de hem kendini hem de kızını koruyabilir miydi?

Bunları düşünen Tom, işleri bitip de Jill’i bekleme salonuna çıkardıktan sonra “Sen bir saniye bekle, ufaklık,” dedi. “Marvin’e bir şey sormayı unuttum.”

Jill, o daha kapıyı bile açamadan iPod’unun kulaklığını takmıştı bile.

“Bir şey mi unuttun?” diye sordu Marvin.

“Araştırma işlerini de yürütüyor musun, Marvin?” diye sordu Jill’i gözetlemek için kapıyı hafifçe aralık tutarak. “Fazla bilinmeyen spor istatistikleriyle ilgili epey iyi görünüyordun. Bu da bende bir şeyleri araştırıp bulmak konusunda iyi olduğun izlenimini uyandırdı.”

Marvin, gözlerini kısmış ona bakıyordu. “Kelly’nin katiliyle ilgili bir şey mi bu? Çünkü özel dedektiflik yapmıyorum ben.”

“Eğer ormanda kavga ettiğim adam düşündüğüm kişiye, adı Kip Lange.”

“Evet?”

“On altı yıl kadar önce, Lange da Kelly ve benim gö-

revli olduğum üsteydi, Almanya’da. Ve bir Amerikan askerini öldürmeye teşebbüsten tutuklanmıştı. Hâlâ da hapiste olması gerekiyor.”

“Ee? Ne bilmek istiyorsun?”

“Ben Murphy’nin bu soruşturmayı düzgün bir şekilde yürütebileceğini düşünmüyorum. Adam tamamen bana odaklanmış durumda. Yani eğer Lange hapiste değilse benim onun nerede olduğunu bilmem lazım.”

“Kelly’nin başına gelenlerle Lange’nin bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Olabilir,” dedi Tom. “Ama pek sanmıyorum. Dediğim gibi, onun hâlâ hapiste olması gerek.”

“Bak Tom, onu bulmana elimden geldiği kadar yardım ederim ama bana tüm hikayeyi anlatman lazım. Neler oluyor? Körü körüne iş yapmak istemem. Benim de olup bitenleri eksiksiz olarak paylaşmalısın.”

“Avukat müvekkil gizliliğimiz bunu kapsar mı?”

“Evet.”

“O zaman bunun bir silah ve milyonlarca dolar değerinde kaçak eroinle ilgili olduğunu söyleyebilirim.”

8

İşler asla kolaylaşmıyordu.

FBI özel ajanı Loraine “Rainy”^{*} Miles’a, eninde sonunda bu işe alışacağını garanti etmişlerdi. Çocuklara karşı işlenen suçlar biriminin bir parçası olan Masum Görüntüler Girişimi’ne katılabileceği beş yıl oluyordu ve tüm bu süre içerisinde Rainy, hâlâ vaat edildiği gibi bir umursamazlık kazanamamıştı.

Tek bir vakada bile.

Siber birime atanan bilgisayar manyakları, FBI’ın Bilgisayar Analizi ve Müdahale Ekibi’nin elemanlarıydı. Prosedürün gerektirdiği meseleleri halleden Rainy, Federal Savcılar için gereken delillerin toplanması konusunda da en yetkili kişiydi. Bilgisayar Analizi ve Müdahale Ekibi’nin bu delilleri toplamasına yardımcı olması sayesinde Rainy de James Mann’ı uzun yıllar boyunca içeri tıkmak için gereken belgelere ulaşabilmeyi başarmıştı.

Mann’ın Boston banliyösündeki evinde yakalanması için gerçekleştirilen operasyon yalnızca birkaç saat sürmüş olsa da bu sonuca yol açan olaylar bütünü, aslında aylardır sürü-

^{*} Rainy: Loraine ile olan benzerliğinden yola çıkılarak oluşturulmuş, aynı zamanda “yağmurlu/kötü gün” anlamına da gelen isim. (Çev. N.)

yordu. Her şeyi başlatansa bir ipucu olmuştu. Rainy artık, kendi birimleri için bu ipuçlarının hayati önem taşıdığını biliyordu. Onlar olmadan çocuk pornosu şebekesini çökertmek şöyle dursun, varlığından bile haberleri olmazdı. Mann soruşturmasını başlatan kişi her kimse, belli ki kendini gizlemeyi iyi biliyordu. Neyse ki bir ilaç firmasında yöneticilik yapan iki çocuk babası Mann'ın böyle bir yeteneği yoktu.

Bu ekip, her zaman olduğu gibi Mann'ın bilgisayarının ayna görüntüsünü eksiksiz bir şekilde aldıktan sonra, prosedür gereği adamın fiziksel donanımının birebir aynısını elde etmeden çalışmaya başlayamayan Rainy de işe koyulmuştu. Adam yakalandığından beri neredeyse tüm mesaisini ekibin adli laboratuvarı olan ve İn denilen yerde geçirdiği için de gün yüzü gördüğü söylenemezdi. Ona sorsanız, alacağı hiçbir ceza Mann için yeterli olmazdı ama maalesef kanunlar onunla aynı fikirde değildi.

Rainy ve onun gibi düşünenler, Mann'inki gibi davaların yasal terimlerle bir suçtan ve kurbandan bahsetmiyor oluşunu kabullenemiyordu. Federal çocuk pornosu davalarında dillere pelesenk olmuş uzun cümleleri kullanmaktan bıkmayan o savunma avukatları da umurunda değildi. Rainy, "çocuk pornosu" tabirini "çocuğun cinsel istismarını gösteren fotoğraflar", "çocuk teşhiri" ya da daha iyisi "suç mahalli fotoğrafları"na çevirmek için çaba sarf eden ve giderek büyüyen bir hareketin parçasıydı.

O, bu durumun, toplumun ahlaksızlığından ziyade eğitimsizliği ve bilgisizliğinden kaynaklandığını düşünüyor; bu yüzden de kendisiyle aynı fikirde olmayan savunma avukatları ve insan hakları aktivistlerini, mahkemeye gelip kurbanların ifadelerini dinlemeye çağırıyordu. Böylece bunun gerçek bir suç olduğunu ve o resimlerin, uzunca bir süre kurbanların peşini bırakmayacağını anlayabilirlerdi. James Mann gibi

adamların cinsel suçlulardan farkı olmadığını ve cezalarını onlar gibi çekme gerekliliğini de idrak edebilirlerdi.

On yıl, diye düşündü sonra. Mann, şartlı tahliye olmaksızın on yıl yatacağını biliyordu. Ama avukatları da bu süreçte boş durmayacak, muhakkak kitaplarına dalıp Federal Savcılar tüzüğünde müvekkillerini kurtarmalarını sağlayabilecek en ufak bir boşluğun peşine düşeceklerdi. Ama si-ber birimin yaptığı her hamle son derece titiz ve detaylı bir çalışmanın ürünüydü. Özellikle de Rainy'nin en sevmediği kısım olan adli kategorizasyon işlemi.

Adli kategorizasyon, Rainy'nin işinin en zor kısmı olsa da birçok açıdan en büyük öneme haiz olan da oydu. Rainy'nin her bir fotoğrafı bizzat incelemesi, Mann'in koleksiyonundaki her filmi seyretmesi ve sayması gerekiyordu. Çocuk pornosu cezalarını belirlerken dikkate alınan etmenlerden biri de ellerindeki arşivin büyüklüğüydü çünkü. Altı yüz fotoğraf (her biri yetmiş beş fotoğraf değerinde sayılan videolarla beraber), mahkemenin en üst cezayı vermesi için gereken sınırdı ve doğal olarak, zanlılarda ne kadar az doküman varsa, ceza da o kadar az oluyordu.

Ama Mann'in elindekilerin altı yüz resimden fazla olması bile Rainy'yi durdurmamış; aksine onu, adamın cezasını artıracak bir şeyler bulmaya teşvik etmişti. Sadomazoşist görüntüler; mastürbasyon, oral ya da anal seks veya ergenlik çağından da küçük çocukları içeren şeylerin her biri, cezayı arttıran etmenlerdi. Federal Savcılar da hangi resimlerin cinselliği çağrıştıracak kadar açık, hangilerinin erotik olduğunu ve hangilerinin cinsellikten uzak bir çıplaklık içerdiğini belirleme işini tamamen Rainy'ye bırakmıştı.

Bu yüzden onun da her bir fotoğrafı, videoların her karesini tek tek incelemesi; yakın çekim cinsel organlara ya da görüntüleri şehvetli, açık seçik hale getiren şey her ney-

se onlara bakması gerekiyordu. Bazıları birkaç kategoriye birden dahil edilebilecek şeyler olduğundan onları da not alması gerekecekti tabii. Masum çocukların böylesine korkunç bir şeye maruz kalması onu dehşete düşürse de bunu istemeye istemeye yaptı. Daha sonra uyuyabilmek için ilaç alacak olsa bile.

“Ne durumdayız, Carter?”

Adının, birimin adıyla olan benzerliği* sürekli alay konusu edilen özel ajan Carter Dumas, Rainy’nin en sevdiği analistti. Üstelik o kadar uzun zamandır birlikte çalışıyorlardı ki artık iş arkadaşından çok kardeş gibi olmuşlardı. Sonra Rainy, sorusunu sormak için ayağa kalktı ama İn o kadar küçüktü ki aslında buna hiç gerek yoktu.

Carter’ın neredeyse hiç kırışık olmayan yüzü ve kıvrık, sarı saçları onu küçük bir çocuk gibi gösteriyordu. Ayrıca teni de aşırı derecede beyazdı çünkü kendi deyimiyle, bilgisayar ekranları ışıldasa da insanı bronzlaştırmıyordu. Rainy ona, kan şekeri düştüğünde lazım olur diye sakladığı atıştırma malzemelerinden biri olan Snickers’ı uzattı.

Carter da paketi dişleriyle açıp koca bir parça ısırıldı. “Sürücüyü tarama işini bitirdim, şimdi bir de çizelge oluşturmam gerekecek. Ama söyleyeyim, buna tek dosya yetmez. Adam arşivini oluşturmak için hiç boş durmamış.”

“Peki onu temize çıkaran bir şey yok mu?” Rainy, bu olasılığın fazla yüksek olduğunu düşünmüyordu ama zaman zaman, bilgisayarı bir porno sunucusuna çevirebilen virüslerle karşılaştıkları da olmuyor değildi.

Ama Carter, başını iki yana salladı. “Yok. Onun yerine Bay Mann’ın, mal varlığını korumaya olan azmini göste-

* Carter-CART: Computer Analysis Response Team’in(Bilgisayar Analizi ve Müdahale Ekibi) kısaltması olan CART ile Carter’ın benzerliğine yapılan gönderme. (Çev. N.)

ren onlarca mail var.” Rainy, kasılan bacağını esnetmek için öne doğru eğilmişti. “Yine geç mi çıkacaksın?” diye sordu Carter.

“Yok, bu gece çok seksi biriyle randevum var.” Carter bunu duyunca önce Rainy’nin yüzüne uzun uzun baktı, sonra da sırtıttı. Rainy de gülerek karşılık verdi. “Aslında erken kaçmayı düşünüyorum.”

“Bu defa az kalsın inanıyordum. Rainy’nin seksi biriyle buluşması, birim içinde günün konusu olabilecek bir haber.”

“Ne demek istiyorsun, Carter? Beğenilmeyecek biri olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?” Rainy, en sevdiği iş arkadaşının üzerine doğru eğilmiş ve kötü bir bakış atmaya çalışmıştı. Birlikte görev aldığı adamların ona, kendisini çekici bulduklarını anlamasına yetecek kadar baktıklarını görüyordu; dolgun, ufak tefek, kahverengi küt saçlı, ela gözlü ve fotojenik bir tebessüme sahip genç bir kadın. Ama buna rağmen yıllardır bir erkek arkadaşı yoktu çünkü mesai saatleri bunu zorlaştırıyor, üstelik işi ofisten çıkınca da bitmiyordu.

“Senin biriyle görüştüğünü duymak burada yüzlerce kalbin kırılmasına neden olur, onu demek istiyorum.”

“Eh, o zaman erkeklere olan inancımı geri getirecek bir adam bulamadım diyelim. Sen hariç tabii, sen istisnasın. Ama evli bir istisna.”

“Kadınları da unutmamak lazım.”

“Fantezilerini kendine saklaman gerektiğini de unutmamak lazım. Özellikle de çalışırken.”

“Evet, tamamdır.” Carter, Snickers’ı iki ısırıkta bitirmiş ve yeniden işine odaklanmıştı.

Rainy de onu izlemeye koyuldu. Amiri Walter Tomlinson, onu çocuklara karşı işlenen siber suçlar birimine teknik yetenekleri nedeniyle değil; süreç ve araştırma konusundaki yeteneği ve azmi nedeniyle almıştı.

Bu sırada öğrendiği o dahice tabirleri de ozmosla aldığına inanıyordu. Sadece Carter'ın ekranlarına bakarak Rainy, onun aynı anda birkaç arama yaptığını fark edebilmişti. Anahtar sözcük ayrıştırıcıları çalışıyor; kayıt defteri anahtarı çözümleyiciler tam gaz faaliyet gösteriyor; kurtarma programları, silinen dosyaları geri getirebilmek için RAM'i yakacak düzeye geliyordu. Rainy bunları gördükçe, suçluların kendi evlerinin mahremiyetinde yaptıkları şeylerin, nasıl olup da öyle gizli kalabileceğine inandıklarına şaşırmaya başlamıştı. Teknoloji sayesinde herkesin kapısı, kocaman bir pencereye dönüşebiliyordu.

"CVIP"ten bir ses yok mu?" diye sordu sonra Carter.

"Son baktığımda rapor hâlâ yazdırılmaya çalışılıyordu. Bakayım yine." Rainy, yazıcının yanına gitmiş ve Mann'ın soruşturmasıyla ilgili olarak NCMEC'den** gelen raporu almıştı.

Daha önce Mann'ın bilgisayarında buldukları fotoğraflardan bazılarını bilinen görüntülerin olduğu CVIP ile karşılaştırmaları için NCMEC'ye göndermişti çünkü onların elinde, yüksek güvenli ve veritabanlarında sakladıkları büyük bir çocuk pornografisi kataloğu vardı. Ayrıca CVIP'ten de onlar sorumluydu.

CVIP; eyalet, yerel ya da federal emniyet birimleri tarafından ele geçirilen tüm çocuk pornolarının tutulduğu ulusal bir merkezdi ve buraya gelen her fotoğraf, her video, kendilerine has bir karma değeriyle etiketleniyordu. Görsel olmayan, alfanümerik bir değerle. Ve bu değer her bir dosyaya özel olarak verilmesi, onları bir nevi dijital parmak izi haline getiriyor; Rainy de onları, eline geçen görüntüleri

* Child Victim Identification Program. (Çocuk Kurbanları Teşhis Etme Programı) (Çev. N.)

** National Center for Missing and Exploited Children. (Ulusal Kayıp ve Sömürülmüş Çocuklar Merkezi) (Çev. N.)

eskilerle eşleştirmek için kullanıyordu. Sisteme yüklediği görüntülerden biri CVIP’te var olanlarla eşleşirse de buna “isabet” diyordu Rainy.

Ve her yeni dosyada, mümkün olduğunca fazla isabet elde etmek istemesinin bir sebebi vardı. Bu “isabetler”, söz konusu olan çocuğun sistem tarafından bilindiğini ve büyük olasılıkla da yetkililer tarafından kimliği tespit edildiği için artık tehlikede olmadığını gösteriyordu çünkü. Ama ne yazık ki Rainy, “tehlikede olmama” meselesinin de sıklıkla hayatını kaybetmiş ya da içten içe ölmüş olmak anlamına geldiğini öğrenmişti.

Çocuk Kurbanları Teşhis Etme Programı’ndan isabet alamayınca Rainy’nin işi daha da zorlaşıyordu çünkü bu, çocuğun o anda tehlike altında olabileceği ve dolayısıyla da mümkün olduğu kadar kısa zamanda kimliğinin tespit edilmesi gerektiği anlamına geliyordu. Tabii bazen, karma değerlerinin uyuşmamasının tek sebebi, görüntünün orijinal halinden biraz değiştirilmiş olması da olabilirdi.

“A görüntüsü CVIP’e yüklenmiş olsun,” demişti Carter bir defasında Rainy’nin anlamasına yardımcı olabilmek için. “Genç bir kızla elli yaşlarında bir adamın görüntüsü mesela. CVIP bu görüntüye bir karma değeri atar ve iş biter. Sonra biz, B görüntüsünü sisteme yükledik diyelim. Bunun da A’dan tek farkı, birinin yaşlı adamı fotoğraftan kesmiş olması olsun. Bu durumda CVIP, B görüntüsüne yeni bir karma değeri atar çünkü yaşlı adamın çıkarıldığını anlayamaz. Sistem B’nin yeni bir görüntü olduğunu düşündüğü için biz de isabet falan bulamayız.”

Rainy’nin işi epey zordu ama bir CVIP analistinin yaptığı işin yanında, onunki çocuk oynacağı gibi kalıyordu. Çünkü oradaki ekiplerin, bu görüntüleri kategorize etmesi gerekiyordu. Aynı kişiye, arka plana ya da türe ait olmalı-

rına göre hepsini gruplara ayırıyor; sistemin eşleştiremediği şeyleri gözden kaçırmış olmamak için de hepsini tek tek inceliyorlardı. CVIP analistleri, bu engin tecrübeleri sayesinde bir küveti, fayans desenini ya da duvar kağıdını daha önce gördüyse hatırlayabilir ve değerler eşleşmese bile o görüntüyü, eskiden bilinen bir seriye ekleyebilirlerdi.

“Şu ana kadar bulunan tüm eşleşmeler ve görüntüler burada,” dedi Rainy kendisine gönderilen e-mailden aldığı çıktıyı Carter’a göstererek.

Mann’ın bilgisayarından çıkan görüntülerden çoğu için kurbanlardan alınmış ifadeler de vardı. Adam hüküm giyerse, bu ifadeler de kurbanın kendisi ya da tanık koordinatörü tarafından mahkemede yüksek sesle okunacaktı.

Hüküm giyince, diye düzeltti sonra kendini Rainy.

Mann’ın koleksiyonundaki görüntülerden bazıları, uzun süredir dolaşımdaydı ve hatta birkaç tanesinin, 1980’li yılların başına ait olduğu da görülebiliyordu.

“Rainy, eğer devam etmek istersen elimde başka ciciler de var,” dedi Carter. “Kusura bakma.”

Carter bu özür dileme kısmını, Rainy’nin yüzündeki o isteksizlikten ötürü eklemiş olabilirdi.

“Önemli değil, Cart, gönder bakayım.”

Ve Carter, şifrelenmiş bir dizi dosyayı, Rainy’nin adli kategorizasyonunu depoladığı şifre korumalı harici hard diske gönderdi.

Rainy de, arkasına yaslanmış ve görüntüleri incelemeye; her birini de Savcılık Ofisinin raporuna göre kategorize etmeye başlamıştı. Mahkemede ihtiyaç duyacakları özellikleri not alıyor, bir yandan da görüntüleri CVIP ile doğrulamaya çalışıyordu ki o ana dek eşleştiremediği hiçbir şey çıkmamıştı.

Bu da harika bir haberd.

“Üç yüzden biraz fazla kaldı,” dedi sonra Carter’a.

Ve bir sonraki görüntüyü açtı. Birimde geçirdiği beş yıl içinde her şeyi gördüğünü düşünüyordu. Akla gelebilecek her türlü rezil ve iğrenç görüntüyü... Ve şu anda karşısında duran şey, onlara kıyasla hiç rahatsız edici sayılmazdı. Hatta fazlaca bir teşhir unsuru da içermiyordu. Yalnızca genç bir kızın, muhtemelen onlu yaşlarda bir kızın, yarı çıplak halde yatakta uzanırken çekilmiş bir fotoğrafıydı bu. Rainy, diğer fotoğrafları açana dek buna pek aldırmış etmemiştir.

Sonra bakmaya devam etti. Mann’ın koleksiyonun yeni bir parçası gibi duran bu görüntüler, birdenbire çok daha ilginç bir hal almıştı.

“Carter,” dedi Rainy artan adrenalini yüzünden nefesi hızlanırken. “Bir yere ayrılma, sana ihtiyacım olabilir. Önce CVIP’le bir kontrol etmek istiyorum.”

Rainy, doğrulama için görüntüleri CVIP’e gönderdi sonra. İşlemin tamamlanması ve sonucu alması biraz uzun sürecekti ama o, alacağı raporda ne yazacağını tahmin edecek kadar çok fotoğraf görmüştü.

CVIP’e gönderdiği 325 görüntünün hiçbiri, isabet almayacaktı.

Biri bile.

9

Carter, Rainy'nin bilgisayarını daha iyi görebilmek için sandalyesini kaydırđı. Ekranda, her biri farklı bir kıza ait on iki fotoğraf göze çarpıyordu. "Bu fotoğraflarda dikkatini çeken ne var, söyle bakalım," dedi Rainy.

Carter da ekrana biraz daha yaklaştı.

"Küçük kızlar."

"Ne kadar küçük?"

"Sanırım on dört, on sekiz yaş arası."

"Mann'ın çektiğı fotoğraflarda bulunan diğer kızların çoğı bunlardan da küçüktü. Başka ne var?"

"Yani, kendi odalarında gibi görünüyorlar."

"Aynen öyle. Bunların hiçbirisi ucuz bir stüdyoda, loş bir bodrum katında ya da yol kenarındaki bir motelde çekilmemiş."

Odalar, dikkat çekecek derecede benzerdi. Rengarenk yatak örtüleri, yerlere ve şifonyerlerin üstüne atılmış kıyafetler, yine üstlerine asılmış giysiler nedeniyle görünmez hale gelmiş olan dolap kapakları, duvarlarda popüler sanatçıların ve ikonların posterleri, tuvalet aynası ile süslenmiş küçük masalar, her yerde parlak renkler.

"Şuraya bak." Rainy, üzerinde yalnızca iç çamaşırıyla yere diz çökmüş olan bir kızın fotoğrafını gösteriyordu.

Beline kavis vererek duran kız, iri göğüslerini koluyla gizlemiş, dolgun dudaklarını ise davetkar bir şekle sokmuştu. “Arkasındaki duvarı dolduran posterler, fotoğraflarla dolu mantar pano, çiçek desenli yatak örtüsü. Burası bir kız odası. Hatta iddiasına bile girerim ki kendi odası.” Rainy, parmağıyla kızın yüzünü gösteriyordu.

“Anladım. Ve bu adamın elinde böyle bir sürü fotoğraf var?”

“Üç yüz yirmi beş tane saydım ben. Kırk farklı kıza ait ve her biri, farklı odalarda çekilmiş. Yani bunların kurgulanmış olmasına imkan yok. Kişisel fotoğraflar bunlar. Zorla çekilmiş yahut sahte değil. Kızların isteyerek çektikleri fotoğraflar.”

“Yani bu kızların, cep telefonlarıyla kendi fotoğraflarını çektiklerini mi ima ediyorsun?”

Rainy başını sallayarak bu tezi doğrulamıştı. “Aynen. Fotoğrafların açılmasına baksana. Üstelik her birinde, kızların yalnızca bir eli görünüyor. Diğerinin telefonu tuttuğuna bahse girerim.”

“Evet, ne demek istediğini anladım. Fotoğraf kalitesinden de belli, bazıları piksel piksel.”

“Ki bu da kalitesiz bir kamerayla çekildiğini gösterir. Bazı telefonlar diğerlerinden daha kaliteli görüntü alıyor ne de olsa. Ayrıca beni rahatsız eden bir şey daha var, kızların gözlerine baksana.” Rainy arka arkaya, aynı suçu işleyerek elde edilen fotoğrafları açmıştı. “Bu kızların yüzünde mağrur bir ifade var, Carter. Sanki vücutlarıyla böbürlenir gibiler.”

“Flörtöz olduklarını mı söylemek istiyorsun?”

“Kesinlikle. Bu yaşlardaki kızlar ilgi görmek için delirirler. Bu fotoğraflar da ‘Bakın ne kadar seksiyim,’ diye bağıyor resmen. Hiçbiri ‘Yardım edin,’ ya da ‘Kurtarın beni,’ demiyor. Bu kızlar görülmek istemiş.”

“James Mann tarafından mı?”

“Ah, bence bir tanesi bile James Mann gibi kaçık bir herifin bunları göreceğini düşünmemiştir. Bence bu fotoğrafları erkek arkadaşlarına ya da güvendikleri birine gönderdiler. Mesajla da göndermiş olabilirler, seks mesajı yani. Ve Mann da bir şekilde bunları ele geçirmiştir.”

Rainy, muazzam bir dikkatle fotoğrafları incelemeye koyulmuştu. Kızlardan bazılarının üzerinde birkaç parça kıyafet vardı ama onlar da oldukça dar, bedenlerini ikinci bir deri gibi saran şeylerden ibaretti. Ve bacaklarını kaldırarak, bellerine kalçalarını çıkaracak kavisler vererek poz vermiş; bunu göstermekten müthiş bir haz alıyor gibi görünen bakışlar atmışlardı. Üstelik elleri de o yavru birer geyiği andıran bedenlerinde, James Mann gibi adamların asla bu halde görmemesi gereken yerlere dokunuyordu.

“Umarım analizler sonucunda bunları nasıl ele geçirdiğini öğrenebiliriz.”

“Evet. Ama bunu öğrenebilsek bile mahkeme celbi gelene dek beklememiz gerekecek ki o da uzun zaman alacaktır.”

“Yaşasın Evrak Kraliçesi!”

“Güvenin için sağ ol,” dedi Rainy iç geçirerek. “Ama düşünüyorum da, belki de kaynaklardan biriyle çalışabiliriz?”

“Nasıl yani, kızlardan biriyle mi? Ama ben baktım, hiçbirinde coğrafi konum bilgisi yok. Kim olduklarını hayatta bulamayız. Planın nedir?”

Rainy’nin bu soruya cevap vermek için düşünmesine gerek yoktu. Kalitesiz bir kamerayla çekilmiş fotoğraflardan bir kızın kimliğini tespit etmek, görüntüleme teknolojilerinde uzman birinin yardımını gerektiriyordu. Görüntü doğrulaması, iyileştirmesi, yüz tanıma ve analiz konularında her şeye hakim olan birinin yardımını.

“Clarence Stern,” dedi sonra.

Ama Carter buna gülmekle yetinmişti. “Büro’nun görüntü alanındaki Rembrandt’ı mı? Tomlinson’dan izin almak konusunda sana başarılar o zaman.”

“Ama sen de onun yapabileceğini düşünüyorsun.”

“Evet, olabilir. Bilemiyorum.”

“Ben Tomlinson’a mail attım, o da gelip bir bakacağını söyledi. Bakalım, belki bir kıyak yapar.”

“Hazırlan o zaman.”

10

Tom, Roland Boyd'un, emlakçıların tabiriyle "Shilo'nun cazip güneyi" olarak adlandırılan çıkmaz sokaktaki evine doğru yaptığı on dakikalık yolculukta tek bir araba bile görmemişti.

Yanında oturan Jill'se her zamanki gibi mesajlaşmaya devam ediyordu. Tom, ona Öfkeli Parmaklar adını takmıştı artık.

Roland'ın yeni evine hiç gelmemiş olsa da Tom bu bölgeyi gayet iyi biliyordu. Metrelerce aralıklı konumlandırılan taş ve tuğla evler, kasabanın eski görünümü ve çiftçilik karakteriyle epey ters düşmekteydi. Aslında bir dönem, ikisi de Shilo gençlerinin ağaç sokakları olarak adlandırdığı bölgede yaşamışlardı. Meşe. Çam. Karaağaç. Akçaağaç. Ve Shilo'nun varoşu olarak adlandırılabilir bir yer varsa, o da bu ağaç sokaklarıydı ve Tom, ailesini buradan çıkarabilmeyi umuyordu ama Kelly'yle boşanmalarının yarattığı fazladan maliyet, bunun için gerekli olan birikimini tüketmişti.

Oysa Roland, daima söylediği gibi, oradan kurtulmanın bir yolunu bulmuştu.

"Evden çalıştığım güne denk gelmeniz iyi oldu," demişti telefundayken. "Benim bir telekonferansa katılmam

gerekiyor ama Adriana da evde olacak. Sizinle o ilgile-nebilir.”

Tom, Roland’ın yaşadığı yerde çalışıyor olsa da iki yakın arkadaş, Roland’ın ilk çocuğunun cenazesinden beri hiç görüşmemişti. Öyle görünüyor ki boşanmaları yalnızca evliliklerini değil, birlikte edindikleri çevreyi de yok ediyordu.

Tom, Roland’ın eşi Adriana ile tanıştığında genç çift, Almanya’daki Wiesbaden Hava Üssü’nde yaşıyordu. Oğulları Stephen, o dönemde henüz bir yaşında olmasına rağmen ikinci çocuk meselesini düşünmeye başlamışlardı bile. Tom’un gelişinden bir hafta sonra Kelly ile aralarındaki lise aşkı canlanınca da üç Shilo mezunu ve Adriana’dan oluşan dörtlü çabucak arkadaş olmuştu.

Eğitimleri bitip de Almanya’dan; Kelly, Roland ve yeni arkadaşları Adriana’dan ayrılmak zorunda kalan Tom üzgündü. Ama Kelly’nin kendisine verdiği, hediyeler ve Shilo’ya götürmesini istediği ıvrır zıvırlarla dolu kutuya gizlice yerleştirdiği bir şey sayesinde, o Alman üssünden bir parçayı da kendisiyle birlikte eve getirmişti. Tom’un sakladığı ve Kelly’ye asla atmayacağını söylediği şey de buydu.

Tom, yemyeşil ve son derece bakımlı bahçeleri geçtikten sonra Roland’ın uzun ve virajlı garaj yoluna girmişti. Boyd’un etraftaki en şaşıla villasına bakılırsa Boyd Capital artık, baba-oğul işletildiği dönemden bir tık daha ileri-deydi.

Arabayı park ettikten sonra indiler.

“Mitchell Boyd’u tanıyor musun?” diye sordu Tom kızına.

“Kim olduğunu biliyorum,” diye yanıtladı o da. “Ama kastettiğin şey oysa, takıldığımız falan yok.”

Tom bunu duyunca başını sallamış fakat içinden de derin bir oh çekmişti.

Roland ve Adriana'nın bir zamanlar küçük, şimdiyse tek oğlu olan genç, yakışıklı, zengin Mitchell Boyd Shilo Lisesi'nde, kızları birer arkadaş değil de fethedilecek birer kale olarak gördüğüne dair bir nam salmıştı. Öğretmenlerin hiçbiri de kendisi hakkında olumlu bir görüş belirtmiyordu. Hatta lise çağında kızı olanların tümü, çocukları onunla çıkmadığı için son derece memnundu.

Tom ve Jill, her iki yanı gömme ışıklarla süslenmiş olan patikada tek sıra halinde yürürlerken bir Japon bahçesi kadar güzel düzenlenmiş olan çevreyi seyrediyorlardı. Sonra büyük ve oymalı ahşap kapıya geldiler ve Tom zili çaldı. Sekizlik notanın yankıları her yanı sarıyordu.

Adriana Boyd kapıyı açınca Tom'u, hüzünlü bir gülümseme ve sıcak bir kucaklaşmayla karşılamıştı. Hatta tuhaf sayılabilecek kadar uzun bir kucaklaşmayla.

"Tom... Tanrım... Nasılsın?" Tom'un omzuna konan zarif eli "Yalan söylemeye kalkma," der gibiydi.

"Fena değilim, Adriana," diye yanıtladı o da. "Sorduğun için teşekkür ederim."

Ardından kadın, Jill'e dönmüştü. "Tatlım, başın sağ olsun, çok üzüldüm."

"Teşekkür ederim."

"Hadi içeri girin. Roland'ın görüşmesi bitene kadar sohbet ederiz diye oturma odasına yiyip içecek bir şeyler hazırladım."

Ve Tom'u elinden tutarak içeri soktu. Adriana'nın üzerinde çok sayıda, pahalı görünümlü mücevher ve içindeki beyaz, ipek bluzun yalnızca küçük bir kısmını gösteren dar, gri bir takım vardı. Kadının güzelliğini görmezden gelmekse mümkün değildi: Pürüzsüz cildi, omuzlarına dökülen o dalgalı, açık sarı saçları. Üstelik hatları da düzgündü: Roland'dan dört yaş büyük olmasına rağmen hâlâ otuz yaşında görünüyordu.

Büyük antrenin, Adriana'nın siyah topuklarıyla inleyen mermer zeminini gören Tom, antika eşyalar ve yağlı boya tablolarla süslenen oturma odasının girişine, müzelerde olduğu gibi bir kordon konabileceğini düşünmüştü. Masalarda ve raflarda duran çerçevelerse bir mağarayı andıran alana, biraz daha ev havası katmışlardı. Ailenin mutlu anlarını ölümsüzleştiren bu fotoğrafların arasında Karayip tatili, Beyaz Dağlar'da kayak, mezuniyet ve doğum günü partileri gibi şeyler vardı ama Tom, onlara bakınca derin bir hüznün çağrıştırdıklarını görüyordu. Çünkü bunlar, beş yıl önce aşırı dozdan ölen Stephen'ın fotoğraflarıydı.

“Ne içersiniz?”

“Sadece su,” dedi Tom.

“Sen, Jill?”

“Ben de su alabilirim.”

O sırada içeri, kısa saçlarını jöleyle havaya dikmiş, sağ kulağına gümüş, haç şeklinde bir küpe takmış ve paçaları eskitilmiş açık renk bir kot pantolon giymiş olan bir çocuk girdi. Ceketinin altına giydiği dar, mavi gömleğe zayıf olduğu halde kaslı olan vücudunu gözler önüne seriyordu. Tom, bir keresinde Mitchell'a üniversite konusunda danışmanlık yapmış, bir defa da ağabeyinin ölümünün ardından onunla ilgili konuşmuştu ama bu iki olay dışında, okulda birbirlerini pek gördükleri söylenemezdi.

“Anne ben dışarı çıkıyorum,” dedi sonra çocuk.

“Mitchell, buraya gel lütfen. Bay Hawkins babanı görmeye gelmiş, ben de senden bu sırada Jill'e eşlik etmeni rica etmişim hatırlarsan.”

“Önemli değil,” dedi Jill bunun üzerine. “Ben tek başıma bekleyebilirim.”

“Olur mu tatlım,” dedi Adriana. “Mitchell harika bir ev

sahibidir. Bir arkadaşına destek olmak için planlarını erteleme-
lemenin lafını bile etmeyeceğine eminim.”

“Yapma anne, fark etmez dedi işte. Ben sonra gelirim.”
Ne iyi çocuk, diye geçirdi Tom aklından.

“Tanner bekleyebilir. Ama Hawkinsler zor bir dönem-
den geçiyorlar ve bize ihtiyaçları var.”

Bunu duyan Mitchell karşı çıkmayı bırakmış, o asi er-
gen tavırlarının yerini de hoş bir uysallık almıştı. “Tabii,”
dedi.

“Bak bu daha iyi. İstersen önce evi gezdir. Jill’in daha
önce buraya geldiğini hatırlamıyorum.”

“Hadi gel,” dedi Mitchell Jill’e. “Etrafı gezdireyim. Son-
ra da alt katta takılırız istersen. Hava hokeyi oynar mısın?”

“Evet, epey de iyiyimdir.”

“İşte böyle,” dedi onların plan yaptığını gören Adriana.

Mitchell, Jill’e başıyla kendisini izlemesini işaret eder-
ken Tom da onları seyrediyordu. Sonra çocuğun ensesinde,
kafatası şeklinde bir yin yang* sembolü olduğunu fark etti.

Aman dikkat, dedi kendi kendine. Mitchell ve Jill’in
farklı arkadaş gruplarıyla takıldıklarına bir kez daha şük-
rediyordu.

O sırada Adriana da kolunu sıkarak onun yanından ge-
cip içeceklerin olduğu servis arabasına gitmişti.

“Saat dört ve ben içmeye başlıyorum bile. Katılmak
istemediğine emin misin?” diye sordu buz dolu kovanın
içinden aldığı şişeyle bardağı neredeyse ağzına kadar dol-
dururken.

“Teşekkür ederim ama evet. Su yeterli.”

Adriana iç geçirerek koltuğa oturmuştu. “Böyle nahoş
bir değişime tanıklık ediyor olman çok üzücü.” dedi sonra.

* Yin-yang: Her iyiliğin içinde bir kötülük, her kötülüğün içinde bir iyilik
vardır düşüncesini temsil eden sembol. (Çev. N.)

“Ama çocuklar büyüdükçe dertleri de büyüyor.” Ve şarabından koca bir yudum aldı.

“İyi bir çocuğa benziyor,” dedi sonra Tom.

“Hiç görüldüğü gibi değil, emin ol. Jill’le sizin aranız nasıl?”

“Çocuklar büyüdükçe dertleri de büyüyor,” diye onun söylediğini tekrar etti Tom.

Adriana bunu duyunca anlayışla başını sallamıştı. “Bu ikiniz için de zor olmalı,” dedi sonra. “Dosyada herhangi bir gelişme var mı? Polis bir hırsızlık olduğunu düşünüyor diye duydum.”

Tom, cevap vermeden önce onun yanına oturmuştu.

“Evden eksilen bazı eşyalar var,” dedi sonra hırsızlığı doğrularcasına. “Bir de boğuşma izleri. Ama henüz bir şüpheli yok. Yakalanan biri de.”

“Ormanda yaşananları duydum,” dedi Adriana Tom’un başındaki yaraya dokunarak. Adamın irkilmesini umursamamış gibi görünüyordu. “Polis Kelly’nin başına gelenle bunun ilintili olduğunu düşünüyor mu?”

“Bilemiyorum ama öyleyse bile kimse bir şey söylemedi.”

Adriana’nın kaşları çatılınca Tom, kadının bir şey söylemesine gerek kalmadan, arkadaş çevresinde kendisi hakkında söylenenleri tahmin edebiliyordu.

“Cathleen Wells’le briç oynuyoruz da, son görüştüğümüzde senin Shilo’ya taşınacağını söyledi bana. Doğru mu bu?”

Tom başını sallıyordu. “Jill için bunu yapmam gerek. Gelip benimle yaşamak için buradaki hayatını bırakmak istemiyor, ve ben onu çok iyi anlıyorum. Sonuçta tüm arkadaşları, tüm hayatı burada. Üstelik Shilo’da oturmazsa Shilo Lisesi’ne de gidemeyecek. Bu yüzden çabalayıp işle-

ri böyle yürütmeye çalışacağız. Kolay olacağını düşünerek kendimi kandırmıyorum tabii, Kelly ölmeden önce bile sorunlu bir ilişkimiz vardı sonuçta.”

Adriana, ne demek istediğini anlıyor gibi görünüyordu. “Boşanmanızın ardından Kelly’yle pek sık görüşmesek de ara sıra konuşurduk. Bu yüzden seni aşağı çekmek için elinden geleni yaptığını biliyorum. Maalesef bunların Jill’i de aynı şekilde etkilediğinden eminim.”

“Bu da işleri bir kat daha zorlaştırıyor,” dedi Tom.

O sırada gözleri dolan Adriana yaşları elleriyle sildikten sonra izin isteyerek kalkmış ve bir kutu mendil ile geri dönmüştü. Yüzündeyse mahcup bir tebessüm vardı.

“Kusura bakma,” dedi sonra. “Ama ebeveynleriyle anlaşamayan çocukları görmek beni üzüyor. Hayatın ne kadar değerli, ne kadar pamuk ipliğine bağlı olduğunu anlamıyorlar.”

Adriana’nın acısını anlayan Tom güçlükle yutkunmuştu. “Bunun senin için hâlâ ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyorum. Eminim aklına acı verici şeyler geliyordur.”

Adriana da dudağını ısırarak başını salladı. “İnsan evladını kaybedince asla kapanmayacak bir boşlukla baş başa kalıyor sanki,” dedi titreyen bir sesle. “Stephen’in başına gelen şey yüzünden kendimi hiç affedemedim.”

Bunları duymak, Tom’un da yüreğini sızlatmıştı. “Bu senin hatan değil,” dedi sonra. “Stephen’in gereken yardımını alabilmesi için elinden geleni yaptın sen, hatırlıyorum.”

“Daha da fazlasını yapmalıydım.”

Tom, ne diyeceğini bilemiyordu. Stephen Boyd, küçük yaşlardan itibaren sorunlu bir çocukluk geçirmiş; ya rehabilitasyonda olduğu ya da evde eğitim aldığı için de Shilo Lisesi’ne gitmemişti hiç. Ama daha trajik olan, cesedini annesinin bulmuş olmasıydı. Stephen, kapıları kilitli olan

arabasının içinde, kolunda bir şırınga ve sıkı sıkıya bağlı bir turnikeyle, altı saatten uzun bir süredir ölü olarak bulunmuştu.

“Onu düşünmediğim bir günüm bile yok,” dedi Adriana sonra. “Bugün hayatta olsa nasıl görünürdü, neler yapardı diye düşünmeden edemiyorum.”

Adriana’nın yaşadığı kaybı düşünmek bile Tom’un boğazının kurumasına neden olmuş, tekrar konuşabilmek için su içmesi gerekmişti.

“Gerçekten çok üzgünüm. Ben de ne zaman Jill’le ciddi olarak konuşmaya kalksam bomboş gözlerle karşılaşıyorum. Birbirimizle düzgün bir bağ kurma şansımız olmadığı için, şimdi onunla nasıl iletişim kurabileceğime dair bir fikrim de yok.”

“Sadece sabırlı olman gerekiyor,” dedi Adriana bunun üzerine. “Ve kararlı tabii.”

Tom gülümsemişti.

“Ne oldu?” Adriana’nın sesi, merakından ötürü biraz tiz çıkıyordu.

“Hiç,” diye yanıtladı Tom. “Benim kişisel mantram da sabır ve kararlılıktır, ondan güldüm.”

“Öyleyse bence harika bir mantran var. Kızının senden uzaklaşmasına izin verme, Tom.”

“Vermeyeceğim, Jill’i asla bırakmayacağım.”

Adriana, ona sarılarak Tom’u şaşırtmıştı. Sonra sıcak dudaklarını adamın kulağına yaklaştırarak fısıldadı. “Biliyorum.”

Tam o sırada, boğazını temizleyen Roland’ın sesi duyulmuştu. “Pardon! Yanlış bir zamanda gelmedim umarım.”

Adriana, kocasını duyunca hızla geri çekilmiş ve ayağa kalkıp takımını düzeltmişti. Sonra Tom da aynı şeyi yaptı.

“Hayatım, korkuttun beni,” dedi

“Görünüşe göre tam da zamanında gelmişim.”

11

Roland, yüzünde soğuk bir tebessümle yürürken Tom bu tavrın sebebini anlayabiliyordu. Stephen'ın ölümünden kısa bir süre sonra, öğretmenler odasındaki konuşmalarda, Adriana'nın Doug Henderson'la bir ilişkisi olduğunu duymuştu çünkü. Adam, trafik kazasında ölen Millis'li bir gencin babasıydı ve Roland'ın katılmak istemediği bir destek grubunda tanışmışlardı. Yani Adriana, aldatma konusunda sabıkalıydı ve Tom, Roland'ın kendisine bakışlarından, adamın aynı şeyin bir kez daha yaşanabileceğini düşündüğünü fark ediyordu.

Yine öğretmenler odasındaki dedikodulardan, ikilinin ilişkisine dair başka şeyler de öğrenmişti. Söylenilenlere göre Roland, Stephen'ın ciddi bir sorunu olduğu konusunda Adriana ile hemfikir değildi ve kadının uyarılarına rağmen, durumu kötüye gitse de oğlunun rehabilitasyona dönmesini istemiyor, okula devam etmesi konusunda ısrar ediyordu. Bundan altı ay sonra ise Stephen'ı kaybetmişlerdi.

Boyd'un üzerinde jilet gibi, açık mavi bir polo yaka tişört; koyu haki kargo şort vardı ve okuma gözlüğü takıyordu. Adamın, kısacık kesilmiş ve şakaklarındaki beyaz-

lıklarla süslenmiş koyu renk saçları, jöleyle arkaya doğru taranmıştı. Zayıf ve tamamen tıraşlı yüzüyle oldukça genç ve oğlu Mitchell ile şaşırtıcı derecede benzer görünüyordu.

“Tom Shilo’ya geri dönüyormuş,” dedi Adriana neşeyle. “Ne güzel bir haber, değil mi?”

“Evet, gerçekten de öyle.”

“Meşe Sokak’taki evime geri dönüyorum,” dedi Tom. “Jill buradan ayrılmak zorunda kalmasın diye.”

“Yardımcı olabileceğim bir şey olursa söyle lütfen.”

“Beyler, izin verirsiniz,” dedi Adriana o sırada, “benim parti için yapmam gereken şeyler var.” Kadının yüzünde, aklına harika bir fikir gelmiş gibi ıslıl ıslıl bir tebessüm vardı. “Ah Roland,” dedi ardından da. “Tom’u davet etmiş miydin? Buraya geri döndüğüne göre onun da gelip yeni birileriyle tanışması iyi olabilir.”

Roland başını sallıyordu. “Tabii, güzel fikir.”

“Nedir o?” diye sordu Tom.

“Kulüpte her yıl, müşterilerime bir teşekkür partisi veririm. Bu yılkinde sen de gelmelisin gerçekten, Adriana haklı. Yeni komşular edinmen açısından faydalı olabilir. Ya da belki eski komşular.”

“Gitmeden sana da bir davetiye vereceğim,” dedi Adriana sonra.

“Çok sevinirim,” diye karşılık verdi Tom. Ardından birbirlerine öpücük atarak vedalaştılar.

Roland, karısının odadan çıkışını izleyip ayak sesleri duyulmaz olduktan sonra “Şanslı bir adamım,” demişti. Sonra yeniden Tom’a döndü. “Sen nasılsın?”

“Fena değilim, teşekkür ederim.”

“Ya Jill?”

“O da idare ediyor.”

“Cenazeye gelebilmek için programımı ayarlamaya çalışıyorum.”

“Sağ ol.”

“Bak Tom, eğer sadece sohbet edip takılmaya, arayı kapatmaya geldiysen buna memnun olurum ama telefonda benimle önemli bir şey konuşmak ister gibiydin. Lafı dolandırmana gerek yok. Bil istedim.”

Tom başını sallamıştı. Roland’ın bu açık sözlülüğünü takdir ediyordu. “Kip Lange diye birini hatırlıyor musun?”

Roland, dudaklarını büzmüştü. “Hayır. Shilo’dan mı?”

“Wiesbaden’dan.”

Tom, Roland’ın yavaş yavaş hatırladığını görebiliyordu. “Lange... Stan Greeley’yi vuran adam mıydı o?”

Tom, başını sallayarak onaylamıştı. “On altı yıl kadar önce. Sen, ben ve Kelly, hepimiz orada görevdeyken.”

“Doğru. Ama yanlış hatırlamıyorsam olay yaşandığı sırada ben Danimarka’daydım. Gerçi emin de değilim, üzerinden asırlar geçmiş gibi geliyor şimdi. Neden sordun ki? Ne olmuş Lange’a? Kelly’nin başına gelen şeyle onun bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum,” dedi Tom. “Ama onu buralarda görüp görmediğini sormak istedim sana.”

“Hâlâ hapiste değil mi o?”

“Temyize başvurarak yirmi beş yıllık cezasını on altıya düşürüp çıkmış,” dedi Tom, Marvin’in söylediklerini tekrarlayarak.

“Devletin askerini vuran adam temyizi kazanmış mı yani? Nasıl oluyor?”

Marvin, bu sorunun da cevabını bulmuştu. “Sanırım balistik uzmanlarından ikisi ve vurulma anından sonra olay yerine gelen ilk inzibat eri, ifadelerini görüntülü konuşma teknolojisini kullanarak vermişler. Lange’ın avukatları da

bunun yüzleşme hakkını ihlal ettiğini ve bu yüzden mahkemede kabul edilemeyeceğini öne sürmüş. Sonuçta aradan on altı yıl geçmiş ama Askeri Mahkeme'nin atadığı yeni yargıçlar savunmaya hak vererek delilleri geçersiz saymış, böylece de Lange'in cezası iptal olmuş.”

“Ne zaman çıkmış peki?”

“Kelly'nin evine girilmeden birkaç gün önce sanırım,” dedi Tom. Sonra da Jill'in – hatta artık kendisinin – evinin arka tarafında yaşadığı boğuşmayı anlattı.

“Peki Lange'in şu anda nerede olduğuna dair bir fikrin yok mu?”

Tom'un yanıtı olumsuzdu. Marvin'in çabaları buraya kadar sonuç verebilmiş; adamın neden ve ne zaman haptisten çıktığını öğrenseler de bu en hayati bilgiye ulaşamamışlardı.

Roland ise hâlâ şaşkın görünüyordu. “Ama anlamıyorum,” dedi sonra. “Bu adam cinayete teşebbüsten tutuklanmamış mıydı? Nasıl bu kadar az ceza alabilir ki?”

“Pek kesin yargıların olduğu bir dosya değildi bu hatırlarsan,” dedi Tom. Lange'ı araştırıp durduğu için, hikayeyi de gayet iyi hatırlıyordu. “Greeley kafasından vurulmasına rağmen ölmemişti. Sadece beyninde oldukça ağır bir hasar kaldı. Zavallı çocuk sonrasında ne doğru düzgün konuşabildi ne de olayı hatırlayabildi. Lange da tüm bu süreç boyunca masum olduğunu iddia etmekten vazgeçmedi. Balistik raporlarına göre Greeley onu bacağından ve karnından vurmuştu. Lange'ın iddiasıysa, teğmenin evinden gelen boğuşma seslerini duyduktan sonra yardıma gittiği, Greeley'nin de yanlışlıkla kendisini vurduğu yönündeydi. Ama kendi silahına ne olduğunu açıklayamadı. Bu da askeri başsavcı için büyük problem oldu tabii; silah olmadan balistik raporunun sonuçlarından emin olamıyorlardı. Ama yine de pes etmeyip ölümcül silahla saldırıdan yargıladılar

ve yirmi beş yıla mahkum ettiler. Lange'ın bir on yıl daha şartlı tahliye bile isteyememesi gerekiyordu.”

Roland duyduklarına inanamıyor gibiydi. “Ama çıktı bile.”

“Ama çıktı bile,” dedi Tom da.

Sonra Roland, şaşkın gözlerle sordu. “Peki Kelly'nin evine girip ona saldıran kişinin Lange olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Bilemiyorum ama o değilse de bundan emin olmak isterim.”

“Polise gittin mi? Yani bu adamın Kelly'nin ölümüyle bir ilgisi olabileceğini düşünüyorsan onlara söylemen gerekir.”

Tom, başını evet anlamında sallasa da, öfkeleniği belli oluyordu. “Evet, söyledim. Ama soruşturmanın başında Murphy var, o da bu işte benim parmağım olduğunu düşünüyor. Yani söyledim ama hiç de öyle ‘Hemen ilgileneceğim,’ der gibi bir havası yoktu.”

“Peki sana bunun Lange olabileceğini düşündüren ne? Yani neden adam hapisten çıktıktan sonra onu görmeye gitsin ki?”

Tom, Roland'ın bu soruyu soracağını bildiği için, vereceği cevabı da düşünmüştü.

“Sanırım üste yaşadığımız zamanlarda aralarında bir ilişki vardı.”

“Öyle mi? Hiç haberim yoktu,” dedi Roland ve devam etti. “Ama tabii üste on iki bin kişi vardı ve ben sürekli seyahat halindeydim. Takılmış olabilirler ama ben onları yan yana gördüğümü bile hatırlamıyorum.”

“Kelly, biz barıştıktan sonra Lange'dan ayrıldı. O da kıskançlıktan ona tehdit dolu mektuplar falan göndermeye başladı. Hapisteyken bile buna devam ediyordu.”

“Şimdi neden endişelendiğini anlıyorum,” dedi Roland. “Bak, eğer bu adamın nerede olduğunu öğrenmek istiyorsan, sana yardım etmekten memnuniyet duyarım. Ordudaki arkadaşlarımdan çoğu, şimdi Boyd Capital’ın müşterisi. Önemli mevkilerde olan adamlar da var. Yani onun izini sürmene yardım edebilecek birilerini tanıyor olabilirim.”

“Teşekkür ederim, Roland. Gerçekten çok iyi olur.”

“Bir de yanlış anlama, yani bunu kendin halledebileceğini biliyorum ama Jill’i ve ormanda sana saldıran o adamı da düşününce, işi sağlama almak için eve alarm taktırmak istersen müşterilerimden biri APS Güvenlik’te çalışıyor. Sana güzel bir sistem için iyi bir fiyat verebilir.”

Tom bunu duyunca gülümsemişti. “Hiç alınmadım,” dedi sonra. “Hatta bunu teklif etmene sevindim çünkü seninle görüştüktan sonra da eve alarm taktırmayla ilgilenecektim.”

Bu sırada Roland, hâlâ olup bitene inanamıyor gibi başını sallıyordu. “Yani sence Lange, onca yıldır hâlâ o kıskançlığın etkisinde olabilir mi?”

“Bu mümkün.”

Tom Roland’ın, yalan söylediğini anladığına dair en ufak bir belirti göstermemişti. Eve giren gerçekten de Lange ise, Kelly’nin Stan Greeley’den çaldığı eroinden kendisine düşen payı arıyor olabilirdi. Tom’un, bilmeden Almanya’dan çıkardığı uyuşturucuları.

Yani sebep ya bu, diye düşünüyordu Tom, ya da paradan kendine düşeni almak.

12

Rainy maili gönderdikten saatler sonra, denetleme amiri Walt Tomlinson, telaşla İn'e daldı. Adamın üç tane yetişkin kızı olduğu için Rainy, Stern konusunda şansının yaver gideceğine inanıyordu.

Tomlinson'ın sıkıntılı bakışlarını görünce Rainy, adamın yüzündeki derin kırışıklıklardan fal bakar ve can sıkıcı sonuçlar görür gibi olmuştu.

"Elinde neler var göster bakalım, Ajan Miles."

Ve Rainy, Mann'ın bilgisayarından alınan ve seks mesajları olduğunu düşündüğü şeyleri göstermeye başladı.

"Bunlardan ne çıkarıyorsun, Carter?"

"Nereden geldiklerine dair bir fikrim yok. Çocuk Kurbanları Teşhis Etme Programı'ndan da bir şey çıkacağını sanmıyoruz."

"Peki ya kendi veritabanımız?"

FBI'in elinde, Büro'nun ulusal merkezinden gelen ve elbette resmi olmayan bir karma değeri koleksiyonu bulunuyordu.

Kısmi bir eşleşme bile Bilinen Dosya Filtresi alarmı oluşturmaya yeter; o da FBI'ın, çoğu çocuk pornosu görüntülerinden oluşan veritabanındaki dosyaları işaretlemeye yarayabilirdi.

“Kontrol ettim ben ama hiçbir şey bulamadık,” dedi Rainy. “Mann’a bu fotoğrafları veren her kimse, muhtemelen yeni bir kaynak.”

“Şimdi ne yapıyoruz o zaman?” diye sordu Tomlinson bunun üzerine.

Ama Rainy tam cevap verecekken elini kaldırarak onu engellemiştir.

“Buradaki analiz çalışmalarımıza devam edeceğiz,” dedi Carter. “Geçerli bir IP ve MAC adresi elde edene dek dosya kayıtlarını kullanamıyoruz.”

“Onları da elde edemiyorsunuz, öyle mi?”

“Mann, dosya transferindeki tüm başlık verilerini şifrelemiş. İnternette yaptıklarının takip edilememesini kolaylaştıran bir program kullanmış aslında.”

“Nedir o?” diye sordu Tomlinson.

“Leterg adında bir program. Bunu yapmayı deneyen birkaç çocuk pornocusunu yakalamıştı.”

Rainy, yazılımın isminin tuhaflığı karşısında yüzünü buruşturmuştu.

“Aslında ‘Gretel’in tersten yazılmışı,” dedi Carter bunu fark edince. “Hansel ve Gretel’in ekmek kırıntılarını, şifrelenmemiş ve bizi kaynağa götürebilecek bir veri başlığı olarak düşünürsen Leterg’in de bunu takip etmeni imkansız kılan bir şey olduğunu söyleyebiliriz.”

“Anladığımı söyleyemeyeceğim,” dedi Tomlinson.

Rainy gayet güzel anlıyordu aslında ama Tomlinson’ın yönetimi altında terörizm de dahil olmak üzere başka birimler de vardı ve teknolojinin hızına yetişebilecek derecede ilgili kalması, o yoğunlukta pek mümkün olmuyordu.

Ama teknolojiden konuşmaktan keyif alan Carter için de meseleyi detaylıca anlatmak bir problem teşkil etmiyor-

du zaten. “İşten eve dönerken yola ekmek kırıntıları bırakırsan hangi yoldan gittiğini kolayca fark edebilirim.”

“Kuşların kırıntıları yemediğini varsayarsak evet.” Tomlinson daima, açıklamalarda böyle boşluklar arardı.

“İşte, her üç metrede bir o ekmek kırıntısı dizisi bölünüp başka başka yönlere gitse ve farklı evlerde sonlansa, nereden yola çıktığını ya da nereye gittiğini anlamam mümkün olur mu?”

“Hayır.”

“İşte Leterg’in yaptığı tam olarak bu. Mann da Leterg kullanan biriyle iletişim halindeymiş. Gönderdikleri her şey de o program aracılığıyla gönderildiği için, bırak IP adresini, belirli bir yer sağlayıcıya bile ulaşamıyoruz.”

“Oldukça komplike bir şeye benziyor,” dedi Tomlinson sanki bu karmaşıklık, canını fiziksel olarak da yakıyormuş gibi şakaklarını ovarak.

“Aslında işini bilen biri için bu çocuk oyuncağı,” diye devam etti Carter sonra. “Ve izini kapatmak için de harika bir yol. Suçu suçluyla ilişkilendiren hiçbir delil kalmıyor.”

“Peki Mann’ı nasıl yakaladık?”

“Bir ihbar aldık, elimizdeki görüntülerden bazılarını kullanarak yem attık ve o da oltaya geldi. Ardından da arama emri çıkarttırıp yakaladık,” diye yanıtladı Rainy.

“Tedarikçilerini nasıl tespit edebiliriz?”

Carter bu soru karşısında derin bir iç çekti. “Leterg’in çalışabilmesi için hem alıcının hem de gönderenin, bizim analizlerimizi bloke eden bu yazılımı kullanması gerekiyor. Aynı yazılım birden fazla insan tarafından kullanılabilir ama her tedarikçinin kendine özgü bir anahtarı vardır. Eğer Mann’ın tedarikçilerinden birinin bilgisayarını ele geçirebilirsek şifreleme kodunu kırabiliriz; bu da size, Savcılık Ofisinin bayram etmesini sağlayacak kanıtlar sunar.”

“Mann’ın tek bir kaynağı mı varmış birden fazla mı?”

“Fazla olduğunu düşünüyoruz ama ona veri sağlayan herkes Leterg kullanıyormuş. Muhtemelen o da yazılımı yüklemiş ve sonra, aynı GK teknolojisini kullanan tedarikçileri aramaya koyulmuştur.”

“GK?” diye sordu Tomlinson.

“Götü kurtarma.”

Tomlinson bu cevap karşısında yavaşça başını sallarken hiç de eğleniyor gibi görünmüyordu. “Peki bu kurbanların kim olduklarını biliyor muyuz?”

Bunu duyunca Rainy’nin yüzü aydınlanmıştı. Tomlinson, önemli bir noktaya değiniyordu.

“Ben bu görüntülerin aynı tipte olduğunu fakat tek bir kaynaktan gelmediğini düşünüyorum,” dedi sonra. “Bence bunlar farklı kızlar – doğru saydıysam kırk kız – ve cep telefonlarının kameralarıyla kendi fotoğraflarını çekmişler.”

“Sonra da bunları Leterg kullanarak James Mann’a mı göndermişler?”

“Ben bunun doğru olduğunu sanmıyorum.”

“Peki Mann’ın bunları nasıl ele geçirdiğini biliyor muyuz?”

“Hayır, efendim,” dedi Rainy. “Ve Leterg’in şifrelemesini kıramazsak da maalesef bu durumu değiştiremeyeceğiz.”

O sırada Carter, söylediklerine dikkat çekmek için elini kaldırmıştı. “Unutmayın,” dedi sonra. “Mann’ın kırk farklı tedarikçisi varsa, bizim de kırmamız gereken kod sayısı kırka çıkar. Ki bu da pek muhtemel değil.”

Tomlinson, fikrini beyan etmeden önce bir süre düşünmüştü. “Tavuk mu yumurtadan, yumurta mı tavuktan?”

Carter da pes eder gibi ellerini havaya kaldırdı. “Yani kendimizi bir çıkmazda buluyoruz. Neyse ki en azından, Mann’ı indirdiği pornolar nedeniyle suçlama şansımız hâlâ mevcut.”

Rainy de sessizce başını sallayarak bu konuda ona katıldığını belli etmişti. Adam Walsch yasası sayesinde James Mann, eyaletler arası suçun tanımına giriyordu. Yani FBI, pornografik görüntüler indirmek için internet kullanmış olması sebebiyle, ona federal suçlardan dava açma yetkisine sahipti çünkü internet, eyaletler arası sayılıyordu.

“Durum gayet iyi görünüyor. Ajan Miles, buradaki mesele nedir peki?”

“Mesele şu ki, efendim, seks mesajları gönderen bu kızlar, başlarını nasıl bir belaya soktuklarının farkında olmayacak kadar aptallar,” demek istedi Rainy ama böyle söylememesi gerektiğini de biliyordu. “Mann’ın elindeki bu kime ait olduğu bilinmeyen fotoğrafların sayısı aşırı derecede fazla, üç yüzün üzerinde. Ve bence, bu fotoğrafların aslında kızların kendi istekleriyle gönderdikleri mesajlardan geldiğini kanıtlamamız gerekiyor.”

“Güzel. Öyleyse delilleri bulmayı başarırsanız, sonunda bu neticeye varacaksınız.”

“Aslında bu kızlardan birinin kimliğini tespit edebilirsek süreci hızlandırabilir, hatta belki tedarikçilerden birini tespit dahi edebiliriz. Ama ne yazık ki görüntülerde buna izin verecek miktarda detay bulunmuyor.”

“Peki sence bu kızlardan biri şu anda tehdit altında olabilir mi?”

Rainy, yalan söylememesi gerektiğini biliyordu. “Hayır, efendim,” dedi bu yüzden. “Fotoğraflar, gördüğümüz diğer mesajlarla uyumlu ama ben bu telefonlara birilerinin izinsiz erişim sağladığını düşünüyorum. Clarence Stern’ün bize biraz vakit ayırmasını sağlayabilirsem belki güçlerimizi birleştirip daha—”

“Mümkün değil,” diye sözünü kesti Tomlinson. “Stern, Somerville’de terörist bir uyuyan hücre olma olasılığı taşıyan bir yeri incelemekle meşgul. Ondan vazgeçemem.”

“Ama görüntü işlemede o bir numara.”

“Bu yüzden de terör masasıyla çalışıyor.”

Rainy bunu duyunca dudağını ısırdı. 11 Eylül saldırılarının ardından FBI, Washington’ın gözünde en önemli kuruluş haline gelmiş ve bunun doğal bir sonucu olarak da bütçeleri epey artmıştı ama yine bu nedenle paranın ve kaynakların çoğu da terörle mücadele için kullanılıyordu. Bu sırada da uyuşturucu, çocuk pornosu, organize suçlar gibi, yıllardır FBI’ın esas görevi olan suçlarda müthiş bir artış gözlemlenmişti tabii. Ama Rainy, yine de şikayet edemezdi çünkü FBI’ın gözünde bir numaralı meselenin terör olduğunu herkes biliyordu.

“Peki ne yapmamızı öneriyorsun, Walt?”

“İşinizi yapmanızı öneririm, Ajan Miles.”

“Efendim, bu kızlardan biri çıplak fotoğraflarının internette dolaştığını öğrenirse olay büyük bir trajediyle sonlanabilir, bir Melanie Smyth vakasına daha şahit olabiliriz.”

Melanie Smyth, erkek arkadaşına Facebook üzerinden gönderdiği çıplak fotoğrafları yine erkek arkadaşı tarafından internete sızdırılınca odasındaki dolaba kendini asan, Newton’lı, on beş yaşında bir kızdı.

“Stern meşgul, konu kapanmıştır. Büyük operatör şirketlerini, olası bir saldırıya karşı uyardıktan sonra James Mann’la konuşup şu Leterg kodlarının nasıl kırılacağını öğren bence.”

“Bilgisi olduğunu pek sanmıyorum. Tedarikçiler, kendi kimliklerini gizli tutmak için Leterg kullanıyor zaten.”

“Öyleyse işin zor,” dedi Tomlinson ve gitti.

Rainy de CVIP’ten gelen raporu alıp bir kez daha okudu. Tomlinson bu kez yanılıyordu. Bu kızlar, fotoğrafları isteyerek çekmişlerdi, evet ama bu, tehlikede olmadıkları anlamına da gelmiyordu.

13

Tom, Vahşi Kediler'in hazırlık maçını saha kenarından seyrediyordu. Koçluğa geri dönmek iyi gelmiş, kafasını biraz olsun dağıtmasına yardımcı olmuştu.

"Nasıl görünüyoruz, Koç?" diye sordu Lindsey sonra.

"Biraz yarım yamalak gibi," dedi Tom da. "Ama toparlanacağımızdan eminim."

"Evet, ben de. Oyunda kalma sürem artar mı sizce?"

"Bilemiyorum, Lindsey. Benim nasıl karar verdiğimi biliyorsun. Daha çok çalışman gerekiyor. Yeteneklisin, evet, ama tutkulu olduğunu da görmem lazım."

"Daha çok oynamalıyım. Daha da iyi olacağım, söz veriyorum ancak geçen yılki oyun süremle hiçbir üniversite beni istemez. Lütfen Koç."

Tom başını sallıyordu. "Hayır demiyorum ki," dedi. "Tamam mı? Birazdan seni Ashley ile değiştiririm."

"Teşekkür ederim, Koç."

Jill de antrenmandaydı ama formasını giymemişti. Henüz kendisini oynamaya hazır hissetmiyor, Tom da onu gayet iyi anlıyordu ama bir an önce takımın başına geri dönmesi gerekir ve Kip Lange'ın serbest olduğunu bilirken Jill'i gözünün önünden ayıramazdı.

Ve sezonun ilk maçına yalnızca bir hafta kalmıştı.

Sonra Tom'un gözüne bir şey takıldı. Sahanın yan tarafındaki yolda yine bir polis arabası görünüyordu. Ardından araç, yine aynı yere park etti ve içinden de o kaba saba hareketleriyle Brendan Murphy çıktı.

"Vern, kızlar hız kesmeden çalışmaya devam etsin," dedi Tom asistanına. Kendisi ise polise doğru yürüyordu. Sahanın diğer tarafında adamlar buluşana kadar ise, Murphy'nin kolunun altında duran dosyayı fark etmemişti.

"İyi günler, Tom," dedi Murphy elini uzatmadan.

"Görüşmeyeli çok oldu," dedi Tom da laf soktuğunu saklama gereği duymadan. "Nasılsın?"

Murphy, aynalı gözlüğünü çıkarınca Tom, adamın gözündeki parıltıdan rahatsız olduğunu hissetmişti.

"İyiyim Tom, çok iyiyim."

"Niye geldin?"

"Sanırım halletmemiz gereken bir mesele var."

"Kelly'nin soruşturmasıyla mı ilgili?"

"Hayır," dedi Murphy. "Yeni gelişmeler var."

Ardından da Tom'un arkasından gelen birine bakıp el salladı. Tom, gelenin kim olduğunu görmek için dönünce okulun atletik direktörü Craig Powers'ın da ona el sallayarak yürüdüğünü görmüştü. Yıllarca birlikte çalışan Craig Powers ve Tom, birbirlerini severlerdi. Şimdi de bu iş arkadaşı, okul komitesine göre çok fazla öğrencisi ve çok az kafeteryası olan kırmızı tuğladan yapılmış Shilo Lisesi'nden onlara doğru geliyordu.

Tom, bunun üzerine yeniden Murphy'ye dönmüştü. "Birine bir şey mi oldu, Brendan? Çocuklardan birinin ailesine falan yani?"

Murphy, biraz homurdansa da doğru düzgün bir cevap vermemişti. Belli ki, söyleyeceği şeyi Powers'ın da duy-

masını istiyordu. İnce bacaklarının üzerinde her an dengesini kaybedecekmiş gibi görünen zayıf ve kelleşmekte olan adam, bir atletik direktörden beklenmeyecek derecede, atletiklikten uzak hareketlerle yürümekteydi. Tom ise bu beklenmeyen buluşmadan hiç hoşlanmamış, Kip Lange'ı bile unutmuştu.

Sonra Murphy'nin, elini Powers'a uzattığını ve ikilinin poker arkadaşları gibi samimi bir şekilde tokalaştığını gördü.

“Vakit ayırdığın için sağ ol, Craig.”

“Tom’a söyledin mi?”

“Henüz söylemedim, seni bekliyordum.”

“Neyi söyledi mi?” diye sordu Tom da araya girerek.

“Hay lanetler yağsın,” dedi Powers. “Ben söyleyeyim o zaman.”

Powers, böyle tabirler uydurmayı – küfür hariç tabii – sever; Tom da bu samimi sözcüklerin yalnızca romandan fırlamış gibi durmakla kalmayıp üstüne söz konusu durumlara da gerçekten uyduğunu düşünürdü. Hay lanetler yağsın tabii! Tom, bir kez daha mimik okuma yeteneklerini kullanmış ve Powers'ın yüzündeki ifadeden, tıpkı düşmanların savunma stratejilerini okuduğu gibi, endişeli olduğunu rahatça görmüştü.

“Neler oluyor, Craig?”

“Birinin açtığı bir Web blogu hakkında, isimsiz bir ihbar aldık,” dedi Powers. “Ve içinde senin adın geçiyordu.” Bunu kızmaktan çok endişelenmiş gibi bir havayla söylemişti.

“Benim mi?”

“Evet. Kim olduğunu bilmediğim birinden bir mail aldım. İçinde sana ait olduğu belirtilen bir link vardı ve ona bakmam gerektiği söyleniyordu. Ben de tıkladım ve Tumblr.com denen bir site açıldı. Duymuş muydun?”

“Hayır.”

“Blogging için kullanılan bir site,” dedi Murphy de. “Yazılar, fotoğraflar, alıntılar, linkler falan paylaşılabiliyorsun.”

“Ama bunun hiçbir koruması yoktu,” dedi Powers yeniden sözü alarak. “Linki gören herhangi biri, direkt olarak ulaşım okuyabiliyordu yani. Bana sorarsan, bu sayfayı yapan her kimse dikkat çekmek ve bunu insanlara göstermek istemiş. Benim tahminim bu yönde.”

“Ee? Dikkat çekmek isteyen gizemli bir blog,” dedi Tom da. “Benimle ilgili polisin ilgisini çekecek ne söylemiş peki?”

Powers bunun üzerine, önemli bir duyuru yapacakmışçasına boğazını temizlemişti ama Murphy ona fırsat veremeyerek araya daldı.

“Takımdaki kızlardan biriyle seks yaptığını söylüyor,” dedi Murphy kendini beğenmiş bir tavırla. “Seni Kelly’nin cinayeti yüzünden içeri tıkamasam da bunu yapacak başka bir şey buldum,” der gibiydi.

“Oyuncularımdan biriyle yattığıma inanmıyorsunuz herhalde?” dedi Tom. “Yapmayın lütfen, dalga mı geçiyorsunuz?”

Powers da Murphy de boş gözlerle ona bakıyorlardı.

Bu da Tom’un, kaşlarını çatmasına sebep oldu. “Yüzlerinizden cevabın hayır olduğunu tahmin ediyorum,” dedi sonra.

O sırada Murphy de dosyasının içinden çıkardığı beş tane kağıdı Tom’a uzatmıştı.

Tom sayfaları karıştırdıkça ürperirken Murphy de güneş gözlüğünü yeniden takıyordu. *Gözlerindeki sevinci saklamaya çalışıyor herhalde*, diye düşündü Tom da.

“İlk yazıda, seksi öğretmede futboldan daha başarılı

olduğun söyleniyor,” dedi Murphy. “Beşinciye gelindiğindeyse, yani şöyle söyleyeyim, yazılanları bir striptizci okusa, onun bile yüzü kızarır.”

Tom’un aklından geçen ilk şey, sorunlu çocuklardan birinin Jill’in yaşadıklarıyla dalga geçtiği olmuştu. Ergenler arasında birbirlerine internet üzerinden sataşmak, oldukça yaygın bir şeydi çünkü. Onlardan biri de şimdi, babasına saldıracak Jill’i küçük düşürmeye çalışıyordu herhalde. Tom, Murphy’nin kendisine verdiği sayfaları buruşturmuştu.

“Bunu neden yaptın, Tom? Onlar delildi,” dedi Murphy alaycı bir üzüntüyle. “Neyse ki yanımda kopyaları var, kızlara göstermek için getirmiştım.”

“Ne için!” diye bağırdı Tom, kızlardan bazılarını durak-satıp kendine baktıracak kadar yüksek bir sesle. Yardımcısı Vern de bu yüzden, düdük çalarak onları idmana geri döndürmeye çabalamak zorunda kalmıştı. “Ne dedin sen?” diye sordu sonra Tom.

“Tom, Çavuş Murphy ve ben, bunun bir tür eşek şakası olduğunu düşünüyoruz,” dedi Powers. “O da bunu yapan kişiyi ortaya çıkarmanın en iyi yolunun, doğruca yüzleşmek olduğunu düşünüyor.”

“Bu resmen delilik,” dedi Tom tiksintiyle. “Craig, lütfen bana bunun iyi bir fikir olduğuna inanmadığını söyle! Oyunculardan biriyle ilişkim olduğundan söz edilmesi bile takım içinde müthiş gerginliklere yol açar. Sen de biliyorsun—”

“Saçmalık,” diye araya girdi Murphy. Bir yandan da Tom’un omzunu okşuyordu ama Tom için adamın her hareketi, onu yerin biraz daha dibine sokan bir balyoz darbesi gibiydi. “Bunu kimin yaptığını bulmanın en iyi yolu, kızları toplayıp onlarla konuşmak,” dedi sonra. “Deneyimlerime göre böyle durumlarda, grubun tümü, hesabı silebilmek için bunu yapan kişiyi bulmak adına birbirine

baskı yapar. Ya da en azından birinden işe yarar bir bilgi duymak için.”

“Peki bu tarz olaylarda ne kadar deneyimin var Murph?”

“Sen benim kararlarımı mı sorguluyorsun, Koç?”

“Aynen öyle yapıyorum! İkimiz de bu meselenin aslında neyle ilgili olduğunu biliyoruz, değil mi?”

Powers, önce Murphy’ye, sonra da Tom’a bakmıştı. “Neler oluyor?”

“Murphy, Kelly’nin başına gelenlerle bir ilgim olduğunu düşünüyor,” dedi Tom. “Craig, Brendan bu isimsiz blogdan bir sansasyon yaratmaya çalışıyor çünkü bunun benim için ne gibi sonuçları olacağını biliyor. Bunu yapmasının tek sebebi okları bana çevirmek.”

Powers, bunları duyunca Murphy’ye dönmüştü. “Brendan, doğru mu bu?”

“Tabii ki hayır,” diye yanıtladı Murphy. “İki olayın birbiriyle ilgisi yok. Tom’un itibarının tehlikede olduğu ve bunun bir şaka olduğu konusunda hemfikiriz. Şimdi de sorumluyu bulmamız lazım. Tumblr’dan bir muhafaza talebinde bulundum bile. Böylece veriler korunacak, ben de arama emri çıkarmak için bir ton evrakla uğraşmak zorunda kalmadan, olayı sadece şahıslarla konuşarak çözmeyi deneyebileceğim.”

“Benim endişem verileri koruman değil, takımımın gözüne sokmak istemen,” dedi Tom.

“Başka şeylerin ortaya çıkmasından mı korkuyorsun, Koç Hawkins?” Murphy’nin ses tonu, avını yakalamaya hazırlanan bir avcınıninki gibi ukalacaydı. Masum olduğunu düşünüyorsan takımla görüşmeme izin ver, rezil ol. Masum olduğun için iş birliği yapmayı reddet, *hem* suçlu görün *hem* rezil ol.

“Beni endişelendiren şey, Çavuş Murphy, ve Craig, bu asılsız iddiaların doğuracağı sonuçlar.”

“Tom, bu bir şakaysa, yapan kişiyi hemen bulmamız

lazım,” dedi Powers. “Benim burada olma sebebim, seni, bunun bir şaka olduğunu düşündüğümüze ikna etmek. Ben seni korumak için buradayım, Tom.”

“Sen işi fazla büyütüyorsun, Koç Hawkins,” dedi Murphy de ardından. “Kızlara görmemeleri gereken bir şey göstermeyeceğiz. Getirdiğim kopyalarda, müstehcen olan ifadelerin tümü karalanmış durumda. Gerçi bu da sayfayı neredeyse tamamen simsiyah yapıyor ama yine de hesabı kimin açtığını bulmamıza yardımcı olabilecek şeyler var.”

“Neden doğruca bunu kimin açtığını öğrenmiyorsunuz peki?”

“Tanrım, Koç, sen bu teknoloji meselelerinde epey geri kalmışsın anlaşılan,” dedi Murphy. Acemi birliğinden beri kimse Tom’la böyle konuşma cüretinde bulunmamıştı. “Bu çocuklar birbirlerine sataşmak için gizli hesaplar açıp duruyorlar. Sahte email adresleri, sahte profil fotoğrafları. Yani o Tumblr hesabını kimin açtığını şimdilik bilemiyoruz ama kısa sürede bulacağız.”

Tom’un, yumruklarını sıkıldığını gören Murphy, ona bakıp *Hadi bakalım, elinden geleni ardına koyma*, der gibi gülümsemişti.

“Bunu yapmayı hiç istemiyorum, Craig.”

“İtirazını anlıyorum, Tom, ama polislerin tavsiyelerini dikkate almayı tercih edeceğim. Atletizm departmanını nasıl yöneteceğimi sana sormam gerekmiyor, Çavuş Murphy de bunun sonuca giden en iyi yol olduğu konusunda beni ikna etti.”

“Cehenneme giden,” demek istiyordu Tom.

Sonra Murphy, “Hadi kızları topla,” dedi.

Ve başını önüne eğen Tom, derin bir iç geçirerek düdüğü çaldı.

Kızların, ikinci bir uyarıya ihtiyacı yoktu. Saniyeler içinde hepsi, yanlarında bitivermişti.

Vern Kalinowski, kızları saha çizgisinde sıraya dizmişti. Powers'ın yanında duran Çavuş Murphy ise ellerini beline koymuş, hazır olmalarını bekliyordu. Adamın yüzünde, güzel bir kemik bulma umuduyla yalanıp duran bir köpeğin ifadesi vardı. *Tom'un* kemiklerini bulma umuduyla.

Sonra Koç, son bir umutla bu felaketi engelleyebileceğini düşündüğü Powers'ın yanına gitti. Kendinden çok kızı için endişeleniyordu.

“Beni herkesin maskarası edeceksin.”

Ama Powers buna, *Yapma artık, Tom*, der gibi bir bakışla karşılık vermiş; Tom ise bu ifadeyi adamın yüzünden yumruklarıyla silme arzusuyla dolup taşmıştı. “Olayı abartmayalım, Koç. Bu şakayı yapan her kimse, onu burada bulacağımızdan eminiz.”

“Ya bulamazsanız?”

“O zaman araştırmaya devam ederiz.”

“Peki bu olayın ardından kızlara koçluk yapmaya nasıl devam edeceğim, Craig?”

“Her zamanki gibi. Sen güçlü ol. Bunun sorumlusunu bulduğumuz anda olay unutulup gidecek, inan bana.”

“Peki ya kızım?” dedi Tom kısık bir sesle, dişlerini sıkarak.

“Onu da düşündük,” dedi Powers aynı şekilde sessizce. “Zor bir dönem geçirdiğinizi biliyoruz. Annesinin ölümü, aranızdaki ilişki, senin Shilo’ya dönüşün filan. Yani bir suçlamada bulunmak istemem ama...”

Arkadaşının söyledikleri, yalnızca spor yaptığı sırada boynunda beliren kalın bir damarın, bambaşka bir sebeple görünür olmasına sebep olmuştu. Tom, vücudunun her bir zerresinin gerildiğini, alev alev yandığını hissedebiliyordu sanki. “Söyle.”

“Bu da teorilerden biri sadece ama...”

“Bunu kızımın yaptığını mı düşünüyorsun?”

Powers, birileri duyuyor mu diye etrafı kolaçan ettikten sonra yanıtlamıştı. “Zamanlamayı düşünsene.”

Bunu düşünmek bile Tom’un midesini bulandırmış; zihni bu akıl almaz olasılığı değerlendirirken göğsü sıkışmaya başlamıştı. Bunu Jill yapmış olabilir miydi gerçekten? Hayır! Buna inanmak imkansızdı ama... Ya birine yaptırdıysa? İyi de neden? Bu zamana kadar kendisi hakkında duyduğu o yalanlar yüzünden mi?

Gerçekten de annesinin ölümünde parmağım olduğunu düşünüyor olabilir mi?

Tom, ifadesiz bir suratla, kımıldamadan sırada duran kızına bakarken saçlarını karıştırıp duruyordu. Jill’de onun aksine, en ufak bir ter damlası bile yoktu.

Sonra, Powers kızlara seslenince Tom, olaya karşı duruşunu belli etmek için sahadan ayrılmayı düşünmüş fakat bundan vazgeçmişti. Murphy, bunu en başından kurgulamıştı. Tom Hawkins, kalsa da gitse de bir şeylerle suçlanmış olacaktı zaten.

“Merhaba kızlar,” diye söze başladı Powers. “Eminim sizi neden topladığımızı merak ediyorsunuzdur.”

Bunun ardından hemen fısıldaşmalar duyuldu. Bazıları “Evet,” derken çoğu da sessiz kalmayı tercih ediyordu.

“Şimdi durum şu: Biri bana Tumblr’da bir bloga ait bir link göndermiş,” dedi direktör. “Sayfada ise oldukça açık görüntüler ve Koç Hawkins ile içinizden birini ilgilendiren son derece ciddi suçlamalar var. Biz bu gönderilerin doğru olduğunu düşünmüyoruz, aksi takdirde Koç Hawkins de bizimle birlikte burada olmazdı.”

Kızlar cahil değillerdi ve “açık görüntü” tabirinin seks anlamına geldiğini hepsi biliyordu.

Bu sırada Tom da dikkatle takımını incelemeye koyulmuştu. Bu müstehcen gönderileri birinin yaptığına şüphe yoktu ama tıpkı Powers ve Murphy gibi o da bunun kim olduğunu ve neden böyle bir şey yaptığını merak ediyordu.

Beden dili okuma yeteneği ise o anda tamamen işlevsizdi. Kızların gerginliği her hallerinden belli oluyordu tabii: Her biri şortlarıyla oynuyor, topukları üzerinde sallanıp duruyor ya da çimenlere bakıyordu. Eğer bunu hep birlikte yaptılarsa, oyunlarının açığa çıkması onları korkutmuş olabilirdi. Tabii iri kıyım bir polis memurunun, aynalı gözlüklerle kasıla kasıla yürümesi yüzünden huzursuz olmuş olmaları daha olasıydı.

Sonra Tom, Jill’le göz göze geldi. Kız, birkaç saniye öylece durmuş, ardından yüzüne vuran acı dolu ifadeyle birlikte başını çevirmişti ki hiçbir şaka, Tom’un canını bu tavır kadar yakamazdı. Orduda, duygularını kontrol etme eğitimi almıştı ama *Tatlım, sakın inanma. Böyle bir şey yapabileceğimi aklından bile geçirme!* diye bağırmmamak için kendini zor tutuyordu.

Ama ardından, yalnızca dudaklarını oynatarak da olsa aynı şeyleri söylemişti.

“Bu bir şaka değil,” dedi sonra Powers. “Bazılarınız Çavuş Murphy’yi, U.K.K.E programından* tanıyor olabilir. Kendi-

* U.K.K.E: Uyuşturucu Kullanımına Karşı Eğitim. (Çev. N.)

siyle son birkaç gündür yaptığımız görüşmeler sonucunda, içinizden bir ya da birkaç kişinin, bu hesabı kimin açtığını ve o gönderileri kimin yazdığını bildiği kanaatine vardık.”

Murphy, bunu duyunca sıranın kendisine geldiğini düşünmüş ve söze girmişti: “Yanımda bazı kağıtlar getirdim,” dedi sonra. “Blogdan aldığım bazı çıktılar. Bunları size vereceğim ve ayrılmadan önce de tekrar toplayacağım. Uygunsuz olan her şeyin üzerini karaladık. Bu yazıları size gösterme sebebimse, olayın sorumlusunu biliyorsanız bize söylemeniz. Eğer bu yazılarda, sahibini ifşa edecek bir şey bulursanız harika olur. Sizden istediğimiz bu. Ama takım olarak, her birinizin bilmesi gereken bir şey varsa, o da bu tür davranışların ciddi sonuçları olduğudur. Yaptığınız davranış yüzünden duyacağınız utançtan çok daha fazlasına maruz kalabilirsiniz.”

Murphy bunların ardından kızlara tek tek kağıtları vermeye başladı. Onlar da derhal, okuyabildikleri kadarını okumaya başladılar. Giderek büyüyen gözleri ve şaşkınlıktan açık kalan ağızları, karalanan kısımları da hayal gücüyle doldurduklarının göstergesiydi Tom’un gözünde.

O sırada Vern de Tom’a yaklaşmış, endişesini gizleme teşebbüsünde bile bulunmadan doğruca sormuştu. “Neler oluyor burada?”

“Vern, kızlardan birinin benim hakkımda konuştuğunu duydun mu hiç?”

“Konuştuğunu mu? Nasıl yani?”

“Sinirlenen biri mesela? Birinin alınacağı bir şey mi yapmışım? Söylediğim ya da yaptığım bir şeye mi kızmışlar?”

“Ben bir şey duymadım. Neden? Neler oluyor?”

“Eğer biri şu anda öne çıkıp suçu üstlenmez ya da suçluyu söylemezse, Shilo’daki koçluk kariyerimin son anlarına tanıklık etmek üzeresin.”

Tom, bir yandan bunları söylerken bir yandan da bir şüpheli bulmaya çalışıyordu. Lindsey Wells'e biraz sert davranmıştı mesela, evet ama sınırı aştığını da düşünmüyordu. Kızın, oyunda az kalıyor oluşuna kızması, onu böylesi bir hedef haline getirmesi için yeterli bir sebep değildi. MacAndrews muydu peki? Ya da Grass? Vern'ün ikizleri? Aslında şüpheli, takımdaki herhangi biri olabilirdi ama Tom buna pek ihtimal vermiyordu. Neden böyle bir şey yapacaklardı ki? Yeni bir koç için mi? Zaten Tom'la birlikte zafer rekoru kırmış, defalarca eyalet şampiyonu olmuşlardı. Onları çok mu zorluyordu yoksa? Fazla şey mi istiyordu? Ama takım toplantılarında aldığı yorumların tümü de olumluydu. Kızların hepsi, ne kadar iyi bir iş çıkardığını anlatıp duruyorlardı. Hepsi. Ama Jill hariç.

“Son günlerde hepinizin zaten çok fazla şeyle meşgul olduğunuzu biliyorum ama Çavuş Murphy, doğabilecek sonuçlar konusunda haklı,” dedi Powers. “Bu, yalnızca yasa dışı bir olay olmakla kalmaz, sezon boyu oynayamamanıza da sebep olabilir. Yaptığınız şey, hem Koç Hawkins'in hem de okulun adını kirletiyor. İçinizden biri Koç'a oyunda kalma süresi, çalışma stili ya da devre arasında verdiği içecekler yüzünden falan mı kızdı bilmiyorum ama bu gönderilere sebep olan şey her ne olursa olsun, yapılan fazlasıyla – ciddiylim, *fazlasıyla* – çizmeyi aşan bir şey. Bu yüzden de müsamaha gösterilmeyecek. Dolayısıyla, Koç Hawkins ve Çavuş Murphy ile, sezonu kurtarmanızı sağlayacak bir anlaşma yaptım.”

Bunu duyunca Vern, Tom'u hafifçe dürtmüş olsa da Koç'un bir anlaşmadan falan haberi yoktu. Ardından Murphy, başta yaptığı gibi sırayı dolaşarak kağıtları toplamaya başladı. Kızlarsa onlardan kurtulduklarına sevinmiş gibi görünüyorlardı.

“Bunu yapan gelip itiraf eder ya da aranızdan biri, kimliğini gizleyerek de olsa yapan kişiyi ifşa eder ve biz de

bunu doğrulayabilirsek olay hemen kapanır ve bir daha da asla sözü edilmez. Ne o kişiye ne de takıma. Buradan, arkadaşınızı ispiyonlamanız konusunda size baskı yaptığım sonucunu çıkarıyorsanız gayet haklısınız. Çünkü bu oldukça ciddi bir mesele, ben de bu yüzden ciddiye alıyorum.”

Sessizlik. Tom’un, bu tiradın ardından duyabildiği tek şey sessizlikti. *İtiraf edin artık da bitsin şu iş! Kızlar buradan* eve, ailelerinin yanına dönünce onlar da başka ebeveynleri arayacak ve olay kısa sürede her yere yayılacaktı. Ardından, Shilo’nun kötü şöhretli internet ağları onun hakkında mailerle dolacak ve yetkililer, onu görmek isteyecekti. Ama tüm bunlara rağmen Powers son derece umursamaz görünüyor, Murphy ise içten içe bu duruma seviniyordu.

“Koç, senin eklemek istediğin bir şey var mı?” diye sordu sonra Powers.

Tom da bunun üzerine arkadaşına ters ters baktı. “Hayır, Craig. Sen yeteri kadar konuştuğun zaten.”

“Evet, öyleyse biri suçunu itiraf etmeye hazır mı?”

Ama tek bir el bile havaya kalkmamıştı. Kızlardan hiçbiri konuşmuyor, hiçbiri öne çıkmıyordu. Ardından Jill, kıpkırmızı bir suratla, tek kelime bile etmeden sahayı terk etti. Tom, kızının bu kadar hızlı koştuğunu hiç görmemişti.

Sonra Murphy, arabasına gidip bir kağıtla geri döndü ve onu da Tom’a uzattı.

“Koç, bilgisayarına bir göz atmamız gerekecek.”

“Okulda kullandığım bilgisayar mı?”

“Evet.”

“Bu nedir peki?”

“Onay formu. Bilgisayarına el koymama izin verdiğine dair.”

Tom, hiçbir şey söylemeden formu doldurmaya başlamıştı.

15

Tom, mutfağı arşınlayıp duruyordu. Saat yedi olmuş, çoktan eve gelmiş olması gereken Jill ise hâlâ ortalarda görünmemişti.

Bir mesaj daha gönderdi.

Kızı da cevap verdi: *Yeşil*.

Neredesin sen? Ben yerini bilmek istiyorum, durumunu değil.

Ama buna cevap gelmemişti.

Tom, bir mesaj daha gönderdi.

Ve Jill bir cevap daha verdi.

Yeşil!!!

Bu cevaplar Tom'un, en azından kızının iyi olduğunu anlamasını sağlıyordu. Kip Lange'ın onu hâlâ bulmadığını. Jill, birbirlerinden ayrı kaldıkları zaman uygulaması gereken planı uyguluyordu. Tom ona "Nasılsın?" dediğinde eğer iyiye, *yeşil* yazması gerekiyordu. Bunun dışındaki tüm cevaplar ya da bir cevap alamamak, Tom'un ters giden bir şeyler olduğunu anlamasını sağlayacaktı. Bu durumda Jill'in yalnızca *yeşil* yazması da "Rahat bırak beni," anlamına geliyordu tabii.

Ama bu, Tom'un, kızının nerede, daha da önemlisi kimin-

le olduğunu merak ettiği gerçeğini değiştirmiyordu. Takımdaki tüm oyuncuları arayıp antrenmandan sonra Jill'i görüp görmediklerini sormaya karar verdi. Shilo'da yaşamın iki alternatifi vardı: Birincisi evli ve çocuklu olmak, ikincisi ise emekli olup torun yolu gözlemek. Tom ise bunların ikisine de uymuyordu. Üstelik şimdi blog haberinin kulaktan kulağa yayılmasıyla birlikte yalnızca bu düzeni bozmakla kalmamış; eline bir sopa alıp parçalamaya girişmiş gibi olmuştu.

Fakat şaşırtıcı şekilde, kızların da ailelerinin de çoğu ona sırtını dönmemişti. En azından şimdilik, Tom'un bir cinsel suçlu olmadığını, masum olduğunu düşünüyorlardı ama ne yazık ki bu işbirliği, Jill'in yerini bulmaya yetmemişti.

Ve Tom'un gerginliği, artık onu fiziksel anlamda da hasta edecek bir seviyeye ulaşmıştı. Baş ağrıyor, midesi bulanıyordu ki Jill'den, son üç mesajına gelen yanıtlar, koçu biraz olsun yatıştırmayı başardı.

Yeşil.

Yeşil.

Yeşil.

Saat dokuzu geçince Tom, sokak sokak dolaşmak üzere elinde arabasının anahtarıyla kapıya yönelmişti ki kapıya ateş kırmızısı bir Mustang yanaştı ve içinden Jill indi. Tom, kızının hiç derdi tasası yokmuş gibi rahat bir tavırla eve doğru yürüyüşünü, kapının yanındaki pencereden seyrediyordu. Jill kapıya yaklaşınca ise geri çekilmiş ve kollarını göğsünde bağlayıp mutfak kapısında durmuştu.

Jill, kapıyı sessizce kapattı.

“Neredeydin?” Ama Jill, soruyu yanıtlamak şöyle dursun, babasının varlığından bile habersizmiş gibi merdivenlere yönelmişti.

“Jill, bir soru sordum. Cevap verir misin lütfen? Seni çok merak ettim. Neredeydin?”

Jill çeketini çıkardı, ve halıfleks kaplı koridorda sağdaki ilk kapı olan odasına doğru yürümeye başladı. İçeri girdiği gibi de Tom'a neredeyse göz ucuyla bile bakmadan kapıyı kapatmıştı. Tom ise aralarındaki esas engelin, çaresizce yaslandığı bu kapı olmadığını fark ediyor ve içinden, Craig Powers ile Çavuş Murphy'ye küfürler yağıdırıyordu.

Tam da aramız düzeliirken... Düzeliyordu, buna eminim.

"Jilly-bonum, lütfen konuş benimle. Kimdi seni eve bırakan?" Tom, çocukluğundan beri ona böyle seslenmemişti ama kızı daima onun Jilly-bonu olduğu için, şimdi birdenbire bunun içinden gelmesi de son derece normaldi.

"Şu anda konuşmak istemiyorum," diye bir mırıltı geldi sonra.

"Ama böyle bir alternatifin yok. Ben senin babanım Jill, nerede olduğunu bilmeye hakkım var. Aradığımda da açmadın, seni eve kimin bıraktığını bilmek istiyorum."

Yine cevap gelmedi.

Tom buna rağmen pes etmedi. "Bak, bugün yaşananların senin için gerçekten çok zor olduğunu biliyorum. Ben de mesele böyle ortaya döküldüğü için tahmin edemeyeceğin kadar sinirliyim ve yarın ilk iş, Powers'la konuşmaya gideceğim. Bunun senin için de utanç verici olduğunu biliyorum."

Ses yok.

"Yapma ama Jill. Tüm gece burada durur, senden bir cevap gelene kadar da konuşmaya devam ederim, duyuyor musun?"

Tom, elini kapıya dayayınca tokmağın döndüğünü duymuş, hemen ardından da kapı aralanmıştı.

Jill başını uzatıp sordu. "Yaptın mı?"

"Hayır tatlım, öyle bir şey yapmadım ben. Onlar da suçlunun, arkadaşlarının yanında sorulursa, hissececeği bas-

kıdan ötürü durumu itiraf edeceğini düşündükleri için öyle bir yol izlediler.”

“Sonra kızlardan bazılarıyla konuştum. Hiçbiri yazmamış ve doğru olduğunu düşünüyorlar.”

“Jilly, hadi gel de konuşalım şunu.”

Jill kapıyı açmış, daha doğrusu savurmuştu.

“Ne yapmaya çalışıyorsun sen? Hayatımı mahvetmeye mi? Yaptığın şey tam olarak bu çünkü!” diye bağırdı sonra. Öfkeyle kaynayıp duran kız, sonunda patlamıştı.

“Buraya, sen evini değiştirmek zorunda kalma diye taşındım. Senin için yaptım bunu.”

“Sen bana iyilik yapma, olur mu?” Jill kapıyı kapatmaya çalışmış fakat Tom araya ayağını sıkıştırmıştı. “Çek ayağını. Yorgunum ve uyumak istiyorum.”

“Konuşmadan olmaz. Kimdi seni eve bırakan?”

Jill, kapıyı tekrar tekrar ve olabildiğince sert şekilde babasının ayağına vurarak kapatmaya çalışıyor; canı fena halde yanmaya başlayan Tom ise bunu hiçbir şekilde belli etmiyordu.

Ardından Jill, kapıyı sonuna kadar açarak Tom’a fırsat bile vermeden, iç geçirerek yanından geçip gitmişti. Sonra da doğruca annesinin odasına gidip kapıyı tekrar kapattı. Jill, zaman zaman onun odasında uyuyor, Tom ise bunu bildiğini ona belli etmeden, kızının vakti gelince kendisine açılmasını bekliyordu.

Kapıyı çaldı. “Sen benimle konuşana dek pes etmeyeceğim.”

Jill cevap vermeyince kulağını kapıya dayamış ve duşun sesini duymuştu. Bunun üzerine hızla aşağı inip vanayı çevirerek sıcak suyu kapattı. Borulardaki sıcak suyun bitmesi birkaç dakika sürmüş, neredeyse onunla aynı anda da Jill’in çıgıllıkları ve küfürleri duyulmuştu. Sonra niha-

yet kapı açıldı. Kızın üzerinde, Tom'un boşanmadan bir yıl önce Kelly'ye aldığı bornoz vardı. Saçları ise yer yer şampuanlı, ıslak ve karışık görünüyordu.

"Bu hiç adil değil."

"Beni duymazdan gelmen de öyle."

"Aç şu suyu." Jill, bir kez daha onu geçip çıkmaya çalışsa da Tom bu kez akıllanmıştı. Genç kız da pes ederek iç geçirdi. "İyi," dedi. "Ne bilmek istiyorsun?"

"Neredeydin ve seni eve kim bıraktı?"

"Bir arkadaşımın evindeydim ve beni bir arkadaşım bıraktı. Oldu mu? Mutlu musun?"

"Hayır. Hangi arkadaşının evi? Kimdi o Mustang'li çocuk? Umarım hâlâ sokağa çıkma yasağına tabi olacak kadar gençtir."

"Niye? Seninle birlikte genç kızların peşine düşecek bir rakibin olmasından mı korktun?" Jill, babasının canını acıttığını fark edince zaferle gülümsemişti.

"Craig Powers, bunu senin yapmış olabileceğini düşünüyor," dedi Tom da.

Bunu duyunca Jill'in yüzü önce kıpkırmızı, hemen ardından da bembeyaz olmuştu. Tom, bunu söylemeyi hiç istemiyordu aslında ama Jill, bunun yüzüne vurulmamasını imkansızlaştırmıştı. Kız, öfkeden tir tir titriyordu.

"Bu iğrenç bir suçlama! Niye böyle bir şey söylüyor ki?"

"Başıma bela açmak için yaptığını düşünüyor ama ben yanıdıklarını söyledim. Benden nefret bile etsen böyle bir şey yapmazsın sen."

"Ediyorum zaten," diye karşılık verdi Jill ama sessizce, duygularını işe fazla karıştırmadan.

"Ben bunun doğru olduğuna inanmıyorum," dedi Tom da. "Ama yardımına ihtiyacım var, Jill. Araştırmaya devam

edeceğim ve bu saçmalığı kimin yaptığını bulacağım. Ama bu arada senin de bana inanman lazım. Asla böyle bir şey ya da sana zarar verecek herhangi bir şey yapmam ben. Seni her şeyden çok seviyorum, her şeyimsin sen benim.” Tom’un ölmeden önce bir son dilek hakkı olsa, Jill’in o an kendisine sarılmasına izin vermesini isterdi ama kızından bunu istemeyecek kadar da kendindeydi. Sonra uzanıp Jill’in yüzünü kendine çevirdi.

“Mitchell Boyd,” dedi Jill de yüzünü ondan kurtararak.

“Ne?”

“Nerede olduğumu ve beni kimin bıraktığını sormuştun. Mitchell Boyd’laydım.”

“Roland Boyd’un oğluyla mı?”

Tom, bunun pek mümkün olmadığını farkında olsa da, cevabın başka bir yerde yaşayan başka bir Mitchell Boyd olmasını umuyordu.

“Evet ama sadece arkadaşız. Endişelenmene gerek yok yani.”

Ama Tom endişeliydi, hem de çok. Mitchell’in namı da, herhangi bir baba için aksi bir duruma imkan tanımıyordu zaten. Sonra Jill’i onların evine kendi elleriyle götürdüğü için kendine kızdı. “Ben buna izin vermiyorum.”

“Beni ilgilendirmiyor.”

Bir saat kadar sonra Tom ve Jill, bir nevi ateşkes imzalamış gibilerdi. O büyük kapışmadan sonra Tom bodruma inip oyunculara taktik verirken kullandığı yazı tahtasını almış ve üzerine bir kale çizmişti. Önüne de, çizdiği iki çöp adamı engelleyecek büyükçe bir kare kondurdu. Sonra da küçük olan çöp adamın başına bir fiyonk ekledi.

Jill, bu hamleyle o figürün kendisini temsil ettiğini anlamıştı. “On yaşında değilim,” dedi sonra, ancak sesinde öfke belirtisi yoktu.

“Biraz idare et. Maç konusunda bir şeye takılıp kaldığımızda sorunu çizerek çözmeye çalışıyoruz, bu da meseleyi görselleştirmemize ve bir yol bulmamıza yardım ediyor ya.”

“Sen de aynı şeyi bizim sorunlarımız için deniyorsun?”

Tom, başını evet anlamında salladı. “Birlikte sorunlarımızı aşmanın yolunu bulalım diye.”

Jill, buna bir cevap vermemiştir.

Sonra Tom, yılmadan gülümsedi. “Bence bir numaralı sorunumuz güven.” Hemen ardından da karenin ortasına *güven* yazdı. “Sahada takım arkadaşlarına güvenmen gerekir. Pas atarsan, onların da topun varacağı noktaya gideceğini varsayarsın. Ve eğer kimseye güvenmiyorsan, bir takımın da yok demektir. Peki senin bana güvenmen için ne lazım, Jill?”

Jill, bir süre düşündükten sonra “Zaman,” demişti.

Tom da hemen başını sallayarak tahtaya *zaman* yazdı ve kelimedem, kendini temsil eden figüre doğru bir ok çizdi. “Bu benim sorumluluğum, Jill. Zamanla güvenini kazanmam gerek, bunu kabul ediyorum. Ama senin de benimkini kazanman gerek. Nerede olduğunu ya da başına bir iş gelip gelmediğini bilmiyordum. Ya da belki de daha kötüsünü. Kiminle olduğuna dair bir fikrim yoktu. Oysa bu işi yürütmek istiyorsak birbirimize güvenmek zorundayız. Bu yüzden soruyorum, bu konuda bana yardım etmek için ne yapabilirdin?”

“Arayabilirdim sanırım,” dedi Jill. “Sana nerede olduğumu söylemem gerekirdi ama sinirliydim.”

Tom, Jill’in figürünün altına *arama* yazmıştı.

Sonra içinde *güven* yazan karenin küçük bir köşesini sildi ve “Sinirlensen de biz aynı takımdayız. Beni kendinden uzaklaştırmam bu gerçeği değiştirmez. Önümüzdeki engeli aşmak için zaten çok uzun bir yolumuz var.” Tom,

söylediklerini vurgulamak için kareye noktalar koyup duruyordu. “Ama bence yine de bu bir başlangıç.”

“Annemin başına gelenlerin seninle hiçbir ilgisi olmadığını bir daha söyle.”

“Tatlım, benim o olayla en ufak bir ilgim bile yok. Bu konuda bana güvenmeni istiyorum.” Ardından da *güven* kelimesine kalemiyle vurmuş ve Jill’i kendine sarılmaya zorlamıştı. Kucaklaşmaları pek uzun sürmedi aslında ama Tom’u umutlandırmak için fazlasıyla yeterliydi.

16

Rainy, son zamanlarda fazlasıyla mesaiye kaldığı için yorgunluktan ölmek üzereydi. Ama bu sırada da Clarence Stern'ün kulağına, bir görüntü işiyle ilgili yardıma ihtiyacı olduğunu fısıldamaktan geri durmamıştı. Tabii bunların, Tomlinson'ın onu karıştırmamasını söylediği görüntüler olduğu bilgisini atlayarak.

Ama “Mümkün değil,” demişti Stern koridorda yaptıkları bir konuşmada. “Şu sıralar tuvalete dahi gidecek vaktim yok.”

Fakat Rainy hâlâ, eninde sonunda bu fotoğraflardan en az birinin, o küçük şebekeden dışarı sızıp internete yayılacağına ve bunun da yeni bir Melanie Smyth vakasına sebep olacağına inanıyordu. Üstelik bu düşüncesini Tomlinson'la da paylaşmıştı ama adam, işin aciliyeti konusunda onunla hemfikir değildi. Ama fotoğraflar kızlara değil de bombalara ait olsa, kaynağı bulana kadar Stern'ün bir plastik bardağa işlemek zorunda bırakılacağından da şüphesi yoktu Rainy'nin.

Oysa bu da bir terör suçuydu, yalnızca farklı bir tarzda.

Cep telefonu çalınca kimin aradığına bakmadan yanıt verdi Rainy.

“Rainy, ben Clarence. Sana bir teklifim var.”

Rainy'nin kalbi yerinden çıkacak gibiydi.

"Dinliyorum," dedi.

"Bu akşam için planın var mı?"

"Hayır," diye yalan söyledi Rainy. Oysa iptal etmesi gereken bir randevusu vardı.

"Öyleyse ofisime gel de bir anlaşma yapalım."

Stern'ün ofisi, yeni binanın altıncı katında bulunan, yeniden dekore edilmiş, genişçe bir toplantı odasıydı. Büro, çalışanlara mali yönden daha dikkatli olmalarını söylemiş olsa da Stern'ün dünyasında böyle tutumluluklara yer yoktu. Lair ile kıyaslanırlarsa bu ofis bir XBox 360, Lair ise Atari 2600 olurdu ancak. Döner sandalyesinde, arkası Rainy'ye dönük olacak şekilde oturan adam, kulaklığından gelen müzik her neyse, ona göre kafa sallayıp tempo tutuyor; çevresindeki bir dizi bilgisayar ekranından yansıyan ışınlarsa adamı mavi gibi gösteriyordu.

Rainy, büronun Stern için bir istisna yaptığını ve sınırsız yeteneğini elden kaçırmamak için fiziksel yapı gereksinimlerini arka plana attığını düşünmüştü çünkü adamın yuvarlak bedeni, fiziksel uyum sınavında altıyı zar zor geçeceğini gösteriyordu. Öte yandan son sınavda otuz alan Rainy ise, kadın ajanlar arasındaki en yüksek skora sahipti.

Rainy, Stern'ün omzuna dokundu. Adam da yavaşça kulaklıkları çıkarıp ona döndü ama davet eden kendisi olduğu halde, keyfi bölündüğü için rahatsız olmuş gibi görünüyordu. Ama zaten Stern, neredeyse her şeyden rahatsız olabiliyordu.

"Teklifin nedir?" diye sordu sonra Rainy.

"Dört elle yapılması gereken bir iş var ama bende ikiden fazlası yok."

"Ellerimi mi istiyorsun yani?"

Stern başını evet anlamında salladı. "Fiziksel olarak de-

ğil tabii. Güvenlik kamerası görüntülerini inceleyip kaydetmeyi biliyor musun?”

“Roket yapmayacağımıza göre...”

“Altı saatlik bir kayıt.”

Rainy bunu duyunca homurdandı. “Altı saat mi? İşken-ce resmen.”

“Sen bu altı saatlik kaydı incelersen ben de şu elindeki fotoğraflarda ne kadar kız varsa kimliklerini tespit ederim.”

“Başının etini yememden o kadar mı bıktın?”

“Video görüntülerini incelemekten o kadar bıktım.”

“Anlaştık,” dedi Rainy.

Ve yirmi dakika kadar sonra Stern’ün ofisine, elinde bir flaş bellekle döndü. İn, ona sahip olduğu delilleri güvende tutmak için mükemmel bir ortam sunuyordu ve normalde, Rainy de delilleri oradan dışarı çıkarmak istemezdi ama şimdi başka bir çözüm bulamamıştı. Stern’ün yardımını istiyorsa, bu riski alması gerekecekti.

“Pekala, sen kaydı izlemeye başla, ben de sihrimi ko-nuşturayım. Otur bakalım.”

Rainy, bir sandalye çekip Stern’ün yanına oturarak bu zorlu inceleme görevine başlamaya hazırlanıyordu.

“Binaya her giren çıkanı, saatleriyle birlikte not et. Burada tatlı şüphelilerimizin fotoğrafları var, giren çıkanları on-lara eşleştirmeye çalış ve bulgularını da buraya yaz. Basit.”

“Bunu yapacak adamın yok mu?” diye sordu Rainy çaresizce iç geçirerek.

“Normalde var, bu hafta yok.”

Ve ikisi de işe koyuldular. Takip eden dört saat boyunca Stern homurdanmış, surat asmış, inlemiş, işe yarar bir şey bulamadığı anlamına gelecek ne kadar şey varsa hepsini yapmıştı. O sırada Rainy de görüntüleri izleyip kayıt tutmaya devam ediyordu. Bu süreçte Rainy, Stern’ün yalnızca bir

defa esnemek için yerinden kalktığını görürken defalarca da elrana kalem fırlatıp arka tarafıyla isabet ettirdiğine şahit olmuştu. Bir yandan da kendi kendine “Hayır, o değil,” diye mırıldanıp duruyor ve Rainy’nin getirdiği koleksiyonun içinden başka bir fotoğraf üzerinde çalışmaya başlıyordu.

“Ne arıyorsun?” diye sordu Rainy fotoğrafın bir kez daha değiştiğini görünce.

“İşe yarar bir şeyler.”

Bunun üzerine Rainy başını sallayıp kayıt tutmaya geri dönmüştü.

Sonra, bahsettiği altı saatlik periyodun üçüncüsü dolmuşken bağırdı Stern. “Buldum!”

Ama Rainy, görüntülere öylesine gömülmüştü ki heyecanlanması için adamın aynı şeyi bir kez daha tekrar etmesi gerekti. “Öyle mi? Kim?”

“Eh, bilmiyorum.”

“Ama buldum dedin.”

“Nasıl bulacağımızı buldum yani. Yirmi tane kızı, elimizdeki tüm karmaşık yüz tanıma uygulamasında inceledim. Hatta görüntülerin eski olma olasılığına karşılık yaşlandırma bile uyguladım.”

Rainy bunu duyunca hayal kırıklığına uğramıştı. Bu olasılık aklına dahi gelmemişti çünkü. Oysa şimdi bu kızlar, yirmili yaşlarda bile olabilirlerdi.

“Ama bir şey bulamadın.”

“Sıfır. Ancak sonra neyi yanlış yaptığımı fark ettim. Yüzlere odaklanmakla o kadar meşguldüm ki arka planı, odalarını es geçiyordum.”

“Carter ve ben onlara baktık zaten, fakat bir şey bulamadık.”

“Çünkü siz, pikselleri benim kadar büyütemiyorsunuz. Şu fotoğraf üzerinde çalışacağım. Kız, fotoğrafı ayna kar-

şısında çekmiş, bu da bana yansımadan gördüklerim sayesinde epey detay veriyor. Sen kayıtlı uğraşmaya devam et, bu en az bir saat daha sürer.”

Stern’ün bir saatini alan bir işin, normal programcılarının beş saatini alacağını biliyordu Rainy. Ve adam başardığını söyleyince iki günlük işi yarım günlük bir çabayla çözdüğünü anlamış; sandalyesini ona yaklaştırarak ekranı daha iyi görmeye çabalamıştı.

Sonra Stern, Rainy’ye kızın odasının bir bölümünü göstermek için görüntüyle oynadı.

“Önce aynadaki yansımayı diğer şeylerden ayırarak başlayacağım, sonra da görüntüyü döndürerek yansımadaki gibi değil de gerçek hayattaki gibi görünmesini sağlayacağım.”

İki saniyeden kısa bir sürede, ikisini de halletmişti.

Ardından, imleci kullanarak odanın bir köşesini seçti ve görüntüyü oraya yaklaştırdı. Artık Rainy’nin tek görebildiği bir şifoniyer, ayna ve sandalyeye ait bulanık bir silüetti. Bir de sandalyenin üzerinde duran mavi rüzgarlığı görebiliyordu ama görüntüye bu kadar yaklaşmışken onun da detaylarını seçmesi imkansızdı.

“Ben hiçbir şey göremiyorum,” dedi sonra.

“Bekle. Bir programda onu arayacağım.”

Stern bir düğmeye basınca sandalye ve üzerindeki rüzgarlık hariç her şey siyah olmuştu. Ardından görüntü on kat daha büyüdü ve Rainy, bir çeşit tasarım olduğunu düşündüğü bir şey fark etti.

“Bir logo mu o?” diye sordu sonra büyük bir heyecanla.

“Bekle.”

Stern’ün programı görüntüyü döndürüp yamultmaya, esnetmeye ve bazı yerlerine yeni pikseller eklemeye başlamıştı. Bu dönüşümün ardından da o bulanık, şekilsiz yapı,

yepyeni bir görünüme kavuştu. Artık oldukça net ve yorumlaması kolay bir şeye bakıyorlardı.

“Bu kızın kim olduğunu buradan bulacağız işte,” dedi Stern. “Ceket, sandalyenin üzerine katlanarak bırakılmış, görüyorsun. Biraz önce benim programımın yaptığı şey de, göremediğimiz pikselleri yerlerine yerleştirerek, ceket katlanmamış olsa üzerinde ne yazıyor olacağını göstermek oldu. Bunun için vektör analizi gerekiyor elbette ama bulabildiğim en iyi eşleşme bu. Oranlar, ceketin katlanmış olması nedeniyle doğru değil tabii ama en azından yazı okunabiliyor.”

Rainy, Stern’ün programının ortaya koyduğu kelimeleri okuyordu.

“Shilo Vahşi Kediler Futbol Takımı.”

“Şimdi de Google’a bakıyoruz,” dedi Stern ve birkaç siteyi inceledikten sonra, işine yarayabilecek bir fotoğraf buldu.

“Bu nedir?”

“Geçen yılın kızlar futbol takımı kadrosu. Tabii Shilo’nun, New Hampshire’daki Shilo olduğunu varsayarsak. Ama sonuçta Vahşi Kediler onlar ve...”

Rainy takım fotoğrafını incelerken, kızın kendi elindeki görüntüsüne bakma ihtiyacı duymamıştı çünkü artık yüzünü ezbere biliyordu. Ve şimdi kız tam karşısında, arka sırada, soldan ikinci konumdaydı. Bunu fark eden Rainy, hemen fotoğraftaki kızların isim listesini okumaya koyulmuştu.

“Bu o,” dedi sonra Stern’ün pırl pırl ekranına eliyle dokunarak. “Bu o! Sen mucizevi bir adamsın Clarence, biliyorsun, değil mi?”

“Ben sadece video kaydı izlemeye dayanamıyorum,” dedi Stern eğilip ismi kendi okumaya çalışırken. “Evet, bu o. Tamamdır. Lindsey Wells. Shilo, New Hampshire’dan.”

Woonsocket Golf Kulübü'nün üyeleri o kadar varlıklı insanlardı ki, Shilo'dan North Coventry'ye kadar bağış toplamaya çalışan herkes, onları hedef alıyordu. Seçkin Harold Ross Grill'de, on dokuzuncu deliğin üzerinde tüm heybetiyle duran karşılama salonunun hem rahat hem de şık bir havası vardı. Her şey ya taş ya da meşe kaplamaydı; yemek odası ise aile sıcaklığıyla daha elit bir tasarımı buluşturan bir yer olmuştu.

Tom, içeriğin ambiyansını görünce kendini oldukça sallaş hissetti. Öylesine üzerine geçirdiği kıyafetler (eski bir tüvit ceket, kumaş pantolon, kırışık ve kravatsız bir gömlek) pekala bir Goodwill kutusundan alınmış da olabilirdi.

Sonra telefonunu çıkarıp Jill'e mesaj attı.

Nasılsın?

Jill, yalnızca birkaç saniye sonra cevap vermişti.

Yeşil.

Tom, kızını, kendisi almaya gidene dek oradan ayrılmasa koşuluyla Lindsey'nin evine bırakmıştı.

O içeri girdiğinde, yemeğe gelen davetlilerin büyük bir çoğunluğu etrafta dolanıp duruyordu. Tom, Roland Boyd'un müşterilerinin çoğunu tanıdığını fark etmişti. Büyük bir kısmı, bu yılki ya da önceki yıllardaki takımlar-

da oynayan oyuncuların ailesiydi. Ardından Harold Ross Grill'in ev sahibi Tom'a eşlik ederek, onu sohbet eden adamların yanlarından geçirmişti. Çoğu kısa ve siyah elbiseler giymiş olan alımlı eşleriyle kendi aralarında sohbet ediyordu.

Neredeyse attığı her adımda birine yakalanan Tom; baş sağlığı dilekleri, Jill'in nasıl olduğu soruları ve yeni sezon için başarı dilekleriyle karşılsa da blog skandalıyla ilgili fısıldaşmalar da kulağına çalınmıyor değildi. Ve duyabildiği kadarıyla, bu konuda herkes başka bir şey düşünüyordu.

En azından Shilo okullarının idari amiri Angie Didomenico onun tarafındaydı. Kadın, Powers'a, takımı sorgulayacağına kendisine bildirmediği için resmi bir uyarı vermiş; Shilo Emniyeti'ne de yöntemlerini onaylamadığını belirten bir şikayet dilekçesi sunmuştu.

Sağ ol, Angie.

Tom, Jill'in buraya gelip insanların karşısına çıkmak yerine Lindsey ile olmasına sevinmişti. Cenaze, onun için yeteri kadar zorlu bir gösteriydi zaten. Yine de Tom, kızının annesini onurlandırma konusunda gösterdiği cesarete hayran kalmıştı.

O sırada oval bir masada yanında Mitchell ile birlikte oturan Adriana'yı gördü. Adriana da onu görmüş ve sevinçle kalkıp koluna yapışmıştı.

"Hoş geldin," dedi Demi Moore'un sesini andıran kısık bir sesle. "Gelme kararına çok sevindim. Bunun senin için kolay olmadığını biliyorum."

Pullu bluzu içinde nefes kesici görünen kadın, Tom ellelerini cebine sokmak için kımıldandığında bile onun kolunu bırakmamıştı.

"Jill, Lindsey'nin evine gitmek istedi, ben de eski evimde tek başıma kalma fikrini pek hoş bulmadım açıkçası. O

yüzden, gidecek bir yerimin olduğunu bilmek iyi geldi. Bu da benim, davetinize teşekkür etme şeklim galiba.”

“Jill’le aranız nasıl?”

“Sabırlı ve kararlı olmamızı gerektiren bir süreç,” dedi Tom gülümseyerek. Adriana da aynı şekilde karşılık vermiş ve kolunu hafifçe sıkmıştı.

“Ben zamanla aranızın gayet iyi olacağına eminim,” dedi sonra. “Gel biraz Mitchell ve bana eşlik et.”

Ama daha Tom bu teklifi değerlendirme şansı bulamadan Roland gelmiş ve diğer koluna yapışmıştı. Adriana pes edene dek de karı koca arasında ufak bir çekişme yaşandı.

“Üzgünüm, hayatım,” dedi sonra Roland sırtarak. “Ama Tom’un bir içki almadan oturmasına izin veremem. Hemen döneriz.”

Ve böylece Roland Tom’u, hedefe kilitlenmiş füzeler gibi etrafta gezinen garsonların arasından geçirerek bara götürmüştü. Adamın üzerinde çizgili, keten bir takım vardı. Cebinde son derece düzgün katlanmış bir mendil olan ceketin içerisinde ise açık mavi bir oxford gömlek ve gün batımını andıran pembe mavi tonlarında bir kravat göze çarpıyordu. Ama Tom, bu afili takım elbisenin içinde bile Roland’ın gençliğini görür gibi olmuştu. Zaman zaman okula, kimse-den esirgemediği viskisini getiren; hava nasıl olursa olsun gri, şapkalı eşofman üstleri giyen ve saçlarını kısacık kestiren; zengin bir yaşam hayali kurduğu halde doğru düzgün bir planı olmayan Shilo, New Hampshire’lı o genç çocuğu.

Ama görünüşe göre yolunu bulmuşsun, diye geçirdi Tom aklından.

Bara yaklaşırken Roland Tom’un elini okşamış ve bu sırada, oda sıcak olduğu halde soğuk olan ellerini de gizleyememişti.

“Gelebilmene sevindim,” dedi sonra.

“Güzel bir kulüp,” diye karşılık verdi Tom. “Uzun zamandır mı üyesin?”

“Yeteri kadar uzun diyelim.” Roland’ın simgesi haline gelen o sırtışı, yıllardır değişmemiştir ve insanda, hâlâ lise-
deyken olduğu gibi, ebeveynlerin korktuğu o çocuk olabileceğine dair muzip ve sinsî bir intiba uyandırıyor.

“Oyun nasıldı?” diye sordu sonra Tom.

“Yedi handikap? Senin?”

“Yel değirmeni ve balina ağızıyla hâlâ uğraşıyorum ama giderek daha iyi olacağım.”

Roland bunu duyunca kıkırdamıştı. “Burada *öyle* bir golf oynamıyoruz biz. Ne içersin?”

“Kola.”

“Doğru, limonlu,” dedi bu cevabı hatırlayan Roland.

“Limonlu evet,” diye tekrarladı Tom da.

“Şu oyuncularından biriyle takılma hikayen nedir?” diye sordu sonra Boyd birden. “Senin iyiliğin için bunun palavra olmasını umuyorum.”

“Anlaşılan bugünlerde internete istediğini yazabiliyor ve insanları buna inandırabiliyorsun. Palavra hepsi, evet.”

“Sevindim.”

Bar, susamış zenginlerle dolu olsa da barmen Roland’ın isteğini ilk sıraya koymuştu. Etraftaki müşterilerin çok gürültü çıkarma sebebi ise yine Roland’a göre, açık büfeden kaynaklanıyordu.

“Tom, gel seni bir arkadaşım ile tanıştırayım,” dedi Roland manikürlü ellerini barda yanlarında oturan iriyarı bir adamın omzuna koyarak. Adamın boynu eski futbol oyuncular gibi kalın, koyu renk saçları yağlı, Roland gibi onun da zengin olmadan önce farklı bir hayat sürdüğü izlenimini uyandıran sert yüzü ise yuvarlaklı. “Frank Dee, seni liseden ve ordudan arkadaşım olan Thomas Hawkins ile ta-

nıştırıyım. Tom... Üzücü olayların ardından kasabaya geri döndü.”

Dee, anlayışla başını sallamıştı. “Tanıştığımıza sevindim,” dedi boğazında çakıl taşları varmış gibi bir sesle, ardından da tokalaştılar. Adamın nefesi alkol kokuyor; eli ise Tom’unkini bir mengene gibi sıkıyordu. O sırada Tom, Dee’nin yüzük parmağında kalın, beyaz bir iz olduğunu fark edince adamın yakın bir zamanda boşandığını düşünmüştü.

“Eski eşine üzüldüm,” dedi sonra Dee. “Çok vahim bir olay, tüm kasabayı sarstı. Sakıncası yoksa herhangi bir gelişme olup olmadığını sorabilir miyim?”

Tom, başını hayır anlamında salladı. “Soruşturma hâlâ sürüyor.”

“Umarım o pislği bir an önce yakalayıp toplarından asarlar.”

Tom, içeceğinin tam da o sırada gelmesine sevinmiş; böylece adama karşılık vermekten kurtulmuştu.

“Demek ikiniz birlikte görev yaptınız?” dedi Dee sonra.

“Ben denizdeydim, Roland ise karada.”

“Tom SEAL’dı,” diye ekledi Roland da.

Bunu duyunca adamın gözleri fal taşı gibi açılmıştı. “Vay canına, sert adamsın demek. Epey sert.”

“Aynı zamanda epey de eski,” dedi Tom.

Dee ise bu yanıtla gülmekle yetinmişti.

“Frank’in, güney New Hampshire’da çok sayıda şubesi olan bir restoranı var,” dedi Roland elini omzundan ayırmadan. Ardından da Tom’un kulağına, Dee’nin duyabileceği kadar yüksek bir fısıltıyla “Geçen hafta burgerlerinden biri midemi berbat etti,” dedi.

O sırada, Tom ve Roland’ın yaşlarında gibi görünen başka bir adam da gelip yanlarına geçmişti. Güçlü çene-

si, parlak beyaz dişlerini iyice ortaya çıkaran bronz teniyle adam, televizyondaki Just For Men saç boyası reklamındaki adamları andırıyordu.

“Hey, Simon. Gelmene çok sevindim.”

“Ne zaman senin bir partini kaçırdım ben?”

“Bildğim kadarıyla hiç,” dedi Roland, ve Tom’a döndü. “Tom, bu Simon Cortland. Boston’da, benim müşterilerimin işlerini de halleden bir Halkla İlişkiler firması var.”

“Tanıştığımıza sevindim,” dedi Tom adamın elini kuvvetle sıkarken.

“Ben de.” Cortland tebessüm edince parlak dişleri bir kez daha ortaya çıkmıştı. “Cumartesi tekne planı hâlâ geçerli mi?”

“Tabii ki,” dedi Roland.

Onlar konuşurlarken barmen de elinde iki içkiyle karşılarında belirmişti. “Beyler, izin verirsiniz ev sahibinin eşine içkilerini götüreceğim,” dedi Cortland onu görünce.

“Hanımefendiyi bekletme o zaman,” diye karşılık verdi Roland.

“Tanıştığımıza memnun oldum, Tom.” Ama bu kez, adamın iki eli de dolu olduğu için tokalaşmamışlardı.

Roland, Cortland’ın Adriana’ya doğru gidişini izlerken adamı huzursuz eden bir şeyler olduğunu sezmişti sanki. Sonra Roland’ın gözleri sola kaydı, bu kez yüzünde bir öncelikinden de ciddi bir ifade belirmişti. “Ah, güzel,” dedi sonra gözlerini kısarak.

Tom, neler olduğunu görmek için onunla aynı tarafa baksa da dikkatini çeken bir şey olmamıştı. Bir yanı, Kip Lange’ın kendilerine doğru yürüyor olmasını bekliyor gibiydi. “Ne o? Ne oluyor?” diye sordu sonra.

“Bana bir iyilik yapmanı rica edeceğim,” dedi Roland. “İzinle, Frank.”

“Tabii,” dedi Dee hemen. “İşinize bakın siz.”

Ve Roland, Tom’u kolundan tutarak kalabalıktan uzaklaştırmaya başladı.

“Lange ile ilgili bir şey mi?” dedi Tom endişesini gizleyemeden.

“Lange mı? Yok hayır,” dedi Roland hemen. “Dedim ya, en iyi adamlarım onu arıyor ama adam sanki yer yarılmış da içine girmiş. Hiçbir yerde yok. Bu senin yardım edebileceğin kişisel bir mesele.”

Roland, yakınlarındaki kapıyı gösterdi. “Sen veranda da beni bekle, birkaç dakikaya geleceğim. Eskiden olduğu gibi eğlenelim biraz.”

18

Tom'un Roland'ı beklediği, yalnızca kulübün yemek odasının arka tarafındaki kapılardan çıkılabilen, taştan yapılmış büyük verandaya bakan pencereler kalın perdelerle örtüldüğü için ne o içeridekileri ne de içeridekiler onu görebiliyordu.

O da Jill'e mesaj attı.

Ve GÖNDER tuşuna basmasından saniyeler sonra cevap geldi.

Yeşil.

Hava, vakit ilerledikçe soğumuştı. Çok geçmeden kapılar açıldı ve elli yaşlarında, oldukça fit ve şık görünen bir adam, arkasında Roland'la birlikte dışarı çıktı.

“Kapat kapıları, Tom,” dedi Roland. Tom, neler olduğunu merak etse de sakinliğini korumaya devam ediyordu. Ardından, arkadaşı ekledi. “Kimsenin gelmesine de izin verme.”

Tom, bunu duyduğu anda gerilmişti. Roland'ın getirdiği adama bir kez daha baktığında ise adamın gözlerinin korku dolu olduğunu gördü.

“Rolan... Lütfen... Yanlış anladın,” dedi adam. Elleri de sesi de titriyordu ki Tom bunun normal olmadığına emin gibiydi.

“Yanlış anladım?” dedi Roland onun söylediğini tekrar ederek. “Hadi ya? Sen buna öyle mi diyorsun, Bob?” Roland’ın yüzü, duyduklarına gerçekten de inanamıyormuş gibi bir ifadeyle kıışmıştı. “Benim evimde benim karıma asıldın sen. Neresi yanlış anlama bunun?”

Bob’un yüzü bunu duyunca kızarmıştı. “Öyle değil, Roland,” dedi kekeleyerek. “Biz sadece konuşuyorduk.”

“Kanepede mi? Elin onun dizinde, en iyi votkalarımın birini içerek?”

“İçkileri o koydu,” dedi Bob. “Ben sadece Waban Gölü’ndeki yazlıkların broşürünü gösteriyordum, hepsi bu.”

“Emin misin, Bob? Hepsinin bu kadar olduğuna emin misin?”

Tom, kapıdan uzaklaşmış ve çekinerek Roland’a doğru birkaç adım atmıştı. Adamın sesindeki bu tamamen kötücül ses tonundan hiç hoşlanmıyordu. Bob, yaşına göre fit olsa da bu görüşme fiziksel bir boyuta taşındığında Roland’ın karşısında tutunamayacağı açıktı.

“Lütfen, Roland. Kafam karışmıştı.”

“Onu öpmeye çalıştın, değil mi?”

“Hayır...Yapmadım.”

“Yalan söyleme, Bob. Dürüst ol. Onu öpmeye çalıştın.” Roland adamın üzerine yürüyünce Bob da ürkererek geri çekilmişti.

“Hayır.”

“Hayır mı? Seni gördüm,” dedi Roland, kazanan elini gösteren bir poker oyuncusu edasıyla. “Gördüm.” Ses tonu bu kez daha yumuşaktı.

Bob ise bu beklenmedik çıkışla şok olmuştu. “Orada mıydın?”

Roland yine, Tom’un son derece aşına olduğu gibi sırıtiyordu. “Dadı kamerası diye bir şey duydun mu hiç Bob?”

Bob bayılacak gibi görünüyordu. “Roland, aramızda hiçbir şey geçmedi. Yemin ederim.”

“Yemin ediyorsun demek? Ama benim elimde bunun aksini gösteren videolar var.”

“Ne yapmamı istiyorsun?” diye sordu Bob bunun üzerine.

“Cezanı çekmen gerek,” dedi Roland.

“Ne?”

“Benim de senin canını yakmam lazım, Bob. Fiziksel olarak yani. Hemen, şu anda. Senin de erkek gibi buna dayanman lazım.”

“Roland, lütfen. Mantıklı olalım!”

“Bu senin canını benimkinden daha çok yakacak, Bob.” Roland, iyice gerilmiş ve doğruca adamın kafasını hedefleyerek bir yumruk savurmuştu.

Tom bunu görünce ikisinin arasına atılıp bir eliyle Bob’u uzaklaştırırken diğeriyle de Roland’ın yumruğunu havada yakaladı. “Roland, yapma.” Ve arkadaşı nihayet pes edene kadar da onun elini bırakmadı. Hatta birkaç saniye de ekstra güvenlik için beklemişti.

Bu boşluktan faydalanan Bob da hemen, birkaç adım daha uzaklaştı. Roland da Tom’un yanından, futbol antrenmanlarında pekiştirdiği dans eder gibi hareketlerle geçerek adamın yakasına yapışmıştı.

“O kadar acele etme, Bob,” dedi sonra. “Hâlâ halletmemiz gereken bir mesele var.”

“Ne yapmamı istiyorsun?”

“Evine gitmeni ve yaptığın yanlışları düşündükten sonra özür dilemek için beni aramanı istiyorum. Anlaştık mı?”

“Bu gece yaptığın şeyi unutmayacağım,” dedi Bob. “Avukatımla görüşürsün artık.”

“Evliliğini sürdürmek istiyorsan bunu yapmazsın,” diye karşılık verdi Roland. “Dadı kamerasını unuttun galiba?”

Veronica, ona göstereceklerimi görse büyük bir hayal kırıklığına uğrardı, eminim.”

“Buna cesaret edemezsin.”

“Bana meydan okuma. Bu arada, Bob... Sakın karımla bir daha konuşmaya kalkma.”

Bob, ceketini düzelterip Tom’a sessizce teşekkür ederken Tom da, adamın kendisini Kelly haberlerinden tanıdıysa bile bunu belli etmediğini fark etmişti. Ardından Bob, kapılardan geçerek verandayı terk etti.

Tom ise Roland’ın yanında kalmıştı. “Bu neydi şimdi?”

“Adam karımı götürmeye kalkmış,” dedi Roland. “Dahası var mı?”

“Böyle yaptığını biliyordun da partiye niye çağırdın o zaman?”

Roland, bunu duyunca alay ederek gülmüştü. “Tom, beklenmedik bir saldırının ne kadar avantajlı olabileceğini en iyi sen anlarsın diye düşünmüştüm. Bob buraya son derece savunmasız bir şekilde geldi, ben de adamın ödünü koparttım. O yüzden çağırdım.”

Bu açıklama Tom’un aklına, Kip Lange’ı sormak için evlerine gittiğinde Roland’ın Adriana’ya attığı açıklamayı getirmişti. Sonra da, kıskançlık nedeniyle gerçekten birilerine saldırabilecek olan bir adama, Lange’ın kıskançlığı konusunda yalan söylemiş olmasının ne kadar ironik olduğunu düşündü.

“Ona gerçekten vurmayacaktın, değil mi?” diye sordu sonra.

Roland gülüyordu. “Hayır elbette, geri çekilecektim. Ama hâlâ eskisi kadar çevik olduğunu da söylemem lazım, Tom. Eski performansından hiçbir şey kaybetmemişsin.”

Tom ise homurdanmayı seçmişti. “Bir an için de olsa adamı gerçekten yumruklayacağını düşündüm.”

“Kimseyle fiziksel bir münakaşaya girmem ben,” diye karşılık verdi Roland gülerek. “İş için iyi olmaz bu.”

Tom “Bunu bilmek güzel,” dese de, içinin o kadar rahatladığı söylenemezdi. Yine de Roland’ın o agresifliğe rağmen tehlikesiz olduğunu bilmek, insana iyi geliyordu.

“Ama ben vurmam dedim, canı yanmaz demedim.”

“Bir de senin için böyle işler yapan adamların mı var?” diye sordu Tom, Roland’ın şaka yaptığını düşündüğü için hafifçe gülerek.

“Adriana’yla flört etmeye devam edersen, sorunun cevabını kendin de öğrenebilirsin.” Roland, bir süre son derece ciddi bir yüz ifadesiyle baktıktan sonra kahkahayı patlatmış ve şaka olsun diye Tom’un sırtına vurmuştu.

Tom da buna gülümseyerek karşılık verdi ama tebesümü de fazla uzatmadı. Yıllardır görüşmemiş olsalar da eski dostunun ne zaman ciddi olduğunu gayet iyi anlayabiliyordu.

19

Rainy, Boston'dan Shilo'ya kadar olan seksen beş kilometrelik mesafeyi, aracının radyosu ve kliması olmadan almak zorunda kalmıştı çünkü ikisi de bozuktu. Ve genç kadın, büronun ağır işlemleriyle meşhur bürokrasisinin, iş için kullandığı aracın tamiriyle ne zaman ilgileneceğini merak etmekteydi.

Kırk sekiz yaşında, nazik bir kadın olan Wendy Toman, Rainy'nin bugüne dek çalıştığı en iyi kurban-tanık koordinatörüydü ve yol boyunca, Mann'ın dosyasını okumakla meşgul olmuştu. Kadının “hep iş, daima iş” politikası da, özellikle bu uzun yolculuklarda Rainy'nin işine geliyordu çünkü onun üç çocuğundan ve ailesine düşkün olan eşinden bahsetmemek, Rainy'nin de birileriyle çıkacak vakit bulamadığından bahsetmek zorunda kalmaması demekti.

Aslında Rainy, bu durgun hayatından *o kadar da* şikayetçi değildi. Sonuçta otuzlar yeni yirmilerdi ya da o kendini sık sık buna inandırmaya çalışıyordu. Ama annesine göre, otuzlar hâlâ o lanet otuzlardı ve kadın, kızının bir kedili kadına dönüşecek olmasından endişe etmekteydi. Rainy de bunun üzerine, onu bir kedisi bile olmadığını

söyleyerek rahatlatmaya çalışıyor; annesi de şimdilik diye karşı çıkıyordu. Ama şimdilik, Rainy'nin hayatı işiydi ve o da bunu olabildiğince iyi bir hayat haline getirmeye çalışıyordu.

Shilo'da Rainy'nin yapması gereken şey oldukça basitti: Fotoğraftaki kızı resmi olarak teşhis etmek. Hâlâ, Mann'ın bu fotoğrafları nasıl ele geçirdiğini öğrenememişti çünkü görüştüğü tüm operatörlerin güvenlik uzmanları, sunucularında yabancı bir kod ya da bir şekilde kişisel mesajların izinsizce okunmasına izin verecek hiçbir şey bulunmadığını söylüyorlardı. Kaldı ki bir hacker, sisteme erişim sağlamış olsa dahi, hangi mesajlarda çıplak genç kız fotoğraflarının olduğunu nereden bildiğine dair bir açıklama bulmaları da gerekecekti.

Mann, Lindsey'nin fotoğraflarını doğrudan doğruya Leterg'in dosya paylaşım özelliğinden elde etmiş olabilir mi diye düşünüyordu Rainy. Ya da Lindsey, bu fotoğrafları Mann'a göndermek zorunda bırakılmış olabilir miydi? Eğer öyleyse Rainy, adamın en az on beş yıla yargılanmasını sağlayabilirdi.

Ama ne kadar ceza alırsa alsın yetmez, diye düşündü sonra da.

Aslında en çok, Lindsey'nin tepkisini merak ediyordu. Genç kız, FBI'ın, kendisine ait çıplak fotoğrafları, çocuk pornosu izlediğinden şüphelenilen bir adamın bilgisayarı bulduğunu öğrenmek üzereydi. Wendy de özel fotoğraflarının herkesin görebileceği bir yerde paylaşılmış olmasının ardından yaşayacağı sarsıntıda Lindsey'ye yol göstermek için ona eşlik ediyordu. Aralarında güvene dayalı bir ilişki kurulabilmesi için hızlıca dosya üzerinde çalışmış ve Lindsey'ye, hislerini ve acısını paylaşabileceği bir ortam yaratma gayretine girişmişti çünkü duygularını

bastırmadan üzüntüsünü yaşayan kurbanların, bu durumları daha kolay atlattığı görülüyordu.

Sonra eve vardılar. Lindsey Wells'in evi oldukça sessiz bir mahallede, ağaçlarla dolu, güzel bir sokakta bulunan görkemli, klasik bir banliyö eviydi. Rainy, kapı zilini çalıp da o güzel melodiyi duyunca kendisinin de bir gün böyle bir zili olup olmayacağını düşünmeye başlamıştı. O, kendisini daima Cambridge'deki apartmanında oturan diğer sakinler gibi, otomatiğe bağlı ziller kullanacak bir tip olarak hayal ediyordu çünkü.

Lindsey, kapıyı tereddütsüzce açtı. İnsanın korkacak bir şeyi olmayınca temkinli olmasına da gerek kalmıyordu ne de olsa.

“Yardımcı olabilir miyim?” Genç kız, karşısında iki kadını görünce biraz endişelenmiş gibiydi.

“Lindsey Wells?” diye sordu Rainy.

“Evet, benim?”

Bunun üzerine Rainy rozetini çıkarıp Lindsey'ye göstermişti. “Ben Boston FBI'dan Özel Ajan Loraine Miles. Bu da iş arkadaşım Wendy Toman.”

“Merhaba Lindsey,” dedi Wendy de rahatlatıcı bir sesle. “Seninle konuşmak istediğimiz bir konu.”

“Nedir?” diye sordu kız kekeleyerek.

“Annen ve baban evde mi?” Soran Rainy'ydi.

“Annem burada, arkadaşlarıyla briç oynuyor.”

“Belki onunla birlikte konuşsak daha iyi olabilir,” dedi Wendy.

Lindsey de bunun üzerine kapıyı açıp onları peşine takarak ilerlemeye koyuldu. Aydınlık bir antreyi geçtikten sonra kendilerini yüksek tavanlı, koyu renk dolapları ve daha koyu, granit tezgahları olan bir mutfakta bulmuşlardı. Paslanmaz çelik buzdolabının üzerinde bulunan meyve şek-

lindeki magnetler Lindsey'nin, Lindsey ve arkadaşlarının, Lindsey ve annesinin fotoğraflarını tutuyorlardı.

Bu da Rainy'nin aklına, *Babası nerede?* sorusunu getirmişti doğal olarak.

Mutfaktan, yemek yaparken rahatça izlenebilecek kadar büyük bir televizyon bulunan geniş oturma odasına geçilebiliyordu. Orada da katlanır bir masaya oturmuş kağıt oynayan dört tane kadın vardı.

Onların geldiğini görünce Lindsey'nin otuz yıl sonraki haline benzeyen bir kadın ayağa kalkıp yanlarına geldi. "Merhaba, yardımcı olabilir miyim?"

"Anne, bu bayanlar FBI'da çalışıyorlarmış," dedi Lindsey.

Rainy o sırada, kızın bacaklarının titrediğini fark etmişti. Bronz teni bembeyaz olan ve gözleri kocaman açılan kadın da elini ağzına kapatıp hızlı adımlarla mutfığa gelmişti.

"Her şey yolunda mı?"

"Kızınızla, özel olarak konuşulması gereken bir mesele hakkında görüşmeye geldik," dedi Rainy. "Konuşabileceğimiz bir yer var mı?"

Kadın bunun ardından kendini Cathleen Wells olarak tanıtmış ve ikilinin rozetlerine baktıktan sonra onları da alıp ilk kattaki bir ofise yönelmişti. İçeri girdikten sonra, birbirlerine yakın durdular.

İlk konuşan Wendy oldu. "Buraya kimseyi tutuklamaya gelmedik, öncelikle bunu söyleyeyim. Kimsenin başı kanunla belada değil, biz yardım etmeye geldik."

Wendy, içlerini rahatlatmaya çalışsa da Lindsey pek ikna olmuş gibi görünmüyordu. Kızcağızın teni artık beyazdan da öte, şeffaf olmuştu sanki. Sonra Rainy de, FBI'ın siber suçlar biriminde, daha da özele inmek gerekirse çocukla-

ra karşı işlenen suçlar bölümünde olduğundan söz ederek kendi görevini açıkladı.

Lindsey'nin gözleri, kendisine ihanet ediyor ve ajanlarla temas kuruyordu. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Cathleen Wells de hararetle başını sallayarak kızına eşlik etti. "Evet, kızım ile ne ilgisi var?"

Bunun üzerine Rainy evrak çantasını açmış ve içinden çıkardığı zarfı Lindsey'ye uzatmıştı. İçinde, Lindsey'ye ait olduğu düşünülen fotoğrafların olduğu zarfı. Görüntüler temizlenmiş olduğundan şu anda açık saçık bir şey yoktu. Lindsey de, hızla çıktıkları inceledi.

"Bunları, çocuk pornocusu olduğundan şüphelendiğimiz birinin bilgisayarında bulduk."

Lindsey elini ağzına götürmüş, çığlığını bastırmaya çalışır gibiydi. "N-n-nasıl...?"

"Aslında biz de bunu senden öğrenmeyi bekliyorduk. Bu fotoğrafları birine gönderdin mi?"

Lindsey başını hızla iki yana sallayarak, kelimeleri telaffuz etmeden "Tabii ki hayır," demeye çalışır gibiydi. Ama Rainy, "yalancının tepkisi" adını verdiği bu hareketi belki de düzinelerce defa gördüğünden artık inanmıyordu. Şüpheliler, yaptıklarıyla yüzleşmek zorunda bırakılınca genellikle bu taktiğe başvurulardı çünkü. Sanki abartılı bir şekilde reddetmek, mucizevi şekilde yaşananları da değiştirecekmiş gibi.

"James Mann adında birini tanıyor musun? Bu ismi daha önce duydun mu?" diye sordu sonra.

Bir kez daha reddediş. Ama bu kez Rainy, cevabın doğru olduğuna inanıyordu.

"Eğer endişe ettiğin şey buysa, Lindsey," diye araya girdi o sırada Wendy, "bu yüzden başın belaya falan girmeyecek. Ama bize yardımcı olabilirsen öğrenmek istediğimiz bazı şeyler var."

“Mesela... Ne gibi?”

“Bu fotoğrafları ne zaman çektiğin gibi mesela,” dedi Wendy. “Ve nerede.”

“Ben sadece telefonumla oynuyordum,” dedi Lindsey gözleri dolarken. “Aylar önceydi.”

“Burada mı peki?” Bu kez soran Rainy’ydi.

Lindsey de başını salladı. “Evet, neden?”

“İşimize yarayacak.”

Lindsey alt dudağıyla oynamaya başlayınca Rainy bunun *gerginlik belirtisi bir alışkanlık* olduğuna kanaat getirmişti.

“Wendy sana yardım edecek, Lindsey, tamam mı? Endişelenmeni gerektirecek hiçbir şey yok.”

“Bu fotoğraflar internette mi şimdi? Arkadaşlarım görebiliyor mu?”

“Şu anda buna cevap veremem,” dedi Rainy. “Fotoğraflar bir kez internete düştü mü, bunu geri almak için yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Kendini hazırlaman gerek, bir gün yine karşına çıkabilirler. Bu ihtimale hazırlıklı olmalısın. Çünkü bunu kimlerin indirdiğini bilmiyoruz ve öğreneceğimizin de garantisini veremem.”

Lindsey, bu yeni gerçekliğe alışmaya çalışır gibi ağır hareketlerle başını sallamıştı.

“Sana yardım edeceğim,” dedi Wendy sonra elini Lindsey’nin omzuna koyarak. “Söz veriyorum, her şey yoluna girecek.”

Şükürler olsun ki Wendy Toman var, diye düşündü Rainy.

Kızının fotoğraflarına bakan Cathleen Wells’in yüzünde ise açık bir tiksinti vardı. “Bu konuyu uzun uzun konuşacağız, küçük hanım,” dedi sonra.

O sırada briç oynayan kadınlardan biri de beklenmedik şekilde odaya dalmıştı. Cathleen’in Adriana Boyd olarak

tanıttığı bu kadının çekici olduğunu düşünmüştü Rainy. *Umutsuz Ev Kadınları* ayarında çekici hem de.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu sonra Adriana.

Cathleen de üzgün bir ifadeyle ona döndü. “Hayır. Hiç değil hem de. Şükret ki bir kızın değil de oğlun var.” Lindsey bunları duyunca acıyla yüzünü ekşitmişti.

“Neler oluyor?”

“Bu bayanlar FBI’da çalışıyorlarmış,” dedi Cathleen. “Ve görünüşe bakılırsa Lindsey’nin fotoğraflarını bulmuşlar... Uygunuz fotoğrafını... Bir çocuk pornosu baskınında.”

Rainy, Cathleen’in açık sözlülüğü karşısında hem şaşır-mış hem de dehşete kapılmıştı. Cathleen de bunu sezmiş olacak ki Rainy’ye dönüp “Ah merak etmeyin, Adriana en yakın arkadaşlarımdan biridir. Aileden sayılır, özellikle de eşimle boşanmamızdan sonra.”

“Lindsey’nin başı dertte mi?” diye sordu sonra Adriana, endişeli bir teyzenin yapacağı gibi.

Rainy de öyle olmadığını söyleyip durumu ve FBI’la olan ilişkisini anlattı.

Rainy sözlerini bitirdiğinde Adriana da en az Cathleen ve Lindsey kadar deliye dönmüş durumdaydı. “Aman Tan-rım,” dedi sonra. “Şimdi ne yapacağız peki?”

Adriana burnunu sokuyor olmayı yumuşak bir ses to-nuyla telafi etmeye çalışırken Rainy de dişlerini sıkıyordu. Bir anne değildi belki ama kesinlikle kendini onların ye-rine koyabiliyordu. “Soruşturma sırasında elde ettiğimiz başka görüntüler de var ama mahremiyet nedeniyle bun-ları yalnızca okul müdürüne göstereceğim. Ve diğer kur-banları teşhis etmeye çalışacağız. Wendy de Lindsey’ye, tanık olma sürecinde yardım etmek için burada. Lindsey eğer isterse, kurban olarak ifade verebilir ve şüpheli şahıs suçlu bulunursa bu ifade mahkemede okunur.”

“Sonra?” diye sordu Cathleen.

“Sonra da yakaladığımız adamın, kızınızın fotoğraflarını nereden bulduğunu anlamaya çalışacağız. Kaynağını ya da kaynaklarını takip edip bu işe bir son vermeyi deneyeceğiz.”

“Bunu yapabilir misiniz?”

“Yani aslında Lindsey bu fotoğrafları kime gönderdiği konusunda dürüst davranırsa işler epey hızlanır.”

“Anne, yemin ederim kimseye göndermedim! Yemin ederim. Ya biri telefonumu almış ya da hesabıma falan girilmiş.”

Cathleen, oldukça kızgın bir ifadeyle kızına bakıyordu.

“Bunu yapan kişiye ne olacak peki?” diye sordu Adriana. “Yani fotoğrafları etrafa gönderene diyorum.”

“Eyaletler arası çocuk pornosu ticaretinden yargılancak.”

“O ne demek oluyor?” diye sordu bu kez Cathleen.

“Bunu yapan kişi çok çok uzun bir süre hapiste olacak demek oluyor.”

20

Rebecca Bartholomew, Tom'un Meşe Sokak'taki en sevdiği komşusuydu. Eski evine geri dönüşünün ardından ona hoş geldin demeye gelen ilk kişi o olduğu için, günler sonra habersizce kapısında belirdiğinde de şaşırmamıştı.

"Turta ister misin?" diye sordu kadın kırmızı meyvelerle dolu, ev yapımı turtasını göstererek.

"Dağınıklığın kusuruna bakmazsan bana eşlik etmene sevinirim," dedi Tom.

Aslında bu turtanın, iyi olup olmadıklarını görmek için kullandığı bir bahane olduğunu da gayet iyi biliyordu. Rebecca, her zamanki gibi Rebecca'lığını yapıyordu işte.

Tom'un, kutulardan ve süt kasalarından çıkarılmadan olduğu gibi duran eşyalarının oluşturduğu yığın, salona ve üst kat koridoruna yayılmış durumdaydı.

"Eşyalarının hepsi bu mu?" diye sordu kutuların azlığına şaşırdığı her halinden belli olan Rebecca.

"Taşınmam için bir karavan kiralamak ve bir günümü ayırmak yetti," diye yanıtladı Tom da böbürlenir gibi. "Süt kasalarıyla kurduğum depolama sistemini bu yüzden seviyorum. Onları devirdiğin anda yerleşmiş oluyorsun."

Jill de bu taşınma sürecinde ona epey yardımcı olmuştu

aslında. Yolda gidip gelirken biraz konuşsalar da genç kız, annesi öldüğünden beri epey sessizdi.

Marvin'in önerisiyle Tom ve Jill, kızın yeni ebeveynine alışma sürecine yardımcı olması için bir sosyal hizmet çalışanıyla görüşmeye başlamışlardı. Ve o çalışan Maggie'nin, Jill'in bu sessizliğinin yas tutan kişilerde son derece normal olduğunu söylemiş olması, Tom'u epey rahatlatıyordu.

Sonra Rebecca, Tom'un peşinden mutfığa girdi. Yerde duran açık alet kutusunun ve Tom'un, parçalarına ayırdığı mutfak lavabosundan kalan şeylerin üzerinden atlayarak buzdolabına ulaşmayı başarinca da yaptığı işin büyüklüğünün farkındaymış gibi ona döndü.

"Çoğu zaman dışarıdan yemek söylüyoruz," dedi mutfaktaki dağınıklığı inceleyen kadına.

"Çay yapacaktım." Ama Rebecca'nın bunu söyleme tarzı, artık böyle bir olasılık olmadığını işaret ediyor gibiydi.

"Dolapta su var," dedi Tom.

Rebecca bunun üzerine başını sallayıp suyu çıkarmış ve dolapların birinden çıkardığı su ısıtıcıyı hazırlamaya koyulmuştu. Cihazın nerede olduğunu Tom'a sormasına da gerek yoktu üstelik. Şimdi bambaşka birine ait gibi görünen eski hayatlarında Tom, Kelly ve Rebecca arkadaş olduklarından, kadının su ısıtıcının da çayların da yerini bilmesi son derece normaldi.

Rebecca'nın dolgun bir vücudu; kuş yuvasını andıran dağınık, koyu renk, kıvrırcık saçları ve Tom'un daha önce hiç görmediği kadar endişeli görünen güzel bir yüzü vardı.

"Eski evine geri dönmek tuhaf bir duygu, değil mi?" diye sordu suyu doldururken.

"Evet, çok" dedi Tom. "On yıl önce boşandık ve bu evden ayrıldım. Jill daha altı yaşındaydı. Şimdiyse on beş ya-

şında ve ben, Kelly ile birlikte aldığımız bu evin bodrum katında kalıyorum.”

“Bodrumda mı?”

“Jill henüz annesinin eşyalarına dokunmaya hazır değil, ben de bu konuda ona bir şey diyemiyorum. Ama her odadan Kelly’yle birlikte aldığımız ya da benim ona hediye ettiğim şeyler çıkıyor.”

O sırada salondan, duvardaki guguklu saatin yedi defa öterek saat başı olduğunu haber vermesi ise Tom’un anılarını canlandırmıştı. Tom, Almanya’nın Kara Orman bölgesinden gelen bu ahşap saati ilk olarak, Kelly’nin Wiesbaden’den eve getirmesini istediği şeylerin olduğu kutuyu açınca gördüğünü hatırlıyordu.

“Eve gidince hiç oyalanmadan aç kutuları,” demişti Kelly, Tom’un uçağı kalkmadan önce. “Gönderdiğim hatıraların zarar görmesini istemem.”

Ama esas neden bambaşkaydı. Tom, kısa bir istirahat izni için ailesinin evine gelmişti ve sandığı açtığında, onlar evde yoktu ama olsalar da fark etmezdi muhtemelen. Annesi de babası da daha önce saf eroin görmemişlerdi çünkü.

“Bak Tom,” demişti Kelly, Tom bir hışımla kendisini aradığında. “Daha fazla sinirlenmeden önce sana söylemem gereken bir şey var.”

“Neymiş?” diye sormuştu öfkeden deliye dönen Tom.

“Ben hamileyim. Bebeğin babası da sensin. Yani eğer çocuğunun hapishanede doğmasını istemiyorsan, bana yardım etmek zorundasın.”

O bunları düşünürken Rebecca kendi çayına biraz süt eklemiş ve Tom’a da aynısını teklif etmişti. Geri çevrilince de turtadan iki büyük dilim keserek plastik tabaklarda servis etti.

“Jill nerede?” diye sordu sonra. Bıçağı, üçüncü bir dili-mi kesmek üzere hazır tutuyordu.

“Odasında, çalışıyor. Onu gözümün önünden birkaç sa-atten fazla ayırmadığım için de beni gardiyanı sayıyor.”

“Ama Kelly’nin başına gelenler gerçekten de çok kor-kunçtu. Üstüne ormanda yaşanan olay da var tabii. Polis o adamı yakalayabilmiş mi?”

“Hayır,” dedi Tom üzüntüsünü gizlemeyerek. Üstelik ne kendisinin ne Roland’ın ne de Marvin’in, Lange’ın ne-rede olduğunu bulamamış olması da bu konudaki endişe-sini arttırıyordu çünkü herkes bu meseleyle ilgili, yabana atılmayacak bir çalışma içindeydi. Ama bu eski askeri, yer yarılmış da içine girmiş gibi hiçbir yerde bulamıyorlardı.

“İnsan huzursuz olur tabii,” dedi sonra Rebecca.

“Önem alarak rahatlamaya çalışıyoruz,” dedi Tom. “Evin her yerine alarm taktırdık. ‘Roland Boyd’un arka-daşı’ olduğum için aldığım indirimle de dış aydınlatmayı tetikleyen bir tarama sistemi edinebildik.”

“O ne?”

“Ormana, birini algıladıklarında dışarıdaki ışıklarımızın yanmasını sağlayan sensörler koyduk.”

“Oo, kulağa havalı geliyor.”

Tom bunun üzerine gülmüştü. “Şimdiye kadar geyikleri korkutmak dışında bir işe yaramadı ama.”

“Yapabileceğin her şeyi yapıyorsun,” dedi Rebecca. “Jill’i gözünün önünden ayırmıyorsun zaten, eve alarm da taktırmışsın, daha ne yapabilirsin?”

“Onu Shilo’dan ayrılıp Westbrook’a taşınmaya ikna edebilirim mesela.”

“İşte o zaman daima sinirli, asık suratlı gezen bir kızla uğraşmak zorunda kalırsın? Yok, bence buraya taşınmakla iyi ettin.”

“Destek olduğun için teşekkür ederim.”

Rebecca, çayından bir yudum aldıktan sonra hüzünlü gözlerle Tom’a döndü. “Tom, bunu gerçekten yapabilecek misin?”

“Ne yi?” dedi Tom da cevabı gayet iyi bildiği halde.

“Bir kız yetiştirmeyi. Üstelik, alınma ama yeniden bir araya gelmenize pek de taraftar olmayan bir kızı.”

“İkimiz de bunun, Kelly’nin benim hakkımda söylediği şeylerden kaynaklandığını biliyoruz.”

Rebecca bunu duyunca dudaklarını büktü. “Ölünün arkasından konuştuğum için kusuruma bakma ama ikimiz de Kelly’nin bir ton saçmalıkla dolu olduğunu biliyoruz. Bu yüzden Jill’e her fırsatta sana bir şans vermesini söyledim.”

Tom, minnettarlığını gülümseyerek gösteriyordu. “Bedavaya yaptığım tamir işlerinin ve ağaç kesimlerinin karşılığını bir gün alacağımı biliyordum,” dedi sonra.

“Bir şeye ihtiyacın olursa, neye olursa olsun, çekinmeden söylemeni istiyorum. Jill ve bir kız çocuğu yetiştirme mevzusuna dönersek, onda da elimden geldiğince yardımcı olmaya çalışırım. Yemek pişirmek olsun, onu okula götürüp getirmek olsun, ne istersen. Ama yine de tüm bunlar oldukça büyük sorumluluklar Tom. Baban ne durumda? O hiçbir şekilde yardım edemez mi?”

“Annem öldüğünden beri toparlanamadı. Şimdi de Florida’da yaşıyor ve epey rahatsız. New Hampshire’a dönebileceğini hiç sanmıyorum.”

“Jill için bile mi?”

“Kelly Jill’i, tıpkı benim gibi onun hayatından da uzak tutmayı seçmişti. Bu yüzden böyle bir şey isteyemem ondan.”

Tam bu sırada kapı, dört defa sert şekilde yumruklanınca Tom, merakla Rebecca’ya dönmüştü.

“Birini mi bekliyordun?” diye sordu Rebecca.

Ama Tom’un kimseyi beklediği yoktu. Sonra hızla mutfaktan çıkıp merdivenlerden aşağı indi.

Kapının yanındaki pencerelerden, gelenlerin bahçe ışıklarıyla aydınlanan Brendan Murphy ve Rich Fox olduğunu görebiliyordu. Fox’un üzerinde üniforması, Murphy’nin üzerinde ise spor, tüvit bir ceket vardı.

Jill! diye düşündü Tom hemen. Kızı ona fark ettirmeden dışarı mı çıkmıştı yoksa? Başı dertte miydi?

Tom telaşla kapıyı açtığı anda ise Murphy, elindeki kağıtları göstererek içeri dalmıştı.

“Elimde arama izni var,” dedi eldivenleri takıp yukarı çıkarken. “Memur Fox da bu aramayı, talimatlara uyarak gerçekleştirdiğime tanıklık etmek için burada. Bu arada, evdeki tüm bilgisayarlara el koyacağız.”

Tom bunları duyduğu anda buz kesmişti. Kelly’nin ölümünden sonra polisin evi arayacak kadar büyük bir işe kalkışacağı aklının ucundan bile geçmiyordu çünkü. Olayın hırsızlık kaynaklı olduğu ortaya çıkmış ya da en azından öyle düşünülmüştü ama şimdi, arama izni her şeyi bambaşka bir boyuta taşıyacaktı. Yine de Tom’un endişelendiği, kendisini Kelly’nin öldürülmesiyle ilişkilendirecek bir şeyler bulunması değildi.

Murphy’nin başka bir şeyleri kurcalamasından korkuyordu.

Kelly’nin saklamış olabileceği bir şeyleri...

Tom’un, kimsenin bulmasını istemeyeceği bir şeyleri...

21

Tom, Fox'un içeri girebilmesi için kapıyı tutuyordu.

"Tom," dedi adam şapkasını çıkarıp başıyla selam verirken. Ardından da Murphy'nin peşine düştü.

"Dur bir dakika, Brendan," diye bağırdı Tom koşarak onların ardından yukarı çıkarken. "İzin belgesini görmek istiyorum."

"Al keyfine bak."

Ve Tom, onlar salonu aramaya başlarken kağıdı incelemeye koyuldu. İkisinin de elinde eldivenler ve topladıkları delilleri koymak için kullanacakları torbalarla kalemler vardı. Bilgisayara ait şeyler için pembe ve anti-statik; diğerleri içinse şeffaf torbalar.

O sırada mutfaktan gelen Rebecca da şaşkınlıkla olan biteni izlemekteydi. "Brendan, neler oluyor?"

Ama salondaki masanın çekmecelerini karıştırmakla meşgul olan Brendan, ona cevap vermemeyi seçmişti.

Sonra Fox, Rebecca'nın yanına doğru gidince Tom da onlara katıldı. "Merhaba Rebecca," dedi polis. "Çok uzun kalmayacağız, en fazla bir iki saat. Rahatsız ettiğimiz için şimdiden özür dileriz."

Rebecca bunun üzerine sorgulayan gözlerle Tom'a dö-

nünce o da “Arama emri resmi, onlara engel olamam,” demek zorunda kalmıştı.

“Ne arıyorsunuz peki?” diye sordu kadın.

“Gizli meseleler bunlar,” dedi Murphy.

Ama Tom, adamın ses tonundan hiç hoşlanmamıştı. “İzni almadan önce eşyalarımı buraya getirmemi mi bekledin?” diye sordu. “Bu muydu planın?”

“Nasıl istersen öyle düşünebilirsin,” diye yanıtladı Murphy.

“Takımı sorgulayarak yarattığın baskıyı kaldıramayıp çözüleceğimi mi düşündün?”

“İtiraf etmek istediğin bir şey mi var?” Bu lafin ardından ikili kısa bir süre bakışmıştı. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi Murphy sonra.

Fox ise mahcup gözlerle Tom’a bakıyordu. “Tom, bunun için çok üzgünüm. Ne kadar rahatsız edici olduğunu biliyorum.”

“Kızının da takımında olduğunu düşünürsek, ‘rahatsız edici’nin oldukça hafif bir tabir olduğunu söylemem lazım.”

“İçini rahatlatır mı bilmiyorum ama Abbey senin takımında olmaktan çok memnun,” dedi Fox da. “Buraya geldiğimizden ise haberi bile olmayacak.”

Tom bunu duyunca zoraki bir tavırla güldü çünkü doğru olmadığını biliyordu.

O sırada Jill de odasından çıkıp yanlarına gelmişti. “Neler oluyor?” diye sordu kollarını savunmaya geçer gibi göğsünde birleştirerek.

Tom da hemen kızının yanına gitti. “Tatlım, evi aramak için izin çıkarttırmışlar, yapabileceğimiz bir şey yok.”

Jill’in yüzünde tiksinti dolu bir ifade vardı. “Neden? Ne arıyorlar ki?”

“Sanırım annenin ölümünde benim parmağım olup olmadığını öğrenmeye çalışıyorlar.”

“Ne! Dalga mı geçiyorsun! Ormanda evi gözetleyen adamı benim de gördüğümü bilmiyorlar mı? Yapanın o olduğu belli işte! Evimize o girdi. Niye onu aramıyorlar?”

“Tüm ipuçlarını takip ediyoruz,” dedi Murphy. “Babanın bize verdiği isim dahil.”

“Kip Lange,” diye açıkladı Tom. Jill’in de onlara ne söylediğini bilmesini istiyordu. Lange’ın adını polise verirken çekineceği bir şey yoktu çünkü. Adamın, bu uyuşturucu kaçakçılığında Kelly’nin de rolü olduğunu söylemesi, Tom’un umrunda bile değildi. O olayın Tom’la olan bağlantısı, o koyakta eski karısıyla birlikte ölmüştü.

Tabii Kelly, kaçmadan önce Lange’a bir şey söylemediyse...

Ama Tom için artık önemli olan Jill’in güvenliği ve bunun sonucu olarak da kendi huzuruydu. Lange’ın bu meseleyle bir ilgisi olmadığını ortaya çıkması ya da Kelly’yi öldürmekten tutuklanması, geceleri rahat uyumasını sağlayabilirdi ama Roland ve Marvin onun nerede olduğunu bulamamışken Murphy’nin bulması pek de mümkün görünmüyordu. Özellikle de adamın tüm ilgisi Tom’un üzerindeyken.

“Bu haksızlık ama,” dedi sonra Jill. “Benim odamı da mı arayacaklar?”

“Her odayı,” diye yanıtladı Murphy.

“Bu arada çay içmek ister misiniz?” Teklifte bulunan Rebecca’ydı.

“Çok iyi olur aslında,” dedi Fox.

Ama Murphy, ortağına öyle sert bir bakış atmıştı ki adamcağız lafını geri almak zorunda kaldı.

“Ya da böyle iyiyiz biz, teşekkürler.”

“Bir şeye ihtiyacınız olursa mutfaktayız o zaman,” dedi Tom bunun üzerine Jill’i de çağırarak. Sonra da odanın gi-

rişinde durup Murphy'ye döndü. "Murphy, umarım diğer şüphelileri de araştırdığın konusunda doğruyu söylüyorsundur çünkü bu epey büyük bir vakit kaybı."

Ama adam, buna cevap vermeye tenezzül etmemişti.

Ve Tom, Home Depot'tan aldığı çivilerin SKU numarasına sahip olan o kutusunu attığına pişman oldu.

Sonrasında ise aramayı izlememiş; Jill ve Rebecca ile birlikte oturdukları mutfaktan, polislerin sesini duymak bile canını sıkmaya yetmişti. Üstelik artık hiç kimsenin turta yiyecek hali yoktu.

"Bunu yapmalarına izin verdiğine inanamıyorum," dedi Jill sonra. Zehir saçan bir yılan gibi konuşuyordu adeta ve Tom, onu daha önce hiç böyle görmemişti.

Sonra omuz silkti. "Belki soruşturmaya faydalı olacak bir şeyler bulurlar. Ama beni bu cinayetle ilişkilendirecek bir şey bulmalarına imkan yok çünkü öyle bir şey yok. Rebecca, sen de git istersen, işleri ne kadar sürer bilmiyorum."

"Onlar gidene kadar buradayım."

"Peki nasıl istersen."

Ardından Tom ve Rebecca zoraki bir muhabbete başlamış, Jill ise sessizliğini sürdürmüştü.

"Okuldaki kimseye bundan bahsetmeyeceğim," dedi Jill sonra. "Bir daha insan içine çıkamam yoksa."

"Bir sorun çıkmayacak, tatlım," diye karşılık verdi Tom. "Sana söz veriyorum."

Ama sesler hâlâ devam ediyordu.

Açılıp kapanan çekmeceler. Aranana dolaplar. Parçalanaarak açılan kutular. Çantalara konup etiketlenen bilgisayarlar. Karıştırılıp dağıtılan kağıtlar. Bu sırada Tom, Rebecca ve Jill de, Kelly ile Tom'un bu eve taşındıktan sonra aldıkları masada oturup çaylarını içmeye devam ediyorlardı. Kelly hamile olduğunu söyledikten bir gün sonra Tom, Shilo'ya dönme kararı almıştı.

Kelly ise ordunun, hamilelik nedeniyle ayrılma kodu olan 529 için işlemleri başlatmış fakat sürecin birkaç ay süreceğini söylemişti ona. Ama o hafta gerçekleştirdikleri konuşmalar, olması gerektiği gibi gelecek planlarına değil; sandığa ve Kelly'nin onun içine koyduklarına dairdi.

“Lütfen. Sakla uyuşturucuyu,” diye yalvarmıştı Kelly. “Benim için yap, bebeğin için. Bize bir şans ver. Amerika’ya döndüğümde sana her şeyi anlatacağım. Lütfen Tom, bizim için yap bunu.”

Tom da onu dinlemiş ve uyuşturucuları, şeytanın bile aklına gelmeyecek bir yere saklamıştı.

Ailesinin evine geri dönüş yolunda ise Meşe Sokak’tan geçen kestirmeyi kullanınca yeşilden çok kahverengiye dönmüş bahçede duran o paslı SATILIK tabelası çarpmıştı gözüne.

“İşte burası bizim evimiz olacak.” Kendi kendine söylediği ilk şey buydu. Kızlarının doğmasına üç ay kala da krediyle evi aldı. Tom, Kelly’yi yaptığı her şeye rağmen çok seviyor ve onlara bir aile olabilmeleri için şans vermek istiyordu.

Sonra guguklu saat, on defa çınladı. Jill, bir saat kadar önce, muhtemelen de uyumak için odasına geri dönmüştü. Ardından Murphy, başını mutfak kapısından içeri uzattı.

“Her şeyi hallettik,” dedi eldivenlerini çıkarıp torbaya koyarken. “Vaktinizi aldık, teşekkürler.”

Tom, bunu duyunca nihayet rahatlamıştı. Sırtı hâlâ güvenderdi demek, en azından şimdilik.

“Bir şey buldunuz mu bari?” diye sordu Rebecca. Değil yerinden kalkmak, adamın yüzüne bile bakmamıştı.

Ama Murphy, “İyi geceler,” dışında bir karşılık vermedi. “Rahatsız olmayın, biz çıkarız.”

“Brendan Murphy’nin, Kelly’yi senin öldürdüğünü dü-

şündüğüne inanamıyorum,” dedi Rebecca o gittikten sonra tiksinerек.

“Adam sadece işini yapıyor.”

“Evet, tabii. Berbat bir işi var o zaman.”

Tom bunun ardından kalkıp mutfaktan çıkmış ve Murphy’ye kapıda yetişmişti. “Brendan, umarım artık tatmin olmuşsundur.”

“Dediğim gibi, her şeyi hallettik.”

“Teşekkürler, Tom,” diye seslendi Fox dışarıdan. “Rahatsızlık verdiğimiz için kusura bakma. Maçta görüşürüz.”

“Görüşürüz.” Tom, Fox’un da her şey normalmiş gibi davranmasının ne kadar saçma olduğunu fark etmiş olduğunu umuyordu. “Burada işinize yarayacak bir şey bulmadığınızı varsayıyorum,” dedi sonra Murphy’ye.

Murphy buna cevap vermemiş fakat hayal kırıklığını da gizleyememişti.

“Eh, en azından artık gerçek bir soruşturma başlatırsın umarım,” dedi Tom.

Bunun üzerine Murphy gözlerini kısarak Tom’a iyice yaklaşmıştı. “Senin gibi adamlar bir yerde daima hata yapar,” dedi kısık bir sesle. “Tecrübelerim bana bunu öğretti. Ben de senin hata yapacağın günü bekliyorum, Tom. Ve o gün geldiğinde, kelepçeyi bileğine takmak için sabırsızlanıyor olacağım.”

“Sana da iyi geceler, Brendan,” dedi Tom kapıyı kapatırken.

O yukarı çıkmaya hazırlanırken Rebecca da aşağı iniyordu.

“Eve mi?” diye sordu Tom.

Ama Rebecca, başını hayır anlamında sallamış ve Tom’u bir yanağından öperken diğerini de okşamıştı. “Sen iyi bir adamsın, Tom Hawkins,” dedi sonra. “Çok iyi bir adam.”

“Deniyorum işte.”

Ve o çıktıktan sonra Tom kapıyı kapatmış, yanlardaki camlardan da kadının uzaklaşmasını seyretmeye başlamıştı. Rebecca gözden kaybolana dek de aynı şeyi sürdürdü.

Ev aranırken hissettiği gerginlikten kalan son parçayı da derin bir nefes alarak içinden atmıştı artık.

Ardından, yukarı çıkmak üzere merdivenlere yöneldi ve telefonunun çaldığını duydu. Kendisine Jill'den başka mesaj atan olmadığı için bu tuhaftı aslında. Tom, ekrana bakınca o tanıdık mesaj resmini görmüş fakat gönderen numarayı tanımadığını fark etmişti.

Zarfa tıklayınca ise mesaja ekli bir resim olduğunu gördü. Ekran, resmi oluşturan renkli piksellerle dolarken, yapılan sihri göstermek üzere ortadan kalkan bir sihirbaz perdesini andırıyordu.

Görüntünün tamamı açıldığı anda ise Tom dehşete kapılmış; kalbi delicesine atmaya başlarken ağzı da kupkuru olmuştu. Ardından, beş karış açık bir ağızla yazılanı okudu.

Umarım beğenirsin!! ÖPTÜM :) Sadece SENİN için bunlar!

Gelen, genç bir kızın resmiydi. Yatakta çırlıçıplak yatan kızın beline kavis verilmiş, bacakları ise hafifçe aralanmıştı. Ellerinden biri dizlerinin arasında dururken diğeri, kameranın görüş açısından çıkacak şekilde uzatılmıştı. Çıplak göğüslerinden meme uçlarının dikleştiği belli oluyor; baştan çıkarıcı bir öpücük için büzülen dudakları da fotoğrafta rahatça görülebiliyordu.

Tom, daha önce hiç görmediği bu kızın kim olduğuna dair en ufak bir fikre bile sahip değildi.

Sonra telefonu bir kez daha çaldı.

O da ekrana döndü.

Yeni bir mesajdı bu. Ve yeni bi fotoğraf.

Küçük ve sıkış tıkış odasındaki toplantı masasına oturmuş olan idari amir Didomenico, tükenmiş ve yenilmiş gibi görünüyordu.

“Bu kızlar ne yapıyormuş?” diye sordu sonra Rainy’ye.

“Ben fotoğraflarını mesaj olarak gönderdiklerini düşünüyorum,” dedi Rainy. “Ama bunu kanıtlamama imkan yok.”

Ellili yaşlarında, titiz bir kadın olan Didomenico’nun dalgalı saçları kısa kesilmişti. Rengi de Rainy’nin görebildiği kadarıyla sarı, kahverengi ve beklenmedik grilerin karışımıydı. Siyah süveterinin beyaz şeritleri, boynundaki tek sıra inci kolyeyle muhteşem bir uyum sergiliyordu. Rainy, görüştükleri süre boyunca gelip giden ve Didomenico’yu özür dilemek zorunda bırakan personele dayanarak bu bölge idaresi işinin, kadının yetişebileceğinden daha zorlu olduğuna kanaat getirmişti. Yine de Didomenico herhangi bir sıkıntı belirtisi göstermiyor, gözlerindeki sabır ve nezaketi kaybetmiyordu.

Sonra Rainy’nin yanında getirdiği fotoğraflara göz atmaya başladı. Tüm görüntüler temizlenmiş; kızların yüzleri dışında açıkta bir şey bırakmayacak şekilde sansürlenmişti

ki Rainy de Didomenico ile bunun hakkında konuşmak istiyordu zaten.

Ona göre Lindsey'nin fotoğrafı, yetkililerin henüz haberdar olmadığı halde internetteki çocuk pornosu çevrelerinde satışa çıkarılmış olan yeni bir fetiş serisine aitti. Seks mesajı gönderen genç kızlar. Rainy, görüntülerin ait olduğu kategorinin bu olduğunu düşünüyordu.

Savunma avukatları ise bu durumdan pek hoşlanmaz, müvekkillerinin bilinen suçlarla itham edilmesini isterdi çünkü bu durum; delillerin gerçek olmadığını, müvekkillerinin bilgisayarına başkası tarafından yerleştirildiğini iddia etmelerini kolaylaştırıyordu. Bilinen görüntüler ve seriler, internette oldukça yaygın olduğundan onlara ulaşmak da kolay oluyordu. Oysa bilinmeyen tek bir görüntü bile, insanı şüpheli konumuna sokmaya yeterdi. Yüzlercesi ise doğal olarak, böyle bir stratejiyi gülünç duruma getiriyordu.

Bu bilinmeyen serilere ulaşmak da zordu üstelik. Büyük bir çalışma, çaba ve gerçek bir bağımlılık gerektiriyordu. Erkeklerin, Lindsey Wells'inkilere benzeyen fotoğrafları nasıl gördüğünün farkındaydı Rainy. Oldukça seksi, şehvetli ve davetkar. Bu kızlar artık ergenliklerinin ilk yıllarında değillerdi çünkü. Onlu yaşlarının sonlarında, tamamen gelişmiş bedenlere sahip gençler olarak neredeyse her erkeğin ilgisini çekebilecek yapıdalar. Ve James Mann'ın da onlardan biri olduğuna hiç şüphe yoktu. Dolayısıyla böyle bir pazarın oluşmasına Rainy hiç mi hiç şaşırılmıyordu.

Rainy'nin James Mann'ın koleksiyonunda bulunduğu kırk tane kızdan onu (idari amire göre), Shilo Lisesi'nde okumuş ya da yeni mezun olmuş kızlardı ve bu kızların her biri, belli bir seviyede soyunarak kendi fotoğraflarını çekmiş, sonra da bu fotoğraflar bir şekilde James Mann'ın bilgisayarında bulunmuştu.

Kırk taneden onu.

“Bu oldukça can sıkıcı bir durum, Ajan Miles,” dedi Didomenico fotoğraflara bir kere daha göz atarken. “Şimdi ne yapacağız?”

“Öncelikle kızlarla tek tek konuşmak istiyorum. Fotoğrafların ne zaman çekildiğini öğrenmem gerek. O zaman kaç yaşında olduklarını. Ve en önemlisi, fotoğrafları neden çektiklerini.”

“Hepsini mi sorgulayacaksınız?” diye sordu Didomenico bunu duyunca panikle.

“Görüntülerin nasıl bir yol izlediğini anlamamın tek yolu bu. Elbette e-mail yoluyla gönderilmiş ya da bir internet sitesine de yüklenmiş olabilirler. Hatta Chatroulette veya Omegle gibi sitelerde, bilgisayar kamerasıyla dahi çekilmiş olabilirler. Bunu söylemek zor. Yani ben cep telefonu ile gönderildiğini düşünüyorum ama bu sadece benim teorim.”

“Peki öyleyse neden telefon şirketleriyle görüşmediniz?”

“Yapabilsem yapardım zaten,” dedi Rainy. “Ama bu tarz bir bilgiyi otuz günden uzun süre sağlayan tek şirket BlackBerry. Yani cep telefonları için arama emri çıkartırsak bile, kızların gönderdiği mesajların içeriğine ulaşamayız.”

“Kızları sorgulama fikrinizden hiç hoşlanmadım. Böyle haberler çok çabuk yayılıyor maalesef. Haber ulusal çapta yayılırsa, kızları hayatlarının sonuna kadar etkileyebilir. Bunu yapmak ne fayda sağlayacak, Ajan Miles? Yani sormamda sakınca yoksa.”

Bu soru, Rainy’yi duraksatmıştı. *Bunu yapmak ne fayda sağlayacak?* Federallerin dava dosyası hazırda. Mann, federal takip başlatılmasına hayli hayli yetecek miktarda, binden fazla yasadışı görüntü ile yakalanmıştı ve buna eya-

letler arası şebeke suçlamasıyla Lindsey'nin resmi olarak teşhis edilen kimliği eklenince federal bir dava açılması için fazlasıyla yeterli sebebi oluyordu. Ama Rainy'nin yapması gereken bir işi vardı. Meseleyi olabildiğince gizli tutmaya çalışacaktı elbette ama hem suçun doğru düzgün araştırılması gerekiyordu hem de bu kızların, kurban olarak ifade vermek gibi yasal bir hakları vardı.

Kanun böyleydi yani. İşler böyle hallediliyordu.

"Mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışacağım ama okulun tamamıyla konuşsam nasıl olur?" diye sordu Rainy.

Didomenico şimdi daha da şaşkın görünüyordu. "O daha beter."

"Ama bu, daha sonra olabilecek olayları önleyebilir," dedi Rainy. "Onlarla internette yaptıkları şeylerin ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında konuşurum. Belki o zaman sorgulamam gereken kızlardan bazıları, kendi ayaklarıyla bana gelir ve ben de meseleyi kurcalamak zorunda kalmam."

Bu açıklamanın ardından Didomenico'nun yüzü aydınlanmıştı. "Bu harika bir fikir," dedi.

Rainy de seks mesajlarının olası zararları ve siber güvenlik hakkındaki o ezbere bildiği konuşmasını öğrencilere sunma planlarıyla Didomenico'nun ofisinden ayrılmadan önce, kadına bu görüşmeden sonra neler yapacağını anlattı. Mann dosyasında adı geçen kızlar ona gelmezse, Rainy onlara gidecekti.

23

Jill, üniformasını yeniden giymişti ve Tom, onunla gurur duyuyordu.

Lindsey Wells, Lauren Grass'ın açtığı ortayı mükemmel karşılamış; ardından da topu alıp sağ kanattan ilerleyerek ceza sahasına göndermişti. Jill Hawkins de doğru anda, doğru yerde bulunuyordu.

İçgüdüler.

Jill, var gücüyle topa vurarak onu ağlara göndermeyi başarmıştı.

“İyi iş çıkardın, Jill! Harikasin!” diye bağırdı Tom.

Kızı da bu iltifata nazikçe tebessüm ederek karşılık vermek için elinden geleni yapmış fakat kendini oyuna veremediği gerçeği, buna rağmen babasının gözünden kaçmamıştı. Nasıl verecekti ki zaten?

Sosyal hizmetler görevlisinin yardımıyla Tom, kederin sekiz evresi olduğunu öğrenmiş bulunuyordu. Birinci evre olan şok, Jill'in, annesinin – sonradan cinayet olduğu ortaya çıkan – ölümünün hemen ardından gelen birkaç günde, fiziksel olarak tamamen işler halde olmasını sağlayan şeydi. Duygusal boşalma aşamasından geçerken ise öfkeyle karışık gözyaşlarına boğulmuştu. Bitmek bilmez baş ağrı-

ları ve mide bulantıları, yaşadığı stresin fiziksel yansımalarını oluştururken şimdi de sıra, suçluluğun kızını canlı canlı yiyip tüketmesine gelmişti. Tom, kızının futbola döndüğü için suçluluk duyduğunu biliyordu. Okula döndüğü için, hayatını yaşamaya çalıştığı için suçluluk duyuyordu Jill. Ama hiçbir, takım arkadaşlarını hayal kırıklığına uğratmış olmanın yarattığı duyguyla kıyaslanamazdı.

“Bu sezonu anneme adayacağım,” demişti Jill ona. “Ama takımı da bırakamam.”

“Kadroya ne zaman dönmek istersen o zaman dönebilirsin, tatlım,” demişti Tom da rahatlatmak için. “Acele etmene gerek yok.”

Ama Jill öyle düşünmüyordu. “Shilo üç sezondur şampiyon. Eyalet rekorunu egale ettik ve geçmemiz lazım.”

“Rekor filan umrumda değil,” demişti Tom. “Ben sadece seni düşünüyorum.”

“Ama takımın umrunda. Ve şu ara böyle bir suçluluğu kaldıracabilecek durumda da değilim. Geçen hafta Dover’ı zar zor yendik. Bu haftaysa Riverside var ve ben o maça çıkacağım. Onları da yeneceğiz.”

Kızım tam bir savaşçı, diye düşünüyordu Tom ve daha önce bu kadar gururlandığı hiçbir şey olmamıştı. Ama Jill’in mücadelesi, oldukça zorlu geçeceğe benziyordu. Sahada pek çevik hareket etmemiş fakat böyle yarı performansla oynamasına rağmen, maçın yıldızları arasına girmeyi başarmıştı. Tom, Jill’in Riverside konusunda haklı olduğunu biliyordu. O olmadan, Shilo’nun bu abartılı başarı dizisini sürdürmesi mümkün değildi.

Ama kızlar da artık o eski, güçlü oyunlarına geri dönüyorlardı. Powers ve Murphy saçma sapan bir şaka yüzünden Tom’u rezil edip takımı da morallerini neredeyse sıfıra indirgeyerek sorguladığından beri takım ilk defa bu kadar iyiydi.

Ve bunu sağlayan da Angie'ydi. Kapalı kapılar ardında hem a takımına hem de yıldız takımına internet üzerinden yapılabilecek saldırılarla ilgili bilgi vermiş; bu konuşmanın ardından da salonda uzun süreli bir sessizlik meydana gelmişti. Sonra Angie konuyu değiştirip kızlara sahaya çıkmalarını ve bir eyalet şampiyonluğu daha almalarını söyleyince de hepsi birden tezahürat yapmaya başlamıştı.

İyi bir takımı kolayca alt edemezsiniz, diye düşünüyordu Tom.

Ve bu antrenman, onu haklı çıkarmıştı.

O sırada Lindsey Wells bir elini dizine koyup diğerini de havaya kaldırdı. Bu, koçlara dinlenmek istediğini söyleme yoluydu. Vern Kalinowski de bunu görüp düdüğünü çalarak onun yerine oyuna Jenny Fielder'ı sokmayı seçmişti. Sonra Lindsey, takım arkadaşlarına birer beşlik çakarak kenara, koçunun yanına geldi. Kocaman gülümsüyor, bronz teniyse Eylül sıcağının sebep olduğu terle ışıldıyordu. Hâlâ nefes nefese olan Lindsey, ellerini beline koyup toparlanmaya çalıştı.

Ardındansa biraz esnemek için yere yatmıştı. Ama onu daha önce defalarca bu hareketi yaparken gören Tom'un gözünde; Lindsey'nin, ayakları zemine değerken göğsünü yukarı uzatarak oluşturduğu köprü artık bir oyuncunun rahatlamak için yaptığı masum bir egzersiz değildi. Tom, bu esneme hareketinin, kendisine gelen mesajdaki çıplak kızın pozuna çok benzediğini fark ediyordu şimdi.

Olaydan sonra mesajı gönderen numarayı aramış fakat TxttyChat.com adında bir mesajlaşma servisinden başka bir şey bulamamıştı. TxttyChat'in web sitesine göre bu servis, takip edilemez numaralardan cep telefonlarına mesajlar ve fotoğraflar göndermek üzere tasarlanmıştı ve ilgi çekmelerinde en büyük etmen buydu.

Takip edilemez olmak.

Sonrasında da gününün büyük bir kısmını, bu çetrefilli durumun hukuki ve etik sonuçlarını araştırmakla geçirmişti. Kendisine gönderilen bu şeyin bir seks mesajı – dijital ortamlar aracılığıyla gönderilmiş, seksi çağrıştıran çıplak ya da çıplaklık içeren resimler – olduğunu biliyordu. Bilmediği şeyse, kendi iradesinden tamamen bağımsız olarak böyle bir mesaj almış olmasının, herhangi bir şekilde suç sayılıp sayılmayacağıydı.

Blogdaki yazılar yüzünden bir süredir zan altındaydı zaten. Ve her yeni davayla değişen dijital kanunlar da işi iyice karmaşıktırılıyordu ama en azından, bu mesajın gönderilmesini kendisi talep etmediği için cinsel taciz ya da çocuk pornosu ile ilgili kanunları ihlal etmediğini anlayabilmişti.

Fakat yine de kafasından silinmeyen bir soru vardı: Bu konuda ne yapmalı?

Tom'un aklına gelen ilk şey, fotoğrafları telefonundan silmek olmuştu. Kızlar futbol takımını çalıştıran bir koçun, cep telefonunda henüz reşit bile denemeyecek bir kızın çıplak fotoğraflarını bulundurmasının, cebinde bir kutu dinamitle gezmekten farkı yoktu. Okul idaresine böyle bir şeyi söylemekse olayı resmi boyutlara taşır ve birçok soru sorulmasına neden olurdu. Hatta blogdaki yazıların gerçek olduğu bile düşünülebilirdi. Bu ekstra ilginin kızı üzerinde yaratacağı etkilerden ise bahsetmesine bile gerek yoktu.

Bu yüzden Tom, meseleyi kurcalamamaya karar vermişti.

Fotoğrafların da arkası gelmedi zaten. Belki de bu mesajlar, blog gönderilerinden tamamen bağımsız bir şeydi; bir tesadüf. Belki de bu gizemli genç kız, fotoğrafları bambaşka birine göndermek niyetindeydi ve o kişinin numarası Tom'unkine benzediğinden bir yanlışlık yapmıştı. Eğer

öyleyse, kız hatasını fark eder ve bir daha da mesaj falan göndermezdi.

Ama Tom yine de, hukuki bir tavsiye almak için Marvin'i aramayı düşünüyordu.

Daha değil, diye karar verdi sonra.

Marvin, Tom'a endişelerini birilerine açması konusunda baskı yapabiliirdi çünkü. Resmi bir ifade vererek durumu bildirmesini ister, bu da kesinlikle bir soruşturma açılması-na yol açarak Jill'i yeni bir problemin ortasında bırakırdı.

Hayır. Şimdilik Tom için yapılacak en iyi şey, bekleyip görmektir.

Bu bir tesadüf mü yoksa bir saldırı mı?

Şaka mı yoksa başka bir şey mi?

Tom, bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar vermeden önce bu soruların cevaplarını öğrenmeliydi.

Ama aklını kurcalayan bir soru daha vardı. Jill'in de fotoğraftaki kızın yaptığı şeyleri yapıp yapmadığı.

Tom, bunu düşünmeden edemiyordu. Mesafeli ve umursamaz bir kızın ara sıra görüştüğü babası olmaktan, hormonları kaynayan güzel bir genç kızın tam zamanlı ebeveyni olmaya hızlı bir geçiş yapmıştı ve Jill'e, onun mahremiyetini ihlal ettiğini hissettirmeden kızının hareketlerini nasıl kontrol edeceğini de bilemiyordu.

Kelly, Jill'in odasına bilgisayar alınmasına izin vermişti ama Tom, bunun pek de akıllıca olmadığını düşünüyordu mesela. Çünkü bu, kızını internette gezinen sapıklardan korumasını zorlaştıran bir şeydi. Jill'e yeni ve eskisinden daha katı kurallar getirmek aklında yoktu aslında ama o fotoğrafları gördükten sonra Tom'un endişeleri artmıştı.

Kızının kapalı kapılar ardında ne yaptığını nereden bilebilirdi ki?

Sonra düdüğünü çalarak antrenmanın bittiğini takıma

haber verdi. Kızlar da her zamanki gibi, saha kenarında duran spor çantalarına koştular. Su içmeye ya da bir şeyler atıştırmaya çalışan olmuyordu hiç. Hepsinin her antrenman sonrasında ilk yaptığı şey belliydi.

Telefonlarını kontrol etmek.

Tom, tiz bir çığlık duyduğunda kendi eşyalarını toplamakla meşguldü. Neler olduğunu görmek için başını çevirdiği anda ise kızların bir araya toplanmış, hararetle konuşmakta olduğunu görmüştü. Ardından bu kalabalık biraz daha büyümeye başladı. Takımın neredeyse tamamı, Lauren Grass'in telefonuna bakıyordu.

Ardından Tom, kızların telefonu birbirlerine verdiğini gördü. Konuşmalar da daha endişeli bir hal almıştı. Sonra kızlar hızla çantalarını toplayarak soyunma odasına doğru yola koyuldu; Jill ise panik içinde onun yanına geliyordu.

"Baba, neler oluyor?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Az önce ne olduğunu biliyor musun?"

"Hayır ama senin söyleyeceğini umuyorum."

Jill, bu cevap üzerine başını kaldırıp göğe bakmaya başlamıştı. Tom, kızının ağlamamak için kendini zor tuttuğunu görebiliyordu. "Lauren, dün akşam tanımadığı birinin arkadaşlık isteğini kabul etmiş."

"Okuldan birinin mi?"

"Facebook'tan birinin."

"Hımm."

"Gönderilen istekte 'Sana bir sır vereyim mi?' yazıyormuş, o da merak etmiş. Normalde tanımadığı insanların isteklerini kabul etmiyor çünkü."

"Ee, sır neymiş peki?"

"Biz antrenmandayken duvarına yazmışlar."

“Duvar?”

“Facebook duvarı,” dedi Jill bezgin bir tavırla.

“Ne yazmışlar?”

Jill, gözyaşlarını daha fazla tutamamıştı. “Takımdan biriyle yattığını bildiklerini,” dedi sonra hıçkırarak. “Ve kızın kim olduğunu da.”

“Sana bir sır vereyim mi?”

Kendisine Fidelius Büyüsü diyen gizemli biri tarafından gönderilen arkadaşlık isteğine eklenen mesaj buydu.

Rebecca, Lauren’ın annesi Ellen Grass’le iyi arkadaşı ve Tom’la Jill, ateşli bir anlaşmazlığın fitilini ateşleyen o gönderileri görmek için eve geldiklerinde, küçük kızları Julie ve eşi David’le birlikte evdeydi. Tom, David Grass’in kapıyı açtığı an yüzünde olan ifadeden, Rebecca olmasa bu ziyareti gerçekleştirmelerinin pek mümkün olamayacağı sonucunu çıkarmıştı. Oysa koyu renk saçlı, zayıf ve güzel Ellen Grass, eşinin aksine gergin bir şekilde tebessüm etmiş ve merhametle bakmıştı Tom’a. Anlaşılan Grass ailesi, kasabada Tom hakkında yayılan dedikodulara karşı verilen tepkilere ait evrensel kümenin küçük bir örnek uzayı gibiydi.

“Fidelius Büyüsü de ne?” diye sordu sonra Tom Rebecca’ya.

O da Wikipedia’dan okuyarak yanıtladı. “Fidelius Büyüsü, Harry Potter serisinde kullanılan büyülerden biridir. Gizli bilgileri saklı tutabilmek için kullanılır. Sır tutucu, bu bilgiyi açıklamaya karar vermeden de hiç kimse sırrı öğrenemez.”

“Harika,” dedi Tom bunun üzerine. Bıkkınlıkla iç geçir-

mişti. “Demek aradığımız kişi Harry Potter hayranı. Şüpheli listesini epey daraltır bu.”

“Bu gönderiyi kaç kişi görmüştür sence?” diye sordu sonra Rebecca Lauren’a.

Lauren da fareyi onun elinden alarak Facebook sayfasını açtı.

“Fidelius Büyüsü, a takımı kızlarından Facebook’ta hesabı olanların hepsine istek göndermiş,” dedi. “On ortak arkadaşımız var.”

“Yani bunu kaç kişi gördü?” diye sordu Tom tekrar.

“İçeriğin gizlilik ayarları, ‘Arkadaşlarımla arkadaşları’ olarak ayarlanmış. Yani Fidelius Büyüsü ile arkadaş olmasına gerek olmadan, tüm arkadaşlarım görebilir bunu.”

“Kaç arkadaşın var peki?” Bunu soran Rebecca’ydı.

“Sekiz yüz elli beş.”

“Normal bir sayı,” dedi Jill.

“Kimin sekiz yüz elli beş tane arkadaşı olur ki?” diye sordu Tom.

Jill ve Lauren bu soru üzerine göz göze gelip omuz silkmişti.

“Tom, bu çocuklardan bazıları, öğretmenleriyle de arkadaş.”

“Blogdaki yazılar yetmiyordu sanki, bir de bu çıktı başımıza.”

“Bunu tam olarak kaç kişinin gördüğünü bilmemize imkan yok,” dedi Rebecca.

Ama Shilo için, birkaç kişinin bile epey çok demek olduğunu her ikisi de biliyordu.

Sonra Tom, Rebecca’nın omzu üzerinden bakarak, Lauren’ın Facebook sayfasındaki yazıyı yeniden okudu. Bir yandan da öfkesini ve sinirini bastırmaya çalışıyordu.

Koç Hawkins, oyuncularından biriyle yatıyor ve ben onun kim olduğunu biliyorum.

“Fidelius Büyüsü’nün kendi sayfasını görebilir miyim?” diye sordu sonra.

Lauren da sayfayı açtı. Ama hesabı kimin açtığını anlamalarını sağlayacak en ufak bir şey yoktu. Ne bir fotoğraf ne kişisel bir şey.

“Çocuklar internette sürekli sahte profiller yaratıyorlar,” dedi Lauren. “Ve onlar aracılığıyla diğerlerini rahatsız edip duruyorlar. Yakalanmamak konusunda da epey iyiler ama nasıl yaptıklarını bana sormayın.”

O sırada Jill, kocaman açılmış gözlerle, panikle babasına bakıyordu. “Baba, ne yapacaksın?”

“Angie Didomenico’yu arayacağım,” dedi bir süre düşündükten sonra. “Ardından da polisi.”

Angie, ertesi sabah kendi ofisinde acil bir toplantı ayarlamıştı. Tom, Craig Powers, Müdür Lester Osborne, Memur Richard Fox ve kendisini içeren bir toplantı. Tom, Shilo komiseri, soruşturmaya Çavuş Murphy haricinde birinin verilmesine dair talebini kabul ettiği için mutluydu. Gerekeceği olarak da Murphy’nin, halihazırda Kelly’nin cinayet soruşturmasını yürüttüğü için objektif olamayacağını sunmuştu.

Toplantıyı başlatan ise Tom’un itirafı olmuştu. Gelen herkese, önceki gece aldığı mesajları söyledi.

“Peki bu gizemli kızın fotoğrafları hâlâ duruyor mu?” diye sordu Fox sonra.

“Hayır, sildim. Böyle yeni bir saldırı olacağını bilsem saklardım.”

“Telefonuna bakabilir miyiz peki?”

“Tabii ki,” dedi Tom. “İş bilgisayarımı geri alabilir miyim peki?”

“O hâlâ teknik ekipte maalesef.”

“Harika. Peki ya evdeki?”

“O da.”

“O zaman telefonum da eksik kalmasın madem,” dedi Tom rahatsızlığını gizlemeye tenezzül bile etmeden.

“Teşekkürler.”

“Bu fotoğraflar benim talebim üzerine gönderilmedi. Yani gerçekte polis olup da internette genç kız rolü yapan biriyle yazışmış falan değilim. Birileri gerçekten benim itibarımı yerle bir etmeye çalışıyor, arkadaşlar, hepsinin sebebi bu.”

“Olayı çözmek için elimizden geleni yapıyoruz,” dedi Fox bunun üzerine. “Sen sabırlı ol yeter. Biraz ilerleme kaydettik bile.”

Bu cümle Tom’un dikkatini çekmeyi başarmıştı. “İlerleme derken?”

“Bu hesabın, Millis’te bir Panera Bread’de açıldığını öğrendik. Mekanın ücretsiz kablosuz interneti varmış. Arkadaşlık isteği ve duvardaki yazılar da oradan gönderilmiş. Facebook IP adresleri konusunda yardımcı oldu.”

“Güvenlik kamerası?”

Fox’un bu soruya yanıtı olumsuzdu. “Hesabın açıldığı vakitte orada olan müşterilerden birini işaret etmemizi sağlayabilecek hiçbir şey yok. O gün de epey yoğun oldukları bir günmüş zaten. Çok sayıda müşteri, çok sayıda bilgisayar, çok sayıda kahve. Çalışanlarla görüştük.”

“Tom, senin hatalı olduğunu gösteren elle tutulur hiçbir delil yok,” dedi Angie. “Çocukların, uygunsuz fotoğraflarını birilerine göndermesi de ülke çapında bir salgın haline geldi artık. Shilo da nasibini aldı bundan tabii.”

“Öyle mi?”

“Evet ve biz de bunu araştırıyoruz,” dedi Angie konuşmayı sonlandırır bir netlikle.

“Sonuçta yasadışı fotoğraflar indirmeye çalışmamışsın,” diye araya girdi Fox. “Ya da söylediğin gibi, reşit olmayan bir kızla görüşmeye çalıştığın filan yok.”

“Şu an için tüm bu olanlara birer söylenti gözüyle bakıyoruz,” dedi Angie sonra. “Ahlaksız ve oldukça zarar verici söylentiler.”

“Peki ya fotoğraflar? Onlara ne diyorsunuz?” diye sordu Tom.

“Tasadüf bence.” Yanıt veren Powers’tı.

Masanın etrafında gözlenen boş bakışlar ve omuz silkemeler de kimsenin daha iyi bir fikri olmadığını gösteriyordu. Bu da Tom’un endişesini arttırmaktan başka bir işe yaramadı.

Onun da daha iyi bir fikri yoktu çünkü.

İn'in her yanına boş Çin yemeği kutuları saçılmış; çöp kovası ise onların yarısı kadar sayıda diyet kola kutusuyla dolmuştu. Rainy, yalnızca can sıkıntısından altıncısını tırtıklamaya devam ettiği istiridye soslu, baharatlı bir tavuktan oluşan yemeğiyle meşgulken Carter da bir eliyle yazmaya devam ediyor; bir eliyle de sodasını yudumluyordu. Ve onun tek elle bile kendisinden daha başarılı olduğu, Rainy'nin gözünden kaçmamıştı.

Biraz önce Angie Didomenico ile yaptığı kısa telefon görüşmesinin yarattığı şoku ise hâlâ üzerinden atamıyordu.

"Uzun süredir kızların futbol koçu olan," diye girmişti kadın söze, "Tom Hawkins ile ilgili, bilmeniz gerektiğini düşündüğüm bazı gelişmeler oldu."

"Gelişmeler?"

"Oyuncularından biriyle cinsel ilişkiye girdiğine dair giderek yayılan söylentiler var."

Rainy bunu duyunca dikkat kesilmiş ve kadından, durumu açıklamasını istemişti. Didomenico olayla ilgili detayları verirken de Tom Hawkins'in adını bir kenara not aldı. Bu oldukça ilgi çekici bir gelişmeydi. Shilo polisi o blog yazılarını yazan ve Facebook hesabını açan kişileri bulursa daha da ilgi çekici olabilirdi hatta.

Ama işin, Rainy'ye göre en dikkat çekici yanı, Tom Hawkins'in tanımadığı bir genç kızdan uygunsuz bir mesaj aldığına dair kendi kendine ihbarda bulunmuş olmasıydı.

"Şunu söylemeliyim ki okul kurulu Tom Hawkins'in kesinlikle arkasında," diye devam etti sonra Didomenico. "Kendisi yıllardır okulumuzda rehber öğretmenlik ve koçluk yapıyor. Olayın açıklığa kavuşacağına ve Bay Hawkins'in masum olduğuna inancımız tam ama yine de en azından neler olup bittiğini öğrenmeniz gerektiğini düşündüm."

"Koçu temize çıkaracak bir kanıt var mı?"

"Emin değilim," dedi kadın. "Ama Koç Hawkins'in kursesiz bir itibarı vardır, öğrenciler de onu çok sever. Kısa bir süre önce eski eşi hayatını kaybetti. Polisler, kadının evde hırsız varken geldiğini ve öldürüldüğünü düşünüyorlardı, olaylar da oradan sonra başladı zaten. Koç Hawkins'in karısıyla arası pek iyi olmadığından insanlar konuşmaya başladılar. Bu nedenle bir süre önce o da gelip benimle konuşmak istemişti. Birilerinin onu lekelemeye çalıştığını iddia ediyor ama nedenini bilmediğini söylüyordu. Son birkaç yıldır üst üste eyalet şampiyonu olduğu düşünülürse belki de başarısını kıskanan rakiplerden biri olabilir."

Rainy'nin FBI'daki eğitimi boyunca öğrendiği tek bir şey varsa o da hiçbir tesadüfü görmezden gelmemek gerektiği idi. Mann, bilinmeyen bir kaynaktan gelen büyükçe bir seks mesajı koleksiyonunu bilgisayarına indiriyor; Hawkins de bir seks mesajı aldığına dair ihbarda bulunuyordu. Ama takımındaki oyunculardan biriyle yattığına dair söylentilerin çıkmasının hemen ardından.

Hawkins, yakalanacağını hissettiği için bu mesajı aldığını bildirmiş olabilir miydi?

James Mann ve koç arasında bir bağlantı olması mümkün müydü?

Rainy, bu soruların cevabını, geçmişe yönelik araştırma yaparak bulabileceğini biliyordu.

Sınıflandırılmış veritabanlarına erişimi vardı; mahremiyet düşkünlerinin, Birleşik Devletler'in vatandaşları hakkında toplamasından endişe duyacağı türde bilgiler içeren veritabanlarına. *Teşekkürler Vatanseverlik Kanunu*. Ve bu sayede Rainy, kısa bir süre içinde Tom Hawkins'in ülkesine hizmet ettiğini, bir kızı olduğunu ve Didomenico'nun söylediği gibi, ayrıldığı eşini kaybettiğini öğrenmişti. Adam daha önce hiç tutuklanmamış ve boşanma davası haricinde mahkemenin kapısından dahi geçmemiş gibi görünüyordu.

Mann da aynı şekilde, kanunun tarafında bir hayat sürmüş gibiydi. Üniversitedeki sevgiliyle evlenmiş, saygın bir iş adamı olmuş, jüri görevi dışında mahkemeye gitmemiş bir adam. Rainy, Mann'ın koleksiyonundaki fotoğrafları masasının üzerine yaymış büyük bir dikkatle inceliyor ve aralarında, yokmuş gibi görünen bir bağlantı arıyordu.

Bu iki adam hayatlarının hiçbir döneminde aynı okula gitmemiş; iş hayatında ya da orduda da birbirleriyle karşılaşmamışlardı (Mann orduya da katılmamıştı zaten). Yani Rainy'nin görebildiği kadarıyla, yolda yan yana geçişen iki insan kadar tanıyorlardı birbirlerini. Aslında kadın dedektif, bu soruları bizzat James Mann'a da sorabilirdi ama adamın avukatının buna izin vereceğini hiç zannetmiyordu.

Soruşturmada hâlâ eksik noktalar olduğundan not defterine uzandı Rainy. Ve o ana dek elde ettiği verileri not almaya başladı.

Shilo Lisesi'nden on kız, kendi fotoğraflarını çekmiş.

Bunları kime gönderdiler ya da nerede paylaştılar?

Kızlardan dördü, okuldan mezun olmuş ama okulda oldukları sürede takımın koçu yine Hawkins'miş.

Altısı halen öğrenci.

Hawkins, Lindsey Wells'in de koçluğunu yapmış!!

Rainy bu ifadeyi defalarca çember içine almıştı.

Mann'ın Mesaj Görüntüleri Koleksiyonunda kırk farklı kız vardı.

Diğer görüntülerin tümü ise CVIP'te olan şeyler.

Çok tuhaf!!

Mesaj Görüntüleri Koleksiyonundakilerin hepsi daha önce görülmemiş, yeni fotoğraflar.

Kızlar bu fotoğrafları mesajla mı gönderdi yoksa internete mi yükledi? Mesajla gönderdiler.

Rainy bunu da defalarca yuvarlak içine aldıktan sonra parantez açarak bir not düşmüştü:

(Çıkarım bu, gerçek değil. Sadece ben öyle tahmin ediyorum!)

Onun hemen altına da büyük harflerle MANN BU FOTOĞRAFLARI NASIL ELE GEÇİRDİ? yazıp yanına kocaman bir soru işareti çizdi.

Ona çalışan adamları mı var? Kaynakları internetten mi buluyor? Kızları mı tanıyor?

Ardından derin bir nefes alıp sessizce oturdu. Kendini, başka çıkarımlar yapmaya zorlamak istemiyordu. Eğer kendini farklı olasılıklara açmayı başarabilirse, yeterince açık fikirli olursa, işe yarar bir teori bulabilirdi. En azından bazen böyle oluyordu.

Ama bunun yerine telefonu çaldı.

“Buyrun, ben Ajan Miles.”

“Ajan Miles, ben Shilo Emniyeti'nden Çavuş Brendan Murphy. FBI'ın New Hampshire ofisini aradım ve beni size yönlendirdiler.”

Rainy, kalp atışlarının hızlandığını hissedebiliyordu. “Size nasıl yardımcı olabilirim, Çavuş?”

“Bölgemizdeki lisede bulunan bir öğrenci ve bir öğ-

retmeni ilgilendiren şüpheli bir aktiviteyi soruşturuyoruz. Daha doğrusu okulun koçunu.”

“Evet,” dedi Rainy. Önce Murphy’nin konuşmasını istiyordu. Eğer meseleler bağlantılı gibi görünürse, o da kendi üzerinde çalıştığı dosyadan söz edecekti.

“Uzmanlarımız epey ilginç sonuçlar elde ettiler.”

“Ne gibi?”

“Leterg diye bir program duymuş muydunuz?”

Rainy’nin tüm bedeni gerilmişti. “Evet.”

“Bakin, normalde kendi işimizi kendimiz görürüz,” dedi Murphy. “Ama bu meselede, eyalet polisinden bilgisayar uzmanlarıyla görüşüp yardım istemek zorunda kaldık. Onlar da adamın ne yaptığı konusunda belirli noktalarda şüpheye düştü ve birkaç yerde takılıp kaldılar.”

“Benden ne istiyorsunuz?”

“Kanıtları elde etmemize yardımcı olmak üzere kendi bilgisayar uzmanlarınızdan bazılarını bize yönlendirebilir misiniz?”

“Koç kim?” diye sordu Rainy cevabı zaten biliyor olmasına rağmen. Beyni, düşündüğü olasılıklarla çalkalanıyor; artık arada bir bağ görmeye başlıyordu.

“Adamın adı Hawkins. Tom Hawkins.”

“Bize ne zaman ihtiyacınız var peki?”

“En kısa zamanda. Bu meseleyi bir an önce halletmek istiyoruz.”

“Bir saniye,” dedi Rainy bunun üzerine. Ve telefonu eliyle kapatıp Carter’a döndü.

“Bu akşam için planın var mı?”

“Evet, Gigi’yi yemeğe çıkaracağım, oradan da sinemaya gideceğiz. Neden?”

“İptal et, karına çiçek gönder ve montunu al,” dedi Rainy. “Kuzeye, Shilo’ya gidiyoruz.”

Bir saatten biraz daha fazla bir süre sonra Tom, Facebook skandalının patlak verişinin ardından ilk maçına çıkacaktı. Tüm dikkatini, arzularının acımasız ve fiziksel bir savaş halinde vücut bulacağı bu maça vermişti ama korkunç geçen son antrenmanın ardından, takımın berbat halde olduğunu biliyordu.

Riverside otobüsü, maçın başlamasına yarım saat kala stada gelmiş; kırmızı formalarını giyen kızlar da sahanın kendilerine ait olan tarafına geçerek ısınmaya başlamışlardı bile. Bazıları esnerken bazıları da sahada top sürüyordu. Bundan kısa bir süre sonra da Vern ve maçı kayda alacak ocuk gelmişti.

Sonra Tom, sahanın diğer tarafında, arkadaşlarıyla birlikte takılan Mitchell Boyd'u gördü. Mitchell, daha önce Vahşi Kediler'in kendi sahasında yaptđı hiçbir maça gelmemişti ama Jill'in de daha önce onun tarafından, hem de yasal sınırdan saatler sonra eve bırakılmadığı düşünülünce bu o kadar da şaşırtıcı gelmiyordu. Tom bir matematik dahisi değildi ama bu denklemi rahatça zebiliyordu ve elde ettiği sonuçtan da hiç memnun olmamıştı.

Kızı, Mitchell Boyd'un bir sonraki fethi olma yolunda hızlı adımlarla ilerliyordu.

Tom, Boyd ve arkadaşlarının birbirine yaptığı gibi, bu düşünceleri kenara itmiş ve yeniden maçına odaklanmıştı. Takımına. Kazanmaya. Görev başındaki kırk dokuzuncu galibiyetine. Bu mükemmel bir başarıydı ama esas tebrğin kızlara gitmesi gerekiyordu. Tom yalnızca bir rehber, takip edilecek bir yol haritasıydı. Oysa zafere giden bu uzun ve zorlu yolu yürümesi gereken, kızların ta kendisiydi.

O sırada Tom'un Vahşi Kedileri de sahaya gelmeye başlamışlardı. Üstlerinde beyaz formalarıyla her biri maça hazır görünüyordu. Sonra Tom, peşinde arkadaşlarıyla sahaya çıkan Jill'in durup Mitchell'a el salladığını gördü ama bunun, kızı için çok da büyük bir şey olmadığını fark etmişti. Jill ne mutlu ne de heyecanlı görünüyordu. Mitchell da karşılığında baş parmağını havaya kaldırmakla yetinmişti.

Havanı söndürmek lazım, diye geçirdi Tom aklından.

Ve yoklama listesine dönüp gelen oyuncularını işaretlemeye başladı. Vern'ün kızları... Lauren Grass... McAndrews... Adamson... Wells...

Yedi kişi vardı.

Takımın geri kalanı nerede?

Aklından geçen bir yanıt vardı ama Tom buna inanmayı reddediyordu. O sırada Jill, hızla yanına gelince Tom da kızının sırtını okşayarak sordu. "Onları da getirmeye mi gidiyorsun?"

"Konusabilir miyiz?"

Bu soru, Tom'un içini ürpertmişti.

O sırada yedi oyuncu da sahadaki yerlerini aldı.

"Neler oluyor, Jill? Geri kalanlar nerede?"

"Gelmiyorlar," dedi Jill. "Ya takımı bıraktılar ya da aileleri artık oynamalarını istemiyor."

"Neden?"

“Biliyorsun işte. Hepsi de Facebook’taki olayın gerçek olduğunu düşünüyor.”

“Pekala, tamam,” dedi Tom. Düşünmeye çalışıyordu. Ama kendisi için esas önemli olan şeyin ne olduğunu hatırladığı anda, delice çalışan beynindeki o duygu ve endişe karışımı dinmiş, geriye tek bir şey kalmıştı.

“Jill, tatlım, sen bana güveniyorsun değil mi? Doğru olmadığımı içten içe biliyorsun. Değil mi?”

“Evet,” dedi Jill. Ama kendini kötü hissettiği de her halinden belli oluyordu. “Biliyorum.”

Tom, ne yapması gerektiğini düşünürken kendi kendine başını sallamıştı. O sırada hakemler de sahadaki yerlerini aldılar. Riverside ise ısınmak için şut çalışmakla meşguldü.

“Ne yapacağız?” diye sordu Jill.

Tom da her biri endişeli suratlarla oldukça kasvetli görünen oyuncularına döndü. Hakemin düdüğü, maça on dakika kaldığının habercisiydi.

“Kariyerim boyunca birçok maç yönettim, Jill,” dedi sonra. “Kazandım, kaybettim. Ama bu, hükmen mağlup olacağım ilk maç.”

“Çok üzgünüm.”

Tom, bunun üzerine kızına sarılmıştı. “Benim kadar olamazsın, ufaklık. Benim kadar olamazsın.”

Tom, Jill'i Lindsey'nin evine götürüyordu.

Kızının yine mesajlaşmakla meşgul olduğunu görünce kiminle konuştuğunu sordu.

"Mitchell," dedi Jill yola çıktıklarından beri üçüncü kelimesini sarf ederek.

Tom'un, kızının Roland Boyd'un oğluyla kurduğu bu yeni "arkadaşlık" konusundaki endişeleri devam ediyordu. Aralarında filizlenen ilişkinin detaylarını bilmemek onu geriyordu ama Jill'le kendi aralarındaki ilişki daha samimi olsa bile, bunun kolay bir konuşma olmayacağını farkındaydı. Tom, kızıyla aralarının, çok sevdiği bir Bruce Springsteen şarkısında geçtiği gibi bir ileri iki geri olduğunu düşünmeye başlamıştı. Hatta bir ileri, beş yüz geri.

"Sabır ve kararlılık," günden güne zarar gören itibarı sayesinde uyması oldukça zor bir motto haline geliyordu.

Ama bu Jill-Mitchell meselesi, Tom'un giderek uzayan endişe listesindeki maddelerden yalnızca biriydi. Kip Lange hâlâ bulunamamıştı mesela. Kelly'nin soruşturmasında da bir gelişme yoktu. Polis, kendisine çıplak fotoğraflarını gönderen kızın kim olduğunu ya da dişiyle tırnağıyla kazıyarak on yılda oluşturduğu imajını yerle bir eden o sahte Facebook hesabını kimin açtığını da bulamamıştı üstelik.

Tom, Shilo Orta Okulu'nun bahçesine park ettiğinde, toplantının başlamasına on dakika vardı. Onun planı da bu sıralarda gelmekti zaten. Spor salonunun önündeki koridorun en boş olacağı vaktin bu olduğuna kanaat getirmişti. Ve o da diğer herkes gibi, Millie Rubenstein'in getirdiği ev yapımı kurabiyelerin, şimdiye dek çoktan tükenmiş olacağını biliyordu. Millie bu toplantılar için kurabiye pişirmeye başladığından beri insanlar geç kalmayı bırakmış ve erken gelmeye başlamıştı. Tom ise kendisini bir tecavüzcü gibi gören insanlarla konuşmak zorunda kalmaktansa kurabiyeleri kaçırmayı tercih ediyordu. Bunları düşünürken, gerektiğinde kaçması kolay olsun diye Taurus'unu da girişe en yakın noktaya park etmişti.

Hakkındaki dedikodular etrafa yayılalı iki gün oluyordu. Facebook sayesinde elbette. Kasabadakilerin, onun hakkında yanlış kararlara varmasına yetecek bir iki gün. Ebeveynlerin, çocuklarını takımdan çekmesine yetecek ve üst üste üç yıldır kazandığı şampiyonluğu birdenbire ve üzücü şekilde sonlandıracak bir iki gün.

Angie Didomenico, Riverside maçı ardından Tom'u çağırılmış ve bugünkü toplantıda soğuk karşılanmaya hazırlıklı olmasını söylemişti. Oysa Tom'un istifa etmeyi planladığından haberi yoktu. Öğrendikten sonra ise bu kararına katılmamış ve yaşanan talihsiz olaylara karşın istifa etmesinin oldukça önemli olduğunu savunmuştu. Tom, okul komitesindeki iki öğretmenden biriydi ve yokluğu dikkat çeker, suçluluğunun göstergesi olarak algılanırdı. Angie, bunun zaten oldukça hızlı yayılan dedikoduları daha da körükleyeceğini düşünüyordu.

Tom da ona, her ikisinin de zor bir dönem olarak adlandırdığı bu süreçte gösterdiği destekten ötürü etmiş ama konuşmadan alması gereken mesajı da almıştı. Angie, ona

gösterdiği bu desteğin hatalı olduğunu görmek istemiyordu.

Shilo'daki tek orta okulun koridoruna giren Tom, sıcak yaz esintisi yerine soğuk klima havasıyla karşılaşmış ve koridorun tam da beklediği gibi bomboş olduğunu görmüştü. Millie'nin kurabiyelerinden geriye ise kırıntılar dışında bir şey kalmamıştı tabii. Tom, tam da sessiz sedasız bir şekilde spor salonuna gireceği sırada omuzuna birinin dokunduğunu hissedince şaşkınlıkla, kendisini kimin takip ettiğini düşünerek arkasına döndü ve pürüzsüz yüzüyle kendisine gülümseyen Adriana Boyd'la karşılaştı. Roland'ın, altın takılara bürünmüş ve simsiyah bir pantolon ceket takımı giymiş karısı, elinde plastik bardakta bir kahve ve peçeteye sarılı bir kurabiyeyle karşısında duruyordu.

"Seni gördüğüme sevindim, Tom." Adamın elini sıkamadığı için omuz silkmekle yetinmek zorunda kalmıştı. Tom, kurabiyeyle ona vermeyi teklif etmediği için Adriana'yı suçlayamıyordu.

"Ben de seni gördüğüme sevindim. Neden buradasın?"

"Kurula profesyonel öğrenme komitesi hakkında bilgi vermeye geldim."

Tom, başını sallamıştı. Bu komite, bugünlerde hem eğitimciler hem de ebeveynler arasında oldukça popülerdi. Arkasındaki fikir ise öğrencilerin yalnızca öğretilmeye değil öğrenmeye de ihtiyaç duyduğuydu. Temel olarak oldukça basit bir düşünce değişikliğinden ibaret olan bu oluşumun yarattığı sonuçlarsa aksine son derece kapsamlıydı. Etkin bir profesyonel öğrenme komitesi olan okullar, iyileştirme yerine müdahale etme temelli oluyor ve öğrenme güçlüğü çeken öğrencilerin, bundan kurtulana dek ekstra destek alması konusunda sistematik bir rehberlik hizmeti sunuyordu. Profesyonel öğrenme komitesine karşı olanlarsa bunun öğretmenlerin etkinliğini azaltacağını ve yalnızca küçük bir gruba faydalı olacağını düşünmekteydi.

Shilo'daki komite şampiyonları arasında en göz önünde olan ve değişimi sonuna kadar savunansa Adriana'ydı. Shilo Lisesi'ndeki diğer öğrenme güçlüğü çeken çocuklarla birlikte Mitchell Boyd da Adriana'nın bizzat geliştirdiği ve kurula ancak hararetli tartışmaların ardından kabul ettirebildiği deneme programında yer alıyordu.

"Halk toplantısı nasıldı?" diye sordu Tom. Aslında öğretmenler odasında profesyonel öğrenme komitesi epey popüler bir mevzu olduğu için konuyla ilgili çoğu şeyi de biliyordu.

"Çok iyi geçti, teşekkür ederim," dedi Adriana. "Mitchell bu sistemin işe yaradığının başlı başına bir kanıtı zaten."

"Notları düzeldi mi?"

"Tek bir dönemde not ortalaması iki nokta ikiden üç nokta dörde çıktı," dedi Adriana gururla.

"Hepsi senin sayende. Senin görüşün ve azmin sayesinde."

"Bana boşuna Kara Şahin demiyorlar."

Tom, ne dediğini anlamamıştı. "Kara Şahin mi?" dedi sonra, ona böyle dendiğini hiç duymamıştı.

Adriana ise sırıtıyordu. "Helikopter ebeveynlerini" duymuşundur."

"Tabii."

"İşte görünüşe göre kasabadaki bazı insanlar da benim anneliğimin biraz... yani abartılı olduğunu düşünüyor. Sanırım helikopterimin silahlı, savaşa hazır bir teknoloji harikası olduğunu düşünüyorlar."

Tom, günlerdir ilk kez gülüyordu sanki. "Onlar zorlu bir savaştan korkuyor sadece, hepsi bu."

"Belki de benim zaten atlattığım savaşı bilmiyorlardır."

O anda tüm laubalilikleri ortadan kaybolmuş ve nasıl

* Helikopter ebeveynleri: Aşırı kontrolcü ailelerin, çocuklarını 7 / 24 bir helikopter gibi izlemesinden yola çıkılarak yaratılmış bir tabir. (Çev. N.)

karşılık vermesi gerektiğini bilemeyen Tom, gözlerini yere indirmişti. “Kimse öyle bir acıyı tatmamalı,” dedi sonra.

“Ama sen anlayabiliyorsun,” dedi Adriana. “Kızın için verdiğin mücadeleden görebiliyorum bunu. Onu ne kadar sevdiğini hissedebiliyorum. Kelly’nin başına gelen şeyin tek iyi yanı, Jill’in sonunda senin ne kadar iyi bir adam olduğunu anlayacak bir fırsatının olması.”

Tom bunları dinlerken, Jill ve Mitchell arasındaki yakınlaşmadan duyduğu korkularının azaldığını hissetmeye başlamıştı. Adriana’nın anlattıkları, Mitchell Boyd’un, aslında söylendiği gibi bir çocuk olmayabileceği ihtimalini ortaya çıkarıyordu.

“Artık girmeliyiz,” dedi sonra Tom. “Tokmağın masaya indiği anı kaçırmak istemiyorum.” Ve sırtarak spor salonunu işaret edip yürümeye başladı.

Ama Adriana uzanıp kolundan tutmuş ve onu geri çekmişti. “Tom dinle, aslında seni aramak istiyordum,” diye başladı sonra. “Antrenmanda olanları duydum, Riverside maçındakileri de. Hatta herkes duydu artık. Ama bunların doğru olmadığını düşünen çok insan olduğunu bilmeni isterim.”

“Çok mu?”

“Yani birkaç,” diye düzeltti Adriana. “İnternetin tehlikeli bir mecra olduğunu hepimiz biliyoruz.”

“Sen bir de bana sor.”

“Daha geçen gün Roland, çalışanlarından birinin adres defterindeki herkese, içinde bir gay pornosu linki bulunan bir mail attığını anlattı. Adam, öyle sitelere girmediğini söylemiş. Sonra da bunun, onun bilgisi olmadan herkese mail gönderen bir virüs olduğu ortaya çıkmış.”

“Arsız bir virüsmüş.”

“Siteyi gördüm, inan bana. Oldukça arsız.”

Ve bunun ardından ikili, kısa bir süre daha gülüşmüştü. Adriana’nın kendi tarafında olduğunu bilmek, Tom’un içini rahatlatıyordu. Şu sıra hiçbir arkadaşına da hayır demezdi zaten.

O sırada yanlarından geçen on birinci sınıf kimya öğretmeni Merle Gornick’in Tom’a sert bakışlar atması, Adriana’nın gözünden kaçmamıştı.

“Okul civarında gezindiğim her iki seferden birinde bu bakışlarla karşılaşıyorum,” dedi Tom zoraki bir tebessümle.

“İnsanlar konuşur, boşver sen. Ben seni destekleyen çok sayıda insan olduğunu biliyorum,” dedi Adriana. “Herkes aynı fikirde değil tabii ama ne olursa olsun, sonunda temize çıkacağını hissediyorum.”

Adriana, kendisine karşı o kadar anlayışlı davranıyordu ki Tom, içinde bulunduğu durumun onu gerçekten üzdüğünü düşünmeye başlamıştı.

“Yanımda olduğun için teşekkür ederim, Adriana. Gerçekten.”

“Roland da sana inanıyor. Şu ara bir iş gezisinde ama arkada olduğumuzu bilmeni istedi.”

Tom gülmüştü. “Hiç şaşırmadım.”

Onu karşıma almayı istemem zaten, diye düşündü sonra da. Kulüpte Bob’la yaşananları unutmuş değildi.

Ve az önce onun yaptığı şeyi Adriana yapıp spor salonunu işaret edince onunla birlikte yürümeye başladı. İçeride on on iki sıra kadar küçük, gri, plastik sandalye diziliydi ve katılımcıların çoğu oturuyordu ama bazıları, Adriana ile Tom’un geldiğini görmüşlerdi. Tom, kimsenin bir şey söylediğini duyamasa da insanların yüz ifadelerinin değiştiğini görebiliyordu. Sonra daha fazla insan onu fark etti

ve dik dik bakmaya ya da kendi aralarında fısıldaşmaya başladılar. Çalıştırdığı kızlardan birinin babası olan Dale Rivers ise kavga etmeye hazır görünüyordu.

“Bahsettiğin desteği şu anda hiç hissedemiyorum nedense,” dedi Adriana’ya.

“Ama var,” dedi o da. “Sadece herkeste değil.”

Sonra da kurula atanan kişilerle temsilcilerin bulunduğu tarafa, salonun ön kısmına geçtiler. Tom, otururken üzerine odaklanan gözleri hissedebiliyordu. Karşısındaki insanların bu konuda bir delile ihtiyacı olmadığını da farkındaydı üstelik. *Seks* ve *koç* kelimelerinin aynı cümle içerisinde kullanılması, onlar için yeterli oluyordu. Ama onların tepkilerini anlayabiliyor olması, buna katlanabildiği anlamına da gelmezdi.

Adriana, onun birkaç sıra arkasındaki yerini bulurken Angie Didomenico da Tom’un yanına gelmişti.

“Geldiğin için teşekkür ederim,” dedi sağ kolunu kuvvetle sıkarak.

“Ellerine meşale alıp gelmedikleri sürece de bir şey olmaz sanırım.”

“Olmayacağına eminim.”

Angie, toplantıyı başlattıktan sonra, ortam da yatışır gibi olmuştu. Kurul, mutfak çalışanlarının, fıstık alerjisi olan çocukları düşünerek tencere ve tavaları daha iyi yıkaması gerektiğine karar vermiş; Adriana da profesyonel öğrenme komitesi raporunu, fazla tartışmaya mahal vermeden sunmuştu. Esas münakaşa ise, lisedeki otopark sorununu çözmek konusunda yaşadı. Ama Tom, tüm toplantı boyunca sükunetini korumuştur.

Saat ona on kala, Angie tokmağını yeniden vurarak toplantıyı sonlandırınca Tom, hızlı kaçma çabalarına gerek kalmadığı için bir nebze olsun rahatlayıp Jill’e mesaj attı.

Yeşil.

Bir mesaj daha. *On dakika sonra alırım seni.*

Yeşil.

Çok komik.

Arabanın kapısını açtığı anda, etrafındaki karanlık, yerini yanıp sönen kırmızı mavi ışıklara bırakmıştı. Shilo Emniyeti'ne ait iki polis aracı, Tom'un arabasını sıkıştırdıktan sonra Brendan Murphy, yanında Rich Fox ve tanımadığı iki diğer memurla birlikte arabadan indi.

Tom ise içgüdüsel olarak, askeri eğitiminden kalma alışkanlıklarıyla kaçacak bir yer bulmak için etrafına bakınıyordu.

Dikkat dağıt ve kaç.

Ama şu anda kaçabilmesi mümkün değildi. En azından biri zarar görmeden.

Ardından, Murphy'nin silahını tutarak kendisine doğru geldiğini gördü. Toplantıdan çıkıp araçlarına gitmekte olan insanlar da durmuş onları seyrediyorlardı.

“Arkanı dön! Ellerini arabaya koy!” diye bağırdı Murphy.

Tom da söyleneni yaptı.

Murphy gelip kollarını arkasında bağlarken, karşı koymaması gerektiğini biliyordu.

“Tom Hawkins,” dedi sonra polis, “tutuklusun.”

Ve ona haklarını okudu.

Bir kez daha.

Tom, bileğine takılan kelepçenin sıkıca kilitlendiğini hissedebiliyor ve yanıp sönen ışıklara rağmen, biraz ileride durmuş kendisini seyretmekte olan Adriana'yı görebiliyordu. Kadının güzel yüzünde, sanki ağlıyor gibi dehşete kapılmış bir ifade vardı.

Sonra Tom, Murphy'ye bakarak sordu. “Suçum nedir?”

“Çocuk pornosu bulundurmak ve yaymak.”

“Nasıl... Ne diyorsun sen?”

“Gidelim.”

Murphy ve Fox, Tom’un kollarına girerek onu arabaya götürdüler. Koç, Murphy’nin kendisini arabaya tıkmaktan duyduğu zevki hissedebiliyordu.

Kendisini değil Jill’i düşünerek bir anda panikleyen Tom, nihayet tüm bunların neyle ilgili olduğunu anlamıştı.

“Murphy, dinle beni,” dedi yalvarırcasına. “Jill’i yalnız bırakamam. Kızım güvende değil, bunların tümü bana kurulan bir tuzak. Birileri Jill’e daha kolay ulaşabilmek için beni ortadan kaldırmak istiyor. Söyledim sana bak, Kip Lange’ı bulmak zorundasın. Tüm bunları benden kurtulabilmek için o yapıyor. Lütfen! Brendan, büyük bir hata yapıyorsun.”

Murphy, Tom’un kendisini daha iyi görebilmesi için arabanın kapısına doğru eğilmişti.

Gülümsüyordu.

“Hayır, Tom,” dedi sonra. “Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun? Senin gibi adamlar bir yerde daima hata yapar. Benim yaptığım bir hata yok; senin hatansa, bunun yanına kâr kalacağını sanman.”

Tom, bunun ardından gözlerini kapatıp Jill’i düşünmeye başlamıştı. Kızını zihninde, bir genç kız olarak değil küçük bir çocuk olarak görüyordu. Üzerinde kot pantolonu, kareli kovboy gömleği, atkuyruğu saçlarıyla, iki dişi olmayan bir dördüncü sınıf öğrencisi. Yüzü çillerle, dizleri yaralarla dolu; bisikleti paramparça ve gözleri yaşlı. Eskiden, Tom bunların hepsini çözebilirdi. Yaralarını temizleyip bandajlar ve kızının dizini öpebilirdi ama şimdi, ona yardım etmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Kızını artık koruyamazdı.

Ve çaresizdi.

Rainy, Çavuş Brendan Murphy ile onun ofisinde buluştu. Murphy ona, yakalayıp sorgu odasına aldıkları Tom Hawkins'i verecekti.

İri kıyım polis memuru, görüşmeye başladıkları ilk andan beri Rainy'yi ürkütüyordu aslında. Her seferinde fazlasıyla yakın hatta üzerine çökecek gibi duruyor; konuşurken de sürekli temas halinde olmaya çalışıyordu. Omzuna vurmalar, koluna dokunmalar. Rainy, bakışlarından da hiç hoşlanmıyordu ama adamın verdiği işe yarar bilgiler nedeniyle de ona katlanmak zorunda hissediyordu kendini. Murphy sayesinde James Mann soruşturmasıyla ilgili olası bir cevap elde etmişti. Artık bu seks mesajlarını Mann'a satan kişinin Hawkins olduğunu düşünüyordu. Ama Murphy'nin işe yarayabileceği kısım sona ermek üzereydi ve bu yüzden, tek bir dokunuş, bir şehvetli bakış daha gelirse Rainy adamı o ahtapot gibi her yere uzanan kollara sahip olduğuna pişman edecekti.

"Hawkins'i hücrelerinden görüşme odasına getirdik."

"Bunu ayarladığınız için teşekkür ederim."

"Eh, her şey karşılıklı. Sizin şu Carter resmen bir mucize yaratıp bütün meseleyi çözdü."

“Ben Hawkins’i sorgularken siz de yanımızda bulunmak istersiniz sanıyorum.”

“Gerek yok. Ben aynanın arkasından izlerim, siz halledin işinizi, Ajan Miles.”

Ardından Murphy önce omzuna, sonra da koluna dokunmuştu.

“Çavuş Murphy, elinize kolunuza hakim olmakta bir sıkıntı mı yaşıyorsunuz acaba?” Murphy bu çıkış karşısında kekelemiş fakat tek kelime dahi edememişti. “Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi sonra Rainy.

Ve iyi aydınlatılmış, mavi duvarlı bir koridorda sessizce ilerleyen, omuzları düşmüş adamın peşine takılıp siyah harflerle GÖRÜŞME ODASI yazan kapalı bir kapının önünde durdu.

Kapıyı açtığı anda Murphy’nin o süklüm püklüm halinden eser kalmamış, adam yine o kibirli haline dönüvermişti. Dokunuşlar hariç tabii. “Bu herifin yaptığı öyle yabana atılır bir pislik değil, o yüzden iyi davranmak zorunda hissetmeyin kendinizi,” dedi Rainy’ye. “Biliyorum içeride kameralar, çift taraflı ayna falan filan var ama hepsini kapatıp sırtımızı dönebiliriz. İsteyin yeter.”

“Teşekkür ederim ama işim pek uzun sürmeyecek zaten. Çıkarken kapıyı kapatırsanız sevinirim.”

Tom Hawkins, kelepçeli ellerini, küçük odayı bölen oldukça oyuk masaya koymuş bekliyordu. Güçlü floresan lambalardan yayılan ışıklar aynadan yansırken arkasındaki oda kapkaranlıktı ve Rainy bunun, içerideki polislerin odayı daha rahat izleyebilmesi için yapıldığını biliyordu. Murphy bu görüşmeyi, New Hampshire savcılığına göndermek için istediye de Rainy bunu reddetmişti çünkü Birleşik Devletler savcılık ofisinden biri yanlarında bulunmadan ya da buna izin vermeden herhangi bir sorguyu kayıt altına almak, prosedürlerine aykırıydı.

Hawkins büyük olasılıkla federaller tarafından değil, eyalet tarafından yargılanacaktı. FBI'ın kaynakları kısıtlı olduğu ve Hawkins'in bilgisayarında bulunan görüntüler bu türden bir davayı sürdürmeye yetmeyeceği için, Tomlinson'ın böyle bir şeye izin vermesi mümkün görünmüyordu. Bu işi eyalete bırakmayı tercih ederdi o. Ama Rainy, Tom Hawkins'in James Mann dosyasına faydası dokunacak bir şey söyleyip söylemeyeceğini merak ediyordu ve bunun için de adam avukat tutmadan konuşmak, çok daha iyi olacaktı. Faillerin böyle durumlarda ne kadar bilgi verdiğini görseniz şaşardınız.

Rainy, adamın davranışlarına bakarak suçlu olup olmadığını anlamaya çalışırken Hawkins'in çekinmeden göz teması kurmasına şaşırmıştı. Hatta koç, odaya girdiği andan sandalyesine oturana dek gözünü Rainy'den ayırmamış; soğuk ve gri gözleriyle ona bir kurdu anımsatmıştı.

Aldığı eğitim, ona hemen bir karara varmamasını söylüyordu. Bulunan delillerin insanı alttan alta yönlendirdiği bilinen bir şeydi çünkü ama bu adamın Rainy'ye bakışı, alışlagelmişin dışındaydı. Çoğunlukla Rainy'nin sorguladığı adamlar, sanki kendi iğrençliklerini Rainy'nin alıcılarının ayarlandığı bir FM bandından yayıyormuş gibi ür-kütürdü onu. Ama Rainy kesinlikle, bu adamlardan birini çekici bulduğunu hatırlamıyordu. Ta ki Tom Hawkins'le tanışana dek. Adamın doğal bir yakışıklılığı ve kolay kolay dikkatten kaçmayan gözleri vardı.

Kes şunu Miles, dedi sonra kendi kendine. Görünüşünü boşver, sen içine bak.

Ve dikkatini yeniden işine verdi. O, buraya bilgi almaya gelmişti. Hawkins'in, hikayeyi kendi tarafından anlatmasını umuyor ve biraz şansı varsa bunu başarabileceğine inanıyordu. Sonra ceketinin içinde duran rozetine uzandı ve

taşıdığı silahın görünmemesi için bilinçsizce bir çaba sarf etti. “Ben Özel Ajan Loraine Miles, FBI’dan.”

“Kızım nerede?”

Bunun üzerine Rainy, Tom’a bir cep telefonu uzattı. Konuşması için adamla yaptıkları anlaşma buydu çünkü. Sonra Hawkins’in bir numara çevirmesini ve kelepçelere aldırmadan telefonu kulağına götürmesini izlemeye koyuldu.

“Selam Jilly-bonum. Benim, baban... Hayır, iyiyim ben... Endişelenme... Her şey yoluna girecek... Evet, evet sen Lindsey’yle kal. Önemli değil... Hayır, polisler orada çünkü seni izlemelerini istedim... Evet, o ormandaki adam... Hayır, endişelenmeni gerektirecek bir durum yok ama ben önlem almak istedim... Sakin ol, tamam mı?... Kısa süre sonra görüşeceğiz.”

Tom, telefonu Rainy’ye uzatırken gözlerinden alevler saçıyordu.

Ve bu da, Rainy’yi ürkütmeye yetmişti.

“Kızın iyi miymiş?”

“Korkuyor.”

“Bu durumu değiştirebilirsin.”

“Nasıl?”

“Benimle konuşarak.”

“Bu işin FBI’la ne ilgisi var ki?”

“Aslında ben de bunu senin söylemeni umuyordum.”

“Oyun oynayacak vaktim yok, Ajan Miles, şadede gelin.”

“James Mann’ı nereden tanıdığını ve bilgisayarında bulunan fotoğrafları nasıl elde ettiğini öğrenmek istiyorum.”

“James Mann diye birini tanımıyorum, bulunan fotoğraflardan da haberim yok.”

“İşi olduğundan da zor hale getirme, Tom,” dedi Rainy.

“Cezana karar verilirken yaptığın işbirliğinin göz önünde bulundurulacağını sen de benim kadar iyi biliyorsun.”

“Hüküm falan giymeyeceğim ben, hiçbir şey yapmadım.”

“Fotoğraflar elimizde, Tom, kırk tane kız. Yüzlerce fotoğraf. Cep telefonu kamerasıyla mı çekildi bu görüntüler?”

“Avukatım dışında kimseyle konuşmayacağım.”

“Birçok ödeme yapıldığını gösteren kayıtlar var elimizde. Fotoğrafları göndermek karşılığında para mı aldın?”

“Avukatım mısınız siz?”

“Kızları sana fotoğraf göndermeleri için ikna mı ettin? Hepsiyle mi ilişkin vardı yoksa sadece biriyle mi?”

“Avukatım dışında kimseyle konuşmayacağım,” diye tekrar etti Tom.

“Şebekedeki diğer insanları nasıl işe aldın? Craigslist’ten mi buldun? Yoksa başka bir forumdan filan mı? Kaç kişi var senin için çalışan?”

Tom hiçbir şey söylememiş, heykel gibi durmaya başlamıştı.

Bunun üzerine Rainy derin bir nefes alıp sandalyesini geri çekti ve ayağa kalktı.

“Sen bilirsin. Son şansın bu. Yargıçlar suçluların federallerle işbirliği yapmasını severler. O yüzden etrafına böyle duvarlar örmek sana pek bir fayda sağlamaz, Tom. Neden doğruyu söylemiyorsun? Daha az ceza alacağını garanti edemem ama bunun için uğraşacağıma söz verebilirim. Kızını düşün Tom.”

Ellerine bakan Tom, bunları duyduktan sonra başını kaldırmıştı.

“Tek düşündüğüm o zaten,” dedi sonra. “Bana baksanıza. Ben sadece, çaresizce kızının güvenliğinden endişe eden bir babayım. Mümkün olsa, şu an şurada sizinle bir anlaşma yapardım.”

Bu sözleri duymak Rainy'nin birdenbire üzülmüne neden olmuştu.

Shilo'ya gelme sebebi, Tom'un kendisiyle işbirliği yapmasını sağlamaktı ama şimdi, kafasında yepyeni bir soruyla ayrılıyordu buradan.

Bu samimi ve iyi görünümlü adamın bu kadar kötü bir şey yapmış olması mümkün mü gerçekten?

“Avukatın geldi, gidelim.”

Tom, beş metrekairelik hücrenin beton duvarına yaslanan yataktan kalkıp gözlerini ovuşturdu. Nasıl olduysa uyuyakalmıştı. Kıyafetleri de hâlâ üzerindeydi ama kemerini ve ayakkabı bağcıklarını çıkarmışlardı.

İki üniformalı polis kapıda beklerken iki tanesi de ellerinde kelepçe ve prangalarla içeri giriyordu. Tom, bileklerine kelepçe takan çocuğun, Jill’in sınıf arkadaşlarından yalnızca birkaç yaş büyük olduğunu fark etti. Ayaklarına pranga takansa, çalıştırdığı kızlardan birinin babası olan Rich Fox’tu.

“Saat kaç?” diye sordu Tom boğuk bir sesle.

“Sabah sekiz buçuk,” dedi Fox.

“Beni burada ne kadar tutacaksınız?”

“Maalesef Koç, tüm hafta sonu burada kalacaksın. Pazartesi mahkemeye çıkacaksın.”

“Ama benim bir kızım var, onu tüm hafta sonu yalnız bırakamam.”

Bu sırada prangalar, sessiz klikler eşliğinde kilitleniyordu.

“Sosyal hizmetlerle görüştük, Jill’le ilgilenecekler. Bence şu anda asıl kendin için endişelenmen gerek.”

Bunların ardından Tom, yanında dört memurla birlikte uzun bir koridorda yolculuğa çıkmıştı.

Tutuklandığı anda yaşadıklarını hâlâ unutamıyordu ama hepsinden öte, çam kokulu bir araba parfümüyle bastırılmaya çalışılmış o bira ve sigara kokusu zihnine kazınmıştı. Sonra Murphy'nin, telsiz cızırtıları arasında söylediği şeyi hatırlamaya çalıştı. *Bu futbolcular yalnızca korkak değil, aynı zamanda aptallar da.* Ama o buna bir cevap vermemiş, yalnızca Murphy'nin kendisini rahatça kızdırmasını sağlayan o pleksiglas paravanın ardından bakmakla yetinmişti.

Sonra, FBI ajanının suçunu itiraf ettirmeye çalıştığı odaya benzer bir odaya aldılar Tom'u. Ama bunda çift taraflı ayna ya da duvara yerleştirilmiş kameralar yoktu. Yani en azından burada konuştukları gizli kalabilecek, temel haklarından hâlâ faydalanabiliyor olacaktı.

Tom, sandalyeye oturduktan sonra kelepçeli ellerini ahşap masanın üzerine koydu. Odada bulunan diğer sandalyeye ise avukatı gelecekti. Bu yüzden, ellerini birleştirip beklemeye başladı. Avukat olarak kimi seçeceği konusunda en ufak bir tereddütü bile olmamıştı.

Marvin Pressman odaya girdiği anda derin bir oh çekti. Daha önce olduğu gibi şimdi de, adamın takım elbisesi uzun süredir üzerinde gibi görünüyordu. Marvin, çantasını masaya koymuş; ardından da Tom'un karşısına geçmişti.

"Başın büyük bir belada, Tom," dedi sonra. "Kimseyle konuştun mu?"

"Polisler bana bir itirafname imzalatmaya çalıştı, bunu kabul edersem de eve gidebileceğimi söylediler."

"Ve?"

"İmzalamadım."

"Güzel."

"FBI'dan biri geldi."

“Ee?”

“Güzel kadın.”

“Ee dedim.”

“Ee’si, bir şey söylemedim. Avukatım gelene kadar kimseyle konuşmayacağım dedim.”

“Aferin.”

“Jill’i anlat. Nasıl?”

“Görüştüğünüz sosyal hizmetler görevlisi, işi epey kolaylaştırdı. Jill’i koruma altına almakta ısrarcı olmayacaklar. Sen mahkemeye çıkarılana kadar, Cathleen Wells’in yanında kalabilecek.”

“Güzel.”

“Olabilir.”

“O ne demek şimdi?”

“Buna da geleceğiz.”

“Murphy sözünü tutuyor mu peki?”

Marvin, başını evet anlamında sallamıştı. “Söylediği gibi, zaman zaman Wellsler’in evinin önünden geçecek bir devriye arabası ayarlamış. Jill’in güvenliği konusunda endişelerini epey ciddiye alıyor yani. Jill’le de konuştum. Evden çıkmayacağını ve hiç yalnız kalmayacağını söyledi.”

Tom, ayakları yerden kalkana dek sandalyesini geriye yatırmıştı. “İyi görünüyorsun, Marvin,” dedi sonra. “Sana gönderdiğim egzersizleri yapıyor musun?”

“Epey yoğun bir çalışma ama sonuçları da buna değeceğini gösteriyor gibi.” Marvin, hâlâ büyük olsa da gözle görülür bir değişim yaşamış olan karnını okşuyordu.

“Tuz peki? Azalttın mı?”

“Bıraktım. Yani sayılır.”

“Çok potasyum, az sodyum. Unutma. Etiketleri de kontrol et. Aldığın yiyeceklerin içinde ne kadar sodyum olduğunu görsen şaşırırsın.”

“Sanırım benden çok seni düşünmemiz gereken bir andayız. O yüzden bu meseleye dönelim, anlaştık mı?”

Tom, herhangi bir anlaşma yapmaya hazır değildi henüz. “Rebecca Bartholomew’a çıkma teklif edecek cesareti bulabildin mi? Söylüyorum bak, o kadını kaçırmamalısın.” Bu bir oyalanma taktiği idi ama havadan sudan konuşmak da Tom’un rahatlamasını sağlıyordu.

Marvin de bunu anlamış gibi gülümsedi. “Hayır. Ama Match.com’da bana uygun olan kişiler de onun da adı yer alıyordu. Harekete geçmedim tabii henüz. Fazla gerginim sanırım, belki bir beş kilo daha verdikten sonra deneyebilirim.”

“Ben sana o kiloları verdireceğim, hiç merak etme.”

“Önce senin davayı kazanalım da, benim sosyal hayatımı sonra düşünüyoruz.”

Tom derin bir nefes alıp yavaşça geri vermişti. Artık ciddileşme vaktinin geldiğini hissedebiliyordu. “Biri bana tuzak kuruyor,” dedi.

“Baştan beri düşüncemiz bu zaten.”

“Ve bunu yapan Kip Lange olmalı.”

Marvin’in yüz ifadesi, bunu duyunca değişmişti. “Tom, sana tavsiyem, başka bir suça daha karışmaman. Lange hakkında daha fazla şey bilmek istemiyorum. Polisleri endişelerin konusunda bilgilendirdin zaten, şimdilik bu kadarı yeterli.”

“Murphy peki? Adam başından beri benimle uğraşıyordu. Tutuklanmamı sağlamak için delilleri yerleştirmiş olamaz mı?”

“Şu aşamada her şey mümkün.”

“Ben bunu oyunculardan birinin yaptığını düşünmüyorum ama emin de olamam tabii. Rakip takım koçlarından biridir belki de?”

“Önümüzde uzun bir yol var, Tom. Bu iş epey vakit alacak. Üstelik kolay olacağını da söyleyemem.”

“Marvin, bu meselelerde iyi olduğunu söyleyebilir misin bana?”

“İyiyim.”

“Bunu kazanacağımızı söyle.”

“Eyalet gol kralı unvanın konusundaki anlaşmazlıkları hatırlıyor musun?”

“Tabii ki. Resmi istatistikçinin, tüm gollerimi kaydetmediğini ortaya çıkarmıştın.”

“Adam sadece gollerini kaydetmekle kalmamıştı. Bu konuda sana en yakın olan aday da kendi oğluydu üstelik. Sonra da işe bak ki, gol kralı unvanı onun oğluna verilmişti.”

“Geçmişe yaptığımız bu yolculuktan hoşlanmadım diyemem Marvin ama bunun davayla ne ilgisi olduğunu söyleyebilir misin?”

“Sence, Marvin Pressman’ı o rekor olayında işin aslını araştırmaya iten şey neydi?”

“Bu işte bir tuhaflık olduğunu düşündün.”

“Tuhaflıktan fazlası. Bunun bir sapkın gözlem olduğunu biliyordum.”

“Sapkın gözlem?”

“Normalin dışında bir şey yani. O çocuğun seni yenmesi, bana göre imkansızdı. Bunu hemen anlamıştım. Çocuk daha son sınıfta bile değildi zaten. Bu yüzden oturup tüm maçlarını izleyerek attığın gollerin tarihini ve dakikasını not aldım. Böylece de adamın, kendi çocuğunun kazanması için hile yaptığını ortaya çıkarmış oldum.”

“Çok ilginçmiş. Peki bunun bana ne faydası var şimdi?”

“Neden Bjorn Borg, backhandiyle turnuvadaki diğer oyuncuların tümünden daha fazla topspin atabiliyor?”

“Marvin, bir önemi var mı bunun?”

“Çünkü adamın backhandi oldukça kuvvetli. Kendini kasmadan vurduğu için topu öyle benzersiz şekilde döndürmeyi başarıyor. Neden Rory Delap çoğu köşe vuruşundan daha isabetli ve uzun taç atışları yapabiliyor?”

“Neden?” dedi sonunda ona uymaya karar veren Tom.

“Çünkü bütün olay, topu fırlatışında. Alçaktan, düz bir doğrultuda, yerçekimine karşı koyacak ters dönüşlerle attığı için küçük bir açıyla atmış olsa da başarılı oluyor.”

“Peki tüm bunların benimle ne ilgisi var, Marvin? Yardım et bana, hayatımı senin eline bırakıyorum resmen.”

“Şunu söylemeye çalışıyorum. Birebir seninki gibi bir davada çalışmamış olsam da normalin dışındaki olayları açıklamakta oldukça iyiyimdir. Jüridekilerin kafalarını sallayıp ‘Ya bu adamın söyledikleri mantıklı,’ demesini sağlayacak yönlerden bakabilirim ben. Müvekkillerimin davaları kazanmasını sağlayan da bu bence. O yüzden benimle çalışmanın ilk kuralı, bana güvenmen. İkincisi ise... İlk kurala uyman. *Comprende?*”

Tom, başını sallayarak anlaştıklarını belirtmişti. Sonra sordu. “Ne bilmek istiyorsun peki?”

Bu soru üzerine Marvin, kapıyı kapatmak için uzanmıştı. “Müvekkilimle biraz yalnız kalmak istiyorum,” dedi kapıdaki memura ve yavaşça kapıyı kapattı. “Önce senin bildiklerini duymakla başlayalım.”

Tom dudak bükmüştü. “Hiçbir fikrim yok. Birileri, benimle seks yaptığı iddiasıyla sahte kimlikle bir blog açmış. Muhtemelen benim oyuncularımdan biri. Polis de gelip tüm takımı sorgulayarak bu olayı ifşa etti ama hiçbir sonuç alamadı. Sonra ben, Çavuş Murphy’ye okulda kullandığım bilgisayarımı verdim—”

“Verdin mi?”

* Comprende: *İsp.* Anladın mı? (Çev. N.)

“Yani o istedi, benim de saklayacak bir şeyim yoktu. O yüzden verdim. Ardından bir kız, çıplak resimlerini gönderdi bana. Şimdi anlıyorum ki bu da tuzağın bir parçasıymış ama o zaman bir ilgisi olduğunu düşünmemiştim. Dikkatleri daha fazla üzerime çekmek istemediğim için de, özellikle de Jill’i korumak için, kimseye bir şey söylemedim. Şimdi bunun bir hata olduğunu fark ediyorum çünkü ertesi gün, birileri Facebook üzerinden, benim kiminle yatığımı bildiğini söylemeye başladı. Ben de polisi ve okuldakileri o zaman işin içine soktum. Suçlu olsam bunu niye yapayım ki? Saçma değil mi?”

“Belki de her şeyin ortaya çıktığını gördün ve bunun bir tuzak olduğunu düşündürmek istedin. Polis böyle düşünüyor olabilir.”

“Ne düşünüyorlar bilmiyorum. Tek bildiğim, o fotoğrafları aldıktan birkaç gün sonra tutuklandım ve FBI tarafından, James Mann adında bir adamla bağlantım olup olmadığına dair sorgulandım.”

Marvin başını sallıyordu. “Çok sayıda çocuk pornosu bulundurmak ve bunları yaymakla suçlanıyorsun. O FBI ajanı seninle neden konuşmak istediğini söyledi mi?”

“Benim, ilgilendiği davalardan biriyle bağlantım olduğunu düşünüyor ama bu resmen delilik. Onun yaptığımı iddia ettiği şeylerin hiçbirini yapmadım ben. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.”

Marvin gözlüğünü çıkarıp camlarını silmişti. “Bundan sonra bana masum olduğunu söylemek yok, anlaştık mı?” Ve gözlüğü geri taktı.

“Ama—”

“Ben buradayım, avukatınım ve seni savunacağım.”

Tom, daha fazla konuşmamak için gözlerini kapatmak zorunda kalmıştı.

Ardından Marvin devam etti. “Şimdi, normalde ilk gö-

rüşmelerde, toplanan deliller hakkında çok fazla bilgi sahibi olmam. Polisler de o kadar agresif davranmaz ama...”

“Ama ne?”

“Ama ben içeri girerken Murphy ‘Vaktini boşa harcama Pressman, bu davanın sonucu belli’ dedi. Ben de ‘Neden?’ diye sordum. Ve muhtemelen bana bahsetmemesi gereken şeylerden söz etmeye başladı.”

“Ne gibi?”

“Bilgisayarını alıp incelemeleri için onlara verdiği izin gibi. Ve Lindsey Wells ile yaşadığın cinsel ilişkiye dair buldukları kanıtlar gibi.”

“Lindsey Wells mi?”

“Görünüşe göre bilgisayarında, Shilo’lu kızlara ait çıplak resimler bulmuşlar, Tom. Toplantıda Rich Fox’a tarif ettiğin kızinkiler de dahil. Murphy, kızlardan on tanesinin Shilo’dan olduğunu, otuz kadarının ise kimliklerini tespit edemediklerini söyledi. Bu konuda senden yardım isteyenlerini söylerken de dalga geçiyordu.”

“Edemem zaten.”

“Edemezsin tabii. Ama bu görüntüleri elde etmek için başka birilerini tuttuğunu düşünüyorlar, muhtemelen de yine o yaşlarda birilerini. Dediklerine göre sonra da o görüntüleri internette satmışsın.”

“Tüm bunları okul bilgisayarında mı bulmuşlar?”

“Adli rapora göre, ki bu yine Murphy’nin söylediği bir şey, makineyle oynandığını ya da virüs girdiğini gösteren hiçbir şey bulamamışlar.”

“Peki evdeki bilgisayarım? Onu da incelediler.”

“Bilemiyorum,” dedi Marvin. “Ama Lindsey Wells’le görüştüğünüze dair de kanıt bulduklarını söylüyorlar. Bu yüzden bir arama izni çıkarttırmışlar, ekip de şimdi, bilgisayarını incelemek üzere Lindsey Wells’in evine gidiyor.”

“Ama Jill’in de orada kaldığını söyledin.”

“Bunun o kadar iyi bir fikir olmayabileceğini söyleme sebebim buydu işte. Murphy, etrafta gezinen bir Facebook mesajının da çıktısını gösterdi bana. Görünüşe göre Fidelius Büyüsü adındaki bir kullanıcı, eski hesabı kapatılınca yeni bir profil daha oluşturmuş ve yeni birilerini ekleyerek mesajlar göndermeye devam etmiş.”

“Ne yazıyor mesajlarda?” diye sordu Tom güçlkle.

“Sır açığa çıktı,” dedi Marvin okuduğunu aynen aktararak. “Koç Hawkins, Lindsey Wells ile yatıyor.”

Tom, homurdanarak kelepçeli ellerini başında gezdiriyordu.

“Benim tahminim, polisin, o blogu Lindsey’nin açtığına dair kanıt bulacağı yönünde. Okul bilgisayarında buldukları ona ait resimleri böyle açıklayabilirler. Ama diğer kızlar için ne yapacaklarını sorma bana.”

“Eğer Lindsey polise, aramızda bir ilişki olduğunu filan söylerse anla ki yalan söylüyor. Jill ne biliyor peki bu konuda?”

“Jill’le bu konuyu konuşmadım. Ama Pazartesi günkü duruşmada, suçunu reddedeceğini biliyorum.”

“Tabii ki öyle olacak. Buradan şimdi çıkmam mümkün mü peki?”

Marvin bu soruyu duyunca hüzünlü bir ifadeye bürünmüştü. “Kefaletçi gelmişti ama Murphy onu geri gönderdi. Bu adamlar da zanlının duruşmaya kadar tutuklu kalmasını isteyen polislerle asla tartışmazlar.”

“Duruşmada ne olacak peki?”

“Sana neyle suçlandığını söyleyecekler ve bir kefalet belirlenecek. Yargıcın sana kişisel olarak bir kefalet belirlemesi lazım. Şu anki suçlamaları hesaba katmazlar.”

“Bu iyi bir şey gibi görünüyor.”

“Ama bunlar da çok ciddi suçlamalar,” dedi Marvin sonra. “Ve böyle yapmasının beklenmemesi, illa yapmayacağı anlamına da gelmez. Savcı, ordudaki bağlantılarını ve orada aldığı eğitimi göz önünde bulundurarak kaçma riskinin yüksek olduğunu söyleyecektir. Bu da kefaleti artırabilir.”

“Ne kadar?”

“Elli bin,” dedi Marvin. “Belki yüz.”

Tom’un ağzı, duydukları karşısında açık kalmıştı. “Benim o kadar param yok ki? Ödeyemezsem ne olur?”

“Mahkeme gününe kadar hücrende oturmak zorunda kalırsın?”

“Ne kadar yani?”

“Belki bir yıl, belki daha da uzun.”

30

Woonsocket Bölgesi'nde beş farklı adliye vardı ve Tom'un, duruşmaya çıkarılacağı günün sabahında üç memur onu küçük hücrelerinden alarak güvenli bir şekilde en yakın mahkeme salonuna, Millis kasabasına götürmeye gelmişlerdi. Çavuş Brendan Murphy de bu nakil işini denetlemek amacıyla yanlarında bulunuyor fakat bunu yaparken bir polis memurundan çok büyük bir iş yapan önemli birinin tavrını takınıyordu. Gerçi merkezden çıktığı anda bu rezil koçun etrafını saran, Boston'dan Maine'in güneyine kadar her yerden gelmiş olan medya ordusunun büyüklüğüne bakılırsa Tom da büyük bir lokmaydı. Pırıl pırıl, bulutsuz bir gün yaşanıyor olmasına rağmen parlak ışıklarıyla gelmiş olan medya mensupları Tom'u bu ışıklarla kör ediyor, bir yandan da soru yağmuruna tutuyorlardı.

Ama yüzünü, her anını kayıt altına alan fotoğrafçılar ve televizyon habercilerinden saklamamaya karar vermişti Tom. Çünkü kendisi ne zaman yüzünü kapüşonu ya da ceketıyla gizlemeye çalışan birini görse suçlu olduklarını düşünürdü.

Sonra, polis arabasına kadar yaptığı kısa yolculuk boyunca yeniden Kip Lange'ı ve Kelly ile Jill'i korumak için neredeyse on altı yıl önce yaptıklarını geçirdi aklından.

Kelly, Lange'a, uyuşturucuyu saklayanın Tom olduğunu söylemiş olabilir miydi?

Tom, o gece ormanda gördüğü adamın Kip Lange olduğundan emindi artık. Ama bu da cevabını bulamadığı iki hayati soruyla baş başa bırakıyordu onu. Lange ne istiyor ve ne biliyor?

Marvin'in, ara sıra onun için bazı araştırmalar yapan, eski polis dostları vardı ve Marvin, Tom'u Jill konusunda rahatlatmak için duruşmadan sonra 7/24 kızı izlemelerini istemişti. Tom'un, kefaletle dışarı çıkmasa, böyle bir korumanın bedelini karşılaması mümkün değildi. Marvin'in raporuna göre, kırk sekiz saattir kesintisiz olarak görev başında olan özel dedektifler, Cathleen Wells'in evinin etrafında dolaşan kimseyi görmemişlerdi. Ne gizlice evi gözetleyen birini ne de bir yabancıyı. Hiçbir şey. Oysa Lange'ın, harekete geçmesi için en uygun zaman, Tom'un içeride olduğu bu aralıktı. Çünkü kefaletle dışarı çıktığı anda, Lange'ın kızını yakalamak için sahip olduğu en iyi şansı da yok etmiş olacaktı.

Lange şansını neden denememiş olabilirdi ki?

Tom'un bu soruya verilecek tek bir cevabı vardı. Lange'ın esas amacının Jill'i kaçırmak olmayışı.

O, Tom'a şantaj yapmak istiyordu.

Tom, polis arabasıyla Millis Bölgesi Adliyesi'ne geldiğinde otopark, olağanüstü derecede doluydu. Pazartesi sabahı rutinine kıyasla hem de. Polisler dahi, kendi araçlarının yeri ayrılmış olmasa, açıkta kalabilirlerdi. Tom, Marvin'in arabasının modelini bilmiyordu ama onun da erkenden teşrif eden kalabalığın arasında olduğundan emindi.

Sonra Murphy ile birlikte bir başka polis, Tom'u kollarından tutarak araçtan çıkardılar ve kelepçelerini kontrol ettikten sonra güvenlikten geçirip içeri sokarak kilitli bir

odaya aldılar. Odadaki tek eşya, bir sandalyeydi ve iki polis, Tom'u omuzlarından itmek suretiyle oraya oturtmuşlardı.

“Şimdi ne var?” diye sordu sonra Tom. Murphy onu duymazdan gelince de tekrar etti. “Şimdi ne yapıyoruz dedim?”

Murphy bunun üzerine homurdanarak odanın diğer tarafındaki kapıyı göstermişti. “Adını söyledikleri zaman kapıdan geçip gösterilen yere oturacak ve sorgulanacaksın.”

“Basitmiş.”

“Öyledir.”

Sonra iki polis ve bir mahkum, olabildiğince sessiz bir şekilde zamanın geçmesini beklemeye koyuldular. Vücutlarından yayılan sıcaklık ve berbat havalandırma, odanın havasını ağır ve boğucu bir hale getirirken Tom da beklemenin etkisiyle biraz daha gerilip daha çok terlemeye başlamıştı. Artık alnında da damlacıklar belirliyordu.

Sonra o endişeyle geleceğini düşünmeye başladı. *Yargıç kefaletle çıkmama izin verir mi? Pressman'ın uyardığı kadar yüksek bir ceza mı alırım?*

Ve birdenbire kendini bir duygu seli içinde buldu. Hapse girerse her şeyini kaybederdi. Özgürlüğünü, itibarını ve elbette hepsinden önemlisi, kızını. Marvin, duruşma sırasında duygularını işe karıştırmamasını söylemişti ona. Soğukkanlı ve sakin bir tavır takınmasını. Ama hayatı söz konusu olan o değilken tavsiye vermek kolaydı elbette.

Sonra nabzını yavaşlatmak için yavaş yavaş nefes alıp vermeye çalıştı ama endişe ve öfke, durdurulması zor bir karışımı anlaşılan. Kasları kopacak derecede gerginleşiyor; donuk yüz ifadesi, yerini kızgın bir görüntüye bırakıyordu. Boynunun iki yanındaki damarlarsa öfkeyle atmaya başlamıştı.

“Oo, herif patlamak üzere,” dedi sonra memurlardan biri.

“Sakin ol, Koç Hawkins,” dedi Murphy de. “Yerinde ol-sam böyle bir ortamda olay çıkarmazdım.”

Ama Tom, muhtemelen pişman olacağı bir cevap vermeden önce hoparlörden bir cızırtı duyulmuştu.

“Esas no. CR-on üç-s-bin altı yüz elli yedi, *Davacı New Hampshire Eyaleti, Davalı Tom Hawkins.*”

Ve numarası okunduğu anda Murphy mahkeme salonunun kapısını açarak Tom’a içeri kadar eşlik etti.

Marvin, bu süreç boyunca nereye oturacağını ona anlatabilmek için elinden geleni yapmıştı ama gerçek ortam, avukatın tarif ettiğinden çok daha kötüydü. Tom, birden-bire kendini mahkeme salonuna bakan bir kutunun içinde bulmuştu. Kutunun bir duvarı tuğladan oluşurken diğer üçü baştan aşağı pleksiglastı. Ve Tom, bu plastik duvarlardan bakarak küçük salonu dolduran kalabalığı görebiliyor; birçoğunu da tanıdığını fark ediyordu.

Üzerinde bir zarftan başka bir şey bulunmayan uzun bir masanın arkasında Marvin Pressman vardı ve bu masanın bir ucu, Tom’un duvarının yanı başında duruyor; pleskiglasın üzerindeki deliklerle birlikte Tom’un avukatıyla konuşmasını kolaylaştırma amacı güdüyordu. Marvin’in özel dikim, jilet gibi takım elbisesini görünce Tom, günün ilk özgüven yüklemesini alır gibi olmuştu.

Beni kefaletle çıkarmaya hazır bir adam gibi giyinmiş.

Fakat savunma masasında bulunan belge sayısının azlığı, o güveni yeniden geri alıyordu.

Sonra Marvin, Tom’la konuşabilmek için sandalyesini hücreye yanaştırdı. “Hazır mısın? İyi görünüyorsun.”

Tom da kısık bir sesle yanıt verdi. “Bok gibi görünüyorum ve sen de bunun farkındasın. Günlerdir ne düş al-

dım ne traş oldum. Leş gibi kokuyorum ve burada da halka sergilenmek üzere getirilmiş bir ucube gibi hissediyorum kendimi.”

“Gerginsin tabii normal olarak. Ama sakinleşmeye çalış, bugün tek bir hedefimiz var, o da kefalet. Anlaşıldı mı?” Pressman, karşısındaki masada durmuş dosyaları ve delilleri düzenlemeye çalışan kadın savcıyı gösteriyordu.

“O daha iyi hazırlanmışa benziyor.”

“Öyle değil ama, inan bana. Bunların hepsi bir gösteri. Ama yine de bu kadın, toplumda epey aktif olan bir anne. Adı Gina Glantz ve bu yargıç da onu çok seviyor. elimizden geleni yapacağız ama bu sırada senin de odaklanman ve her şeyden önce sakin olman gerekiyor. Söz ver bana.”

“Tamam, söz.”

Bunun ardından Jill’i düşünmeye başladı Tom. Kızını daha iyi günler geçirirken hayal etmek işine yaramıştı. Sonuçta Tom’un Shilo’ya dönme sebebi Jill’di ve her şey, er ya da geç yoluna girecekti.

Sonra salonda toplanan kalabalığı izlemeye başladı Tom. Herkesi seçemiyordu elbette ama Rebecca’yla göz göze gelmeyi başarmıştı. Kadın ona selam verir gibi yapsa da o el sallamadı. Ardından, önlere yakın bir yerde oturan Vern’ü gördü. Yardımcısı ona başparmağını kaldırarak cesaret verince de mutlu oldu Tom. En azından hâlâ yanında olan birileri vardı demek.

Ellili yaşlarda, koyu renk saçları yerli yerinde, yuvarlak çerçeveli gözlük kullanan bir adam olan yargıç da o sırada yerine geçmiş ve tokmağı vurarak salona sessizliğin hakim olmasını sağlamıştı.

Ve böylece duruşma, suçlamaların okunmasıyla başladı. Bir düzine, suç teşkil eden cinsel taciz ve çocuklara ait, üç yüzden fazla açık saçık görüntüyü bulundurmak ve dağıtmak.

“Suçlamaları anlıyor musun?” diye sordu sonra yargıç Tom’a. Makamında bile “yargılama” kelimesi geçen bir insana göre Tom, bu adamın çoktan onun hükmünü verdiğini düşünüyordu.

“Evet de,” diye fısıldadı sonra Marvin.

“Evet.”

“Suçunu kabul ediyor musun peki?”

“Masum olduğunu söyle,” dedi Marvin yine.

“Masumum ben, efendim.”

Yargıç, önündeki kağıda bir şeyler yazarken Tom da boğazının kuruduğunu hissediyor, cevap verirken oldukça güçsüz çıkan sesini düşünüp duruyordu.

Sonra yargıç yeniden söze girdi. “Kefaletle itirazı olan var mı?”

“Evet, sayın yargıç.” Savcılıktan gelen Gina Glantz ayağa kalkmıştı.

“Devam edin.”

“Sayın yargıç, Bay Hawkins’e yöneltilen suçlamalar oldukça ciddi. Ben mahkemenize, Bay Hawkins’in son dönemde oraya taşınmış olsa da geçtiğimiz dokuz yılda bu kasabada oturmadığını hatırlatmak istiyorum.”

Marvin bunu duyar duymaz atılmıştı. “Sayın yargıç, bunun kefalet talebimizle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum.”

“Bence kesinlikle var. Orayla ciddi bir bağlantısının olmaması, kaçma riskinin yüksek olduğunu gösterir. Hele ki Bay Hawkins’in itham edildiği ölçüde ciddi suçlardan söz ediyorsak.”

“Sayın yargıç, müvekkilim namuslu bir insandır. Kendisi orduda, denizci SEAL’larda görev yapmış olup hiçbir sabıkası olmayan bir rehber öğretmen ve futbol koçu olarak da toplumla oldukça sağlam bağları bulunan biridir.”

“Eyaletin kefalet olmaksızın yargılama talep etmesinin sebebi de bu zaten. Bay Hawkins, çocuklar için açık bir tehdit oluşturabilecek bir pozisyona sahip. Kefalet olmaması, sayın yargıç, halkın güvenliğini sağlamanın en iyi yolu olacaktır. Özellikle de sanığın aleyhindeki deliller göz önünde bulundurulursa.”

Kefalet olmaksızın yargılama. Tom, bu sözcüklerin kafasında yankılanmasına ve diğer tüm endişelerini bir kenara atmasına izin vermişti. *Kefalet olmaksızın yargılama.*

“Henüz duruşmada değiliz, Gina,” diye karşı çıktı Marvin de. “Müvekkilim için de kefalet belirlenmesini sağlayabilecek emsal davalar var. Henüz davacı taraf olarak bize aleyhimizde olan delilleri sunmuş değilsiniz. Bu aşamada kefaletin yalnızca kaçma riskine bağlı olarak tespit edilmesi gerekir, olası suçlamalara göre değil. Müvekkilim Shilo’ya, artık vekaletini aldığı kızıyla ilgilenebilmek için döndü. Bence toplumla epey güçlü bağları var.”

Yargıç, sert gözlerle avukatlara bakıyordu.

“Savunmanın argümanından yola çıkarsak, sayın yargıç, Bay Hawkins’in orduda geçirdiği süre dolayısıyla dünyanın dört bir yanında edindiği bağlantılar da benim kaçma teorimi doğruluyor. Davalı, ortadan kaybolmak konusunda eğitim almış biri. Bunu yapacak yeteneği de kaynağı da mevcut.”

“Ben de davacıdan yana gibiydim,” dedi yargıç.

Marvin ayağa kalkmıştı. “Sayın yargıç, *Dunlap* davasında, sanık belediyeye ait bir bilgisayardan çocuk pornosu izlemekle suçlanmıştı ve o dosyaya yirmi beş bin dolarlık kefalet bedeli biçildi. Bence, *Dunlap* ve Bay Hawkins’e yöneltilen suçlamaların benzerliği göz önünde bulundurulursa bu bizim için de emsal teşkil edebilir.”

“Bay *Dunlap* kasıtlı cinsel tacizle suçlanmadı,” diye

karşı çıktı Gina. “Eğer Bay Pressman o davaya bağlı kalmak istiyorsa, kendileri için belirlenecek bedel de iki yüz bin dolar olmalıdır.”

Bunu duyunca kalabalıktan biri gürültülü bir alkış ko-parmıştı.

Yargıç da hemen tokmağını masaya vurdu. “Benim salonumda saygısızlık edemezsiniz!” Ve salon, birdenbire sessizliğe gömüldü.

“Sayın yargıç, müvekkilim bu mahkemeye olan bağlı-lığını göstermek için iade hakkından feragat etmeyi kabul edecektir.”

“Kefalet yüz bin dolar olarak belirlendi,” dedi yargıç ve tokmağını bir kere daha vurdu.

Tom, bunu duyunca panikle Marvin’e dönmüştü. “Bunu ödeyemem, Marvin, evi ipotek etsem bile ödeyemem, bili-yorsun. Bir şeyler yap.”

“Üzgünüm Tom, ama kefaleti yargıç belirliyor. En azın-dan artık bir kefalet hakkımız var. Seni destekleyen insan-larla konuşup bu parayı toplayacak vaktin olacak, sonra da mahkemeye çıkacağız.”

“Jill’i kaybederim, Marvin. Benim adımla temize çıkar-mak için özgür olmam lazım.”

“Avukat Pressman, müvekkiliniz bu parayı ödeyebile-cek durumda mı?”

“Hayır, sayın yargıç. Kefalet bedeli çok yüksek, efendim.”

“Öyleyse Bay Hawkins’i eyalet ıslahevine geri gönderip—”

“Sayın yargıç! Sayın yargıç! Lütfen...”

“Mahkemeye çıkmak isteyen biri mi var?”

Tom, konuşan kişinin kim olduğunu görmek için döner-ken salondaki diğer insanlar da aynı şeyi yapıp lacivert, gü-zel bir takım giymiş; yakasına zümrüt rengi bir broş takmış Adriana Boyd’un ayağa kalktığını görmüşlerdi.

“Ben Bay Hawkins’in kefaletini ödeyeceğim.”

Odada hemen fısıltılar başlayınca yargıç, tokmağını defalarca vurarak sessizliği sağlamak zorunda kalmıştı. “Aldığınız finansal riskin farkında mısınız?”

“Evet, sayın yargıç.”

“Pekala. Bay Hawkins, kefaletiniz yatınca mahkeme kalemine götürüleceksiniz. Geçerli neden oturumu da Ekim ayının on beşinde yapılacak.”

Tom bunun ardından, bu kez teşekkür etmek için Adriana’ya dönmüş fakat onu görememişti.

31

Angie Didomenico, talebini tekrarlamıştı. “Sana istifa etmeni söylüyorum, Tom, hem de hemen.”

Arkasına yaslanan Tom’un, bunu bekliyor olması, duyunca canının yandığı gerçeğini değiştirmiyordu. Angie’nin sıkışık odasında yalnızca ikisi vardı. Duruşmanın ardından kadın; Tom, (aralarını düzelttikleri her halinden belli olan) Craig Powers ve lise müdürü Lester Osborne ile acil bir toplantı ayarlamış ve Tom’la yalnız görüşmek istediği için, ona on beş dakika kadar erken gelmesini söylemişti. Serbest kalışının üzerinden yalnızca yirmi dört saat geçmiş olmasına rağmen Tom, yeniden kilit altına alınmış gibi hissediyordu.

Marvin ise telefonda bir saatlik bir görüşmeyle, onu bu toplantıya hazırlamaya çalışmış ve ona pek de iç açıcı olmayan ekonomik durumunu hatırlatmıştı. Tom’un, ev kredisini ödemeyi sürdürecektik kadar bir birikimi vardı ama şu anda iş değiştirmesi gerekirse, hakkındaki olumsuz görüşler yüzünden yeni bir iş bulması zorlaşacak ve öğretmenlikle koçluk gelirleri olmadan, o krediyi ödemesi epey tehlikeye girecekti.

Marvin onu, bunun pek mümkün olmadığı konusunda uyarsa da Tom, iki işini de yapmaya devam edebileceğini umuyordu. En azından mahkemeye kadar. Ama Angie,

biraz önce dile getirdiği talebiyle, tüm bu olasılığı ortadan kaldırmayı başarmıştı.

İstifa et.

“Ben suçlu değilim, Angie.” Tom, Angie’nin yüzündeki katı ve inatçı ifadeye bakarken, görmek istediği uzlaşmadan hiçbir iz bulamayacağını kabullenmiş gibiydi.

“Bunun bir önemi yok, Tom. İnsanların bu konudaki algısı üzerine verdiğin savaşı çoktan kaybettin. İstifa etmezsen çok büyük risklerle karşılaşabilirsin.”

“Şu an içinde bulunduğum durum daha ne kadar kötüleşebilir ki?”

“Eğer öğretmenliğe devam etmek istersen kesinlikle kötüleşebilir. İstifa, çalışan kanunlarıyla korunduğundan daha gizli kalabilir fakat kovulman, kayıtlara muhakkak geçecektir.”

“Beni kovuyor musun?”

“Henüz değil,” dedi Angie. Şimdi yüzünde, gizlemeye çalıştığı üzüntüyü görmek mümkündü. “Ama kovulman için, bu suçlamaların kesinleşmesi gerekmiyor. Delillere bakarak bu konuda kendi kararımızı verebiliriz, böyle bir hakkımız var.”

“Sendika bu durumdan hiç hoşlanmayacaktır, eminim.”

“Doğru. Muhtemelen öyle olacak,” dedi Angie. “Ortalığı karıştırıp bizi evrak işleriyle uğraştırmaya kalkabilirler ama eninde sonunda olacakları değiştiremeyeceklerdir. Bak Tom, seni kovmak istemiyorum.”

“Kovma o zaman.”

“O kadar kolay değil işte. Üzerimde çok fazla baskı var. Endişeli ebeveynlerden, seni çocuklarından uzak tutmamızı istediklerine dair onlarca telefon geliyor.”

“Bu yapılanın bir cadı avından farkı yok, sen de bunu gayet iyi biliyorsun,” dedi Tom. “Ben yanlış bir şey yapmadım. O şeylerin bilgisayarına nasıl girdiğine dair en ufak bir fikrim yok ama en azından, herhangi bir suçtan

hüküm giymedim. Buradaki tek suç, beni tutuklamaları. Polisin benim aleyhimde sahip olduğu kanıtların tümü düzmece ve bunu ikimiz de biliyoruz.”

Ama Angie, yüzünde hâlâ aynı katı ifadeyle Tom’a bakıyordu. Kadın onun masumiyetine, Tom’un düşündüğü kadar inanmamıştı anlaşılan.

“Doğru olanı yap ve bu işi bitir, Tom.”

“Hayır, sen doğru olanı yap. Ben öğretmeyi, çocuklara koçluk yapmayı seviyorum. Onlara yardım etmeyi seviyorum ve bu işi sessiz sedasız kabullenerek gitmeyeceğim. Kızım hâlâ burada okuyor ve ben, ne adımı temizlemeye ne de onun geçimini sağlamaya çalışmaktan vazgeçmeyeceğim.”

“Çalışmazsan ona nasıl bir gelecek yaratacaksın, Tom, önce bunu düşün.”

Angie, onun en büyük korkularından birini dile getirmiş olsa da Tom, bunu dert etmemiş gibi görünmek için elinden geleni yapmıştı. “On işte birden çalışırım gerekirse ama sendikanın kurallarını doğru anladıysam, onları tatmin edecek bir sebep ortaya koymadan beni kovamazsınız. O yüzden istifa etmezsem, beni ücretli izne ayırmanız gerekecek, doğru mu?”

Angie’nin kaşları çatılmıştı. “Evet, doğru.”

“Öyleyse, bu kadarı insanları yatıştırmaya yeteceği için ben de bu yolu seçip gideceğim.”

“Kovulacaksın,” dedi Angie öfkeden kıpkırmızı olan suratıyla. “Hata yapıyorsun, Tom.”

O sırada ofis kapısı açılmış ve Craig Powers ile Lester Osborne içeri girmişti. Tom ise ayağa kalkıp ikisine de tek kelime etmeden çıktı.

Jill, babasının yüzüne bakamıyordu. Yapılan suçlamaların detaylarını bilmesede de, en iyi arkadaşı Lindsey Wells'in, babasıyla bir ilişki yaşadığına dair şüpheler olduğunun da farkındaydı. Polisin, babasının bilgisayarında yasa dışı görüntüler bulduğunu; adamın çocuk pornosu bulundurmak ve yaymakla suçlandığını biliyor fakat detaylarını bilmiyordu.

Reşit olmayan kişileri içeren suçlardaki gizlilik ilkesi ve Angie'nin, öğrencilerin huzuru konusundaki endişeleri nedeniyle, Tom'un davasıyla ilgisi olan kimsenin, bu konuda dışarı bir şey sızdırmaması kararı alınmıştı. Kimse, fotoğraflardaki kişilerin yaşını, kimliğini ya da fotoğrafların nasıl olduğunu bilmiyordu. Jill de babasının, sınıf arkadaşlarına ve en yakın arkadaşına ait açık saçık, şehvet uyandırıcı fotoğraflar bulundurduğundan habersizdi. Ya da internet üzerinden, yeni kurbanlar bulmasını sağlayan ve dağırtımını kolaylaştıran bir şebeke yürütmekle suçlandığından.

Kızcağızın zaten sarsıntıda olan dünyası, artık onarılmaz şekilde hasar görmüşe benziyordu. Önce annesi, şimdi de bunlar. Tom, artık onun dayanma gücünü daha fazla sınamak istemiyordu.

“Bu hiç adil değil, ufaklık.” Sürekli olarak tekrarladığı şey buydu. “Sana yapılan büyük bir haksızlık.”

İkisi de mutfaktaki masada oturmuş fakat uzunca bir süre hiç konuşmamışlardı. Normalde hafta içiyse, Jill okul çantasını akşamdan hazırlardı ama bugün, asker yeşili spor çantasını yanına almış, içine de kıyafetlerini doldurmuştu.

“Benden umudunu kesme, Jill,” dedi Tom. “Sana verdiğim yazıları okudun mu?”

“Okudum.”

“Ee?”

“Ne söylememi istiyorsun?”

“Bana biraz zaman vereceğini söylemeni istiyorum,” dedi Tom. “Adımı temize çıkarmam için bana bir şans vereceğini.”

Jill, mutfak penceresinden dışarı; yemyeşil, capcanlı ve huzurlu görünen arka bahçelerine bakıyordu.

Tom, Marvin’in yardımıyla, insanların itibarını zedelemek için bilgisayarlarına sahte delillerin konulduğu onlarca dava örneği bulmuştu. Çocuk yaşta kişilerle cinsel ilişkiye girmekle suçlanan adamlara dair. Hatta sansasyon yaratan *Aramızdaki Sapık* programının bile böylesi bir tuzak kurmaktan suçlu bulunduğu olmuştu. Fazla azimli bir yapımcı, adamın birini yirmi bir yaşında bir kıızıyla buluşmaya teşvik etmiş; adam görüşmeye gelince de konuşma metinlerini değiştirip yaşı on üçe indirmişti. Zavallı adam, doğal olarak tutuklanmış fakat sonrasında beraat etmişti. Yaptıkları ortaya çıkan yapımcı işinden olurken, hiç de şaşırtıcı olmayan bir kararla, adam da işinden kovulmuştu.

Marvin’in, onlar haricinde temiz olan bilgisayarlara gönderilen pornografik görüntülere dair bulduğu tek örnek bunlar da değildi üstelik. Genelde insanları, başkalarının bilgisayarlarına sahte delil yerleştirmeye iten sebep inti-

kam oluyordu. Kızgın bir çalışanın ya da aşırı kıskanç bir sevgilinin intikamı. Hatta bu olay artık o kadar sıklaşmıştı ki avukatlar arasında bu davalara bakmak gibi küçük bir uzmanlık alanı bile oluşmuştu. Marvin kendini bu gruba dahil görmüyordu ama Tom, avukatına olan güveninden buna rağmen vazgeçmedi.

Marvin'in benzer davalardan bulduğu yüz sayfadan fazla dokümanı basan Tom da, hepsini dosyalayıp Jill'e vermişti.

"Oku bunları. Sadece birinin bana tuzak kurmasının mümkün olduğunu bilmeni istiyorum."

Ve şimdi de bu yüzden, kızının onları okumuş olmasına seviniyordu. En azından şimdi, mutfak masasında beraberce oturabiliyorlardı. Oysa salıverildiği ilk gün, bunun hayali bile mümkün değildi.

"Sana inanmamı istediğini biliyorum," dedi Jill sonra. "Ama bu arada ne yapmam gerekiyor? Burada kalmak mı? Bunu yapabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Hayır tatlım, senden böyle bir şey istemiyorum. Bunun senin için çok zor olduğunun farkındayım."

Tom'un Kip Lange konusundaki endişeleri, yok denecek kadar azalmıştı artık. Adamı gören kimse olmamış, ormana kurdukları alarm sistemi bir kez olsun çalışmamış ve herhangi bir tehdit mesajı gelmemişti. Lange'ın yaptığı hiçbir şey yoktu yani. Ama Tom içten içe, tüm bunların arkasında onun olmasını diliyordu. Çünkü bu durumda, en azından bunu yapan kişinin ne gibi bir sebebi olduğunu biliyor olacaktı.

"Bunu yaptın mı? Söyledikleri şeyleri yaptın mı?"

"Tabii ki hayır, hayatım, ama tüm bunları kimin yaptığını da mutlaka bulacağım."

"Senin hakkında neye inanmam gerektiğini bilemiyorum artık. Bu yüzden Lindsey'yle konuşup gerçeği kendim

öğreneceğim.” Jill’in olaya bakışı değişmiş gibi duruyordu. Sanki o kadar mesafeli değildi. Sonra Tom, yeni bir öfke dalgasının ve kararlılığın geldiğini hissetti.

“Her şey ortaya çıkacak, söz veriyorum.”

“Anlaştık şimdi değil mi?” dedi sonra Jill. “Ne yaptığımı biliyorsun.”

“Kalinowskiler’de kalacaksın.”

“Flo ile Irena benim için misafir odasını hazırladılar.”

Sosyal hizmetler görevlisi araya girmemiş olsa Jill koruyucu bir aileye verilebilirdi ama kadın, onun yasal olarak Kalinowski ailesinin yanında kalabilmesi için bir dilekçe yazmıştı.

“Numaran bende var ama kurallar hâlâ aynı. Tek başına hiçbir yere gitmiyorsun. Ayrıca her gittiğin yerden konum bildirimi de yapacaksın. Her gün en az bir kere konuşacağız. Meşgul olsan bile, kısa bir görüşmeyle de olsa bana iyi olduğunu haber vereceksin.”

“Tamam.”

“Lazım olan her şeyi aldın mı?”

“Unuttuysam da gelir alırım.”

“Ne zaman istersen gelebilirsin, burası senin evin.”

“Şimdilik bunu yapmam gerekiyor, tamam mı?” Jill masadan kalkıp mutfaktan çıkmış, sonra elinde Teddy ile geri gelmişti.

Eski püskü ayıcığı kızının kolunun altında gören Tom’un ise yüzü ışıldadı. “Onu hâlâ sakladığını bilmiyordum.”

Teddy’nin bir gözü yoktu. Kürkünün tüyleri ise yer yer dökülmüş, yer yer de yıpranmıştı. Tom, oyuncakçıda kızının gözlerini ayıramadığı bu ayıcığı aldığı anda Jill dört yaşındaydı ve her gece uyku öncesinde onu yanında isteyecek kadar alışması, yalnızca bir gecesini almıştı.

“Her neyse,” dedi sonra Jill. Bir yandan da ayıcığı çan-

tasına tıkiyordu. Tıka basa dolu olan çantanın fermuarı kapanmayınca oyuncağın bir kolu dışarıda kalmış; sanki yardım ister gibi bir görüntü çıkmıştı ortaya. O sırada kapının önüne yanaşan bir arabadan gelen üç kısa korna sesi duyuldu.

“Geldiler,” dedi Jill. Sonra sırt çantasını sırtına, spor çantasını da omzuna asarak hazırlandı.

“Her gece. Kısa bir görüşme. Tamam mı?”

Ama Jill yüzüne bile bakmamış, sarılmaya ya da öpmeye gelmemişti. “Tamam,” dedi zoraki bir şekilde.

Ardından kapıya çıkan Tom da, Jill binerken Subaru’sundan inen Vern’e el salladı. Arabada onun kızlarıyla konuşan kızınınsa şimdiden daha mutlu göründüğünü fark edebiliyordu.

Sonra Vern hızla Tom’un yanına geldi ve tokalaştılar.

“Merhaba Tom, nasılsın?”

“Nasıl olabilirse işte.”

Vern anlayışla başını sallamıştı. “Ben sadece arkada olduğumu bilmeni isterim,” dedi sonra. “Bunu atlatacaksın.”

“Teşekkür ederim, Vern. Bunun benim için anlamı gerçekten çok büyük. Kızıma iyi bakacağına söz ver.”

“Tabii ki iyi bakacağım. Sylvia bir haftalık bir gurme menü bile hazırladı. Merak etme, Jill gayet iyi olacak. Kısa bir süre sonra da eve dönecektir zaten. Tüm bunlar bir tuzak, bunu biliyorum ben.”

“Bana güvendiğın için teşekkür ederim, Vern, gerçekten.”

Sonra yeniden tokalaştılar ve Vern arabaya döndü. Onlar uzaklaşırken arkalarından bakan Tom ise Jill’e el sallamış fakat kızı karşılık vermemişti.

O da iç geçirerek eve girip üst kata çıktı. Sağ tarafına bakınca salondaki storlu çalışma masasının üzerinde bırak-

tığı yazı tahtası çarpmıştı gözüne. Sonra Tom, tahtanın üzerindeki çizimde bir değişiklik olduğunu fark etti. Güven sorunlarının etrafını çevreleyen karenin bir köşesini silmemiş miydi o? *Sildim tabii ki*, diye düşündü sonra kendi kendine. Bu sorunu aşmaya başladıklarını hissettiğinde, o gelişimi göstermek için silmişti bunu ama şimdi kare, onun bıraktığı gibi değil yine ilk çizdiği anda olduğu gibi tam görünüyordu. Tom fark etmese de kare tamamlanmıştı.

Jill, köşeyi yeniden birleştirmişti.

Jill'in Lindsey'ye mesaj atması çok kolay olmamış hatta bir ara bunu hiç yapmamayı bile düşünmüştü. Bir araya gelseler ona ne söyleyeceğini, ne hissedeceğini ya da nasıl tepki göstereceğini bilemiyordu. Ama içini kemiren bu belirsizlik yüzünden başka bir şey düşünmesi de imkansızdı.

Yedi yaşındayken babası ona birinin yalan söylediğini anlama yollarını öğretmişti; cüzdanından beş dolar eksildiğini fark etmesinin ardından. Tom, Jill'e ona yalan söylememesi gerektiğini çünkü bunu hemen fark edebileceğini anlatmıştı. Burun deliklerinin büyüdüğünü, gözlerini kaçırdığını ve ellerini ovuşturduğunu göstererek. Jill paçayı sıyıramayacağını fark edince beş doları geri vermiş; babası da doğruyu söylediği için, ona parayı almasına neden olan bilekliği hediye etmişti.

Babasının kullandığı bu tekniğin Lindsey üzerinde de işe yarayacağını biliyordu çünkü çok defa, onu annesine yalan söylerken görmüştü. Lindsey ne zaman yalan söylese, cümlesi bittiği anda saçlarını geriye atardı ama Jill, bunu her yalan söylediğinde yapıp yapmadığından da emin olamıyordu. Bu yüzden, yüz yüze görüşürlerse gerçeği anlayabileceğine kanaat getirerek bu yolu seçmişti.

Sonra telefonundaki mesajlara göz atmaya başladı ama

okuduğu her şey, kendisini daha iyi değil daha kötü hissetmesine neden oluyordu. Her biri, bir daha asla düzelemeyecek bir arkadaşlığın göstergesi olabilirdi çünkü.

Nihayet, dakikalar süren bir iç çatışmanın ardından, bunu yapması gerektiğine karar verdi Jill ve Lindsey'ye oldukça basit bir mesaj attı: *Konuşmamız gerek!* Lindsey de saniyesinde cevap vermişti. *Neredesin???* Bunların ardından çabucak gelen birkaç mesajdan sonra da yirmi dakika sonra Kalinowskiler'in evinin önünde buluşmaya karar verdiler.

Lindsey geldiğinde Jill kapının önündeydi. Ehliyeti hâlâ stajyer statüsünde olduğundan annesi de onunla birlikte gelmiş fakat Lindsey arabadan inerken o kımıldamamıştı.

Sonra Wells, arkadaşına doğru birkaç adım attı. Bir süre sessizce bakiştikten sonra Jill, ellerini kapüşonlu üstünün ceplerine sokmuştu.

“Merhaba,” dedi Lindsey.

“Merhaba.”

“Ee.”

“Ee,” dedi Jill de onu tekrar ederek.

“Bu berbat bir şey.” Lindsey, gergin bir tavırla gülüyordu.

“Bence de.”

“Ben böyle bir şey yapmadım,” dedi sonra. “Asla da yapmam.”

Jill, arkadaşını dikkatle izliyor ve o hareketi yapmasını bekliyordu ama Lindsey kollarını kımıldatmamıştı bile. Oysa Jill yine de emin olamıyordu. Lindsey'nin herhangi bir öğretmenle değil *babasıyla* birlikte olmasından söz ediyorlardı çünkü ve bunun düşüncesi bile, Jill'in midesini bulandırmak için yeterliydi.

“Pekala,” dedi sonra yumuşacık bir sesle ama artık Lindsey'nin gözlerine bakamıyordu. Tüm bu olanlar son derece yanlış hatta yanlıştan da öte üzücü gelmeye başla-

mıştı. Midesinde hissettiği boşluksa annesini kaybettiği ilk günlerde yaşadığıyla kıyaslanamayacak olsa bile, o acıyı yeniden hissettirecek kadar güçlüydü.

“Seni ikna etmek için ne yapabilirim?” diye sordu sonra Lindsey, kendisini anlaması için yalvarır bir tonda.

Jill, bu soru üzerine arkadaşına dönmüş; görüşünü bulanıklaştıran yaşları eliyle sildikten sonra ise yanıtlamıştı. “Yüz yüze gelirse anlayabileceğimi düşünmüştüm,” dedi. “Sen yapmadım dersin, ben de inanırım sanmıştım.”

“İnanıyor musun peki? Bana inanıyor musun?” Lindsey’nin sesi de Jill’inki gibi titriyordu.

“Evet!” demek istedi Jill. “Evet, inanıyorum!” Ama bunları yalnızca düşünmekle yetinmiş; dile getirmek yerine inanmayı umarak arkadaşını izlemeyi seçmişti.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu sonra Lindsey bir daha.

Ama bu defa, Lindsey’nin sağ eli, uzun saçlarını hafifçe kulağının arkasına atmıştı.

Bunu fark ettiği anda gözleri kocaman açılan Jill ise başını çevirdi.

“Üzgünüm Lin,” dedi sonra gözlerini yerden kaldırmadan. “Ama artık neye inanacağımı bilemiyorum.”

“Ne demek istiyorsun?”

Jill, bunu duyunca başını kaldırıp yeniden ona dönmüştü. “Bence bir süre konuşmamalıyız.”

“Neden?” Lindsey, gözyaşlarına teslim olmamak için zor duruyor gibi görünüyordu.

Jill ise hâlâ arkadaşının, saçlarını arkaya atışını düşünmekle meşguldü. Bu beklediği işaret miydi yoksa? Lindsey ona yalan mı söylemişti?

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedi sonra. “Ne hissedeceğimi de. Ve bu değişene dek arkadaş olabileceğimizi zannetmiyorum.”

Tom, gözlerini 32 numaralı odadan ayırmadan arabasında oturuyordu. Bir saatten biraz daha uzun bir süredir Motel 6'nın otoparkındaydı ama gerekirse tüm gece beklemeye de hazırdı. Tom, aradığı adamın Framingham, Massachusetts'teki otobanın biraz uzağında olan bu motelde kaldığını bulmakta hiç zorlanmamıştı. Bunu da ordudan ayrılmasına rağmen bağıını koparmadığı arkadaşlarına borçluydu.

Yanında silah taşımaması gerektiğini iyi bildiğinden; kefaletle tahliye koşullarını ihlal etmeyen bir çakıyı avucuna saklamış ve öyle beklemeye başlamıştı. Eğitimsiz bir hasım için bu silah, yeter de artardı bile.

Saat yedi olunca da adamın arabasının otoparka girdiğini gördü. Bu motelde başka hiç kimsenin son model, siyah bir Infiniti M. kullanmasının mümkün olmadığını tahmin edebildiğinden, bunun aradığı adam olduğuna emin olması da zor olmamıştı. Taurus'unun önünden, otel odaları önündeki asfalt zemine odaklanarak geçen adam hızlı adımlarla yürüyordu.

Tom kapısını açarken ona bakmamıştı bile.

Sonra kartını, kapıda kilit görevi gören mekanizmadan geçirdi. Zamanlaması harika olan Tom da, ılık yeşile dön-

düğü sırada adamın arkasında bitmeyi başarmıştı. Hedefi kapı kolunu çevirince kapı hafifçe aralandı.

Tom'un sertçe ittiği adam, inleyerek odaya dalmış ve yere düşmüştü. Ardından o da içeri girip kapıyı kilitledi ve zinciri takarak ışığı açtı.

Oldukça cılız, gözlerinin etrafı koyu renk halkalarla çevrilmiş, sakalı bir hayli uzamış olan adam, çift kişilik yatağın yanına sinmişti ve gözlerini, açılan ışığa alıştırmaya çalışarak kırıştırıyordu.

Tom, çocuk pornocusu da olsa yetişkin bir adamın bu kadar korktuğunu görünce üzülmüştü.

"Kim... Kimsin sen? Ne işin var burada? Ne istiyorsun?"

"James Mann sen misin?"

"Evet..."

"Kaçmaya çalışırsan canını yakarım. Ses çıkarırsan daha da çok yakarım, anlaşıldı mı?"

James Mann yalnızca başını sallamakla yetinmişti.

"Otur," dedi sonra Tom yatağı göstererek.

"Ne istiyorsun?"

"FBI'in neden sana çıplak kız fotoğrafları sattığımı düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Ne?"

"New Hampshire'da çocuk pornosu yaymaktan tutuklandım," dedi Tom. "Adım Tom Hawkins. Araştırabilirsin istersen. FBI beni görmeye geldi."

"Kim? FBI'dan kim geldi?"

"Özel Ajan Loraine Miles. Bana seni sordu. Sen beni tanıyor musun?"

"Hayır."

"Onu tanıyor musun?"

"Evet, beni tutuklayanlardan biri oydu."

"Pekala, tamam. Bu güzel. Gelişme kaydetmeye baş-

lıyoruz sanırım,” dedi Tom. “Daha önce beni hiç gördün mü?”

“Hayır, hayır, hiç... Bak, beni de oyuna getirmeye çalışıyorlar. Bana da tuzak kuruldu. Çocuk pornocusu falan değilim, aile babasıyım ben.”

Tom bunun üzerine etrafa bakınmıştı. “Buraya da bir kadın eli değse fena olmazmış.”

“Karımı kaybettim,” diye karşılık verdi adam. “Tutuklandığımdan beri çocuklarımı da görmedim. İşimden atıldım, hayatım mahvoldu. Ne ailem ne de arkadaşlarım benimle görüşmek istiyor. Bu yüzden buraya düştüm. Yemin ederim söylediklerimin hepsi doğru.”

“Anlat o zaman. Neler oldu? Her şeyi bilmek istiyorum.”

“Midfield, Massachusetts’te yaşıyorum,” dedi Mann. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Yani yaşıyordum, tutuklanmadan önce.”

“Devam et.”

“Birkaç hafta önce oldukça yorgun bir halde eve geldim. Çok güzel haberlerim vardı, nihayet ailemle terfimi paylaşacaktım. Yani... Eskiden PrimaMed’de çalışıyordum da.”

“İlaç şirketinde mi?” Tom bunları zaten biliyordu. Kaynakları hiçbir şeyi atlamamıştı.

“Evet, o. Paul Rutledge, PrimaMed’in müdürü emekli olacaktı ve ben de CEO tarafından—”

Adamın cümlesini Tom tamamlamıştı. “Yeni müdür ve operasyon direktörü olarak seçilmişsin.”

“Biliyor musun?”

“Seninle ilgili pek çok şey biliyorum.”

“Mesela?”

“Mesela PrimaMed’den başka bir yerde çalışmamışsın.

Kariyerine satış departmanında başlamış, yirmi yıl önce de ilk büyük terfini alarak müşteri temsilcisi olmuşsun,” dedi Tom. “Yalnızca iki yıl üstün başarı göstermen, oldukça kârlı bir bölümün başına getirilmene yetmiş ve başkan yardımcılığı koltuğunda, tüm seleflerinden daha uzun süre kalmışsın. Kurumsal bir yıldızmışsın resmen, hayatın gayet güzelmış. Ta ki PrimaMed’in son derece sağlam olan hisse senetleri değer kaybetmeye başlayana dek. Wall Street’te arka arkaya yanlış tahminlerle geçen üç çeyrek gibi bir kötü şansın ardından geçen yılki kadar yüksek prim alamamışsındır herhalde.”

“Nasıl... Sen nereden..?”

“Terfine ne oldu peki?” diye sordu sonra Tom. “Belli ki her şeyi bilmiyorum.”

“Dört ay önce CEO ile gizli bir toplantıya çağrıldım ve FDA’in, şeker hastaları için yaptığımız yeni ilacı onaylamak üzere olduğunu öğrendim. Proje planlama ekibi, bunun milyonlarca dolarlık bir ek gelir yaratacağını öngörüyordu.”

“İlginç. Ee?”

“Halkla ilişkiler departmanıyla, FDA onayı ile benim başkanlık ve operasyon direktörlüğü koltuklarına terfi edişimi aynı günde ilan edeceğimiz yönünde bir plan yaptık. Böylece borsada, Paul’ün şirketin durumu yüzünden ayrıldığı gibi bir izlenim oluşmayacaktı.”

“Güzel bir plan gibi görünüyor. Ne oldu peki?”

“Basın açıklamasından önceki gece mali işler direktörümüz Sue Rossnick’ten bir telefon aldım. Fena halde paniklemişti. İnternette kötü bir şeyler olduğuna dair haberler dolaşıyormuş. Birileri, gizlilik sözleşmemiz hakkında bilgi sızdırmış. Hisseler de borsa kapanmış olmasına rağmen işlem görmeye devam ediyordu.”

“Bu bir sorun mu?”

“Pek sayılmaz,” dedi Mann. “Açıklamaya çok az kalmıştı zaten ama çevrimiçi yazışmalardaki bir çocuğun epey başarılı bir forumu vardı. Kapanış sonrası işlem yapan pek çok kişi de onu takip ediyordu. O, FBI’da güvenilir bir kaynağının olduğunu, onun da benim çocuk pornosu yayımından tutuklanacağını söylediğini yazmış.”

“Gerçekten mi?”

“Gerçekten.”

“Sonra da tutuklandın herhalde.”

“Doğru tahmin.”

“Bilgisayarlarında ne buldular peki?”

“Bir sürü çocuk pornosu.”

“Benim sana sattığımı iddia ettikleri şeyler de dahil mi?”

“Bilemiyorum.”

“Bu gizlilik sözleşmesini kimler biliyordu?” diye sordu sonra Tom.

“Şirketten birkaç kişi. CEO, yani Paul tabii ki. FDA’dan bazı adamlar. Klinik deney satışçılarımızdan bazıları. Yani projenin sonuna gelmiştik çünkü, dediğim gibi basın açıklamaları falan hazırda. Haber de ufak ufak yayılmaya başlamıştı zaten.”

“Peki neden biri senin çocuk pornocusu gibi göstermek istesin ki?”

“Bilemiyorum,” dedi Mann biraz daha doğrulurken. Belki de Tom’a, hâlâ az da olsa bir saygınlığı kaldığını göstermeye çalışıyordu. “Bak, bana inanman lazım. Ben de senin gibiyim, hiçbir suçum yok. Tuzak kurdular bana, tıpkı senin gibi.”

Yalan söylemiyor, diye düşündü Tom.

“Adını temize çıkarmak için neleri göze alabilirsin?”

“Ne gerekirse.”

Tom, bu cevap üzerine başını sallamıştı. “Pekala, o zaman şöyle yapacağız. Belli ki sen bu tedarikçinin müşterisisin. Esas kaynağı bulana kadar geri gitmen gerekecek bu yüzden.”

“Ama söyledim, ben çocuk pornosu falan indirmedim. Ben de tıpkı senin gibi masumum.”

“Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum,” dedi Tom da. “Benim gördüğüm kadarıyla sen tedarikçileri nasıl bulacağını biliyorsun. Bilmiyorsan da benim yapmam gerekmesin diye öğreneceksin.”

“Tüm riski benim almam hiç adil değil ama.”

“Hayat da adil değil James ama ben sana bir şans veriyorum. Ben kızların isimlerini vereceğim, sen tedarikçiyi bulacaksın. Başarabilirsen ikimiz de kazanırız ki bence bu gayet adil bir anlaşma.”

“Ya reddedersem?”

“Büyük olasılıkla sen bu suçtan hüküm giyersin, ben de kendimi temize çıkarırım.”

Mann düşünmüş, sonra da başını sallayarak onaylamıştı.

Tom, Plenty Market'in otoparkına girerken tuhaf bir şey fark etti. Etraf bomboştu. Marketin ışıklarının da kapalı olduğunu gören Tom saatine baktı. Dokuzu çeyrek geçiyordu ve kapıdaki tabelaya göre, market kapanalı bir saatten fazla olmuştu.

Tom, Boyd'un nerede olduğunu merak etti.

Tam o sırada da bir ısıklık duyuldu. Süpermarketin arka kapısı açılmış; içeriden gelen sarı ışık da dar bir asfalt yolu aydınlatmıştı. Tom, eşikte gördüğü silüetin Roland olduğunu fark etti sonra. Arkadaşı kapıyı açık tutmuş, ona içeri girmesini işaret ediyordu.

Sonra yükleme alanında bir otopark daha olduğunu gördü. Dört araçlık alanın yarısı doluydu ve Tom, bunlardan biri olan Mercedes'in, Roland'a ait olduğunu biliyordu. Loş depoya girdiğinde ise arkadaşının üzerinde oldukça düzgün ütülenmiş, siyah bir takım elbise olduğunu fark etmişti. Ahşap rafların üzerine yerleştirilmiş bir dizi oluklu karton kutuyla doldurulan devasa depoda, Tom'un sağ tarafında kalan cam panelli küçük bir ofis; ofisin içinde de iriyarı bir adam vardı.

Diğer araba da onundu demek.

Tom, bir an için bunun Lange'a ait olabileceğini düşünmüştü oysa.

"Kapanıştan sonra alışverişe mi geldin?" diye sordu.

Ama Roland cevap vermemiş, bunun yerine memnun olmadığını açıkça belli eden gözleriyle konuşmayı seçmişti. Ardından kapıyı kapattı. Tom, kilidi çevirdiğini duyabiliyordu.

Sonra Roland onun yanından geçerek deponun arkasına doğru yürüdü. Onu izleyen Tom da belli etmeden etrafı kolaçan ederek ofisteki adamın kımıldamadığını görmüştü.

Roland durup ona döndüğünde kolları da öylece boşta sallanıyordu.

"Lange nerede?" diye sordu Tom. "Burada mı?"

"Lange'ı bulmadım, yalan söyledim."

"Niye ki?"

"Çünkü seni buraya getirmem gerekiyordu ve onu bulduğumu söylersem geleceğini biliyordum. İşimi de şansa bırakmak istemedim."

"Burada ne işimiz var, Roland? Bana yalan söylenmesinden hiç hoşlanmam."

"Konuşmamız gerek."

"Neyle ilgili?"

"Adriana. Neden senin kefaletini ödedi?"

"Biliyorum. Halime üzüldü sanırım. Telefonlarımı da açmıyor zaten. Neden arayıp kendisine sormuyoruz?"

"Seni aramamasını ben söyledim," dedi Roland bunun üzerine. "O hikayeyi kendi tarafından anlattı zaten."

"Ee?"

"Haline üzüldüğünü söyledi."

"E tamam işte."

"Ama ben inanmıyorum."

"Ah."

"Bu benim için oldukça zor. Seni arkadaşım olarak gö-

rüyorum ben, en iyilerinden biri olarak hem de. Bu yüzden de lafı dolandırmadan soracağım. Karımla yatıyor musun?”

Tom, bu sorunun ardından arkasına bakmış ve diğer adamın hâlâ güvenli bir şekilde o ofise tıklmış olduğunu görmüştü. Olayın nereye varacağını bilmesede hoşuna gidecek bir yer olmadığını da kestirebiliyordu. Roland’ın yüzündeki ifade ise duvarlardan farksızdı.

“Roland bu saçmalık. Karınla yattığımı düşünüyorsan korkunç derecede yanılıyorsun. İş daha fazla büyümeden kapatalım şu konuyu.”

Ama Roland son derece sakindi. Kulüpte aynı suçlamayı Bob’a yöneltirken olduğundan bile daha sakin.

“Bir kez daha soracağım,” dedi sonra. “Karımla yatıyor musun?”

“Hayır, yatmıyorum.”

Tom’un kolları boştaki dururken Roland’ın kolları göğsünde bağlanmıştı ve ikisi de tek kelime etmediği için Tom’un duyduğu tek ses, sağ tarafındaki soğutma odasından gelen vızıldanmaktan ibaretti.

“Sana inandığımı sanmıyorum,” dedi Roland. “Ama beni ikna etmen için sana son bir şans vereceğim. Neden karım senin üzerine yüz bin dolarlık bir kumar oynadı?”

“Roland, emin ol bunu ben de en az senin kadar merak ediyorum.”

Bunun ardından Roland’ın yüzü değişmişti. “Karımla birlikte oluyor musun?” diye bağırdı.

“Öyle olsa, kefaletimi ödemesi ilişkimizi saklamak açısından saçma bir yol olmaz mıydı sence de?”

Roland bunu duyunca kollarını serbest bırakmış ve derin bir nefes almıştı. Ardından da uzun bir süre Tom’u inceledi. “Orduda sana belli etmeden yalan söyleme eğitimi vermediler mi?”

“Birçok konuda eğitim verdiler.”

“Eminim.”

“Bence artık ikimizin de sakinleşmesi gerek,” dedi sonra Tom. “Sen, ben, Adriana. Üçümüz oturup konuşalım yarın, kafamızı toplamış oluruz.”

Ve depodan ayrılmak üzere arkasını döndü ama Roland onu kolundan yakalamıştı.

Bunun üzerine o da dönüp Roland’ın gözlerine baktı. “Benimle kavga etmek istemezsin.” Sesi oldukça sakindi. “Olasılıklar hiç senden yana değil. Karının benim üzerime oynadığından daha büyük bir kumar bu.”

“Sana söylemiştim, ben kavga etmem.”

“İyi geceler Roland, sonra konuşuruz.” Tom, arka kapıya doğru iki adım atmıştı.

Sonra arkasından güçlü bir ıslık öttürüldüğünü duydu.

Ah, o ıslığı kendi öttürüyor olmayı ne çok isterdi.

Sesi duyunca ofisteki o iri yarı; kocaman bir gıdısı ve koyu renk, yağlı saçları olan adam yanlarına gelmiş ve Tom’un önünü kesmişti. Kısa kollu, sarı gömleğinin üzerine kötü bir şekilde bağladığı kırmızı, örme kravat, koca göbeğinin üzerine doğru sarkıyordu. Gömleğine iliştilen yaka kartındansa, Plenty Market’in genel müdürü Gil Sullivan olduğunu öğrenebiliyordunuz.

Bunları gören Tom da merakla adamı incelemeye koyulmuştu. “Sanırım arkadaş bana kaburgada indirim olduğunu söylemek için gelmedi buraya,” dedi Roland’a dönerek.

Sullivan ise kollarını devasa gövdesinin üzerinde birleştirmiş sırtıyordu.

“Mahkemeye kadar olan zamanını kilit altında mı geçirmek istiyorsun?” diye sordu sonra Roland.

“Bu senin isteğine bağlı değil, Roland. Adriana sayesinde – ki yine söyleyeyim, yatmıyoruz – mahkemeye dek serbest bir adamım ben.”

“Şartlara uymazsan değilsin.”

“Ama uyacağım.”

“Sana şöyle bir teklifim var, Tom. Adriana ile aranızda bir ilişki olduğunu kabul et ya da geceyi soğutma odasında geçir.” Roland, bir VW Beetle’ı park edebileceğiniz kadar büyük ve her yanı çelik kaplı olan odayı gösteriyordu.

“Ne?” Tom, söylenenleri doğru anladığından emin olmayarak gözlerini kısmıştı.

“Şimdi, burada itiraf et ya da geceyi orada geçir.”

“Bu söylediğine cevap vermeye bile tenezzül etmeyeceğim.”

“İtiraf et.”

“Edersem yalan söylemiş olurum ki karına bu haksızlığı yapamam.”

“Kefaletini ödemiş olmasının başka açıklaması olmaz!”

“Adriana beni seviyor. Stephen’in başına gelenler ve benim Jill’le yaşadığım sorunlar, birbirimizi daha iyi anlamamızı sağladı.”

“Saçmalık! Sana nasıl baktığını görebiliyorum, sana dokunmadan duramıyor.”

“Doğruyu söylüyorum.”

“Bana yalan söylemekte ısrar edersen, geceyi derin dondurucuda geçireceksin.”

“Beni buna zorlayamazsın.”

“Evet, zorlayabilirim.” Roland, Sullivan’a dönüp başını sallamıştı.

Bunun üzerine Sullivan da Tom’un yanından geçip kolunu geri çekti ve şaşırtıcı bir hızla savurdu. Genel müdür, Roland’ın yüzüne epey ses çıkaracak kadar şiddetli vurmuştu.

Darbenin etkisiyle sendeleyeyen Roland ise geri geri giderek arkasında diz hizasındaki bir rafa dizilmiş kutuların

üzerine düştü. Ayağa kalktığında Tom, adamın sağ yanağında giderek kızarıp şişmekte olan kocaman bir iz olduğunu fark etmişti. Güçlkle nefes alan Roland da hafifçe oraya dokundu.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Tom.

“Ne mi yapıyorum?” Roland’ın yüzünde tiksindir gibi bir ifade vardı. “Asıl *sen* ne yapıyorsun? Gilly, az önce Bay Hawkins’in bana saldırdığını gördün mü?”

“Elbette gördüm.”

“Polise de bu konuda ifade verir misin?”

“Elbette, Bay Boyd. Adam düpedüz saldırdı size.”

“Ne? Ne yapmaya çalışıyorsunuz siz?”

“Birine fiili saldırıda bulunup onu darp etmek ciddi suçlamalardır, Tom. Yargıcın bu kez Adriana’nın ya da başka birinin ödeyebileceği bir kefalet belirleyeceğini sanmıyorum. O yüzden şimdi soğutucuya gir.”

“Karıyla yatmıyorum ben.”

“İçeri gir, uyu biraz. Belki çıktığında itiraf etmeye hazır olursun.”

Tom gerilmişti. Roland’dan ya da Sullivan’dan hızlı hareket etmek, onlardan da karşılık görmesine neden olabiliirdi. Bu yüzden uzanıp eski takım arkadaşının ceketine yapışmayı seçti.

Ama Roland, sırtıtmakla yetiniyordu. “Bana elini sürersen hapse girmemek gibi bir şansın kalmaz.”

Bunun üzerine Tom, istemeden de olsa adamı bırakmıştı. Roland’ın boynunu kırabileceği yüzlerce senaryo geçiyordu kafasından. O sırada Sullivan da Tom’un arkasına geçmiş ve soğutma odasının kapısını açmıştı.

Tom gözlerini kapattı. İkisini de tek yumrukta yere serebilirdi ama bunun ne gibi sonuçlar doğurabileceğini de gayet iyi biliyordu.

Hapse girer, Jill ondan ümidini keser, jüriyi kendisine tuzak kurulduğuna ikna etmesinin de hiçbir yolu kalmazdı.

Ordudayken girişi olan her şeyin bir çıkışı da olduğunu öğrenmiş ve aklında bu düşünceyle eğilerek, küçük metal kapıdan geçip dondurucu alana girmişti. Kapı sessizce kapandıktan sonra da karanlığa gömüldü.

Tom, kımıldamadan duruyordu. Kısa bir süre sonra gözleri karanlığa alışınca etraftaki rafları ve üstlerinde duran kutuları fark etmiş ve üşümeye başlamıştı.

Aşırı soğukta hayatta kalmak için gereken en önemli şey yaşama isteğidir. Ama Temel Sualtı Tahrip Okulu'ndaki eğitimcileri ne kadar uğraşsa da Tom, bu isteğin öğrenilebilir bir şey olmadığını biliyordu. Bazı insanlarda hayata tutunma azmi diğerlerinden fazla olabilir; en iyi ekipmanlara sahip olan biri bile böyle zorlu bir durumda kaldığında içinde yaşama aşkı yoksa ölüp gidebilirdi ama neyse ki Tom'da bu istek fazlasıyla vardı.

Vücuttaki kan dolaşımının büyük bir bölümü, baş kısmında gerçekleştiğinden Tom, koruması gereken ilk bölgenin burası olduğunu biliyordu. Bu yüzden de rüzgarlığını çıkarıp kumaşı katlayarak kendine uyduruk bir şapka yaptı. Vücut sıcaklığını korumak için başka yollar da düşünecekti ama önce etrafı dinlemek istiyordu.

Ama duvarlar yalıtımlı olduğundan, Roland ile Sullivan'ın konuştuklarını duysa da neler dediklerini anlayamamıştı.

İçeri girmeden önce dikkatle incelediği için duvarların yaklaşık olarak on santimetre kalınlığında olduğunu tah-

min ediyordu Tom. Bu da birkaç kuvvetli tekmeyle poliüretan izolasyon malzemesinde delik açabileceği anlamına gelirdi ama paslanmaz çelikten yapılan dış duvarı aşmak için bildiği tek yol, çelik kesen bir diske sahip açılı taşlama makinesi kullanmaktı. Ve buradaki besili hindilerin içinde öyle bir makine bulabileceğini de pek sanmıyordu.

Ardından, Roland ve Sullivan'ın yaklaşık beş dakika kadar süren belli belirsiz konuşması bitip yerini soğutucuların vızıltısına bıraktı.

Tom'un geceyi orada geçirmeye niyeti yoktu elbette ama Roland'la yeniden yüz yüze gelmek de istemiyordu. Bu yüzden, onların gittiğinden emin olana dek bekledikten sonra içerinin ışığını açacak düğmeyi aramaya koyuldu ama bulmuş olsa da hiçbir işe yaramamıştı.

Muhtemelen lambayı almışlardı çünkü.

Sonra yeniden kapıya yöneldi. Bedeni, soğuğa karşı koyabilmek için elinden geleni yapıyordu. Kollarında ve ensesinde bulunan tüyler, havayı hapsederek bir kalkan yaratmak için diken diken olmuştu mesela. İşe de yarıyordu elbette ama Tom'a sorsanız, ısındığını söyleyemezdi. Esas işine yarayacak şey, kapının içeriden açılmasına izin veren kolu bulmaktı. Çalışanların içeride yanlışlıkla kilitli kalmasını önlemek için konulması zorunlu tutulan bir güvenlik kolu olması gerektiğini düşünüyordu çünkü.

Sonra, beşer milimetrelik üç adet vidayla iç duvara sabitlenmiş bir parça buldu. Ama kapıyı açmak için kullanması gereken çelik kol, yerinde yoktu.

Bunu fark edince hissettiği öfke, kısa süreli de olsa güzel bir sıcaklık hissi yaymıştı bedenine. Roland'ın bu odayı daha önce de bir işkence aracı olarak kullanıp kullanmadığını merak ediyordu. *Güvenlik kolunun kayıp olmasını açıklar bu*, diye düşündü sonra. Bunu marketin kapalı olduğu bir vakitte yapmaları da, çalışanların soğutucuda do-

narak ölmeyi bekleyen biri olduğunu fark etmemesi için planlanmış olmalıydı. Tom, bağıırıp çağırarak etrafı yumruklamanın, vücudunu hayatta tutmak için gereken o çok değerli enerjisini alıp götüreceğini bildiğinden, kaçmak için yapacağı her hamleyi akıllıca düşünmeye çalışıyordu.

Sonra etraf zaten karanlık olsa da gözlerini kapatıp vücudunun ürpermesine izin verdi. Bunun, bedeninin ısı üretmesini sağlayacağını biliyordu. Gerçi arkasından da bir yorgunluğa sebep olacak ve ısıyı tekrar düşürecekti ama yine de şimdilik bu sıcaklık, dikkatli düşünmesini sağladığından hoşuna gidiyordu.

Bir süre geçtikten sonra yeniden kapıya yönelen Tom, kolun olması gereken yerdeki deliğın küçük parmağından ufak olduğunu gördü.

Ve gülümsedi.

En yakınındaki raflara uzanınca üç sıra tel rafın kendi ayakları üzerinde durduğunu fark etmiş ve üstlerindeki her şeyi boşaltıp kapıyla arasındaki yolu kapatmayacak şekilde yerlere koymuştu. Ardından üstteki iki rafi yerlerinden çıkarıp en alttakini bırakarak yanlarından tuttu ve dayanıklılığını test etti.

Güzel.

Uygun pozisyonu alarak ayağını alt rafa koyan Tom, diğer raflar yerlerinde olmadığından bacağını yeterince güçlü vuracak kadar rahat hareket ettirebilecekti. Donanmadayken tekmesinin ne kadar kuvvetli olduğunu ölçmüş ve dört yüz elli kilodan fazla bir basınç yarattığını görmüşlerdi ki bu, iyi bir dövüş sanatçısının yapacağından bile fazlaydı.

Sonra ayağını diz seviyesine kadar kaldırıp olanca gücüyle rafın üzerine indirdi. Çarpışmanın etkisiyle kendi vücudu da sarsılmıştı belki ama raftaki tel çubukların gevsemeye başladığını da fark edebiliyordu. Ve bu harekete,

o güzel kırılma sesini duyana dek tekrar tekrar devam etti. Ardından, kırık rafı yerinden çıkarmış ve eliyle yoklayarak boşa çıkan bir çubuk parçası aramaya koyulmuştu. Bulunca da parçayı elleriyle biraz daha büktü. Bu demir parçasının deliğe sığacağından şüphesi yoktu ama boyunun, mekanizmayı serbest bırakmaya yetecek kadar uzun olduğundan emin olamıyordu.

Soğuktan titreyen elleri, boyutları yüzünden yönlendirilmesi zaten zor olan rafı hareket ettirmekte daha da güçlük çekiyordu ama çok geçmeden Tom, kırık metal parçasını kolu serbest bırakacak deliğe sokmayı ve mekanizmayı tetiklemeyi başarmıştı.

Sonra kafasına sardığı rüzgarlıkla dışarı çıkarak ışığa alışmaya çalışan gözlerini kırpmaya başladı.

“On üç dakika,” dediğini duydu sonra Roland’ın. “Fena değil Tom, hiç fena değil.”

Ve ona döndü.

Roland Boyd, Tom’a mesafeli duruyor ve elindeki kronometreye bakıyordu. Bu mesafeden bile adamın yüzündeki iz belliydi ama kızarıklığı şimdiden geçmeye başlamıştı. Açık olan kapıdan gelen soğuk yüzünden üşümeye devam ederken Sullivan’ın da çaprazında durduğunu fark etti Tom.

Zekice.

Üçü bu şekilde bir üçgen oluşturarak dururken Tom, Sullivan’a ya da Roland’a saldırabilir fakat ikisini birden haklayamazdı. Sonra Roland’ın hâlâ ceketıyla durduğunu, Sullivan’ın da bir ceket giydiğini fark etti ve görünürde böyle bir şey olmasa da ikisinin de silahlı olduğunu varsaydı.

Konuşurken hâlâ titriyordu. “Ne lanet bir oyun oynuyorsun böyle, Roland?”

“Üzgünüm Tom, ama seni korkutmak Bob’u korkutmak kadar kolay değil.”

“Karından uzak durmamı söyleyen yeterdi.”

“O yeterince etkili bir yöntem değil ama. Benim emin olmam lazımdı.”

Sullivan’ın ağırlığını sağ ayağından sola verdiğini gören Tom, gözlerini Roland’dan ayırmıyor olsa da gerekirse Sullivan’dan kaçmaya da hazırды.

“Artık olmuşsundur umarım,” dedi sonra.

Roland’a saldırmamak için zor duruyordu ama Sullivan orada olmasa bile kefaletinin iptal edilecek olması, onun için yeterli bir frenleyiciydi.

“Bak Tom,” dedi sonra Roland. “Tüm bu olanlar büyük talihsizlik gerçekten. Ben seni arkadaşım olarak görüyordum, hâlâ da öyle görüyorum.”

“Hislerimizin karşılıklı olduğunu söyleyemeyeceğim.”

“Başka şansım var mıydı ki? Donanma SEAL’ısın sen, kolay kolay korkan adamlar değilsiniz.”

“Şimdi de korkmadım ona bakarsan.”

“Ama en azından, artık ne kadar ileri gidebileceğimi biliyorsun. Seni yeniden hapse göndermek istersem, bunu yapabileceğimi biliyorsun. Umarım bu konuda anlaşmışsındır.”

“Kesinlikle.”

“Karımdan uzak dur, Tom.”

“Dediğim gibi, söylemen yeterdi.”

Roland gülmeye çalışsa da, daha çok surat asıyormuş gibi görünüyordu. “Belki ortalık durulunca gidip bir şeyler içer bu yaşadıklarımıza güleriz, olur mu?”

“Öyle bir şey mümkün değil.”

“Asla asla deme,” dedi Roland. “Bak, işler bu noktaya geldiği için üzgünüm ama bir adamın ailesini koruması gerekir, Tom.”

Ve arka kapıyı açıp yerine geri çekildi. Sullivan ise kı-mıldamamıştı. Tom, bunun ardından doğruca önüne bakarak ikisinin arasından geçip kapıya doğru gitti ve çıkmadan hemen önce durarak önce Sullivan'a, sonra da Roland'a baktı.

Dışarı çıktıktan sonra ise yükleme alanındaki sarı çizgilerin arasında birkaç adım atıp durmuş ve sırtı kapıya dönük, kolları iki yanından sarkar şekilde beklemişti. Gözlerini önündeki karanlık ve biçimsiz ağaçlardan ayırmıyor, kılını bile kıpırdatmadan duruyordu. Arkasındaki açık kapıdan sızan ışıkta Roland'ın gölgesini gördüğü zaman, Roland kapıyı hızla çarptığı zaman bile irkilmedi.

Tom da kendince bir mesaj vermişti şimdi: Ondan korkmuyordu.

“Bize nerede olduğunu söylemen gerek.”

Mutfak masasının diğer tarafında oturan Irena Kalinowski, oldukça mahcup ve hezimete uğramış gibi görünüyordu. Vern Kalinowski gözlerini dikmiş kızından bir cevap beklerken Tom da sükunetini korumaya çalışıyor fakat üst kattaki misafir odasında olması gereken kızının orada olmadığını bildiği için bu konuda epey zorlanıyordu.

Plenty Market’in otoparkından Vern’i aradığında telefon defalarca çalmış; eski yardımcısı nihayet telefonu açınca da Tom, acil olarak Jill’le görüşmek istediğini söylemişti. Vern’in kızını çağırmasını beklerken ise Roland ve Sullivan’ın uzaklaşmasını seyrediyordu.

Sonra kendini, sezgilerinden ötürü tebrik etti.

Tom’un, kızını arama sebebi son derece basitti. Ona Mitchell Boyd meselesinin derhal kapanacağını, o çocukla görüşmesini yasakladığını söyleyecekti.

Ama Vern’ün telefona döndüğünde söyledikleri, midelerini alt üst etmeye yetmişti. “Odasında değil. Pencereden filan kaçmış olmalı.”

Hemen ardından Tom, kızına mesaj gönderdi.

Ve cevap geldi: *Yeşil*.

En azından bu yanıtı almak, içini bir nebze olsun rahatlatmıştı. *Neredesin?* yazdı bu kez.

Yatakta.

Yalan söylüyorsun.

Cevap yok.

Tom, bir mesaj daha gönderdi sonra: *Neredesin?*

Ama hâlâ cevap yoktu.

Bu yüzden şimdi Tom'un sorusunu cevaplama sırası, Vern'ün on iki dakika arayla en büyük kızı olan Irena'daydı.

"Tatlım, bu oldukça ciddi bir durum," demişti babası. "Bana yalan söylersen başın çok büyük belaya girer. Jill nereye gitti?"

Derin bir iç geçiren Irena, gözlerini masadan ayırmıyor; Tom, kızcağızın titrediğini görebiliyordu. "Spot diye bir mekan var, oraya gitti," dedi sonra sessizce.

Tom ve Vern, bu cevap üzerine göz göze gelmişlerdi.

"Ne zaman?" diye sordu sonra Vern.

"Bir saat kadar önce."

"Kiminle?" Bu defa sorma sırası Tom'daydı.

Irena da cevaplamadan önce durup önce babasına, sonra Tom'a baktı.

"Mitchell Boyd." Sesi, öncekinden de güçsüzdü artık. "Mitchell Boyd'la birlikte."

Tom, insanların gürültüsünden önce müziğin sesini duymuştu. Mevsim normallerinin üzerinde bir sıcaklığa sahip bir Eylül gecesinde oldukları için Spot, hafta sonu takılmak için ideal bir mekan haline geliyordu. Bulutsuz gökyüzünde parıldayan ayın konumuysa vaktin gece yarısına yaklaştığının habercisiydi.

Tom, burayı neredeyse avucunun içi gibi biliyor, attığı her adımda geçmişe dönüyordu sanki. Yolu göstermesi için

ağaçlara asılan sarı üçgenler, onun lisede olduğu zamankilerle hâlâ aynıydı mesela. Ama Tom'un, Spot'a giden yolu bulmak için işaretlere ihtiyacı yoktu. O da, tıpkı etrafını saran ağaçların kökleri gibi, buraya sıkı sıkı bağlıydı.

Spot, Willards Ormanı'nın içindeki genişçe bir açıklıktan başka bir şey değildi. Shilo'nun ortasında, yüzbinlerce metrekarelik ıslah edilmemiş bir alan olan bu orman da, çevreciler ve vergiler sayesinde ayakta kalabiliyordu. Tom'un lise yıllarından çok daha önce popüler olan bu mekan, koçluk ve rehberlik günlerinden bildiği kadarıyla gençler arasında hâlâ revaçtaydı. Shilo'da ve çevre kasabalarda yaşayan çocuklar, gençlik yıllarında Tom ve Roland'ın yaptığı şeyleri yapmak için hâlâ Spot'a geliyorlardı.

Müzik dinlemek.

Bira içmek.

Soğuk suda yüzmek.

Tom, heybetli ağaçların arasından geçerek açıklığa çıkınca gençler birdenbire sessizleşmiş; ava çıkan bir kaplanı gördüğü an tüm ormanın susması gibi kimseden çıt çıkmamaya başlamıştı. Ortada yanan ateş ise Tom'un yüzünü titrek bir sarıya boyuyordu.

Bazıları kısa, bazıları uzun elbiseli; bazıları ıslak, bazıları kuru; bazıları sigara, bazıları başka bir şey tüttüren uzun boylu, zayıf gençlerin tümü, Tom'un parlak ışıklı fenerine doğru dönmüştü.

Sonra biri müziği kapattı.

Tom, bir şeylerin suya düştüğünü duyabiliyordu.

Ardından da bir haykırış duyuldu. "Polis!"

Ve suya düşen bir şeyler daha.

Yakalanmaktan korkan gençler, yasa dışı eğlence araçlarını çantalarına ve kart kutularına koyarak hızla ormana doğru ilerlemeye başlamışlardı. Tom, kırılan dallar ve ezi-

len yapraklar arasında “Bu taraftan!” “Şuraya!” gibi yönlendirmeler de duyuyordu.

Sonra karanlığı delen bir fener ışığı, doğruca onun yüzünde durdu ve biri bağırdı. “Koç Hawkins bu! Polis değil. Polis değil!”

Bu açıklamanın ardından çok sayıda fener ona doğru dönmüş ve ışığıyla gözlerini kör etmişti. Çocukların kaçışmaya devam ettiğini hâlâ duyabilse de artık onları göremiyordu. Sağ tarafında bir hareketlilik fark ettiğinde ise ışıklardan kaçıp o tarafa yöneldi ve iki çocuğun uzaklaşmakta olduğunu gördü. Ve birini, koluna yapışarak durdurdu.

Ama diğerinin kaçmasına engel olamamıştı.

Her koyun kendi bacağından asılır düşüncesi, onun zamanında olduğu gibi hâlâ geçerliliğini koruyordu anlaşılan.

Sonra Shilo Lisesi’nde son sınıf öğrencisi olan Matthew’u gördü. Çocuğun elinde bir bira kutusu vardı.

“Jill nerede?”

Çocuk, muhtemelen konuşamayacak kadar korktuğundan bu soruyu yanıtlayamamıştı.

“Kızım nerede?” diye sordu Tom tekrar. Ve fenerini kendi yüzüne tutarak, çocuğun ne kadar ciddi olduğunu görmesini sağladı.

“Resifte takılıyordu,” dedi Matthew her kelimeyi tereddütle söyleyerek.

“Araba kullanacak mısın sen?”

“Hayır.”

“Güzel.” Tom bunun ardından bira kutusunu çocuğun elinden alıp kırmıştı.

Sonra resife doğru yürüdü. Suya atlayan çocuk sesleri arasında, ocağın kenarında yüzü ona dönük halde duran birinin silüetini görebiliyordu. Yaklaşınca da bunun kızı olduğunu fark etti.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı sonra Jill.

Tom fenerini, üzerinde kot pantolonu ve tişörtüyle, nefretle kendisine bakan kızının yüzüne tutarken Jill’in gayet kuru olduğunu görmüştü.

Demek ki yüzmüyordu.

Sonra nefesinin kokusunu alabilecek kadar yaklaşıncı içki de içmediğini fark etti.

Işığı zifiri karanlık suya çevirdiğinde ise fark edilmeyi umarak suda duran çocukların, aydan bile daha parlak olduklarını görmüştü.

“Çıkın sudan da evlerinize gidin!” diye bağırdı sonra. Ve feneriyle onları, suyun tek çıkışına doğru izledi. Çocuklar, atlamanın en güvenli olduğu noktadan dalış yapmışlardı. Orada hem derinlik en yüksek seviyedeydi hem de sivri kayalar filan yoktu. Tek tehlike, dibe batmış olan demiryolu traversleriydi ki biraz uzağa sıçrayarak bu ölümcül tehlikeden de kurtulabilirdiniz. Ama taş ocağının sekiz metrelik duvarı, tırmanılamayacak kadar dikti. Neyse ki bu çocuklar, çıkacakları noktaya yedek kıyafet ve havlu bırakmayı akıl etmişlerdi ama Tom, hiçbirinin kurumak için Spot’a döneceğini zannetmiyordu.

“Rezil ettin beni,” dedi Jill. “Git lütfen, hemen!”

“Benimle gelmen gerek.” Tom sakın fakat son derece kararlıydı. “Hemen.” Sonra elini Jill’in omzuna koymuş, o da hızla silkinerek babasından kurtulmayı başarmıştı.

“Çek elini üstümden,” diye çıkıştı sonra. “Rahat bırak beni.”

“Böyle bir seçeneğin yok.”

“Beni seninle gelmeye zorlayamazsın.”

“Hâlâ senin babanım ben.”

“Evet ama ben artık seninle yaşamıyorum, hatırladın mı?”

“Mitchell nerede?”

Jill, bu soruyu duyunca nefretle iç geçirmişti. “Bilmiyorum. Sen herkesi korkutunca o da kaçmıştır herhalde.”

“Dinle beni, şu andan itibaren Mitchell Boyd’la görüşmeni yasaklıyorum. Babası çok tehlikeli biri ve ben, o ailenin yakınlarında dolanmanı istemiyorum.”

“Benim adıma böyle kararlar veremezsin,” dedi Jill başını iki yana sallayarak. “Yapamazsın bunu.”

“Bana güvenmen gerek, Jill. Onunla olman hiç güvenli değil.”

“Sana niye güveneyim ki?” Jill’in sesi, hissettiği bıkkınlıkla tizleşmişti. “Seni tanımıyorum bile. Tek bildiğim, annemin başına gelenlerde senin de parmağın olduğu. Ayrıca ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Lindsey ile yatıyorsun. Bu yüzden sana güvenmiyorum ve güvenmeyeceğim de. Asla!”

Bu çıkışın ardından Tom’un aklına, Meşe Sokak’taki evlerinin salonundaki tahta, daha doğrusu Jill’in o tahtaya yazılı *güven* kelimesinin etrafını saran kareyi tamamlayışı gelmişti.

Vakti geldi, diye düşündü sonra. Vakti geldi.

Spot, artık tamamen ıssızlaşmıştı. Ormanda gece vakti otaya çıkan yaratıkların vızıltısından başka hiçbir ses duyulmuyordu. Sadece uzaklardan gelen, yüzerek kaçmaya çalışan çocukların çıkardığı o belli belirsiz su sesi vardı. Ateşten sıçrayan kıvılcımlarsa göğe doğru uzanıyordu.

“Haklısın Jill,” dedi Tom başını eğip dudağını ısırırken. “Sana bana güvenmen için yeteri kadar sebep vermedim ama şimdi benimle gelersen, annenin benden neden bu kadar nefret ettiğini ve daima aramıza girmeye çalıştığını anlatabilirim.”

Bu teklif, Jill’in dikkatini çekmişe benziyor; kızcağız ağlayacak gibi görünüyordu.

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Bana güvenmen gerekiyor,” dedi Tom elini kızının omzuna koyarak. Jill, bu kez ondan kurtulmaya çalışmamıştı. “Güvenliğin için, Mitchell Boyd’dan uzak durmanı söylediğimde bana inanman gerekiyor. Haklı sebeplerim var.”

“Neden bahsediyorsun?” diye sordu Jill tekrar.

“Senden sakladığım bir sır vardı, Jill. Annenle benim, senin asla bilmeni istemediğimiz bir sır. Ve bu her şeyi açıklayacak. Kip Lange’ın ormanda ne aradığını, annenin benden neden nefret ettiğini ve muhtemelen, neden birilerinin benim itibarımı yerle bir etmeye çalıştığını.”

Tom, Jill'in oturduğu kanepenin önünde duran solmuş, sarı koltuğu çekti. Midesi allak bullaktı ve ne yapması gerektiğini biliyordu ama bunun işleri kolaylaştırdığı da söylene-
mezdi. Jill'i güvende tutabilmek için önce kendine güven-
mesini sağlaması gerekiyordu.

“Şimdi söyleyeceğim şey seni şoke edecek. Yaptığım şeyden gurur duyuyor değilim ama kendimce sebeplerim vardı. Senin bunları tamamen anlamanı beklemiyorum elbette ama beni açık görüşlü bir şekilde dinlemene ihtiyacım var, anlaştık mı?”

“Anlaştık.”

Kızının bir baykuşunki gibi kocaman açılmış gözleri, insanda dikkatle izlendiğine dair rahatsız edici bir his uyandırıyor.

“Lise bittikten sonra annenle resmi olarak ayrılmamış olsak da on yıl boyunca onu ne gördüm ne de kendisinden bir haber aldım. Ben bir SEAL olmaya odaklanmışım ve o dönemde benim için önemli olan tek şey de buydu. Sonra içinde bulunduğum birim, eğitim için Almanya'ya gönderildi. Bu, 11 Eylül saldırısından birkaç yıl önceydi ve yer değişiklikleri, oldukça nadir ve uzun aralıklarla yapıyor-

du. Annen de o üste yaşıyordu ve bir araya gelince birbirimize yeniden aşık olduk ya da ben öyle sandım.”

“Bu ne demek şimdi?”

“Ben de o üsteyken silahlı bir saldırı yaşandı. Stan Greeley adında bir teğmen, evinde saldırıya uğramış ve defalarca kurşunlanmıştı. Askeri polis olay yerine gidince Kip Lange’ın orada olduğunu gördü. O da iki kez bacağından, bir kez de omzundan vurulmuştu ve bırak yürümeyi, kılmıdayamıyordu bile. Anında tutukladılar tabii ama silahını asla bulamadılar.”

“İyi de anlamıyorum, bunların annemle ne ilgisi var?”

“Sabret biraz. Bu söylediklerimin hepsini bilmen gerekiyor. Lange, bu olayın ardından askeri mahkemeye çıkarılmak üzere Birleşik Devletler’e geri gönderildi. Greeley ise oldukça kötü durumda olduğundan ilaçlar vasıtasıyla komada tutuluyordu. Olay yaşandığı sırada benim de birliğimle beraber eve dönmeme yalnızca birkaç gün kaldığından annenle ben de vaktimizi olabildiğince değerlendirmeye çalışıyorduk. Sonra tam ayrılacağım gün, annen kiraladığı bir kamyonetle havaalanına geldi. Yanında da bir sandık vardı ve o sandığı eve getirmemi istedi benden.”

“Neden?”

“Onun geri getirebileceği şeylerin miktarı konusunda bir sınırlaması vardı ama benim yoktu. Rütben arttıkça ayrıcalıkların da artıyor tabii. Neyse, annen kutuyu açıp ikimizin de sevdiği Alman biralarını gösterdi ve eve gittiğimde, birlikte kadeh kaldırabilmemiz için onu aramamı istedi. Kutunun geri kalanı tıka basa doldurulmuş ve iyice paketlenmişti ama tabaklar, hediyelikler gibi bazı başka şeyler olduğunu da görmüştüm...”

Tom, duvardaki guguklu saati gösteriyordu.

“İyy! O saatten nefret ediyorum.”

“Ama kutuya koydukları yalnızca bunlar değildi. Güvenlik ve gümrük meseleleri, askeri taşımada dahi olsa bugünkü gibi işlemiyordu o zamanlar. Gümrükte çalışan çocuklar da beni tanıyorlardı, şakalaşırdık filan. Bu yüzden ekibim eve dönmeye hazırlanırken laf olsun diye neler götürdüğümüze bir bakıp geçtiler. Dediğim gibi, rütben artıkça işler kolaylaşıyor.”

Jill, gözünü bile kırpmadan babasını dinliyordu.

“Birkaç haftalık iznim olduğundan büyükannen ve büyükbabanla kalmak üzere Shilo’ya gelmiştim. Annenin gönderdiği biralara ve birlikte kadeh kaldırma planımız aklında olduğundan da, onları çıkardıktan sonra başka ne göndermiş olduğunu görmek için kutudakilere baktım.

Ve o zaman buldum. Siyah plastiğe sarılmış, ayakkabı tabanına benzer on tane paket parçalanmış gazetelerin ve köpüklerin altına gizlenmişti. Bir tane de silah vardı.”

“Plastiğe sarılı olan neymiş?” Jill’in yüz ifadesi, bu sorunun cevabını gerçekten bilmek istemediğinin göstergesi gibiydi.

“Eroin,” dedi Tom da. “Yedi sekiz kilo kadar.”

“Çok mu yani?”

“Bunu bilemediğine sevindim. Ben de bilmiyordum ama sonra öğrendim ki yüzde doksan saflıktaymış ve beş yüz bin dozdan fazlasına yetermiş. Piyasadaki değeri on milyon civarındaymış.”

Jill, açık kalan ağzını eliyle kapatmak zorunda kalmıştı.

“Sonra hemen anneni aradım, öfkeden deliye dönmüş-tüm. Bunu yaptığina inanamıyordum. Annen de başını büyük bir belaya soktuğunu söyleyip deli gibi ağladı. Adamlar, eğer ilaçları beni kullanarak ülkeden çıkarmazsa, beni kurye yapmazsa onu öldürmekle tehdit etmişler.”

“Kurye?”

“Uyuşturucu kaçakçısı. Bunu bilmemene de sevindim.”

“Kim tehdit ediyormuş peki? Kip Lange mı?”

“Söylemedi. Sadece uyuşturucuyu saklamam için yalvardı ama ben, bunun ikimizin de hayatını mahvedebilecek ciddiyette bir suç olduğunu bildiğimden yapamayacağımı söyledim ve silahın kimin olduğunu sordum. O da bilmediğini, onu da uyuşturucuyu veren adamın verdiğini anlattı. Sonra başka bir şey daha söyledi.” Tom, duraksamıştı.

“Bana hamile olduğunu söyledi,” dedi Jill de. “Onu söyledi, değil mi?”

“Çok akıllısın. Öyle söyledi, bu yüzden ben de bir seçim yaptım. Daha fazla şey öğrenene kadar, neler olduğunu anlayana kadar delilleri saklayacaktım. Annene uyuşturucuyu ya da silahı kimin verdiğini bilmiyordum ama üzerindeki izleri yok etmemek için çok dikkatli davrandım. Parmak izlerini yok etmek ya da silaha zarar vermek istemiyordum. Silahın orduya ait olduğunu anladığımdan Lange’dan şüphelenmeye de başlamıştım zaten. Askerlerin onun silahını bulamadığını biliyordum çünkü.”

“Sonra annen, hamile olduğu için ordudan ayrılmak istedi. O sırada mahkeme gününü bekleyen Lange da hapisteydi ve ben, o uyuşturucuları saklayarak suça ortak olmuştum. Tek düşündüğüm sendin; doğmamış kızım. Senin elimizden alınıp başka bir aileyle büyüyeceğini, bizi tanıma şansının olmayacağını düşününce ben de ordudan ayrıldım ve Shilo’ya dönüp bu evi aldım. Annen de çıkışını alınca burada, bu salonda buluştuk.”

“Peki ya uyuşturucunun peşindeki adamlar? Hiç gelmediler mi?”

“Gerçekten çok akıllı bir kızsın,” dedi Tom. “Hayır, hiç gelmediler ve annen bana bu konuyla ilgili düzgün bir açıklama yapamadı hiç. Ama ben kısa süre sonra olayı çöz-

düm. Onu tehdit eden biri falan yoktu. Annen, bunu Kip Lange'la birlikte yaptıklarını ve uyuşturucuyu kendi başına ülkeden çıkarmayı planlayan Stan Greeley'yi soyduklarını itiraf etti.”

“Peki o nereden bulmuş?” diye sordu Jill.

“Afganistan'dan getirdiğini düşünüyoruz. Askeri sırları satıp karşılığında da bunu almış olabilir bence.”

“Yani silah Kip Lange'a ait?”

“Doğru. Kaybolan silah, bendeki silah. Annenin görevi Stan Greeley'nin dikkatini dağıtmakmış. Lange da uyuşturucunun döşemelerin altında olduğunu biliyormuş.”

“Nereden biliyormuş ki?”

Tom, bu soru karşısında duraksamıştı. “Orasını bilmiyorum,” dedi sonra. “Annen de bir şey diyememişti. Lange bir şekilde bunu öğrenmiş yani.”

“Peki annem onun dikkatini nasıl dağıtmış?”

“Tatlım, bence bilmek istemezsin.”

“Çocuk değilim ben, bilmek istiyorum.”

“Onu baştan çıkarmış. Eve birlikte gidip ona uyuşturucu vermiş ama kullandığı dozaj, Greeley için yeterli olmamış. Bu yüzden de Lange'ın uyuşturucuyu aradığını duymuş ve silahlar ateşlenmiş.”

Jill'in gözleri buz kesmiş gibiydi.

“Bunları duymak zorunda kaldığın için üzgünüm.”

“Peki ama annem senden niye nefret etsin ki? Sen ona yardım etmişsin, hapse girmesine engel olmuşsun.”

“Kip Lange hapisteydi ve uzunca bir süre de orada kalacaktı. Annen de uyuşturucuyu satmayı planlıyordu. Milyonlarca dolardan söz ediyoruz burada. Ama ben hayır dedim. Hepsini yok edeceğimi söyledim ve annen ağlamaya başladı. Bunu yapmamam için yalvardı resmen. İkimiz de Lange'ın bir gün dışarı çıkacağını biliyorduk ve uyuşturucu-

cuyu yok etmemiz demek, adam annenin ya da senin peşine düşerse elimizde hiç koz kalmaması demek olacaktı ki sen bizim her şeyimizdin.”

“Ne yaptın peki?” diye sordu Jill sonra.

“Kabul ettim. Ailemin iyiliği için kabul ettim. Ama annene de, uyuşturucunun yerini asla söylemeyeceğimi belirttim ve hepsini bulunamayacakları bir yere sakladım.”

“Yani annem, uyuşturucuyu satmak istedi ama sen kabul etmedin? O da senden bu yüzden nefret ediyor?”

“Aynen öyle. Yerlerini söylemem için bana baskı yapıp durdu. Ekonomik durumumuz kötüleşince bunu düzeltebileceğimi söyledi hep. O uyuşturuculardan başka bir şey düşünemiyordu. Sonra Lange’ın cezası açıklandı. Yirmi beş yıldan müebbetle kadar bir cezayla yargılanıyordu; yani epey uzun bir süre kilit altında olacaktı. Bu da anneni daha kararlı hale getirmekten başka bir işe yaramadı. Ama nihayetinde pes etti ve boşanmak istedi. Sonra da istediğini almak için elinde kalan tek silahı kullanmaya başladı. Canımı yakmak için seni kullanıyordu.”

Jill, derin bir nefes almıştı.

“Hepsi benim suçum,” demeye başladı sonra.

“Hayır, tatlım. Bunların seninle hiç ilgisi yok. Başından beri yanlış bir şeydi zaten, biz de onu daha kötü bir hale getirdik. Ama ben hiç pişman değilim, olamam. Çünkü bunu yapmasam, annenle o yılları yaşayamazdın.”

“Yani o gece ormandaki adam Lange’dı,” dedi Jill.

“Büyük olasılıkla öyleydi evet. Bir açık bularak erken çıkmış hapisten ama biz bilmiyorduk.”

“Eve giren de o muydu sence?”

Tom, başını sallamıştı. “Benim tahminim, buraya eroini bulmak için geldiği yönünde. Annen de onu görünce paniklemiş ve boğuşmuşlardır. Ardından annen kaçır, gerisini de biliyorsun zaten. Ama yine de Lange’ı bula-

na kadar bu anlattıklarımın hiçbirinden emin olamam. Yine de sebebini veya nasıl olduğunu bilemesem de Kip Lange'ın bana yöneltilen suçlamalarla da ilgisi olduğunu düşünüyorum.”

Jill, bir süre hiçbir şey söylememiştir.

“Bana inanıyor musun?” diye sordu sonra Tom.

Jill omuz silktili. “Şu anda ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

“Seni anlıyorum, gerçekten. Ama tüm bunları, seni Mitchell Boyd'u görmekten alıkoymak için uydurmadım. Sana gerçeği anlattım çünkü bu konuda bana güvenmen gerek. Bunu yapabilir misin, en azından şimdilik? İşler hiç güvenli değil. Roland Boyd tehlikeli bir adam ve Kip Lange hâlâ dışarıda, oralarda bir yerde. Boydlar'dan uzak durman ve yalnız başına hiçbir yere gitmemen gerek. Evden okula, okuldan eve. Bu kadar.”

“Ben bu eve dönmeye hazır değilim henüz.”

Tom, yaşadığı hayal kırıklığını gizlemek için başını çevirmişti. “İstediğin buysa, seni yeniden Vern'ün evine götürebilirim. Ama bir daha kaçmak yok, anlaştık mı?”

“Anlayamıyorum. Kip Lange neden seni Lindsey ile yatıyor gibi göstermek istesin?”

“Bilemiyorum,” dedi Tom. “Lange'ın bana şantaj yapabileceğini düşünmüştüm ama öyle bir şey olmadı.”

“Belki de bunlar gerçek olduğundandır.”

“Değil.”

Jill, birbirine kenetlediği ellerini bacaklarının arasına sokmuş, babasına bakıyordu. “Tüm bunları sindirmem çok zor,” dedi sonra.

“Şimdi bunları neden senden sakladığımı anlamışsındır.”

“Sanırım öyle.”

“Jill, çok üzgünüm.”

“Neden?”

“Çünkü artık bu senin de sırrın.”

Shilo Lisesi'nin 250 kişilik oditoryumu neredeyse dolmuştu. Rainy, sahneyi örten ağır perdenin aralığından salonu izlerken öğrencilerin, yüksek tavanlı alanı bile doldurmaya yeten seslerini dinliyor; onlara kıyasla sayıca azınlıkta olan öğretmenlerin bu çocukları nasıl susturduğunu merak ediyordu. Yanında da bu zorunlu toplantıda konuşma yapacak iki kişi daha vardı: Shilo Lisesi müdürü Lester Osborne ve çavuş Brendan Murphy. Murphy, belli ki dersini almış ve eline koluna sahip çıkmayı öğrenmişti. Toplantıyı organize eden Angie Didomenico ise başka bir yere gitmek zorunda kalmış ve özürlerine göndermekle yetinmişti.

Sonra saatine baktı Rainy. Beş dakika sonra Lester Osborne sahneye çıkıp birkaç hatırlatmayla girizgah yapacak, onun ardından da Çavuş Murphy birkaç kelam edip yerini günün esas olayına bırakacaktı. FBI özel ajanı Loraine Miles'la sanal güvenlik hakkında bir seminere.

Günün erken saatlerinde Walt Tomlinson, Boston'daki ofisinden Rainy'ye bir mail atmış ve dinlenmeye bu kadar ihtiyaç duyduğu bir zamanda boş gününü böyle bir şeyle değerlendirdiği için methiyeler düzmüştü. Rainy, vatandaşlarla böyle görüşmeler yapmanın FBI'ın halkın gözündeki değerini yükselttiğini, bu pozitif gelişmenin de Tomlinson'ın büt-

çesini arttıracığını biliyordu. O maili alma sebebi tam olarak buydu yani. Ama adam, aynı maile, Rainy'nin Hawkins soruşturmasındaki rolünü hatırlatan kısa bir not da eklemişti ki bu da, öyle bir rolün olmadığını söylüyordu.

Tomlinson, istemeyerek de olsa Shilo Emniyeti'ne yardım etmek için Carter'ı kullanmasına izin vermiş fakat Rainy'nin Hawkins dosyasını devralma ya da en azından bu konuda federal bir soruşturma başlatma talebini reddetmişti. Söz konusu FBI olunca her şey kaynak kullanımından ibaret oluyordu ve Tomlinson'ın gözünde bu kaynaklar, değerli birer mücevher gibiydi.

Tom Hawkins'i New Hampshire Eyaleti yargılayacaktı ve bu konuda söylenecek başka bir şey yoktu. Aslında bu, Rainy'nin zaten bildiği üzere, politik bir hareketti. Dikkat çekecek vakalarda sıklıkla böyle durumlar yaşanıyordu. Duruşma öncesinde, medyada çıkacak haberleri kontrol ederek New Hampshire savcılığı, öğrenciler ve öğretmenler arasındaki seks ilişkisi karşısında sert bir tutumu olduğunu seçmenlerine gösterebilir; bu da yeniden seçilme olasılıklarını arttırabilirdi.

FBI da eyaletlerin kendi başına yürütmek istediği dosyaları zor kullanarak almamayı tercih ediyor; böyle bir şeyi ancak gerekliyse ya da FBI'a faydası olacaksa yapıyordu. Ama Rainy, Hawkins davasından kolay kolay vazgeçmeyecekti. Bu yüzden de Tomlinson'ın ofisinde, kapalı kapılar ardında yaptıkları bir görüşmede, adamın fikrini değiştirmek için bir kez daha çabalamıştı.

“Eyaletin Hawkins’e karşı başlattığı soruşturma ile benim Mann soruşturmam arasında giderek netleşen bir bağlantı var,” demişti Tomlinson’a.

“Netleşen derken...?”

“Shilo’daki kızların mesajlarını Mann’a gönderen kişi Tom Hawkins.”

“Mann’ın dosyasına bakan eyalet savcı vekiliyle teyitleştin mi?”

“Evet.”

“Ve?”

“O da sizinle aynı fikirde. Eyalet, onun James Mann soruşturmasına hiç bulaşmadan Hawkins’i yargılayabilir. Kadının duruşmada ihtiyaç duyacağı her şeyi verdik sayılır zaten.”

“O zaman niye hâlâ Hawkins’i de almak için ısrar ediyorsun?”

“Çünkü eyalet ve federal büro arasında bir iletişim olmazsa, iki soruşturmanın da zarar görebileceğini düşünüyorum.”

Tomlinson, Rainy’nin verdiği Hawkins raporuna bakıyordu. “Hawkins dosyasının eyaletler arası bir içeriği olduğunu kanıtlayabilir misin?”

“IP adreslerini gizleyen bu Leterg programı varken hayır, yapamam. Görüntülerin nereye gönderildiğini de bilmiyoruz zaten. Ama Mann’ın tedarikçisinin o olduğunu kanıtlamaya yetecek miktarda ikinci derece delil var elimizde. Mann’ın elindeki fotoğrafların aynıları onda da vardı ve Mann’ın dağıtıcı değil alıcı olduğunu da biliyoruz.”

“Bu çabana minnettarım, Ajan Miles. Gerçekten. Ama bu konuda bana güvenmen gerek. Eyalet, bu davada iyi bir iş çıkaracak ve o adamı, federal bir hapishanede geçireceği kadar uzun bir süre için eyalet hapishanesine tıkacaktır. Bu New Hampshire için oldukça büyük bir dava ve işi savcılık yürütmek istiyor. Yani bana daha dişe dokunur bir şeyle gelmezsen, ben de onlardan yana olacağım.”

Rainy, bükemediği bileği öpmesi gerektiğini biliyordu. Mann dosyasındaki işinin sona ermesi için yapması gere-

ken bir şey daha vardı. O Mesaj Koleksiyonunda bulunan kırk kızın kimliğini mümkün olduğunca tespit etmek.

Bu seminerde anlatacaklarıyla, gençlerin gelişen zihinlerinde bir bilinç uyandırmak dışında hedefleri de vardı Rainy'nin. Mesaj Görüntüleri Koleksiyonunda yer alan kızlardan bazılarının, kendi rızalarıyla onu görmeye gelmesini istiyordu. Böylece daha az soru sorulacak; bu gizlilik de Didomenico'nun, küçük bir kasabada FBI tarafından aleni şekilde yürütülecek bir soruşturmanın medyanın dikkatini çekeceğine yönelik endişelerini bertaraf edecekti.

Rainy, bir yandan da Lindsey Wells'in karar değiştirip ona açılabileceğini düşünüyordu. Kızın yalan söylediği ortadaydı çünkü, o fotoğrafları kesinlikle birine göndermişti. Ve belki de bu seminer sayesinde, kız da kendisine ihanet eden o kişiyi korumaktan vazgeçip Rainy'ye yardımcı olabilirdi. Dedektifin bu kişinin kim olduğuna dair tahminleri de vardı: Ya Hawkins'in kendisi ya da sermayesini arttırmak için tuttuğu bir çocuk.

Müdür Osborne, samimi ve endişeli bir tavırla toplantıyı başlattı sonra. Hemen ardından söz alan Murphy ise beklendiği üzere göz korkutan bir tavır takınmıştı. Sahne arkasında bekledikleri sürece tavırlarına özen gösteren bu adam, Rainy'nin hâlâ elinde tutmak istediği bir kart olduğundan, işlerin çirkinleşmeden gerilemiş olması dedektifi memnun ediyordu.

Ardından sıra ona geldi. Adının anons edilmesinden sonra duyulan alkış kibar fakat isteksiz bir ses gibi geliyordu kulağa. Daha önce onlarca defa, liseli gençlere konuşma yapmış olan Rainy, söyleyeceği şeyleri neredeyse ezbere biliyordu artık. Ve şimdi, seminere katılan herkese seslenir gibi görünürken aslında alttan alta, Lindsey Wells'e de bir mesaj verecekti.

“Melanie Smyth, çıplak fotoğraflarını erkek arkadaşına mesaj attı, çocuk da bunları Facebook’a yükledi,” diye başladı. “Birkaç gün sonra kendini öldürdüğünde Melanie, yalnızca on beş yaşındaydı.” Hemen ardından, arkasında bulunan ekranı, Melani’nin o ıslıl ıslıl, genç yüzünü gösteren bir fotoğraf kaplamıştı. Bunu takip eden fısıltılar, Rainy’nin açılış cümlesinin amacına ulaştığını ve herkesin dikkatini çekmeyi başardığını gösteriyordu.

Sonra onuncu sıra civarında oturan Lindsey Wells ile göz göze geldi Rainy. “Melanie kendini öldürdü çünkü çıplak fotoğrafları okulda yayılmaya başlamıştı.” Lindsey’nin bu söylenenleri iyice idrak etmesini sağlamak amacıyla duraksamıştı.

Ardından FBI’ın siber suçlar birimindeki görevini ve Ulusal Masum Görüntü Birimi’ndeki rolünü anlattı. Gençlerin sohbet odalarında tanıştığı insanlara güvenmelerinin ne gibi tehlikeler yaratabileceğinden bahsetti. On beş yaşında bir kızın, sözde on altı yaşında olması gereken ruh eşinin elli beş yaşındaki komşusu çıktığını ve kızın cesedinin, ortadan kayboluşundan iki hafta sonra bulunduğunu söyledi. Paylaştığı bilgiler, özellikle seçtiği üzücü ve şok edici şeylerdi.

“Her dört genç kızdan birinin, internette tanıştığı insanlarla gerçek hayatta da buluştuğunu biliyor muydunuz?” diye sordu Rainy ve aldığı tek tepki, boş boş bakan gözler oldu. Ama o yine de, gençlerin bu sözleri sindirdiğini ve zihinlerinde bir farkındalık uyandırmaya başladığını biliyordu. “Her beş gençten biri, internette tanıştığı insanlardan cinsel talepler alıyor ve bunlardan yalnızca yüzde üçü bu durumu bir yetişkine anlatıyor.”

Seks mesajlarından bahsettiği anda Rainy hepsinin kullak kesildiğini görebiliyordu ve bu ilgiye hiç şaşırmadı. Çünkü istatistiklere göre, o anda kendisini dinleyen kitle-

nin yüzde kırkının, cep telefonlarıyla birilerine çıplak fotoğraflarını gönderdiğini biliyordu.

“Çıplak bir fotoğrafınızı birine göndermenin çocuk pornosu kapsamına girdiğini biliyor muydunuz?” Ne onaylayan bir baş hareketi ne de kalkan bir el görebiliyordu Rainy. Kımıldamadan, ses çıkarmadan oturan öğrencilerin çoğunun, koltuğuna çivilendiğini söyleyebilirdi. “Çıplak fotoğrafınızı göndermekten ya da kız veya erkek arkadaşınızdan böyle bir mesaj almış olmaktan ötürü hapse girebilirsiniz. Ben şahsen, bu yasaların değiştirilmesini umuyorum. Eyalet temsilcileriniz, sosyal çevrelerde küçük düşürülmüş olmanın yarattığı duygusal hasar konusunda giderek daha bilinçli bir hale geliyor. Sonu intihara kadar gidebilen hasarlar bunlar.”

Bir kez daha, Melanie’nin o aydınlık yüzü ekranı doldurmuş ve aynı anda arka sıralardan, önce bir kıkırdama, ardından da kahkaha duyulmuştu. Rainy bunun üzerine, koltuklarında kıpırdayıp duran erkek öğrencilere öfkeli gözlerle bakmaya başladı. İçlerinden biri, diğerini koluyla dörterken bir öğretmen de yanlarına gitmiş ve ikiliyi oditoryumdan kovmuştu.

“Bu gülünecek bir şey değil,” diye çıkıştı Rainy sonra. Ama bu tepkisi de giderek daha da hareketlenen gençlerin daha çok kıkırdamasından başka bir işe yaramamıştı. “Bunun sizi ilgilendirmedikçe düşünüyör ya da böyle bir şeyi konuşmaktan rahatsız oluyor olabilirsiniz. Ama emin olun bu bir şaka değil. Birilerine seks mesajları göndermek, cep telefonunuzla yapacağınız en aptalca şey olabilir. Siz, arkadaşlarınızı sanal olarak tahrik etmeyi komik buluyor olabilirsiniz ama kanunlar meseleyi böyle görmezler. Bu işin sonucunda cinsel taciz suçlusu yaftası yiyebilir ve gözlem altına alınabilirsiniz. Bu da artık burada okuyamayacağınız anlamına gelir çünkü reşit olmayan kişilere yaklaşmanız

yasaktır. Kütüphanelere de giremezsiniz ve ehliyetinizin üzerine bunun etiketi yapıştırılır. Gidin de bununla normal bir hayat sürmeye çalışın bakalım. Bir iş bulmaya ve bu etiketten sıyrılmaya. Ama yapamazsınız.”

Rainy duraksamış ve bu kez hiç gülen olmamıştı.

“Bu görüntüler sevgilinizle sizin aranızda kalmıyor, inanın bana. Yüzlerce, hatta binlerce yabancı bunları görmesi yalnızca saniyelik bir iş. İnternette yaptığınız şeylerin raf ömrü yoktur. Davranışlarınızın bir süre sonra ortadan tamamen yok olacağını düşünemezsiniz.”

Rainy bunları söyledikten sonra James Mann’ın üzgün ailesi canlanmıştı gözünde. Adam SUV ile götürülürken her birinin nerede durmakta olduğunu hâlâ gayet iyi hatırlıyordu.

“Peki güvendiğiniz birine böyle bir fotoğraf yolladıysanız ne yapabilirsiniz?” diye sordu sonra.

Ama yine, tam da beklediği gibi, hiçbir el kalkmamıştı.

“İlk olarak, o kişiden fotoğrafınızı silmesini isteyebilirsiniz. Bunun herhangi bir internet sitesine yüklenmediğinden ya da başka birine iletilmediğinden emin olmak yararınıza olacaktır. Telefonlarına bakmak isteyin. Onlar size, siz de onlara güveniyorsanız bunun bir sorun teşkil etmemesi gerekir. Bu konuda başka önerilerim de var ve bunları, size dağıttığım broşürlere yazdım. Ama daha fazla vaktim kalmadığı için, hepsinin üzerinden tek tek geçemeyeceğim. Umarım bu semineri faydalı bulmuş, benden bir şeyler öğrenebilmişsinizdir. Gitmeden önce bana sormak istediğiniz bir şey var mı?” Kimse el kaldırmıyordu.

Rainy de devam etti. “Bay Osborne, büyük bir centilmenlikle ofisini bir saatliğine bana verdi. Eğer herkesin içinde sormaktan çekindiğiniz şeyler varsa, gelip beni ora-

da da bulabilirsiniz. Yardımcı olmaktan memnuniyet duyarım. Vakit ayırdığınız için de hepinize teşekkür ederim.”

Çocuklardan bazıları alkışlarken bazıları doğruca ayaklanmıştı. Kısa bir süre sonra da kendi aralarında sohbet eden gençlerin sesi yine her yanı doldurdu. Rainy ise Çavuş Murphy’ye hızlı fakat içten bir şekilde veda ederek Lester Osborne’un ofisine yönelmişti.

O sırada Lindsey Wells’in de salondan ayrıldığını gördü.

Bu artık eyaletin meselesi Miles, dedi kendi kendine. Git diğer kızların kimliğini tespit et ve ayrıl Shilo’dan.

Ama içinden bir ses, bu uyuşuk New England kasabasında daha çok vakit geçireceğini söylüyordu.

Lindsey Wells, öğrenciler oditoryumu terk ederken Jill Hawkins'in peşine takılmıştı. Attığı kırktan fazla mesajın hiçbirine cevap vermeyen Jill, arkadaşlıklarını sonlandırmaya kararlı görünüyordu.

Boş.

Lindsey, kendini hayatı boyunca hiç bu kadar boş ve yalnız hissetmemişti. Her geçen gün, Jill'in arkadaşlığını daha fazla özleyordu; artık bunu fiziksel olarak da hissetmeye başlıyordu. ama şimdi Fidelius Büyüsü sayesinde okuldaki herkes, Jill'in babasıyla yaşadığı ilişkiyi detaylı bir şekilde blogda paylaşan o olduğunu düşünmeye başlamıştı. Hatta bazıları, gizemli Fidelius Büyüsü'nün Jill olduğunu bile düşünüyor; bu skandalı patlatarak babasını ifşa etmek istediğine inanıyorlardı. Lindsey hakkındaki dedikoduların Shilo'ya yayılması, birinin klavye başına geçip "Sır açığa çıktı. Koç Hawkins Lindsey Wells ile yatıyor," yazıp GÖNDER tuşuna basması kadar bir vakit almıştı sadece.

Lindsey için bir zamanlar okul bir vaha, futbol da favori kaçış noktasıydı ama artık okulda bile kendini güvende hissedemiyordu.

Hatta hiçbir yerde.

Jill köşeyi dönünce Lindsey de onun peşinden gitti ama Jill'in artık yalnız olmadığını görmüştü.

Arkadaşının etrafında son sınıflardan üç tane kız vardı. Okulda bazıları tarafından cadılar olarak adlandırılan Gretchen Stiller, Mandy Jensen ve Clair Hubert, iki yanı da metal dolaplarla çevrili koridorda Jill'le birlikte yürümeye çalışıyorlardı.

Bunlar popüler kızlardı. Başkalarını aşağılayıp dururlar ve dünyaya herkesten daha çok açılırlardı (sonuçta herkes yaz tatilini Avrupa'da geçiremiyor). Terlemek filan pis işler olduğundan atletizmle, dersler zor olduğundan da onur öğrencisi olmakla bir işleri yoktu. Aslında erkekleri kendilerine çekecek vücutlara ve herkese tepeden bakacak tavırlara sahip olmak dışında hiçbir şeyleri olmayan zengin kızlardan ibaretti hepsi. Üniversite partilerine katılıyorlar ve tek bir bakışlarıyla insana kendini yer cücesi gibi hissettirmeyi başatabiliyorlardı. Lindsey, içlerinden birinin kokain kullandığı ve hiçbirinin bakire olmadığını da biliyordu.

Jill, cadılardan daha hızlı olmaya çalışıyordu ama dar kot pantolonları ve robadan tişörtleriyle, cadıların bunu kolaylaştırmaya hiç niyeti yoktu.

"Hey Jilly, baban nasıl?" dedi o sırada Gretchen.

"Lindsey yatıya kaldı mı akşam?" diye sordu Mandy. "Senin odanda mı kalıyor yoksa babanın mı?"

"Yok, Jill'in odasında uyuyor, sonra da babasının yanına kaçıyor." Açıklama Clair'den gelmişti.

Sonra lafı yine Mandy aldı. "Ah ne güzel, Lindsey yeni annen mi olacak yani şimdi?"

Lindsey'nin kalbi, duydukları karşısında paramparça oluyordu. Nasıl bu kadar acımasız davranabilirlerdi?

O sırada Jill, Lindsey'nin araya girmek üzere olduğunu fark etmiş ve başını hafifçe sallayarak bunu yapma-

masını söylemişti. “Kapa çeneni,” dedi sonra sakın fakat Lindsey’nin duyabileceği kadar yüksek bir sesle. Ve yenisinden yürümeye başladı.

Cadılar peşinden gidiyorlardı tabii. Lindsey de öyle. Ama o, Jill’in böyle istediğini görünce biraz daha uzakta kalmayı tercih etmişti. Bir yandan da arkadaşının bu kadar güçlü olması karşısında hayrete düşüyordu.

“Sen bize kapa çeneni falan diyemezsin, sürtük,” dedi Gretchen sonra. “Ayrıca ne düşünüyorum biliyor musun? Bence Jill’in hepimize birer saatlik bir borcu var. Yani babasının yaptıkları yüzünden o aptal seminere katlanmak zorunda kaldık sonuçta.”

Clair bunun üzerine başını sallamıştı. “Biri Fransızca ödevime yardım etse harika olur gerçekten. Fransızca’n iyi midir, Jill?”

Jill bunu duyunca durmuş ve gözlerini Gretchen’in gözlerine dikmişti. “Bir fikrim var, Gretchen,” dedi sonra sakın bir sesle. “Sen niye defolup gitmiyorsun?”

Lindsey şaşkın fakat bir o kadar da mutlu kahkahası duyulmasın diye eliyle ağzını kapatmak zorunda kalmıştı.

Bunun üzerine Gretchen da ona döndü. “Aa şuna bakın. Babacığının küçük sevgilisi Jill’i kurtarmaya geliyor. Çok duygulandırıcı gerçekten.”

Jill, Gretchen’ı omuzlarından itince uzun boylu kız sendelemiş ve birkaç adım geri gitmek zorunda kalmıştı. Sonra Jill, uzaklaşmak üzere arkasını döndü fakat çok geçmeden Clair, onu atkuyruğundan yakalayıp sanki ucunda zil takılı bir ipmişçesine asılmaya başladı. Jill, arkaya yatan başının acısıyla haykırırken Mandy de bu karmaşaya dahil olmuş ve Jill’i sertçe itmişti. Duvarlara çarparak yere vuran Jill de bir kez daha acıyla haykırdı.

O sırada, Clair’in Jill’e tekme atacak gibi ayağını gerdiğini görünce araya girme vaktinin geldiğini anlamıştı.

Bu yüzden hızla, ayağı havada olduğu için zaten dengesi bozulmuş olan Clair'in üzerine koştu ve onu yere serdi. Şimdi o da Jill'in yakınlarında yatıyordu.

Sonra Jill, ayağa kalkarak yumruklarını sıktı. "Bizi rahat bırakın!"

Ama Mandy, onu hiç duymamış gibi "Baloya koçla mı geleceksin, Lindsey?" diye soruyordu.

"Hiçbir halt bilmeden konuşuyorsun," dedi Lindsey.

"Annenle baban boşanmıştı, değil mi?" Bu kez soruyu soran Clair'di. "Koçu baban yerine mi koyuyorsun bu yüzden?" Clair, sesine aşırı derecede anlayışlı bir hava katınca laf sokuşu daha da acı verici bir hale geliyordu.

"Neden söz ettiğin hakkında bir gram fikrin yok senin," diye çıkıştı Lindsey.

Cadılar etraflarını sararken Lindsey ve Jill, konuşmadan da olsa kaçmak yerine karşı koyacakları konusunda anlaşmışlardı.

Neyse ki buna gerek kalmadı. Merle Gornick, Lindsey'nin kimya öğretmeni köşeyi dönüp yanlarına gelmiş ve "Yapacak işleriniz yok mu sizin?" demişti.

Cadılar da buna hep bir ağızdan "Tabii Bayan Gornick," diye cevap verdiler ve Gretchen, uzaklaşırlarken dönüp gayet anlaşılır şekilde "Babana selam söyle," dedi dudaklarını sessizce oynatarak. Merle de saldırgan olan tarafın onlar olduğunu fark etmiş olacak ki, Jill ve Lindsey'yi eşyalarını toplamak üzere rahat bırakmıştı. Sonra o da kızların peşine takıldı ve hepsi birlikte köşeyi dönerek gözden kayboldular.

Lindsey, Jill'in sırt çantasını takmasına yardım ederken ikisi de biraz önceki adrenalin yükselmesinden dolayı nefes nefeseydi.

"Biraz konuşabilir miyiz?" diye sordu sonra Lindsey.

Jill de omuz silkmişti. “Olur. Sanırım.”

“Ben böyle bir şey yapmadım. Babanla bir ilişkim falan yok hatta bunun düşüncesi bile midemi bulandırıyor.”

Jill, bu kez onu dinlemeye daha açık gibi görünüyordu. *Bu iyiye işaret,* diye düşündü Lindsey.

“Öyleyse neden polis bilgisayarına el koydu? Neden Fidelius Büyüsü babamla senin hakkında yazmaya devam etti?”

“İnsanların Fidelius Büyüsü’nün sen olduğunu düşünmesiyle aynı sebepten.”

“İnsanlar ne? Bu resmen saçmalık.”

“Babanla yatma fikri de öyle,” dedi Lindsey. “Bana inanmalısın Jill, yemin ederim doğruyu söylüyorum. Asla böyle bir şey yapmam ben, asla.”

Jill iç geçirmişti. “Bak, şu FBI’dan gelen kadın hâlâ buralarda mı?”

Bu soruyu duyunca Lindsey’nin tüm vücudu ürpermişti. Ajan Lorraine Miles ile o mecburi görüşmeyi yapmak, yeterince zorlu bir şeydi zaten. Lindsey, kadının öğrencilerle konuşmak üzere Shilo’ya gelme sebebinin büyük olasılıkla kendi fotoğrafları olduğunu da biliyordu. Bu utanç verici olaydan beri annesi korkunç derecede öfkeliydi zaten. Şimdi bilgisayarına el konulup da Facebook’taki dedikodular arttığından beri ise tek kelime dahi etmemeye başlamışlardı. Belli ki annesi de bu cadılar gibi, Lindsey ile koçun bir ilişkisi olduğunu düşünüyordu. O toplantıda geçirdikleri bir saat boyunca Lindsey’nin midesi çalkalanıp durmuş fakat katılmak zorunlu olduğundan, istese de kaçamamıştı.

Jill’in Ajan Miles’la ne işi olabilir ki? diye düşünüyordu şimdi.

“Sanırım, neden?”

“Blogdaki o yazıları yazmadığını söyledin. Eh, o kadın

da bilgisayardan anlıyor. Bu yüzden belki de kimin yazdığını bulmamıza yardımcı olabilir.”

“Bunu yaparsa bana inanır mısınız?”

Jill, bir kez daha omuz silkmişti. “Belki de. Sanırım. Tüm bunlardan önce aynı takımdaydık.”

“Yani?”

“Yani belki de, yeniden aynı tarafta olmamızın vakti gelmiştir.”

Rainy, gitmek üzere eşyalarını toplarken Müdür Lester Osborne'un, açık olan ofis kapısının tıklatıldığını duymuştu. Ardından içeri iki kız girdi. Rainy, içlerinden birinin Lindsey Wells olduğunu görünce sevinmişti. Sonra diğer kıza bakınca, onun da Murphy'nin dosyaya koyduğu fotoğraflarda gördüğü, Koç Hawkins'in on beş yaşındaki kızı Jill olduğunu fark etti.

Kalp atışları hızlanmıştı. Koç Hawkins dosyasını iyice eşelemek istiyordu çünkü ama elinde, Mann'in mesaj koleksiyonundaki fotoğraflarda yer alan kızların kimliğini tespit etmek dışında, soruşturma açmak şöyle dursun, haklı bir sebebi bile yoktu. Ve şimdi, Lindsey bunu değiştirecek olabilirdi.

"Merhaba. Hâlâ öğrencilerle konuşuyor musunuz? Yani sorularına yanıt veriyor musunuz demek istedim," dedi Lindsey çekingen bir sesle.

"Tabii, tabii ki yanıtlıyorum," dedi Rainy hâlâ dört nala koşan nabzıyla.

Lindsey'nin Jill Hawkins'le bu scks mesajları ve koçla ilişkisi hakkında ne paylaştığını ya da paylaşıp paylaşmadığını bilemiyordu. Başta Lindsey'nin bu fotoğrafları koça

kendi isteğiyle gönderdiğini düşünmüştü ama bu sadece onun teorisiydi ve henüz kanıtlanmamıştı.

“Bırak kanıtlar sana yol gösterebilir,” dedi Tomlinson hep.

Ama gerçek ne olursa olsun, Rainy Lindsey’nin çıplak fotoğraflarını bir sır olarak saklaması gerektiğini biliyordu. Lindsey, bunu yeniden konuşmak için buraya gelmiş gibi görünmüyordu zaten. Başka bir derdi var gibiydi. “Oturmak ister misiniz?” diye sordu Rainy.

Lindsey buna hemen başını sallayarak karşı çıkmıştı. “Sizin için sakıncası yoksa, oturmasak daha iyi.”

Kızların ikisi de oldukları yerde sallanıp duruyor ve Rainy’nin gözlerine bakamıyorlardı.

“Pekala, o zaman ben de ayakta durayım,” dedi Rainy. “İsimlerinizi öğrenebilir miyim?”

Rainy, sırlarının güvende olduğunu anlatmak için Lindsey’ye bakıyordu.

“Tabii, ben Lindsey Wells.”

Rainy, başını sallayıp Jill’e dönmüştü. “Peki ya sen?”

“Benim adım Jill,” dedi kız tatlı bir sesle. “Jill Hawkins.”

Rainy, kızlarla arasında bir engel olmasını istemediğinden Müdür Osborne’un çelik masasının arkasından çıkmıştı.

Kızlar, esnek vücutlarını beton duvara yaslamış; yamuk asılmış tablolar gibi Rainy’ye bakıyorlardı. Yüzlerindeki ifadede aynı anda hem sıkılmışlığı hem gerginliği hem kayıtsızlığı hem de endişeyi görebilirdiniz.

Gençler.

“Ne hakkında konuşmak istiyorsunuz?” diye sordu Rainy sonra.

Kızlarsa önce birbirlerine, sonra ona bakmış fakat bir cevap vermemişlerdi. *Koç Hawkins’e neden çıplak fotoğ-*

raflar gönderdiğini söylemek ister misin? diye soruyordu Rainy Lindsey'e içinden. Ardından, masayı canını yakacak kadar sıkıca kavrayıp sorusunu tekrarladı. "Kızlar, bana soracak bir şeyiniz var mı?"

Soruşturmalara alışık zihninden onlarca olasılık ve bağlantı geçiyordu.

Sonra Lindsey, yaslandığı duvardan ayrılıp temkinli bir adım attı. "Şey, o toplantıda, internette her şeyin görüldüğü gibi olmayabileceğini söylemişsiniz. Genç bir çocukla sohbet ettiğini zannederken aslında bir adamla konuşan kızın hikayesi gibi mesela."

"Evet."

"İşte ben de şey... Biri, sizin yapmadığınız bir şeyi nasıl siz yapıyormuşsunuz gibi gösterir, onu merak ediyordum."

Rainy bunu duyunca dudağını ısırılmıştı. Lindsey'nin ne söylemeye çalıştığını tahmin edebiliyordu.

"Bu, neden bahsettiğimize göre değişir. Biraz daha açık konuşabilir misin?" *Sakin ol Rainy, sakin.*

Jill, araya girmeden bu konuşmayı izlemeye daha ne kadar dayanabileceğini düşünerek iç geçirmişti. Sonra, Lindsey'nin aksine hâlâ yapışık olduğu duvardan ayrılmadan, göğsünde sıkı sıkıya birleştirdiği kollarıyla lafa girdi. "Bakın, polis Tumblr.com'da babamla ilgili olarak yazılan o şeyleri Lindsey'nin yazdığını düşünüyor. Bilgisayarına da el koydular."

"Siz de benimle bu konu hakkında konuşmak istiyorsunuz?" Rainy'nin kalbi, dördüncü vitesten beşe geçmişti.

"Böyle bir şeyin mümkün olup olmadığını bilmek istiyorum ben," dedi Jill. "Lindsey, blogda hiçbir şey yazmadığını, bir Tumblr.com hesabının olmadığını söylüyor ama polise göre, izler onun ev bilgisayarına kadar geliyor. Bu nasıl olabilir ki?"

“Bunu IP adresi aracılığıyla yapıyorlar,” diye yanıtladı Rainy. “İnternet servis sağlayıcınızın tuttuğu bazı kayıtlar var. Bu kayıtları kullanarak da adres tespitinde bulunabiliriz.”

Jill’in yüzü ekşimişti. Rainy Lindsey’ye döndü. “Lindsey reşit değil,” dedi sonra. “Bu yüzden de kimliği yasal olarak korunuyor.”

“Evet, tabii,” diye mırıldandı Jill. “Korunuyor.”

“İnsanlar Lindsey’yi babanın davasına nasıl bağladılar, anlatabilir misin?”

Rainy, aradaki bağlantıyı biliyor fakat bunun, Shilo halkının geri kalanına yayıldığına inanamıyordu. Bunlar için emniyet tedbir alırdı çünkü.

“Facebook yüzünden,” dedi Lindsey. “Birileri sahte bir Facebook profili yaratmış, oradan da Koç Hawkins ile benim hakkımda söylentiler yazıp duruyorlar.”

Ben söylenti olduklarından pek emin değilim, diye geçiriyordu Rainy aklından.

“İnsanlar Facebook sayfama o kadar iğrenç şeyler yazıyorlardı ki,” diye araya girdi Jill o sırada, “hesabımı silmek zorunda kaldım. Aldığım mesajlardan bahsetmiyorum bile.”

“Birileri bizimle de uğraşüyor diye düşünüyoruz biz,” dedi Lindsey. “Ama futbol takımından biri değil, bundan da eminiz.”

“Nasıl bu kadar kesin konuşabiliyorsunuz?”

Bu kez surat yapan ve “Öf! Biliyoruz işte ya,” der gibi bir ifade takınan Lindsey olmuştu. Rainy ile arkadaşları gibi.

“Bakalım doğru anlamış mıyım,” dedi Rainy. “Tumblr’daki o gönderileri sen yazmadın, öyle mi?”

“Evet.”

“Ama polisin böyle düşünmek için haklı bir sebebi olmalı.”

“Yani ellerinde bir kanıt olduğunu mu düşünüyorsunuz?” Hayal kırıklığı, sesinden bile belli oluyordu.

“Senin bu işin içinde olduğunu düşünüyorlarsa, o yazıların gönderildiği IP adresini kullanarak evini bulmuş olmaları demek istiyorum.”

“Ama benim Tumblr.com’da bir hesabım bile yok. Biri böyle bir hesap açıp benimmiş gibi gösterebilir mi?”

“Bu oldukça dikkat gerektiren bir iş Lindsey,” dedi Rainy. “Ama kablosuz ağına bağlanabilirlerse internette istedikleri içeriği yaratabilirler ve IP izleri de doğruca seni gösterir. Ev ağının güvenli olup olmadığını biliyor musun?”

Lindsey bu soru karşısında omuz silkmişti. “Bilemiyorum. Yıllar önce babam kurmuştu o ağı. Sadece kablosuz olduğunu biliyorum. Yani mutfakta otururken falan bir kabloya ihtiyaç duymadan internete bağlanabiliyorum.”

Rainy de başını salladı. Ev ağları, genellikle saldırılara karşı en savunmasız olan ağlar olurdu. Düzgün bir güvenlik sistemi yoksa, diğerlerine göre bu sinyalleri yakalamak çok daha kolaydı çünkü ve bu durum da, Lindsey’nin o Tumblr hesabından habersiz oluşunu açıklayabilirdi. Birinin sokağın karşısına park ederek Wells’lerin internet ağına bağlanması ve o sayfaları oluşturup mesajlar göndermesi işten bile değildi. Dedikoduların daha hızlı yayılmasını sağlamak için o sahte Facebook hesabını açan da aynı kişiydi muhtemelen.

Lindsey, duyduğu şeye inanamıyor gibi başını iki yana sallıyordu. “Belki de biri evimize gizlice girerek yazdı bunları,” dedi. “Olamaz mı?”

“Olabilir. Birileri kablosuz ağını kullanmış da olabilir tabii.”

“Bir saniye.” Lindsey, bu ihtimali duyunca telefonunu

ıkarıp bir numara çevirmeye başlamıştı. Sonra telefonu kulağına götürerek karşı tarafın cevap vermesini bekledi.

“Baba, benim. Evdeki kablosuz ağına şifre filan koymuş muydun?”

Rainy, büyük bir dikkatle Lindsey’yi seyrediyordu. Sonra kız, cihazı kulağından çekti.

“Sanmam diyor. Kurmak bile fazlasıyla karmaşık bir işlemmiş zaten. Ayrıca ben şifreleri hep unuturum dedi. Sağ ol, baba. Seni seviyorum, görüşürüz.”

Jill, bu kısa konuşma karşısında zlmş gibi görünüyordu. Bu da Rainy’nin, iki kızı karşı da farklı nedenlerle sempati duyduğunu fark etmesini sağladı.

“Yani biri sizin dediğiniz şeyleri yapıp Lindsey gibi davranmış olabilir, öyle mi?” diye sordu Jill.

“Eğer babanın söylediği doğruysa ve Wi-Fi’ın korumasızsa bu gayet mümkün.” Rainy bunu kızlara söylerken kendisini de inandırmaya çalışıyor gibiydi.

“Jilly, artık inanıyor musun bana?” diye sordu Lindsey.

“Ne yapabiliriz ki?” Jill, bıkkın bir ifadeyle ellerini havaya kaldırmıştı. “Okulu bırakmak falan istiyorum artık. Cehenneme döndü burası resmen.”

“Benim için de yle.”

“Lindsey ile babamın arasında ilişki filan yok. O aptal internetin ne dediği umurumda değil. Babam, birilerinin ona tuzak kurduğunu düşünüyor ve Lindsey de aynı fikirde. Babamın mükemmel bir insan olduğunu düşünüyor değilim ama yani öyle biri olmadığını da biliyorum.”

Bu sözler, Rainy’nin aklına James Mann’i getirmişti. o da böyle bir insan olmadığını söylüyordu ama bilgisayar, onunla aynı fikirde değildi. Belki de, kk bir ihtimal de olsa, iki adam da doğruyu söylüyor olabilir, diye düşündü Rainy.

Sonra iki tane kartvizit çıkardı ve üstlerine telefon numarasını yazıp kızlara birer tane verdi. “Ben bunu bir araştırayım, tamam mı? Lindsey, senin ev ağını bir kontrol edeceğim. En azından bir güvenlik ayarının olup olmadığına bakarız. Bu yüzden sakın bir şeyi elleme, tamam mı?”

“Tabii.”

“Ama bu arada biriyle konuşmanız gerekirse hemen beni arayacaksınız, anlaştık mı?”

Kızların ikisi de başlarını sallayarak bu teklifi onaylamış ve yeniden duvardaki yerlerine geçmişlerdi. Yüzlerindeki dikkatli ifade yerini umursamaz bir tavra bırakırken göğüslerinde kavuşturdukları kolları da, kendisini korumak için top olan tespih böceklerini andırıyordu.

“Siz okulunuza odaklanın. Eminim işler de yoluna girecektir. O sırada ben de Çavuş Murphy ile irtibatta kalmaya devam edeceğim. Eğer sizinle paylaşabileceğim bir gelişme olursa muhakkak haber veririm. Anlaştık mı?”

“Anlaştık,” dedi ikisi de.

Sonra Jill, saatine baktı. “İngilizce dersine geç kalıyorum ben.”

“Lindsey, sen biraz kalabilir misin? Ev ağının güvenliğini nasıl kontrol edeceğimizle ilgili konuşalım biraz.”

“Tabii.”

Bunun ardından Rainy, yalnız kaldıkları anda Lindsey’ye dönmüştü. “Gerçekten sana yardım etmemi istiyor musun?”

“Tabii ki.”

“O zaman o fotoğrafları kime gönderdiğini söyle bana.”

“Söyledim ya, bilmiyorum.”

“Öyleyse sana yardım edemem.”

Lindsey, biraz önce midesine bir yumruk yemiş gibi görünüyordu şimdi. Beti benzi atmıştı. “Bu hiç adil değil.”

“Haklı olabilirsin,” dedi Rainy. “Ama sana ancak, bana

karşı dürüst olursan yardım edebilirim Lindsey. Fotoğrafları Koç Hawkins'e sen mi gönderdin?"

Lindsey, yine tiksinti dolu bir ifade takınmıştı. "Tanrım, hayır. Tabii ki hayır!"

"Kim o zaman? Konuş benimle. Başın belada falan değil, burada kurban olan sensin. Unutma bunu. Sen kurban-sın. Ve benim tek yapmak istediğim sana yardım etmek."

Lindsey, gözleriyle zeminde delikler açıyor gibiydi. Rainy dışında her yere bakıyordu. Sonra kısık bir sesle "Tanner," dedi.

"Ne?"

"Fotoğrafları kime gönderdiğimi sormuştunuz. Tanner Hamsworth'e gönderdim."

"O kim?"

"Erkek arkadaşım," dedi Lindsey. "Eski olmak üzere olan erkek arkadaşım."

"Dürüst davrandığın için teşekkür ederim, Lindsey."

Lindsey bir an için durmuş, sonra sormuştu. "Telefonuma bakmak istediğinizi ve benim izin vermediğimi hatırlıyor musunuz?"

"Evet."

"İşte." Lindsey, telefonunu Rainy'ye uzatıyordu. "Mesajları silmiştim ama bilgisayarlarınız fotoğrafları kime gönderdiğimi yine de bulabilir belki. Böylece hepsini Tanner'ın aldığı anlaşılır."

Rainy, telefonun ekranına bakıyordu. "Buna ihtiyacın yok mu?"

"Yenisini alacağım," dedi Lindsey. "Numaramı da değiştireceğim."

"Nedenini sorabilir miyim?"

Lindsey bu soruya cevap vermeden önce, yüzünü acı dolu bir ifade bürümüşü. "Tüm okul, öğretmenlerden biriyle yattığınızı düşünürken hayatta kalabilmenizin tek yolu ortadan kaybolmaktır çünkü."

Tom, Ford Taurus'undan inip aracın ön tarafından dolandı ve kapıları kilitledikten sonra artık sorunlu olan motorundan gelen seslerin dinmesini bekledi. Araç, son zamanlarda hem daha uzun sürede ivmeleniyor hem de motorun kapanmasından sonra böyle sesler çıkarıyordu. Büyük olasılıkla bir ayara ihtiyacı vardı ama Tom, her seferinde sesin daha da kötüleşip kötüleşmediğini kontrol etmekle yetiniyor; sonuçlara bakarak da motorla hayatının paralel gittiğine kanaat getiriyordu.

Marvin'le yapacağı bu önemli görüşme öncesinde güzelce dinlenmiş olmaya niyetlense de itirafından beri pek düzgün uyuyabildiği söylenemezdi. A Sınıfı suçlar için New Hampshire'da uygulanan zaman aşımı süresi altı yıldı ve Jill'in de kendisine yardım ettiğini söylemeleri pek mümkün görünmüyordu. Ama Tom, Roland ona başka bir seçenek bırakmadığı için kendini ne kadar haklı görmeye çalışsa da Jill'i bu korkunç sırla yaşamak zorunda bırakmasının kolay kabul edilebilir bir yanı da yoktu.

Yine de en azından artık telefonla konuşabiliyorlar ve Jill, her seferinde, babasının sesini duyduğuna memnun olmuş gibi görünüyordu. Güvenlik temalı mesajlaşmalarını da hâlâ kesmemişler, hatta Vern'ün yardımıyla Jill'in tele-

fonuna bir takip sistemi ekleyerek işi daha da üst seviyeye taşımışlardı. Böylece Tom onun her gittiği yerden haberdar olabiliyordu ama yine de Jill, kendini eve dönmeye hazır hissettiğini ve Meşe Sokak'a taşınacağını söylediğinde boğulacak gibi olmuştu.

Bir yandan da Adriana vardı tabii. Tom, onu ve kendisini Roland'ın gazabından koruyabilmek için kadından uzak durmayı tercih etmişti ve bu yüzden de, onu görmezden gelmeye çalıştığını yahut kendisi için yaptığı şeyi takdir etmediğini düşünmüyor olmasını umuyordu. Adriana'nın parasını geri vermek de Marvin'in meselesiydi ayrıca ve Tom'un, arkadaşının bunu yapacağına inancı tamdı.

Sonra Marvin'in ofisine giden o bilindik yoldan ilerledi, resepsiyoniste kibarca selam vermek için hafifçe duraksadı.

"Avukat Pressman sizi bekliyor, efendim," dedi resepsiyonist kapıyı göstererek. Artık eskisi kadar gergin görünmüyordu ve Tom, bunun arkadaşından kaynaklanmış olabileceğini düşünmüştü.

Ofise girince başlangıçta arkadaşını göremedi ama sonra Marvin'in masasının arkasından gelen homurtu ve nefes nefese yapılan sayma işlemi, dikkatinden kaçmamıştı.

"On sekiz... On dokuz... Yirmi..."

"Marvin?"

"Yüz on... Yüz on bir..."

Masanın arkasında beliren Marvin'in üzerinde, her zamanki avukat kılığı değil, bir eşofman takımı vardı. Yüzündeki ter damlacıklarını beyaz bir havlu ile silerken kocaman bir gülümsemeyle "Tom," dedi. "Seni gördüğüme sevindim."

Ve masanın etrafından dolaşıp arkadaşının elini sıktı.

"Yarım kilo daha vermişsin," dedi Tom.

"Bir!" dedi Marvin gururla. "Ama sayan kim? Otursana, konuşacak çok şeyimiz var."

Ve hamlesini yapmaya hazırlanan bir Jenga ustası gibi, masasındaki dosya yığınının üzerine eğilip aradığı dosyayı ortalarda bir yerden tek seferde bularak çıkardı.

Ardından da masada Tom'un karşısındaki sandalyelerden birine oturmuştu. "Planımız, birlikte delillerin üzerinden geçmek ama önce söyle bakalım, Jill nasıl?"

Tom, başını onaylarcasına sallayıp Marvin'e olan minnettarlığını ifade etmeye çalışmıştı. "İyi," dedi sonra. "Yavaş adımlarla ilerliyoruz ama her gece en azından bir kez telefonlaşıyoruz. Vern ve Sylvia Kalinowski ile kalıyor şu an. Jill'in yaşında ikiz kızları var."

"Güzel, bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Günlük tuz alımın ne alemde?"

"Azalttım."

"Her antrenmanda protein takviyesi de yapıyor musun?"

"Bana verdiğin şu yemiş karışımı epey iyi geliyor."

"Soya fasulyesi, ay çekirdeği ve badem dilimleri. Benim de en sevdiğim odur. İstedüğün kiloya ulaşacağız Marvin."

"Önce senin davana—"

"Ve sana Rebecca Bartholomew ile bir randevu ayarlatacağım."

"Bak işte onu yaparsan ücretin yarısını düşerim."

"Anlaştık o zaman, istediğin an söyle, yeter."

"Bir yedi kilo daha vermeliyim."

"Beş diyelim."

"Tamam, beş olsun."

Marvin, elindeki dosyayı tarıyor ve içindeki belgeleri inceliyordu. "Şimdi, daha önce de konuştuğumuz gibi, geçerli neden oturumu hakkından, savcının benim keşif materyallerine ulaşma işlemlerimi hızlandırması karşılığında feragat ettim."

"Böyle bir şeyi kabul etmeleri tuhaf mı?"

“Hayır, pek sayılmaz. Bu daha çok, bizim sık sık kullandığımız, bugün bana yarın sana protokolü. Ama yine de, dava açmayı düşünüyor ve bu niyetlerini erkenden belli etmekten çekinmiyorlar diyebiliriz.”

“Bunu nereden çıkarıyorsun?”

“Savcının elinde dağ kadar delil var,” dedi Marvin yine epeyce kalın bir yığının arasında gezinirken. “Burada diğer şeylerin yanı sıra, tonlarca da bilgisayar delili var. Meseleyle FBI’ı bile karıştırmışlar.”

Tom, başını sallıyordu. “Sana tutuklandıktan sonra beni sorgulayan ajandan bahsetmiştim.”

“Doğru,” dedi Marvin. “Savcının, öğrenci öğretmen ilişkilerine daha katı düzenlemeler getirmek istediğini biliyorum. Bunun için de seni ortaya atmak niyetindeler.”

“Ee, peki biz ne yapacağız şimdi?”

Marvin, masasından aldığı kalemi elinde döndürüp duruyordu. “Tom, bu iş mahkemeye gitmeden önce bir uzlaşma planı yapmamız lazım.”

Tom, bunu duyunca şaşkın gözlerle Marvin’e dönmüştü. “İyi de bu suçlu olduğumu kabul ettiğim anlamına gelmez mi?”

Marvin başını sallıyordu. “Evet. Ama aynı zamanda on küsur yıl hapis yatmana da engel olur.”

“Daha duruşmaya hazırlanmaya bile başlamadık ki,” dedi Tom karşı çıkarak. “Ne halt var o keşif materyallerinde?”

“Jüriyi, aleyhindeki delillerin sahte olduğuna inandırmaya çalışacağız ve bunu başarmak zorundayız.”

“Peki,” dedi Tom bu savunma stratejisinin yalnızca en iyisi olmakla kalmayıp aynı zamanda doğru olduğunun da farkında olarak.

“Savcı da, Lindsey Wells ile yaşadığınız iddia edilen

ilişkiyi kullanarak senin bir cinsel taciz suçlusu olduğunu kanıtlamaya çalışıp bunu başaracak.”

“Bu çok saçma,” diye çıkıştı Tom kıstığı gözleriyle. “Elbette ki böyle bir şey yapmıyorum. Kaç yıllık öğretmenim, üstüne koçluğum da var ve bugüne dek kimse beni böyle bir şey için suçlayamadı.”

“İşte Lindsey Wells ile olan ilişkin de tam olarak bu yüzden önem kazanıyor. Jüri için Lindsey, bilgisayarındaki delillerin oraya yerleştirilmediğinin, gerçek olduklarının kanıtı olacak. Reşit olmayan biriyle ilişkiye girdiğini düşünen bir jüri, aleyhindeki her şeye inanmaya hazır demektir.”

“Peki Lindsey ile ilişkim olduğunu nereden çıkarıyorlar?” Tom bu sorunun cevabını bilmeyi çok istiyordu.

“Çünkü bilgisayarlarda yapılan ilk incelemeye göre, Lindsey Wells ile birbirinize e-mailler göndermişsiniz. Hem de fotoğraflı.”

“E-mail mi?” diye kekeledi Tom bunu duyunca. “Ne diyorsun?”

“Eyaletin adli birimindeki bilgisayar uzmanlarının ikisi de, seni ve bilgisayarını Lindsey Wells’in ev adresiyle ilişkilendirecek IP eşleşmeleri buldu diyorum.”

“Saçmalık bu. Lindsey daha çocuk. Ve kızımın en yakın arkadaşı o, Tanrı aşkına!”

“Bir de Leterg denen zimbırtı var.”

“Evet, daha önce de söylemiştin. Bir daha anlatsana.”

“Ben de ne olduğunu kendim araştırmak zorunda kaldım. Leterg, ‘Gretel’in tersten yazılması sonucu oluşturulmuş bir isim. İnternet’te tıkladığın her şey, gönderdiğin her dosya, açtığın her site, göndericiden çıkıp parçalanıp alıcıya ulaştığında yeniden birleştirilen veri paketlerinden ibarettir. IP adresleri de bu parçalanmış veri paketlerine nerede birleşmeleri gerektiğini söyleyen şey. Ama bu verilerin ham halinin nereden nereye gittiğini gösteren, ekmek

kırıklarıyla oluşturulmuş bir rota yerine Leterg, sahte rotalar oluşturur. Bu da herhangi bir uzmanın, verinin izlediği yolu tam olarak görmesini imkansız kılar.”

“Yani şimdi bu adamlar da benim bu Leterg denen haltı kullanmayı bildiğimi mi düşünüyorlar?”

“Bu Leterg şifreleme algoritmasının bir kısmını kırmayı başarmışlar ve bu... ‘ilerleme’ sayesinde diyelim, eyalet senin ergenlik çağındaki kızlara ait çıplak fotoğraflar biriktirdiğini düşünüyor. FBI bu soruşturmada Shilo ve eyalet emniyetiyle işbirliği içerisinde. Elimdeki bu yazılı ifadeye göre de,” dedi bir kağıt göstererek “FBI bu görüntülerin ilk olarak bir telefon mesajıyla gönderildiği kanısında.”

“Saçmalık resmen. Jill’den başka kimseyle mesajlaşmıyorum ki!”

Marvin devam ediyordu. “Eyalet, FBI’ın da yardımıyla, bigisayarında bulunan kırk tane kızdan on tanesinin kimliğini tespit etmeyi başardı. Senin de, Leterg’in kıramadıkları kısmının yardımıyla, bu fotoğrafları gönderdiğin kişilerin kimliklerini koruduğun inancındalar.”

“Kullanmak şöyle dursun, yükleyemem bile o programı.”

“Ama öyle görünmüyor işte.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Para, Tom. İddianameye göre, bu fotoğraflar karşılığında para alıyor gibi görünüyorsun. Ve uzunca bir süredir, üç yıl kadar, bu işin içindeymişsin gibi. Bu da seni Shilo’daki tüm kızlarla bağlantılı kılmaya yetiyor. Savcılık bu yüzden, kimliğini tespit edemedikleri kızlar için senden yardım isteyecek.”

“Bunlardan biri de bana fotoğraf gönderen kız herhalde.”

“Doğru. Fotoğrafi servis sağlayıcından almayı başardılar, henüz yok edilmemişti ama başka da bir şey bulamadılar.”

“Bu delilik, Marvin. En azından sen benim masum olduğuma inandığını söyle.”

“Bana masum olduğunu söylemenle ilgili ne dediğimi hatırlıyor musun?”

Tom, boş bir ifadeyle başını sallıyordu.

“Eyalet, mali durumunu incelemiş, kayıtları da buraya eklemiş. Yüz yirmi bin dolardan fazla bir paranın olduğu bir banka hesabın olduğunu biliyor muydun?”

Tom’un ağzı açık kalmıştı. “Ne?”

“Paranın nereden geldiğini öğrenmeleri biraz zaman alacak ama şimdilik, yurt dışı hesaplardan ve paravan işletmelerden geliyor gibi görünüyor. Paranın izlerini saklamayı iyi biliyor gibi görüneceksin.”

“Yüz yirmi bin dolar mı?” Tom, yüzünü ellerinin arasına gömmüştü. “Ah Marvin, bu çok kötü.”

“Dediğim gibi, keşif materyallerinde bulunan deliller bunlar,” dedi Marvin elindeki paketi göstererek. “İdamlık bir cinayet dosyasında bile bu kadar sayfa olmaz normalde.”

“Hiç yeminli ifade var mı peki? Lindsey’yi sorgulamışlar mı?”

Marvin sayfaları karıştırıyor olsa da yüzünden, cevabı zaten bildiği anlaşılabilirdi. “Evet,” dedi. “O da seninle herhangi bir şekilde cinsel ilişkiye girdiğini, kendisinin sana ya da senin ona karşı, rıza ile veya zorla bir *cinsel* imada bulunduğunuzu inkar etmiş.”

“Tamam, güzel o zaman. Bunu kullanabiliriz. Lindsey’nin yeminli ifadede bütün bunları reddetmesi, hakkımdaki diğer suçlamaların da inandırıcılığını düşürür. Şu Leterg olayı, fotoğraflar, haberimin bile olmadığı para..”

Marvin kaşlarını çatıp iddianameyi bırakmış ve kalemini alarak eskisinden de hızlı çevirmeye başlamıştı. “Jüri-nin, on beş yaşındaki bir kızın ifadesini ciddiye alacağını sanmam. Savcının, senin suçlu olduğunu ispatlamak için kullanacağı bilgisayar kayıtları ve deliller varken onunla ilgilenmezler. Suçlu bulunursan eğer, sana mümkün olan

en ağır cezayı vermeyecek bir tane bile yüksek hakim tanımıyorum ben. Hapishane, cinsel suçlular için berbat bir yerdir. Çocuk pornosuyla suçlananlar içinse daha fena. Zaten uzlaşmaya gitmeyi de bu yüzden öneriyorum. Böylece en fazla birkaç yılla yırtarsın.”

“Ve hayatımın geri kalanını bir seks suçlusu olarak geçiririm, öyle mi? Ben almayayım. Bunu teklif ettiğine bile inanamıyorum, sen benim avukatımsın, Marvin. Ve ben bunların hiçbirini yapmadım!” Söylemek istediğini vurgularcasına yumruğunu da masaya vurmuştu.

Ama Marvin, irkilmedi bile. “Ne yapmamı istiyorsun, Tom?”

Bunun üzerine Tom, zavallı bir kahkaha eşliğinde ellerini kaldırarak pes ettiğini gösterir gibi yapmıştı. “Sen benim *avukatımsın*, Marvin. Ne mi yapmanı istiyorum? Masum olduğumu kanıtlamanı istiyorum.”

“Peki ya kaybedersek? Bu ihtimalle yüzleşmeye de hazır mısın?”

“Kaybetmeyeceğiz. Çünkü benim için savaşacaksın ve kazanacağız. Eğer bana bu tuzağı kuran Lange değilse, kim olabileceğini buluruz. Ben ordudayken hiçbir göreve, başarısız olacağımı düşünerek girmedim. Her seferinde, her bir zerremle kazanacağımı biliyordum. Bu da kaybedemeyeceğim bir mücadele, Marvin. Bu yüzden benim için savaşacağını, kanının son damlasına kadar bu işin peşini bırakmayacağını bilmek istiyorum.”

Tom gözlerini kısmış ona bakarken Marvin de elindeki kalemi bırakmış ve arkadaşının sert bakışlarına gözünü kırpmadan karşılık vermeye başlamıştı. Sonra gülümsedi.

“Ben de bunu söylemeni umuyordum.”

Tom, derin bir nefes almıştı. “Ne yapıyoruz o zaman?”

“Eh, polis işe FBI’ı karıştırdı.”

“Yani?”

“Yani biz de aynısını yapalım.”

Shilo Vahşi Kedileri, Perşembe gecesı oynanan maçta, Cumberland’i 37-17 mağlup etmişti ama Rainy Miles’in oraya gidiş amacı maçı izlemek değil, Tanner Farnsworth ile konuşmaktı.

Maçın ardından otoparka gidince de, kırmızı bir Mustang’in yanında dolanan hedefini gördü.

Güzel araba.

Tanner, formasını çıkarıp normal kıyafetlerini giymişti ve etrafında da bir düzine kadar genç göze çarpıyordu. Bu grubun tamamının En İlgisiz Genç yarışmasında birbirleriyle rekabet ettiklerini düşünebilirdiniz.

Tanner, koyu renk kot pantolonu ve süet ceketiyle, kızlar için bir mıknaş görevi görüyor, erkekleriye yakınlarında olma isteğiyle dolduruyordu. Uzun boylu, güzel vücutlu, yakışıklı, havalı bir şekilde diğerlerinden farklı olduğunu belli ederek sürünün lideriymiş izlenimi uyandıran bir genç. Rainy, yaptığı soruşturmalar sayesinde Tanner Farnsworth gibi pek çok gençle muhatap olmuştı ve bunlardan biri, Melanie Smyth’in fotoğrafını etrafa yayan ocuktı.

Rainy, beklediği yerden ayrılıp çocukların yanına doğru harekete geçerken onların yüzündeys e “Bizimle konuşma-

yı aklınızdan bile geçirmeyin, hanımefendi,” gibi bir ifade vardı. Fakat Rainy yanlarına yaklaştıkça o düşmanca tavırları birer birer kaybolmuş, hepsi de onunla ilgilenmeyi bırakmıştı. Sanki bu yabancıyı dışladıkça kendileri de onun karşısında görünmez oluyorlarmış gibi. Ama böyle bir şey yoktu elbette, sadece onlar böyle olmasını umuyorlardı.

“Tanner Farnsworth sen misin?” diye sordu sonra Rainy. Aslında dost gibi görünmek istemişti ama insanları tutuklayarak geçen yıllar, söylediği her cümleye agresif bir hava katmaktan geri durmuyordu. Diğer çocuklar bu manzara karşısında onlardan uzaklaşınca Tanner ve Rainy’nin etrafında bir boşluk oluşmuş, çocuk epey uzun boylu olduğundan genç kadın da onunla konuşabilmek için başını kaldırmak zorunda kalmıştı.

“Siz kimsiniz?”

“Ajan Loraine Miles. FBI’dan.”

Rainy rozetini gösterirken bir yandan da bir şey yakalamak umuduyla Tanner’ın yüzünü inceliyordu. Seri şekilde göz kırpmalar, başı sağa sola çevirmeler, gözlerini kaçırmalar ya da yüze, boyuna veya ağza giderek, suçluluğun yarattığı o kaşıntıyı sonlandırmaya çalışan bir el. Tanner bunların hiçbirini yapmamış olsa da Rainy’nin kafasında kocaman, neon ışıklarla donanmış bir *kaçık* tabelası yakmayı başarmıştı.

“Sen bizim okula gelmemiş miydin?”

Tanner’ın bu soruyu sorarken takındığı ukala tebessüm, Rainy’nin sinirlerine dokunmuştu. Bu, çocuğun kendisini rakip olarak gördüğünü ve bundan da bir şekilde zevk aldığını gösteriyordu çünkü.

“Evet, gelmiştim. Şimdi de seninle, Lindsey Wells hakkında konuşmak istiyorum.”

Bu soru, Tanner’ın ukala zırhını çatlatmaya yetmişti. “Ne olmuş ona?”

Rainy, Tanner'ın servis sağlayıcısına çoktan bir tedbir kararı göndermiş ve aleyhine delil olabilecek her şeyin, sunucularda kalmasını garanti altına almıştı.

“Lindsey ile birlikte misiniz?”

“Öyleydik ama benden ayrıldı. Sanırım daha yaşlı adamları seviyormuş.”

“Ne zaman ayrıldı?”

“Birkaç gün önce. Neden ayrıldığımızı sorgulamak için mi geldiniz buraya kadar?” Tanner'ın dudakları, küçümseyici bir sırıtma ile çarpık bir hal almıştı. Ve çocuğun bu kibirli tavırları Rainy'ye en az, Lindey'nin fotoğraflarıyla yaptığını düşünmeye başladığı şey kadar mide bulandırıcı geliyordu.

“Lindsey Wells sana hiç kendi fotoğrafını gönderdi mi?”

“Kendi fotoğrafını mı? Nasıl?”

“Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun, Tanner. Yalnızca erkek arkadaşının görmesini isteyeceği türde fotoğraflar.”

“Hayır.”

“Arama onayı vermek ister misin peki?”

“O ne demek?”

“Telefonunu kontrol etmeme izin verecek bir şey. İçinde ne tür bilgiler, ne tür iletişim kayıtları olduğunu görmemi sağlayacak.”

“Böyle bir şey isteyeceğimi pek sanmıyorum.”

“Ben de öyle düşünmüştüm. Ondan böyle fotoğraflar çekip sana göndermesini istedin mi?”

“Hayır.”

“Bunun federal sistemde bir suç olduğunu biliyor musun? Hapse girebilirsin. Yoksa sen de yaptığım konuşmayı dinlemeyenlerden misin?”

“Dinledim.”

Rainy, çocuğun savunma sisteminde bir delik daha

açtığıнын farkındaydı. Reşit olmayan birini, yanında ebeveynleri olmadan sorgulama hakkına sahipti ama çocuğun, kendisine karşı taarruza geçildiğini anlayıp ebeveynlerini ya da avukatını istemesine neden olmak için daha ne kadar zorlaması gerektiğini kestiremiyordu. İsteddiği buydu aslında çünkü şüphelinin gerçeği saklaması, resmi olarak sisteme dahil olduktan sonra daha da zorlaşıyordu. *Hadi avukat iste de görelim*, diye düşündü Rainy ve bu gayriresmi sorgusuna devam etmeye koyuldu.

“Konuşmama geldiysen ve beni dinlediysen, seni ne kadar zor şeylerin beklediğini de biliyor olmalısın. On beş yıl, belki daha da fazla. Üstelik bundan sonra da kayıtlara cinsel suçlu olarak geçeceksin.”

“Ne istiyorsun benden?”

“Gerçeği. Lindsey’nin neden o fotoğraflarla bir şey yaptığını düşündüğü konusunda bir fikrin var mı?”

“Polis olan sensin.”

“FBI.”

“Ne haltsa işte.”

“Ee, fikrin var mı?”

“En ufak bir fikrim olmadığını söyledim sana. Lindsey beni terk etti, hatırlatırım. Sana herhangi bir fotoğrafı ilgili herhangi bir şey söylediyse, bunu benden intikam almak için yapmıştır. Ama bana sebebini sorma. Tom-a-hawk’lanan* ben değilim.”

Rainy yüzünü buruşturmuştu. “Sanırım bu, seks için kullandığın saçma sapan bir hüsnütabir.”

“Hüsnü–ne?”

“Boşver,” dedi elini de geçirir gibi sallayarak.

* Tom-a-hawk: İngilizce’de savaş baltası anlamına gelen kelimenin Tom Hawkins ismiyle olan benzerliği kullanılarak, yaşanan cinsel ilişkiye yapılan bir gönderme (Çev. N.)

O sırada sağ taraftan iki kişi, onlara doğru gelmeye başlamıştı. Biri uzun boylu, yakışıklı, kariyerinin zirvesinde olduğu günlerden uzun bir süre geçmiş bir atlet gibi görünen daha yaşlıca bir adam; diğeri ise Tanner'ın yaşlarında bir gençti ve birbirlerine, baba-oğul dışında bir şey olamayacak kadar çok benziyorlardı.

“Neler oluyor?” diye sordu sonra adam.

“Selam Mitchell, Bay Boyd,” diye karşılık verdi Tanner da. “Bu bayan bir FBI ajanı ve bana Lindsey ile ilgili sorular soruyor.”

Yaşlıca olanın gözlerini bile kırpmadan bakan yüzü, bir heykele koysanız dahi sırtıtmazdı. Genç olansa Tanner'a göre çok daha uçlarda görünüyordu: Jöle ile diken diken yapılmış kısa saçlar, sağ kulakta gümüş bir küpe.

“Ne olmuş Lindsey'ye?” diye sordu Mitchell. Yüzündeki ifade, birdenbire bulutlanan güneşli günleri andırıyordu.

“Bu Tanner ve benim aramda, özel bir mesele. Başka birini ilgilendirmez.”

“Peki size bilmek istediğiniz şeyi söyledi mi?” Yaşlıca olan, bir elini Tanner'ın omzuna koymuştu. “Tanner ailemizin bir üyesi sayılır. Bu yüzden başı beladaysa bilmek isterim.”

“Tanner kocaman çocuk,” dedi Rainy. “Nasıl bir belaya bulaştığını biliyor o.”

Roland uzunca bir süre sessiz kalırken diğer çocuklar da yeniden etraflarına toplanmış ve uzaktan gören herhangi birinin “Kavga! Kavga!” diye bağırıldığını düşüneceği bir manzaraya neden olmuşlardı.

Sonra Roland, beklenmedik bir şekilde elini uzatıp “Kabalığımı mazur görün,” dedi. “Adım Roland Boyd, bu da oğlum Mitchell.”

Rainy Roland ile tokalaşırken adamın elini kuvvetle sık-

tığını ve profesyonel bir intiba uyandırdığını fark etmişti.

“Yardım edebileceğimiz herhangi bir şey olursa haber vermeniz yeterli.”

“Merak etmeyin,” dedi Rainy.

Ama bu konuşmada, ona oldukça tuhaf gelen şeyler de vardı. Tanner, Koç Hawkins’e büyük bir saygı duyan birine benzemiyordu. Lindsey Wells’in fotoğrafları karşılığında kendisine para ödeyen patronundan bahseder gibi de görünmüyordu.

Uzun ve gergin bir süre boyunca kimseden çıt çıkmadı. Rainy, James Mann davasına atanan avukat bu sorguyu ilk elden dinleyemeyeceği için ön bürodan kayıt onayı almıştı ve bu yüzden de kayıt cihazını çalıştırması gerekiyordu. Marvin, Rainy'nin uğraşmasına bile gerek kalmadan bu durumu kabul etmiş; karşılığında da federal büronun, Tom'u James Mann davasıyla ilişkilendirmesini engellemek için herhangi bir yasal hamle yapmayacaklarına söz vermişti.

“Bu durumdan ikimiz de kârlı çıkacağız.” Marvin'in Tom'a, Ajan Miles'in neden bu görüşmeye katılmak istediğini açıklarken söylediği buydu.

“Size bu konuşmaların kayıt altına alındığını hatırlatmak isterim,” dedi kırmızı ışığı tehditkar bir biçimde yanıp sönen mikrofonu Tom'a en yakın olacak şekilde yerleştirirken.

Hâlâ beni korkutmaya çalışıyor, diye düşündü Tom.

“Saklayacak bir şeyim yok benim.”

“Burada söylediğiniz her şeyin mahkemede aleyhinizde kullanılabileceğini biliyorsunuz, değil mi?”

“Evet.” Tom ve Marvin, aynı anda cevap vermişlerdi.

Rainy de sinsi bir tavırla gülümseyerek sordu. “FBI’den istediğiniz nedir?” Ceketinin, dirseğine kadar kıvrılan kolları, hiçbir yüzük takmadığı gerçeğini açığa çıkarıyordu.

“Müvekkilimin, federal çocuk pornografisi suçlamalarına maruz kalmış şahıs ve şahıslara, materyal temin ettiğinden şüpheleniyorsunuz.”

“Ben buraya dosyamın içeriğini tartışmaya gelmedim.” Tom, kadının sabrının ve ilgisinin azaldığını görebiliyordu. “Bana bazı bilgiler vereceğinizi söylemiştiniz.”

“İki dosyanın zaman çizelgesini karşılaştırdınız mı?”

“Nereye varmaya çalıştığınızı anlamıyorum.”

“Savcılığın hazırladığı keşif materyallerinin çoğunu inceledim,” dedi Marvin. “Dosyada onu Shilo’dan olmak üzere kırk tane kız var. Tom, bunlardan bazılarını şahsen tanıyor, evet ama hepsini değil. Bu durumda, diğerlerini o fotoğrafları vermeye nasıl ikna ettiğini söyleyebilir misiniz?”

“Bu görüntüleri isteyerek alamayacağını gösteren hiçbir delil yok,” dedi Rainy. “Öte yandan müvekkilinizin, özellikle de çocuk pornosuna yönelik çok sayıda federal yasayı ihlal ettiğini gösteren epeyce delil mevcut. O yüzden şimdi, eğer müvekkiliniz federal hükümetle çalışmak istiyorsa, eyaletle ne tür bir anlaşma yapılabileceğine bakabiliriz.”

“Anlaşma mı?” dedi Tom.

Ama Rainy onu görmezden gelerek Marvin’le konuşmaya devam ediyordu. “Müvekkilinize yöneltilen federal suçlamalar da henüz düşürülmüş değil, ya—”

“Peki ama bu çifte yargılamaya girmez mi?” diye sözünü kesti Tom. “Aynı suçtan iki defa yargılanamaz ki insan, öyle değil mi?”

“Çifte yargılamanın, bir güçler ayrılığı istisnası var,” diye açıkladı Marvin. “Amerikan federal sisteminde eyaletler ve federal hükümet, ayrı güçler olarak değerlendirilir.”

“Şu anda,” diye devam etti Rainy, “müvekkilinizin mülkiyetinde bulunan materyallerin niceliği de niteliği de federal hükümetin, eyaletin Bay Hawkins’e açtığı davadan ayrı bir soruşturma yürütmesini sağlayacak seviyede değil. Ama bu durum değişebilir tabii – hem de kolayca. Tıpkı rüzgarın yönü gibi.”

Marvin tam karşısında oturan Rainy’ye gülümserken Tom da kendisi odada bile değilmiş gibi davranmalarından oldukça rahatsız oluyor ve Marvin’in bu konuşmayı nereye götüreceğini kestirmeye çalışıyordu. Bu yüzden de karşı çıkmak yerine sessiz bir şekilde onları izlemeye devam etti.

“Ben buraya müvekkilimin başını federal hükümetle belaya sokmak için gelmedim,” dedi sonra. “İsterseniz kendi davanızla ilgili olarak yeminli ifadesini alabilirsiniz, bu konuda size zorluk çıkarmayacağımıza dair söz vermiştim zaten. Ama müvekkilim, o ifadede de bana en baştan beri söylediğinden farklı bir şey söylemeyecektir.”

“Yani?”

“Masum olduğunu ve kendisine tuzak kurulduğunu.”

“Yapmamı istediğiniz şey nedir?” diye sordu Rainy.

“Sizden tek isteğim, bu dosyaya farklı bir gözle bakmayı denemeniz.”

“Nasıl mesela?”

“Mesela, James Mann’ı ve Shilo’ya geldikten birkaç gün sonra da onun tedarikçisini yakalamanız sizce de epey kolay olmadı mı? İnsan sizin kadar deneyimli bir dedektifin durup bir düşünmesini bekliyor.”

“Siz de bunu mu bekliyorsunuz?”

“Beyzboldaki vuruş rekorunun ne olduğunu biliyor musunuz, Ajan Miles?”

“Joe DiMaggio,” dedi Rainy hiç düşünmeden. “Elli altı

maç üst üste.” Bu kadar çabuk cevap verebilmesine gerçekten şaşırın adamlara bakıyordu. “Annem beni beyzbola yazdırmıştı, o yüzden biliyorum.”

“Pekala, bu rekorun tekrarlanma olasılığı matematiksel olarak hesaplanmıştır. İstatistiksel olarak böyle bir şeyin tekrar yaşanması için kaç yıl geçmesi gerekir, bir fikriniz var mı?”

“Elli mi?”

“Beş yüz diyelim.”

“Peki buradan ne çıkarmam gerekiyor?”

“Bir kızın kimliğini tespit etmek üzere Shilo gibi küçük bir kasabaya gelmenizden yalnızca günler sonra, tedarikçi-yi yakalama olasılığınız, bu rekorun biz ölmeden tekrarlanma olasılığından bile katbekat düşük.”

Rainy omuz silkiyordu. “Beyzbol ve Bay Hawkins’in davası arasında bir bağlantı—”

“Tom deyin lütfen,” diye araya girdi o sırada Tom. Rainy’nin onu yalnızca bir vakadan ibaret olarak görmeyip insan olduğunu fark edebilmesi için ilk adını kullanmasını istiyordu. Fakat genç kadının buna verdiği tek karşılık, onun gözünde daima Bay Hawkins olacağını bildiren bir bakış olmuştu.

“Ben beyzbolla bu olay arasında bağlantı kuramıyorum,” dedi sonra.

“Ben James Mann hakkında bizzat araştırma yaptım biraz,” dedi Marvin. “Adam büyükçe bir ilaç şirketinin başına geçmek üzereymiş. Yani tıpkı benim müvekkilimin tedarikçi olma olasılığı gibi, onun da bu görüntüleri toplama olasılığı epey düşük. Bu da olayı daha da tuhaf hale getiriyor işte. Bana sorarsanız, bir sonraki Joe DiMaggio’nun ortaya çıkma olasılığından üç kat daha düşük.”

“Bu tarz suçlarda böyle bir tahmin yürütmeye gidilemez, bunu siz de biliyorsunuz.”

“Evet ama içgüdü denen bir şey var. Ve benim sizden tek istediğim, biraz açık fikirli olmanız. Bu adamlar birbirini tanımıyor bile.”

“İnternette birbirini hiç tanımayan insanların arkadaş olması hiç de nadir bir şey değil. Bakın Bay Pressman, yapmaya çalıştığınız şeyi anlıyorum. Müvekkilinizin masum olduğuna inanmanız işinizin bir parçası ama Bay Hawkins aleyhindeki delilleri gördük. Hatta benim ekibimdeki bilgisayarlılardan biri, şifrelemeyi kırmaları için sizin uzmanlarınıza yardım bile etti.”

“Peki ya Tom’un evde kullandığı bilgisayar?”

“O temizdi.”

“Çünkü işyerinde kullandığına ulaşmak daha kolay. Oysa evdekinden böyle bir şey yapabilmek için ya virüs yüklü bir program indirmesini sağlamalılar ya da evine girmeliler.”

“Doğru,” dedi Tom da. “Ofisimi daima kilit altında tutmuyorum ve binaya giren çıkan çok oluyor. Üstelik kamera da yok ve antrenman saatlerim belli olduğundan, bir anda gelmem de mümkün değil.”

Rainy sessizleşmişti. “Benim size önerim,” dedi sonra giderek ciddileşen bir ses tonuyla, “uzlaşma yoluna gitmeyi düşünmeniz.”

Bunun üzerine Marvin de masanın üzerine eğilip ona biraz daha yaklaşmıştı. Tom ise arkadaşının yüzündeki kararlılığı görebiliyordu. “Peki müvekkilim neden, bu suçu işlediği sürede kazandığı iddia edilen parayı aklamak için onca zahmete girdikten sonra birdenbire dikkatsiz davranmaya başlasın?”

“Bu sorunun cevabını bize ancak Tom verebilir.”

Marvin bu cevaptan etkilenmemiş gibi görünerek devam ediyordu. “Sonra da yıllardır büyük bir gizlilikle ve

dikkatle yürüttüğü bu işi, o kızlardan biriyle ilişkiye girerek tehlikeye atsın?”

“Aşk insana aptalca şeyler yaptırabilir,” dedi Rainy.

“Üstelik Shilo’daki hiç kimse Tom’un gelip gittiğini görmüyor. Çocuklarla yakınlaştığını gören, tetikte olan, polise gidip şikayette bulunan, soruşturma açan hiç kimse yok. Tüm bunlar size gerçekten de mantıklı geliyor mu, Ajan Miles? Siz bunların doğru olduğuna inanıyor musunuz?”

“Ben delillere göre hareket etmek gerektiğine inanıyorum, davranışlardan çıkarılan sonuçlara göre değil.”

Marvin nedenlerini sıralamaktan vazgeçmeyecek gibiydi. “Lindsey bunu annesinden saklayabilir mi sizce? Ya da diğer kızlar?”

“Çocuklar ebeveynlerinden sürekli bir şeyler gizler zaten,” dedi Rainy. “Büyürken hayatımızın önemli bir parçası sırlardan oluşur. Hepimiz için böyledir ve hepimiz de onları saklarız. Gençler, özellikle de kıızlarsa etkilenmeye çok açıktır. Onları sessiz kalmaları gerektiğine inandırmak çok zor olmasa gerek. Tom, bu kızların kendilerini özel, önemli ve diğerlerinden farklı hissetmelerini sağlamış olabilir. Onlar da buna inanmaya devam ederler, yaptıkları şey açığa çıkana dek buna inanırlar. Ben bunlara inanıyorum.”

“Ajan Miles,” dedi Tom bir kez daha araya girerek. “Çocuğunuz var mı?”

Marvin, Tom’a bunu yapmaması gerektiğini söyleyen bir bakış atarken Tom da arkasına elini kaldırarak biraz beklemesi gerektiği mesajını veriyordu.

“Bunun konumuzla ne ilgisi olduğunu anlayamıyorum,” dedi Rainy.

“İlgisi var çünkü eğer siz de bir ebeveyn olsaydınız, hakkımda farklı düşünürdünüz.”

“Ben hâlâ—”

“Masum olduğumu düşünürdünüz demiyorum,” diye devam etti Tom sonra. “Ama bir yanınızın, benim de diğer ebeveynler gibi olup olmadığını merak edeceğini biliyorum. Ben de uyanık olduğum her anı çocuğumu düşünerek mi geçiriyorum, onun için hayatımı feda eder miyim, hayatta her türlü avantaja sahip olması için elimden geleni yapar mıyım diye düşünürdünüz bence. Sonra da nasıl olup da bu iddia edilen suçları işlemiş olabileceğimi merak ederdiniz.”

“Ne istiyorsunuz benden, Bay Hawkins?”

“Tom deyin lütfen.” Rainy’nin gözlerine bakan Tom, kadında bir şeylerin değiştiğini fark etmişti. Biraz önceki önyargının yerinde artık şüphe duruyordu.

“Ne istiyorsun benden, Tom?”

“Delillere bir kez daha bakmanı. Ama bu defa aklında, mucizevi bir şekilde kayıp halkayı bulduğun düşüncesi olmasın. Başka bir taraftan bakmayı dene.”

“Ne tarafmış o?”

“Bu kez, beni masum bir adam olarak canlandır kafanda.” Tom, bir süre gözlerini ayırmadan Rainy’ye bakarken aralarında bir şey olduğunu hissetmişti. Kadının birdenbire, masum olduğunu düşünmeye başlamasını beklemiyordu elbette ama artık sonuçta masum çıkmasını istediğinden de emindi.

Ve bu da bir başlangıç sayılırdı.

Tom, akşam çökmeden kendisine gelen mektupları almaya çıkmış, eve doğru dönerken de zarf yığınının kurcalamaya başlamıştı: Bir dizi fatura (bunların biraz beklemesi gerekecekti), Plenty Market'tan gelen bir promosyon broşürü (müşteri kartını iptal ettirmişti çünkü) ve beklenmeyen bir şey. Adriana Boyd'dan Tom adına bir mektup.

Mutfığa girip tezgaha yaslanarak bir bıçak yardımıyla zarfı açan Tom, bunun zarif, çerçeveli, Adriana'nın adının işlendiği bir kağıda tarihsiz olarak, şık bir el yazısıyla ve mor kalemle yazılmış bir not olduğunu gördü.

Sevgili Tom,

Umarım bu notu aldığında mümkün olduğunca iyi olursun. Ben sana güveniyorum ve üzerine atılan bu çamurdan en kısa zamanda kurtulacağını biliyorum. Ayrıca Roland'ın yaptığı şey için de özür dilemek isterim. Sana benden uzak durmanı söylediğini biliyorum, bana da aynısını söyledi ama onun bu ricasına bir yere kadar riayet edebildim. Çünkü seni görmesem de her gün aklımda ve dualarımdasın. Seni unutmadığımı bilmen benim için önemli olduğundan yazmak istedim.

Sana inanıyorum.

Senin için endişelenen ve seni düşünen Adriana

Tom, Adriana'nın notunu bir kez daha okuduktan sonra zarfa geri koymuş; zarfı da mutfaktaki ıvır zıvır çekmece-sine, bir dizi bantın, kalemin, adres defterinin ve filmi he-nüz dolmamış bir kullan-at kameranın altına yerleştirmişti.

Tam da o sırada telefon çaldı. Tom telefonu açınca, karşı taraftaki kişi ilk cümlesini bile tamamlayamadan gülümse-mesine engel olamamıştı.

“Merhaba baba,” diyordu Jill. “Lindsey’ye geldim de, onu haber vermek istedim. Yarınki kimya sınavına çalışı-yoruz birlikte.”

“Merhaba!” dedi Tom. “Ben de sana mesaj gönderecek-tim ama sesini duymak daha iyi oldu tabii.”

Sonrasındaki konuşmaları, sıradan bir ebeveyn-çocuk sohbetinden farklı değildi: “Nasılsın? Okul nasıl gidiyor? Neler yapıyorsun?” On dakika kadar sonra ise Tom, kızının artık kapatmak istediğini fark etmişti ki bu da, onu gitgide daha iyi tanıdığının göstergelerinden biri oluyordu.

“Doğru düzgün yemek yiyorsundur umarım,” dedi Jill sonra.

“Pardon ama ebeveyn olan hangimiz, anlayamadım?” dedi Tom. “Ama neyse, yiyorum, merak etme.”

“Baba, yemek yapmaktan anlamazsın sen.”

“O kadar da kötü değilim.”

“Her neyse, derslerime dönsem iyi olacak.”

Tom bunu duyunca, kendi çalışmalarının olduğu mut-fak masasına dönmüştü. Her biri açılmış altı adet hukuk kitabı, bilgisayardan alınmış çıktılar ve Tom’un, çocuk pornosu davaları ve savunmaları hakkında notlar aldığı bir defter. Ve Tom’un, tüm bu çalışmadan çıkardığı tek sonuç, Marvin’in onunla ilgilenirken diğer işlerini ne kadar aksat-tığı olmuştu.

“Lindsey ile aranızın düzelmesine çok sevindim.”

“Ben de.”

“Ne zaman istersen eve gelebileceğini biliyorsun. İste miyorsan Kalinowskiler’le kalmak zorunda değilsin.”

Jill sessiz kalınca Tom da onun durumu değerlendirmesine izin vermişti.

“Gelirim belki,” dedi Jill sonra.

“Odan seni bekliyor.”

“Tamam. Yalnız fotoelektrik etki hakkında bir şey bil miyorsan... Benim artık ineklemeye dönmem gerekiyor.”

“Fotoğraf çekmeyle alakalı bir şey mi o?”

“İyi geceler baba,” diye sızlanmıştı Jill.

“İyi geceler.”

Ve Tom, telsiz telefonu yuvasına yerleştirdikten sonra masasına dönmeden telefon bir kez daha çaldı. O da arayanın Jill olduğunu düşünerek ikinci çalışta açmıştı.

“Ne unuttun bakalım?”

“Hiçbir şey,” dedi hırıltılı ve duygusuz bir ses. Tom’un kalbi hızlanıyordu.

“Kimsiniz?”

“Sesimden tanımazsın ama yüzümü görsen yanılmana imkan yok.”

Tom’un boğazı, okunu fırlatmaya hazırlanan bir yay gibi gerilmişti. Tezgaha, canını acıtacak kadar sıkı tutundu.

“Lange? Sen misin?”

“Ta kendisi. Konuşmamız lazım.”

“Bence de. Buraya gelebilirsin.”

Lange bunu duyunca gülmüştü. “İşte o biraz zor.”

“Peki o zaman, Kelly’nin evine neden girdiğini anlatarak başlamaya ne dersin?”

“Neler döndüğünü bildiğini sanıyorsun Tom ama öyle olmadığını söylemek için aradım. Düşmanın ben değilim, hatta bununla alakam bile yok.”

“Sen ciddi misin? Arkadaşlarımın beni ormana sakla-

arak gözetlemesine alışık değilim ve o yüzden yanıldım herhalde.”

“Kelly’nin evine giren ben değildim. Onu ormana, sonra da o koyağa kadar takip eden de ben değilim. Ama kimin yaptığını, niye yaptığını ve seni niye bir çocuk pornosu koleksiyoncusu gibi göstermeye çalıştıklarını biliyorum.”

Tom derin bir nefes alıp yavaşça bırakmıştı. “Kim bana tuzak kuruyor, Lange?” diye sordu sonra. “Kelly’nin başına gelenlerle bunun ne ilgisi var?”

“Sana bunları telefonda söyleyemem, Tom, ama sana göstereceğim şeyi gördükten sonra anlayacaksın. Sebebi düşündüğün şey de değil üstelik, seni neden bu kadar tehlikeli gördüklerine dair en ufak bir fikrin yok.”

“Onlar dediğin kim?” Tom, ahizeye doğru bağıırıyordu.

“Bir saat sonra Johnny Rockets’ta buluşalım. Yalnız gel, yoksa bir daha beni asla göremezsin.”

“Sana niye güveneyim ki?”

Tom, bir an için Lange’ın iç geçirdiğini duyduğunu zannetmişti. “Beni aradığınızı biliyorum,” dedi sonra Lange. “Sen, Roland, o her şeye burnunu sokmayı seven avukatın. Ama bugüne kadar gizlendim çünkü yakalanmaktan korktum.”

“Şimdi neden ortaya çıkıyorsun peki?”

“Çünkü bunu görmem lazım. Benim de beni korumana ihtiyacım var.”

Rainy ile Carter; Monument Market'tan yemek sipariş etmişler, bunu da saatler önce yedikleri öğle yemeğindeki sandviçlerin hatrına yapmışlardı.

Çavuş Brendan Murphy'nin kendilerini yerleştirdiği, Shilo Emniyeti'ndeki tek sorgu odasında Hawkins'in bilgisayarını bir kez daha gözden geçirebileceklerdi. Murphy'nin, Hawkins'in bilgisayarına erişmelerine izin vermek konusunda herhangi bir itirazı olmamış; yalnızca bunun karşılığında, buldukları her şeyi eyaletin de kullanmasına izin vermelerini istemişti ki zaten savcılık da aynı talepte bulunuyordu. Rainy, adama FBI'ın tüm bulgularını paylaşacakları konusunda söz verse de Shilo'ya esas gelme sebebini gizlemişti: Dedektif, Tom Hawkins'in suçluluğu konusunda duyduğu şüpheleri yatıştırmaya çalışıyordu.

Hawkins'in dosyasındaki çelişkiler artık kafa karıştırıcı olmaktan çıkmış, bir sorun haline gelmişti. Önce Lindsey Wells, fotoğraflarını Tom Hawkins'e değil, Tanner Farnsworth'e gönderdiğini itiraf etmişti. Neden ilişki yaşadığı iddia edilen adama değil? Üstelik öyleyse, Hawkins bu fotoğrafları nasıl aldı? Çünkü Tanner Farnsworth'ün Hawkins hakkında konuşurken takındığı o aşıkarsı ticsinti,

çocuğun koç için çalışıyor olması ihtimalini devre dışı bırakıyordu.

Ayrıca Shilo'da, mesajları konusunda yalan söyleyen tek kız da Lindsey değildi. Rainy şimdiye kadar Shilo Lisesi'ndeki on kızdan altı tanesiyle görüşmüş (çünkü diğer dördü artık üniversiteye başlamıştı) ve hayal kırıklığı içindeki ailelerinin önünde fotoğrafların arkalarını tarih atarak imzalamalarını istemişti ama kızlar, bunların kendilerine ait olduğunu kabul etseler de (ki inkar etmeleri zaten zor-du) kimseye göndermediklerini söylemeye devam ediyorlardı. Ne Tanner Farnsworth'e ne Koç Hawkins'e. Lindsey gibi onların da, Mann'ın bu fotoğrafları nereden bulduğuna dair en ufak bir fikirleri yoktu.

Rainy'nin aklını kurcalayan bir şey daha vardı. Marvin Pressman'ın dikkat çektiği şu *kolaylık* meselesi. Sonuçta Rainy buraya James Mann'ın tedarikçisini aramaya gelmiş ve o anda Hawkins de birdenbire kucağına düşürmüştü. Bunun olma ihtimali gerçekten de birinin Joe DiMaggio'nun rekorunu kırma ihtimaliyle aşağı yukarı aynıydı.

Ama jüri bunu nasıl görür?

Suçlu bulur tabii. Rainy de Carter da bunu gayet iyi biliyordu.

Carter, birkaç saat uğraşıp Hawkins'in bilgisayarının ayna görüntüsünü aldıktan sonra cihazı Murphy'ye iade etmiş; cihaza zarar vermemesi gerektiğini bildiği için de CART'ın kullandığı tekniklerle çalışmıştı. Sonra bu ayna görüntüsü üzerine, bir dizi gelişmiş bilgisayar testi uyguladı ve Rainy'nin buraya gelmesinin tek sebebi olan, Tom Hawkins'in masum olduğunu gösterecek delilleri aradı ama o ana dek bunu işaret eden tek bir şey bile bulamamışlardı.

“Şimdi, yıllar öncesine kadar giden yasadışı işlemlere dair kanıtlar bulduk,” dedi Rainy.

“Ki bu da bana, Hawkins’in bu işi esas olarak bu bilgisayardan yürüttüğünü söylüyor,” diye karşılık verdi Carter.

“Peki ama neden iş bilgisayarını kullansın ki?” Rainy’nin aklına, Marvin’in dikkat çektiği bu tuhaflık gelmişti birden. “Bu çok mantıksız.”

“Bilemiyorum Rainy,” dedi Carter. Sesinden bıkkınlığı anlaşılabilirdi.

Boşa kürek çektiğimi düşünüyor.

“Tek söyleyebileceğim, Tom Hawkins’in, genç yaştaki kızların telefonda gönderdiği seks mesajlarındaki görüntüleri alıp internette bu tip şeylerle ilgilenen herkese yaymaktan ibaret bir iş yürüttüğü. Müşterilerinin IP ve MAC adreslerini gizlemek için de Leterg kullanmış ama yine de görüntülerin gönderildiği tarihi ve saati gösteren işlem kayıtları mevcut.”

“Ve?”

“Ve bunları, James Mann’ın o görüntüleri indirdiği tarihlerle eşleştirebiliyoruz. Mann’ın aldığı görüntü miktarı, tam olarak Hawkins’in bilgisayarında bulunan o Shilo’lu kızlara ait fotoğraf koleksiyonunun büyüklüğüyle aynı. Byte’ına kadar aynı hem de. Her şey bu kadar açıkken...”

“Ama Tom’un müşterisi olduğu iddia edilen diğer kişileri tespit edemiyoruz.”

“Hah, şimdi de ‘iddia edilen’ mi oldu? Ne kadar enteresan!”

“Adamın suçu kesinleşmedi henüz,” dedi Rainy savunmaya geçer gibi.

Carter’in yüzündeki ukala ifadedense hiç hoşlanmamıştı.

“Doğrudan kurabildiğimiz bir IP bağlantısı yok,” dedi sonra Carter. “Yani Clarence Stern ile yaptığın çalışma ol-

masa, Hawkins ile Mann arasında bir bağlantı kuramazdık. Ama zaten, ikinci dereceden deliller de bizim söylemek istediğimiz şeyi kanıtlamaya yetiyor. Sistem kayıtları üzerinden uyguladığımız analiz, Tom Hawkins'in dağıtıcı olduğunu kanıtlar nitelikte. Üstelik elindeki o kırk farklı kıza ait görüntü koleksiyonu da Mann'ın bilgisayarında bulduğumuzla örtüşüyor. Bire bir hem de."

"Peki ya para? Onu izleyerek başka bir alıcıya ulaşabiliyor muyuz?"

Carter, başını hayır anlamında sallamıştı. "Maalesef. Parayı paravan şirketler aracılığıyla aktardığı için bir kaynağa ulaşmamız imkansız. Hawkins, sanal hizmetleri ve hayalet makineleri nasıl kullanacağını gayet iyi biliyormuş. Parayı aklamak için öyle bir yöntem kullanmış ki hangi çete lideri görse hayran kalır. O derece."

"Tamam ama Tom'un avukatının söylediği şeyi düşünsene. Neden bu kadar uzun zamandır her işini gizlilikle yürütebilen bir adam şimdi birdenbire dikkatsiz davranmaya başlasın?"

"Belki de yakalanmak istemiştir," dedi Carter. "Yorulmuştur. Belki de o kızla yatmaktan tembelleşmiştir. Niye özensiz olduğunu açıklayabilecek binlerce sebep var. Ama önemli olan, bu bilgisayarda savcılığın bir hüküm vermesine yetecek miktarda delil bulunuyor olması. Neden birdenbire karakter değiştirip de dikkatsiz davranmaya başladığı jürinin umrunda bile olmayacaktır."

"Ama benim umrunda," dedi Rainy, Carter'dan çok kendisiyle konuşur gibi.

Carter haklıydı aslında, Tom Hawkins'in izlerini örtmeyi becerememesi değil; aleyhindeki delillerdi önemli olan. Onlar da tıpkı James Mann'da olduğu gibi, Hawkins'in de suçlu olduğunu haykırıyorlardı.

“Şimdi ne yapıyoruz peki?” diye sordu son bir dizi testi bitiren Carter.

“Ben o bilgisayarı görmek istiyorum.”

“Adamdan hoşlandın, değil mi?”

“Hayır.”

“Evet, gayet belli oluyor.”

“Lafını geri al.”

“Neyse, aldım, tamam.”

Rainy, son söylediğini içinden gelerek söylemeyen Carter’a sert bir bakış atmıştı ama kendisi de içinden geleni söylemediği için buna çok da takılmıyordu.

Sonra Çavuş Brendan Murphy, fazlasıyla sıcak ve ufak olan sorgu odasına, elinde Tom Hawkins aleyhindeki delille girdi. Bilgisayar, şeffaf bir delil torbasına konmuştu.

“Eldiven takmanız lazım,” dedi sonra Rainy’ye.

Ajanların orjinal delille çalışması, pek sık karşılaşılan bir durum değildi. Rainy de bu yüzden, her yaptığını dikkatle not alacaktı.

Eldivenleri giyerek makineyi çalıştırdı ve o tanıdık Windows işletim sistemi grafiklerinin ekrana gelişini izlemeye koyuldu. Hawkins’in kullanıcı adı ve şifresini kullanarak giriş yaptığı bilgisayarda dosyaları ve klasörleri taramaya başlamış, Leterg programının olduğu klasörü bulmuştu. Ardından da ilk olarak James Mann’ın bilgisayarında gördüğü fotoğraflara baktı. Ama ne işine yarayabilecek ne de daha önce görmediği bir şeyle karşılaşmıştı.

“Rainy,” dedi Carter uzun bir sessizliğin ardından. “Ben artık gerçekten eve gitmek istiyorum.”

Rainy de kabullenircesine başını sallamıştı. O da tam ekranı kapatıyordu ki bir şey dikkatini çekti ve yeniden açtı.

“Carter,” dedi güçlkle duyulabilecek bir sesle. “Bizim

ayna görüntümüz yalnızca yazılımları ve işletim sistemini kopyalıyor, değil mi?”

“Evet.”

“Yani donanımı kopyalayamaz. Ayna görüntüsüne, donanımdaki bir hasarı kopyalayamazsın, değil mi?”

“Yapamazsın, evet.”

“O zaman bu ne sence?”

Rainy bilgisayarın tarih ve saat kısmını gösterince Carter’ın gözleri kocaman açılmıştı.

Ekranda 1 Ocak 1970 yazıyordu.

“Neden bilgisayarın tarihi bin dokuz yüz yetmiş, Carter?”

“Büyük olasılıkla CMOS piliyle ilgili bir meseledir,” dedi Carter açıklamaya çalışarak. “Bilgisayarın anakartında bulunan tamamlayıcı metal oksit yarı iletken pili ucuz bir şeydir ama bozulduğunda ki sık sık bozulur, en güçlü bilgisayarları bile dize getirebilir.”

Rainy, kendi bilgisayarına da benzer bir şey olduğunu hatırlıyordu. Aylar önce bilgisayarı açılmayınca yardım almak için Carter’a getirmiş; sonrasında da sorunun, BIOS’ta denetleyici görevi gören bir pilden kaynaklandığını öğrenmişti. O sorun, ana işlemcinin anakartla iletişim kurmasına engel oluyor, sonuç olarak da sistem başlatılamıyordu. Ucuz bir pil değişimiyle halledebileceği bir problem için az kalsın iki bin dolarlık aleti çöpe atacaktı.

“Sistem kayıtlarına göre, Koç Hawkins ne zamandır bu fotoğraf işiyle uğraşıyor?”

“İki buçuk yıldır... Yani aşağı yukarı.”

“Ama madem ki bu pil bozuk ya da düzgün çalışmıyor ve makinenin tarihi 1 Ocak 1970, öyleyse bu işlemlerin de bin dokuz yüz yetmişlerden bir tarih göstermesi gerekmez miydi?”

“Gerekir tabii.”

“Ama göstermiyor.”

Carter bir komut ekranı açmış ve bir şeyler yazıp çalıştırmıştı.

“Görünüşe bakılırsa göstermiyor, evet,” dedi sonra. “Burada bin dokuz yüz yetmiş tarihli bir sürü dosya var. Pil bozulalı nereden baksan on ay olmuş.”

“Bunu nasıl açıklarsın peki?”

“Kayıtlardaki tarihin nasıl görünmesini istiyorsan ona yönelik bir kod çalıştırman lazım.”

“Tom Hawkins neden böyle bir şeye ihtiyaç duysun?”

“Duymaz.”

“Kim duyar o zaman?” Rainy, Carter’ın, bu konuşmanın başından beri gelmesini istediği noktaya ulaştığını fark edebiliyordu.

“Kim yapar biliyor musun?” dedi Carter. “Tom Hawkins’e tuzak kuran kimse o.”

Tom, Johnny Rockets'taki Ően Őakrak garson kızıdan bir fincan daha kahve istemiş; o da gülümseyerek kahveyi hemen hazırlamıştı. Koç, Şapkasını ve g zl g n  çıkarsa, kızın yine bu kadar arkadaŐça davranıp davranmayacağını merak ediyordu. o zaman kız onu haberlerdeki görüntülerden tanıyabilir ve muhtemelen de bu kadar güler yüzlü davranmazdı. Sonra  alan müziğin ellili yıllara ait olduğu nu fark etti Tom; büyük olasılıkla da bir Platter, Coaster ya da Lad Őarkısıydı ama sormaya bile tenezzül etmeyecekti.

Belki onuncu defa saatine baktı sonra, Lange'ın çoktan gelmiş olması gerekiyordu ve bu durum, onu huzursuz etmeye başlamıştı. Yine de restoranın her tarafını gözden geçirmiş ve kendine ihtiyaç halinde kaçabilmek için bir plan da yapmış olduğundan, biraz olsun rahattı.

Oturacağı yeri de rastgele se memiŐti üstelik.  zeri kırmızı vinyl kumaŐla kaplanmış bu parlak, krom taburenin üzerinden sağını ve solunu; tavana yerleştirilmiş paslanmaz  elik pervane ve ocağın arkasındaki duvarın kaplamasındaki yansımadan da arkasını rahatça görebiliyordu.

Diğer müşterilerin zararsız tipler olduğunu düşünmüştü Tom. Kendi yerine geçmeden önce yanlarından geçtiği, sohbet ederek geç bir akşam yemeği yiyen    yaşlıca adam

ona son derece tehlikesiz görünmüş; garson kız da adamların restoranın müdavimi olduğunu doğrulamıştı. Personelden de korkmuyordu Tom. Aşçılar da garson da son derece temiz yüzlü ve restorani kapatma vakti geldiği için çalışma alanlarını temizlemeye koyulmuş insanlardı. Çöplere, tuvalet kağıdı makinelerine ve klozetlerin içine kadar kontrol ettiği tuvaletlerde de bir sorun görünmüyordu.

Baba, Tom'un en sevdiği filmlerden biriydi.

Restoranın arka tarafını da kontrol eden Tom, çöp konteynerini ve arka tarafı çevreleyen çitleri görmüş fakat orada da tuhaf bir şey olmadığına kanaat getirmişti. Ön tarafa park edilen altı araç da içerideki insan sayısına uyuyordu.

Sade kahvesini içerek Lange'ı beklerken aslında evden çıkmanın iyi olduğunu fark etmişti. Sonra, aklındaki meselelere fazlaca takılıp kurgular yaratmamaya karar verdi; çünkü aşırı derecede odaklanmak, ters bir etki yaratıp insanın dikkatini dağıtabiliyordu ve onun son derece uyanık kalması, etrafında olup biten hiçbir şeyi kaçırmaması gerekirdi. Lange'ın kendini göstermesi, onun kimden korktuğunu ve "onların" ne istediğini düşündüğünü öğrenmek için bekleyebilirdi.

O sırada Jill'e de bir mesaj atıp cevabını almıştı: *Yeşil.*

Sınavda başarılar, yazdı sonra.

Teşekkür ederim! Halledeceğim! :)

Tom, silahlar bakımından da hazırlıklıydı. Tabancası yoktu ama James Mann gösterisine çıkarken yanına aldığı bıçağını unutmamıştı. Bu küçük bir silah olsa da, Lange'ın kendisine yaratabileceği sorunlardan kurtulmasına yetecek kadar büyük olduğunu düşünüyordu.

Lange'ın pekala psikolojik operasyon taktikleri kullanmış olabileceğinin de farkındaydı ve yaptığı buysa, adam gerçekten de iyi iş çıkarmıştı çünkü yalnızca muğlak açıklamalar yaparak bu görüşmenin ikisi açısından da faydalı

olacağını söylemiş ve hiçbir detay vermediği halde Tom'a yalnız gelmesi için ısrar etmişti.

Amaca ulaşmak için her yol mübah.

Bunlar, kendisi de defalarca kullandığı için Tom'un son derece iyi bildiği taktiklerdi. Birinci Körfez Savaşı sırasında katıldığı Yaklaşan Fırtına Operasyonu, psikolojik operasyonların savaş efsanesi haline gelmişti çoktan. Yaklaşan Fırtına, Irak askerlerini ittifak kuvvetlerinin saldırıya hazırlanacağı noktaya doğru çekmek üzere tasarlanmış; Tom da o operasyonda, Suudi sınırıyla Kuveyt kıyılarındaki Ra's al Qulay'ah arasında bir dizi patlamaya sebep olan altı kişilik bir imha ekibini yönetmişti. Ve bu altı denizci SEAL, havadan atılan bombalarla birlikte, Irak birliklerini güneydeki plajları korumaya iterek ittifak kuvvetlerinin sorunsuzca kuzeye ilerlemesini kolaylaştırmıştı.

Düşmandan kaçmak için dikkat dağıt.

Restoranın kapısındaki zil iki defa çalınca Tom dönüp içeri giren adama baktı. O gece ormanda gördüğü yüzdü bu. Kesinlikle.

Kip Lange.

Lange kot pantolon, koyu renk bir ceket ve siyah bir tişört giymişti. Tom ise gözünü bile kırpmadan onu seyreliyordu. Yanına yaklaşınca ceketini çıkaran Lange'ın silahsız olduğunu gördü sonra. Adam da muhtemelen belinin hiçbir yerinde silah olmadığını göstermek için kendi etrafında 360 derece dönmüştü. Tabii bu, başka bir yerine silah sokmadığı anlamına da gelmezdi.

Gözünü kırpmadan onu izleyen Tom, Lange'ın en ufak bir hareketinde savunmaya geçeceğini biliyordu ve saldırıya hazırды. Sonra Lange, ellerini – akıllıca bir hareketle – Tom'un görebileceği bir yere koydu ve Tom'un solunda duran boş tabureye geçti. Koç da artık bıçağını yerine geri sokmuştu.

“Üstümü arayabilirsin,” dedi Lange. “Silahsızım.”

Tom da adamın ayak bileklerini kontrol ettikten sonra tabureyi döndürüp arkasına baktı. Şimdilik temiz görünüyordu.

Sonra garson kız geldi. “Üzgünüm ama kapatıyoruz.”

“Önemli değil,” dedi Lange. “Kalkıyoruz zaten.”

“Nereye gidiyoruz?”

Lange bunun üzerine sağ elini, avucu aşağı bakacak şekilde tezgaha koymuş ve çekmişti. Dijital dosyaları depolamakta kullanılan plastik bir bellekti bu.

“Nedir bu?” diye sordu Tom.

“Bunun peşindeler,” dedi Lange. “Sana göstermek istediğim şey de bu.”

“Anlatsana.”

Lange, başını hayır anlamında sallayarak belleği Tom’a doğru itmişti. “Burada olmaz, gitmemiz gerek.”

Tom, belleği cebine attıktan sonra Lange’ın kalkmasını bekledi ama adamın tepkisi, Tom’un önden gitmesini işaret etmek olmuştu.

Tom da “Önden sen,” dedi kolunu uzatarak.

Ve masaya on dolar bırakıp yeteri kadar mesafe bırakarak Lange’ın peşinden gitti. Dışarıda herhangi bir tehdit unsuru göremiyor olsa da gözünü adamın üzerinden ayırmıyordu.

Lange otoparka adım atar atmaz dört kapılı, New Hampshire plakalı, bej rengi bir Chevy Impala’ya doğru yöneldi. Bu araba, daha önce orada değildi. Tom, rahat adımlarla basamaklardan inerken serin ve ferahlatıcı bir esinti başlamış ama nedense onun terlemesi geçmemişti.

Ne tuhaf, gergin değilim.

Lange, Impala’sına bindikten sonra yolcu kapısını açıp Tom’a da araca binmesini işaret etti. Tom ise Lange’ın, ellerini onun göremeyeceği bir yere götürmesine izin

vermemesi gerektiğini biliyor, *Neden daha önce davranmadım ki?* diye merak ediyordu. Ardından temkinle birkaç adım atarak araca çok yaklaşımadan durdu. Yeniden bıçağını çıkarma vakti gelmişti belki de. “Seninle hiçbir yere gelmiyorum ben,” dedi sonra. “Şimdi konuşacağız, burada.”

Lange da arabadan inip parmakları açılmış, silah tutmayan ellerini göstere göstere Tom’un yanına geldi. Koçun rahatça yumruk atabileceği bir mesafede duruyordu. “Peki.”

“Bana verdiğin bellekte ne var?”

“Hiçbir şey.”

“Ne?” Tom ellerini şakaklarına götürdü. Başı dönüyordu.

“O bellekte hiçbir şey yok dedim. Buraya gelirken Staples’a uğrayıp aldım, fişi göstereyim istersen.”

Tom, başında bir vızıltı hissetmeye başlatmıştı. Sonra aynı ses, kafatasının her yanını sarıp derisinin altına sızır gibi oldu. Karıncalanma hissi giderek güçlenirken görüşü de bulanıklaşıyordu.

“Nasıl hissediyorsun, Tom?”

Tom’un dizleri güçsüzleşince Lange yetişmiş ve onu ayakta tutmaya yardım etmişti. Ardından, kolları ve bacakları hissizleşen adama sarılıp onu Impala’sına götürdü. Tom, karşı koyamayacak kadar güçsüz hissediyor, şişen dili ise nefes almasını engelliyordu.

“Ne yaptın bana?” diye sordu sonra.

Ama boğuk bir hırıltıdan ibaret olan sesi, söylediklerini kendisinin bile anlamasını güçleştiriyordu.

Lange, Tom’u arabaya tıktı ve yanıtladı. “Hiçbir şey yapmadım. Yani henüz.”

Kapının kapandığını duyduktan sonra görüşü durmaksızın bulanıklaşan Tom, en nihayetinde tamamen karanlığa gömülmüştü.

Lindsey, yatağında bağdaş kurmuş oturuyor ve yeni telefonuna bakıyordu. Sonra birkaç tuşa bastı, bip sesleri çıkardı ve kaşlarını çatarak ekrana bakmaya devam etti. Arkasında oturan Jill ise, arkadaşının telefonu sarstığını görünce kahkahasına engel olamamıştı.

“Mıknatıslı yazı tahtası sandın galiba,” dedi sonra.

“Yirmi dört saatlik zaman dilimini çözmeye çalışmakla uğraşmak istemiyorum,” diye homurdandı Lindsey. “Sadece bu salak şeyin, normal bir telefon gibi saat ve dakikaları göstermesini istiyorum.”

Jill, arkadaşının böyle öfkelenmesi karşısında kıkırdamadan edemiyordu.

“Gülüp duracağına yardım et de düzelteyim şunu.”

“Sonra sınava çalışmaya dönebilir miyiz?”

Jill, bunun ardından birkaç tuşa basmış ve yalnızca saniyeler içinde telefonu Lindsey’nin istediği hale getirerek ona göstermişti.

“Sen hep böyle akıllıydın zaten,” dedi Lindsey, ve telefonu alıp bir bilek hareketiyle havaya fırlattı. Cihaz, odanın tepesinde dolaştıktan sonra Lindsey’nin yere bıraktığı bir yığın kıyafetin üzerine zarar görmeden inince kızlar da

kendilerini yatağa bırakıp Lindsey'nin tavana astığı Dartmouth College posterine bakmaya başlamıştı.

“Sence oraya mı gideceksin?” diye sordu sonra Jill.

Lindsey bu soruyu, gözlerini posterden ayırmadan yanıtlamıştı. “Bilmiyorum ama çok isterim. Şu üniversiteler hakkında konuşmaya gelen çocuğu hatırlıyor musun? Gözlüğü bantlıydı hani?”

Jill gülerek doğrulmuş ve hâlâ yatmakta olan Lindsey'ye bakmaya başlamıştı. “Evet. Sekizinci sınıf çocuklarına benziyordu. Ee?”

“Ee'si, bu posteri buraya asma sebebim o. Ne kadar oldu dersin de – ah, bilemiyorum işte o gün astım sanırım. Çocuk, gitmek istedikleri üniversitenin posterini duvarına asanların yüzde sekseninin o okula girmeyi başardığını söylemişti.”

Jill, başını sallıyordu. “Doğru, hatırlar gibiyim ben de.”

“Babam oraya gitmemi istiyor,” dedi Lindsey sonra. “Gerçi artık futbol bursu alabilir miyim bilmiyorum. Bu dedikodular üzerime yapışmışken herhangi bir yere girer miyim, onu da bilmiyorum.”

Umutlu gözlerle postere bakan Jill'in keyfi bir anda kaçmış ve yerini çaresizliğe bırakmıştı.

“O cadılardan biri bana ne yazdı, görmek ister misin?” diye sordu sonra.

Lindsey başını evet anlamında sallayınca da telefonu ona uzattı. Genç kız, mesajları okurken tiksintiyle ağzını kapatıyordu.

“Müdür Osborne'a gösterdin mi bunları? Bunun için okuldan bile atılabilirler.”

“Dalga mı geçiyorsun? Göstermedim tabii ki. Bunlarla baş etmenin en iyi yolu, onları görmezden gelmek. Bir süre sonra geçecektir.”

“Ben niye yeni telefon aldım sanıyorsun? Bir sürü saçma sapan mesaj geliyordu. Artık Facebook’a da giremiyorum, insanlar korkunç şeyler paylaşıp duruyorlar.”

“Hepsi orospu çünkü.”

“Koca birer cadı ve orospular.”*

Kızlar bir an buna gülüşmüş, ardından da yine ciddileşmişlerdi.

“Jill, bana inanmana çok sevindim. Onlar gibi düşünmediğin için çok mutluyum.”

“FBI’dan gelen kadın beni ikna etti. Artık böyle bir şeyin, sen yapmasan da yapmışsın gibi gösterilebileceğini biliyorum.”

“Sence Facebook’ta o arkadaşlık isteklerini gönderen kimdi?”

“Fidelius Büyüsü’nü mü diyorsun? Kim bilir. Ama ben-
ce kesinlikle blogu yazan kişi.”

“Kendi evinde yaşamamak tuhaf mı?”

Jill omuz silkmişti. “Flo ve Irena ile yaşamak eğlenceli sanırım. Bana çok iyi davranıyorlar ama evimi, yatağımı da özlemiyor değilim. Geri dönebilirim belki. Yani ya babama da tuzak kurulduysa? Biliyorum, sana belki de milyonlarca kez anlattım annemin onun hakkında söylediği şeyleri ama ben ondan hiç de öyle kötü, ürkütücü sinyaller almıyorum. Yani çocuk pornosu nedir? Hastalıklı bir şey bu.”

“Peki ama niye bana tuzak kursunlar ki?” diye sordu Lindsey de. “Yani kimi aşağı çekmeye çalışıyorlar – onu mu beni mi?”

Jill tırnaklarına bakmaya ve kırmızı ojelerini kemirme-

* Cadı-orospu: İngilizce’de cadı anlamına gelen witch kelimesi ile orospu anlamına gelen bitch kelimesinin benzer telaffuzlarına yapılan bir gönderme. (Çev. N.)

ye başlamıştı. “Mitchell Boyd’la takıldığımı biliyorsun, değil mi?” dedi sonra. Lindsey de bir yandan ona “En iyi arkadaşınım ben senin, aptal,” bakışı atarken bir yandan da yataktan kalkıyordu. “Acaba onun da bu olaylarla ilgisi olabilir mi diye düşünüyorum.”

Bunu duyan Lindsey, yeniden Jill’e dönmüştü. “Nereden çıktı bu?”

“Bilmiyorum. Ama bana iyi davranmaya başlaması, tam da babamın başının belaya girdiği zamana denk geliyor. Tabii bir de babamın Spot’ta yaşadığı o devasa kriz var. Bana, Bay Boyd’la aralarının bozulduğunu ve bu yüzden artık Mitchell ile görüşemeyeceğimi söylemişti.”

“Neden olabilir sence?”

“Bilmem.”

“Mitchell’in, babasına yardım ettiğini filan mı düşünüyorsun?”

Jill bir an düşündükten sonra başını salladı. “Yani Mitchell’in babası inanılmaz derecede zengin ama Mitchell hep kendisine hiçbir şey vermeyişinden yakınıyor. Kendisi böyle yaptığı için ona da bu parayı hak etmesi gerektiğini söylüyormuş. Belki de babası ona çalışması karşılığında para veriyordur ve o da Mustang’ini böyle almıştır. Herkes o arabayı alacak parayı nereden bulduğunu merak ediyordu sonuçta.”

“Ama Mitchell’in bilgisayarlarla arası o kadar iyi değil, değil mi?”

“Bir defasında bilgisayar odasına gitmiştim,” dedi Jill bunun üzerine. “Yani üç tane bilgisayarı, bir dolu da ekranı var. O kadar iyi mi bilmem yani ama kötü olmadığı kesin.”

Lindsey, üst dudağını ısıırıp duruyordu. “Yani sence Mitchell, babasının parası karşılığında senin babana tuzak mı kurdu?” Jill bir kez daha düşünmüş ve yine başını salla-

mişti. Ardından Lindsey sordu. “İyi ama neden ben? Yani beni doğru düzgün tanımıyor bile.”

“Bilmiyorum Lin, ben sadece aklımdan geçenleri söylüyorum, hepsi o.” Jill, Lindsey’nin yüz ifadesinin değiştiğini fark etmişti. “Ne var? Ne oldu?”

“Ben sana tamamen dürüst davranmış sayılmam.”

Jill’in vücudu gerilmiş, Lindsey de yatağa, onun yanına oturmuştu.

Ardından, o öğrenci toplantısından önce Ajan Rainy Miles ile nasıl tanıştığını anlattı. FBI’ın, evlerine gelip Lindsey’ye, kendi telefonuyla çekip Tanner Farnsworth’e gönderdiği o çıplak fotoğrafları gösterdiğini.

O, hikayesini bitirince Jill de kollarını havaya kaldırıp bağırmaya başlamıştı. “Bana bunları niye daha önce söylemedin?”

“Çünkü utandım.”

Jill, bunu duyunca arkadaşına onu rahatlatacak bir bakış attı. Lindsey’yi ondan iyi kimse anlayamazdı çünkü.

“Kimsenin bilmesini istemedim,” diye ekledi Lindsey kendinden iğrenir gibi başını sallayarak. “Sen Müdür Osborne’un odasından çıkınca o FBI ajanına gerçeği anlattım. Fotoğrafları Tanner’a gönderenin ben olduğumu söyledim. Belki o da Mitchell’a göstermiştir, sonuçta eskiden beri arkadaşlar. Belki... Bilemiyorum, belki de Mitchell’ın beni seçme sebebi de budur.”

Jill yataktan kalkıp odanın diğer tarafına gitmiş ve Lindsey’nin masasına oturarak ona bakmaya başlamıştı. “Mitchell bana mesaj gönderdi ve artık takılmadığımız için üzüldüğünü söyleyip beni yarın akşam evlerine davet etti.”

“Ee?”

“Ee’si, Mitchell’ın odasında, bilgisayarlarının olduğu yerde yalnız kalırsam bir cevap bulabilirim.”

Tom, altındaki zemini hissedebiliyor; parmaklarıyla toprağı kazıyordu. Çimenler yüzünü gıdıklar, pürüzlü taşlar ise kollarına ve bacaklarına batarken gözlerini açtığını sanmıştı ama hâlâ bir şey göremediğini fark edince gözlerinin bağlandığını anladı. Ve etraftaki sesleri dinleyerek tahminde bulunmaya çabaladı ama duyabildiğı tek şey, böceklerden ya da uyuşmuş zihninden geliyor olabilecek bir vızıltıdan ibaretti.

Sonra zemin dönmeye başladı. Giderek de hızlanıyor gibiydi. Tom, yutkunmaya çalışıyor fakat her seferinde öğürdüğüyle kalıyordu. Ağzı hayal bile edemeyeceğı kadar kurumuş, sanki görünmez bir sünger bulabildiğı tüm nemi emmişti.

Sonra biri üstünü çıkardı ve onu taşlı zeminde sürükleyerek bir arabaya yasladı. Artık doğrulup oturmuş olan Tom, yalnızca arabanın desteğıyle dik durabiliyordu.

“Uyuşturucum nerede?”

Tom, bu sesi hemen tanıdı. Adamın tekdüze konuşmasının ve hırıltılı sesinin başka biriyle karışmasına imkan yoktu.

Lange.

Ardından çenesini, ağzını ve şişmiş dilini zorlayarak kelimeleri telaffuz etmeye çalıştı. “Ne...uyuşturucusu?” Güçlkle konuşuyordu.

“Sana verdiğim değil herhalde, aptal herif,” dedi Lange da. “Hangi uyuşturucu olduğunu bal gibi biliyorsun. Bak Tom, burada sana kimse yardım edemez. O yüzden işleri daha da zorlaştırmasan iyi edersin.”

Tom o sırada kendilerine doğru yaklaşan bir arabanın sesini duymuş ve tekerleklerin gürültüsünden, aracın onlara yakın bir yerde durduğunu anlamıştı.

Başka biri daha var.

Arabanın kapısı açılıp kapanmış ve güçlü ayak sesleri, onlara doğru yaklaşmaya başlamıştı. Tom, güçlkle ayağa kalkmaya çalıştı ama ondan daha kuvvetli eller kendisini geri itiyordu.

“Konuşmadı mı hâlâ?” dedi diğer adam. Tom, bu sesi de tanıır gibi olmuştu. Lange’inkinden daha derinden gelen boğuk bir ses. Ama nereden olduğunu çıkaramadı.

“Henüz değil,” dedi sonra Lange.

“Ellerini bağla.”

“Niye ki? Zaten ilaç yüzünden zar zor hareket ediyor.”

“Riske girmeye gerek yok demiştik, hatırladın mı?”

“Tamam ama pek iyi göremiyorum bu havada.”

“Dur, farları açayım.”

Birkaç dakika sonra Tom, yere itildiğini hissetti. Toprağın üzerinde yüzüstü yatıyor, biri de arkadan ellerini bağlıyordu. İlaçlar karşı koymasına engel olurken ip bileklerinin etrafında birkaç tur dönmüş, Tom da o sırada bunun naylon bir ip olduğunu anlamıştı. Sonra adam düğüm atarken biraz çaba sarf ederek ellerini birbirinden biraz olsun ayrı tutmayı başardı Tom. Bu bilinçli bir hareket değil, refleks gibi bir şeydi. Düşünceleri hiç berrak olmasa da al-

dığı eğitim, bilincini saf dışı bırakarak devreye giriyordu. Yarattığı boşluk, adamların fark edemeyeceği kadar küçük olduğundan kimse bir şey demedi ve onu yeniden arabaya yaslamakla yetindiler.

“Bir daha soruyorum,” dedi Lange sonra. “Yine cevap vermezsen canını yakmaya başlayacağız. Uyuşturucum. Nerede?”

“Ne uyuşturucusu?”

Tom, yumruğun geldiğini fark edemediği için kaçma çabasında da bulunmamıştı. Yüzüne vurulduğunu fark etmesiyle korkunç bir acı hissetmesi arasında ise yalnızca saliseler vardı. Ardından, teninin yırtıldığını hissetti ve fark ettiği ıslaklığın kan olduğunu anladı.

“Şerefsiz herif, sana bir soru sordum. Uyuşturucum nerede? Nereye sakladın onları?”

“Yok ettim...yaktım.”

“Yanlış cevap.”

İkinci yumruk da yüzüne, hatta tam olarak bir öncekiyle aynı yere isabet etmişti. Ama tuhaf bir şekilde, acısı ikiye katlanırken bilinci de açılıyordu. Kendini biraz daha iyi hissetmeye başlayan Tom, fark ettirmeden ellerindeki bağı çözme çabasına girişmiş ve yarattığı boşluğun yeterli olmayabileceğini anladığı anda duyduğu paniği de gizlemeye çalışmıştı. Artık biraz daha vakit kazanması gerektiğini biliyordu. Lange ve Bay Güçlü Yumruk’un Tom’u yaşatmaya niyeti yoktu çünkü. Uyuşturucunun yerini söylese bile.

“Konuşamıyorum,” dedi sonra çatlak bir sesle. “Su lazımdır. Ağzım kuru.”

“İlacın böyle bir etki yapması normal,” dediğini duydu sonra Lange’ın. “İçecek bir şeyler ver şuna.”

“Arabasında suyu vardı.”

Tom, toprağın üzerinde ilerleyen ayak seslerini dinler-

ken bileklerini kımıldatarak ipten kurtulma çabasına da devam ediyordu. Neyse ki şimdi, eskiye kıyasla hareket imkanı biraz daha artmıştı.

“Seni öldüremem,” dedi Lange o sırada. “Konuşamayacak kadar yaralanmanı da istemiyorum. Seni hastaneye yatırmanın bana faydası olmaz. O yüzden izin ver, sana neler olacağını anlatayım. Dinliyor musun?”

Tom, başını ona doğru çevirmişti. “Affedersin... Bana mı dedin?”

Lange da güldü.

“Güzel. Sen dalga geçmeye devam et. Bu neşene, seni arkadaşımın burada bırakıp kızını almaya gideceğimi söylediğimde çok ihtiyacın olacak. Jill, Lindsey’nin evinde, değil mi? Yarınki kimya sınavına çalışıyor.”

Tom, bir hamle daha yapmış ve ipin çözölmeye başladığını hissetmişti. Kafasındaki vızıltıya sesi açık bir radyodan gelen cızırtıları andırarak artıyordu.

“Söyleyeceğim... Söyleyeceğim.”

“Güzel.”

“Sadece su ver.”

O sırada diğer ayak seslerinin de döndüğünü duydu Tom. Güçlü parmaklar başını arkaya doğru yatırırken Tom, içeceği kendisine veren kişinin nefes kokusunu da duya biliyordu. Sonra plastik bir şişe dudaklarına değdi ve dili dışarı çıktı. Tom, kafasını çekip şişeden uzaklaştırmıştı.

“Ne bu?” diye sordu sonra.

“Su. İç,” dedi boğuk sesli adam.

Tom, onu konuşturmak istiyordu çünkü gözleri bağlı olduğundan, vuracağı yeri ayarlayabilmek için sesli bir yönlendirmeye ihtiyacı vardı. Adamın iğrenç nefesi de bu konuda epey yardımcı oluyordu gerçi. Artık iplerden kurtulmuş olan elleriyle Tom, bir anda hamle yaptı ve adamın

kafasını tutacak açıyı doğru ayarlayabilmiş olmayı umdu.

Artık ellerinin arasında kalın ve yuvarlak bir kafa vardı. On ikiden vurmuştu.

Hiç tereddüt etmeden devam etti. *Saldırının ilk kuralı, hücumla devam etmektir.*

Tom, adamın kulaklarını atın yularıymışçasına çekiyordu. Sonra başıyla öne atılıp alnının üst kısmıyla adama kafa attı. Hedeflediği nokta, adamın burnuydu ve kırılan kıkırdağın çıkardığı ses, başarılı olduğunu anlamasına yetmişti. Kurbanı bağırmadı ama Tom, adamın yere düştüğünü duyabiliyordu.

Ardından gözlerindeki bağı çıkardı. Gözleri kapalı kalmaktan ötürü bulanık görüyor ve ışığa henüz adapte olamıyordu ama Lange'ın kendisine doğru koşan silüetini yine de gözden kaçırmamıştı. Adam silahına uzanıyor olabilirdi ama Tom, tam olarak seçemiyordu. Sonra yere yatıp arabanın altına girerek diğer taraftan çıktı ve kapının kolundan destek aldığı halde güçlükle ayağa kalkarken sağ tarafından gelip kendisini aydınlatan far ışıklarını fark etti.

Ve bileklerini bağlarken ışık olarak bu arabanın farlarını kullandıklarını hatırladı. Şoför tarafındaki kapının açık olduğunu görünce de o tarafa doğru ilerlemeye koyuldu. O sırada bir el silah sesi gelmiş olsa da Tom, onun nereden geldiğini anlama çabasıyla vakit kaybetmek yerine kendini arabaya atıp anahtarı yokladı ve yerinde olduğunu anladığı gibi de motoru çalıştırdı.

Gaza yüklendiği anda araç öne doğru atılmış ve tekerlekleri çukurlarla taşların üzerinde sektirerek ilerlemeye başlamıştı. O sırada Tom, hızlıca etrafını kontrol ederken dört şey fark etti. Bir, burası ormanın içinde bir açıklıktı. Her yanı saran ağaçları görebiliyordu. İki, çevrede başka bir yol görünmediği için gelirken kullandıkları yolun aynı

zamanda geri de gidiyor olması lazımdı. Üç, kaçarken aldığı bu araba kendi arabası, Taurus'uydu. Lange onu buraya Impala ile getirmiş; diğer adam da Tom'un aracıyla onları izlemiş olmalıydı. Belki de Tom onlara istedikleri bilgiyi verdikten sonra aracı da onunla birlikte burada terk etmeyi planlamışlardı.

Ama en önemlisi, dördüncü gözlemiydi.

Lange da peşinden geliyordu.

Lange'ın arabasından gelen ışıklar Tom'un gözlerini kamaştırmaya başlamış ve yolu görmesini zorlaştırmıştı. Ardından Lange, arkadan çarparak tüm vücudunun sarsılmasına neden oldu.

Hadi bakalım. Chevy'ye karşı Ford, diye düşündü Tom.

Kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya, teniyse alev alev yanmaya başlamıştı ama kaçınmak bile bu hissi geçirmeye yetmiyordu. Tom, kendisine verilen ilacın ne kadar süreyle vücudunda kalacağını merak etmeye başlamıştı. O sırada Lange bir kez daha vurdu. Tom, aldırmadan aracı sürmeye devam ediyor fakat ileride trafik olduğunu gördüğü için ivmesini düşürmeye çalışıyordu. Sonra hızını görmek için ibreyi kontrol etti ama tek bir rakamı dahi okuyamıyordu.

Önündeki araçların kırmızı geri lambaları, uzun ve neon bir kuyruk halini alınca Tom, üç şeritli geniş yolun ortasındaki şeride dalmış ve etrafını saran arabaların içinde kalıvermişti. Artık şeritleri ayıran beyaz çizgileri göremiyor, Lange'ın hâlâ arkasında olup olmadığını bile bilmiyordu. Ta ki adam, kafasını öne vurmasını sağlayacak denli sert bir darbeye tekrar Taurus'una çarpana dek. Araç bu çarpışmanın etkisiyle savrılmaya başlamış fakat neyse ki Tom, kontrolü yeniden ele almayı başarmıştı.

Sonra hızla sağa geçti ve yanında, kendisiyle aynı hızda

gittiği halde görmeden çarptığı arabanın camının kırılmasına neden oldu. Aracın ezilen kaportasının gürültüsüne, Taurus'un kırılan yan aynasından çıkan ses de eklenmişti artık. Tom'un bedeni delice sağa sola savrulurken etraftan da fren yapmaya çalışan lastiklerin ve çalınan kornaların sesleri duyuluyordu. Soluna dönen Tom, Lange'ın da yanında olduğunu gördü ve direksiyonunu birden sola kırarak yalnızca aracı 180 derece dönmekten alıkoyacak denli frene bastı.

Üzerindeki bol tişörtü sırlıslamak edecek kadar artan terler gözlerine giriyor ve zaten berbat olan görüşünü daha da bulanıklaştırıyordu.

"Ezildin mi?" diye bağırdı sonra. Elleri direksiyonu sabit tutmaya çalışırken ayağı da hâlâ gaza yükleniyordu. Zaten oldukça kısıtlı olan görüşü artık tamamen kaybolup yerini karanlığa bırakmış; göz kapakları, uçlarına kurşun ağırlıklar bağlanmış gibi aşağı düşmeye başlamıştı. Ağzı, sanki böyle bir şey mümkünmüş gibi artık daha da kuru geliyor; Tom başını daha ne kadar dik tutabileceğini kestiremiyordu. Uyumaya ihtiyacı vardı artık... Gözlerini kapatmaya... Bir an için de olsa.

Uyan! Uyan!

Tom kendine geldi. İç sesi ona bağırp dururken görüşü de hafifçe geri gelmiş, ona doğru yaklaşan kırmızı bir topu görmesini sağlamıştı. Yaklaştıkça o top, kırmızı bir leke olmaktan çıkıp göz alıcı bir parlaltıya dönüştü ve başka kırmızı toplar görmeye başladı Tom. *Arabalar*, diye düşündü sonra. *Işıklarda duran arabalar. Fren yapacak mesafem yok.*

Ve direksiyonu kırıp gazı kökledi. Araba öyle bir hızla öne atılmıştı ki Tom, midesinde tuhaf bir hisle baş başa kaldı. Tüm vücudu da kaskatı kesilmişti. Sonra Lange yeniden

Taurus'a çarpınca tüm bedeni şiddetli bir şekilde sarsılmış, arabalarsa artık birbirine geçmişti.

Tom, ağzına kan dolmaya başlayana dek dilini ısırıldı. Yaşadığı şok, ilacın etkisini yok edecek kadar güçlüydü. Bu yüzden görüşü geri gelmiş ve Lange'ın arabasıyla birlikte orta şeritte olduklarını fark etmeyi başarmıştı.

Ardından, ihtiyacı olan o açıklığı gördü.

Ve bir sokak lambasını.

Kaçış noktasını.

Direksiyonu kırıp Lange'ın arabasından kurtuldu ve gaz pedalına sonuna dek yüklendi. Fişek gibi giden arabayı çapraz bir doğrultuda sürüyordu. Lange da hâlâ peşindeydi.

Tom, Taurus'unu iki aracın arasından geçirdikten sonra boşluktan görebildiği direğe dosdoğru çarpmamak için direksiyonu bir kez daha kırdı. Bir yandan da Lange'ın, onun neden kaçtığını görmemiş olmasını umuyordu. Sonra direği, aracının yan tarafıyla sıyrarak geçti ve sol omzunun üzerinden bakarak Lange'ın arabasının, aynı direğe olanca hızıyla çarptığını gördü. Impala resmen ikiye katlanmış, beton direk aracın camlarını paramparça etmişti.

Ama Tom'un arabası da umduğu gibi durmadı. Onun yerine iki tekerini havada bırakacak şekilde yan yatmış, ardından da ters dönmüştü. Ve sonra, bir yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başladı. Tom, o sırada bilincini yitirmiş olmasa cıgılık atıyor olurdu.

50

“Tom... Tom, beni duyabiliyor musun?”

Tom gözlerini kırptırdı. Karanlık azalmış ve yerine, gözlerini yeniden kapatmak istemesine neden olacak kadar güçlü bir ışık gelmişti.

“Tom... Bir kez daha dene. Aç gözlerini.”

Tom, gözlerini yine kırptırıyor fakat aradan giren her ışık hüzmesi, kapakları açık tutmasını daha da zorlaştırıyordu.

“Güzel, çok iyi gidiyorsun,” dedi ses.

Gözleri tamamen açılana dek kırpmaya devam etti ve ilk gördüğü şey, kendisine bakan bir yüz oldu. Görüşü hâlâ bulanık olsa da bunun bir erkeğe ait olduğundan emindi ama kim olduğunu bilemiyordu. Ardından başını kaldırmaya çalıştı ama gözlerinin arkasındaki zonklama olağanüstü olduğundan inleyerek başını yastığa geri koymak zorunda kalmıştı.

“Hepsini birden yapmak için acele etme,” dedi sonra aynı adam. “Ben Dr. Paul Prince. Kötü bir kaza geçirdin ve hastanedesin, bununla ilgili bir şey hatırlıyor musun?”

Tom, adamın söylediklerini algılayabilmek için kendine biraz izin vermişti.

Doktor. Kaza. Hastane.

Boğazı kupkuru olsa da konuşmak istiyordu. “Hayır, hatırlamıyorum.”

“Komadan uyanan hastalarda sık karşılaşılan bir durum bu.”

Yanağını kaşımak için sağ elini hareket ettirmeye çalışan Tom, onu beş santimetreden fazla kımıldatmadığını fark edip birbirine sürtünen metal seslerini duyunca eline bakmış ve yatağa kelepçelendiğini fark etmişti.

“Bu ne? Ne oluyor?” Birdenbire yükselen öfkesiyle birlikte gücü de geri gelmiş; kelepçeyi biraz döndürmesi ve Dr. Prince’ten yardım alması gerekse de doğrulmayı bile başarabilmişti. Sonra “Bir açıklama bekliyorum,” dedi ama bu kadar hareket epeyce acı verdiğinden artık nefessiz kalmıştı.

Ardından, Dr. Prince cevap veremediğinden odanın kapısı açıldı ve Marvin Pressman hışımla içeri girdi. Sol elinde sıkı sıkı tuttuğu bir kağıt vardı.

“Hemen polisleri çağırın ve bu adamın ellerini çözün,” diye hırladı doktora. Prince ise kılını bile kıpırdatmıyor, cevap vermeden duruyordu. Ama Marvin geri adım atmadı. “Hemen dediğimi yapın yoksa Karma Komisyon’u habersiz bir teftiş için yarın buraya getiririm ve emin olun, bulacakları şeylerden hiç hoşlanmazlar.”

Dr. Prince sinirlenmişti. “Bana bu adamın kefalet koşullarını ihlal ettiği ve kaçma riski taşıdığı söylendi.”

“Ne yaparak ihlal ediyormuş?”

“Uyuşturucu etkisi altında araç kullanarak.”

Marvin bunun üzerine elindeki kağıtları doktorun yüzüne fırlatmıştı. “Bay Hawkins’in tıbbi vekaleti bende. Toksikoloji raporu da az önce elime ulaştı, ne diyor bilin bakalım?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Dr. Prince sakın ve alçak bir sesle.

“Marvin, Jill nerede? Burada mı?” diye sordu o sırada Tom.

Marvin de elini müvekkilinin omzuna koydu. “Evet ama biraz bekle Tom, önce şu meseleyi halledeyim. Toksikoloji raporuna göre bu adamın vücudunda bir fili devirmeye yetecek miktarda scopolamine varmış. İşte böyle diyor.”

Tom başını iki yana sallıyordu çünkü daha önce hiç böyle bir ilaç duymamıştı. “Scopol- ne dedin sen? O nedir?”

“Renksiz, kokusuz, tatsız, taşıt tutması ve Parkinson tedavisinde kullanılan bir ilaç.”

“İyi de neden ondan verilsin ki bana?”

“Suçlular bunu hırsızlık yapmak ve kız arkadaşlarına tecavüz etmek amacıyla da kullanabiliyorlar. Mahkumların sorgulanmasından bahsetmiyorum bile. Birçok başka şeyin yanı sıra, hafızanı da siliyor,” dedi Marvin ve doktora döndü. “Eğer müvekkilimin bunu kasten aldığını iddia edecek-seniz, az önce bahsettiğim teftişe hazır olun.”

Prince, fazlasıyla telaşlanmıştı. Yüzündeki kırmızılıklar ise iyiden iyiye sinirlendiğini gösteriyordu. “Bay Hawkins’in durumuyla ilgilenen memur, uyandığı anda kendisini çağırmanı istemişti. Ben de öyle yapacağım. Acil durumlar için bir anahtar da bizde var.”

“Öyleyse size tavsiyem, gidip onu almanız yönünde.” Marvin’in yüzündeki tebessüm, tehdidini tekrar hatırlatmaktan başka bir amaç gütmüyordu.

Prince de Tom’un değerlerini kontrol etmek üzere bir hemşire çağırarak rahatsızlığını belli eden bir homurtuyla odayı terk etti.

“Bahsettiği memurun soyadının Murphy olduğuna bahse girerim,” dedi Tom o gidince.

“Ve kazanırsın. Sana bunu yaptığı için Murphy’nin rozetini bile elinden alabilirim ama şu anda bununla uğraşmaya değmez. Mahkemeye odaklanmamız gerek.”

“Bana ne oldu peki?”

“Yani doktor değilim,” dedi Marvin, Tom’un yatağına iliştirilen dosyadaki raporlara ve çizelgelere göz atarken. “Ama okuduklarımdan anladığım kadarıyla üçüncü derece bir sarsıntı geçirmiş ve felç olmanın eşiğinden dönmüşsün. Pek önemli bir şey değil yani.”

Bir sandalye çekip Tom’un yanına oturan Marvin’in yüzündeki endişeli ifade, onun da Koç’u arkadaş olarak gördüğünün göstergesiydi.

“Sence biri bana ilaç mı verdi?”

“Bence birileri seni cezalandırmak için mahkemeye kadar bile sabredemiyor,” dedi Marvin de son derece sıradan bir şeyden bahseder gibi. Ardından elinde tuttuğu toksikoloji raporunu daha iyi görebilmek için ışığı açınca da Tom’un inlemesine neden olmuştu.

Bunun üzerine “Pardon,” dedi ve lambayı kapattı. “Sarsıntının neden olduğu semptomlara pek hakim değilim ama sanırım ışığa karşı hassasiyet de onlardan biri.” Sonra da sandalyesinden destek alıp kalkarak iyi ışık alan pencereye gitti.

Tom ise onu izlerken yanındaki tepside duran ve içinde bir pipet bulunan bardağı fark etmişti. Bu yüzden de içini kavuran susuzluğunu dindirmek için ona uzanmaya çalıştı ama kelepçe bu isteğine engel oluyordu. Durumu fark eden Marvin de perdeyi indirdikten sonra bardağı alıp ona uzatmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi Tom büyükçe bir yudumun ardından. “Ne zamandır hastanedeyim?”

Marvin saatine bakarak yanıt vermişti. “Kaza dün ak-

şam oldu, şimdi ise öğle vakti. Yani aşağı yukarı on iki saat kadar.”

“Bak, Marvin... Ben hiçbir şey hatırlamıyorum,” dedi Tom bir sırrı paylaşır gibi.

O da bunun farkında olduğunu gösterircesine bakarak anlatmaya başladı. “İki araç kaza yapmışsınız. Görgü tanıkları, diğer sürücünün seni sıkıştırdığını söylüyor. Yol vermediğin için. Ve o, hayatını kaybetti. Tom, diğer sürücü Kip Lange’dı.”

51

Tom, derin bir nefes aldıktan sonra rahatlığını gizleyemeyen bir ses tonuyla “Lange öldü,” dedi.

“Sana neler oldu orada, Tom?”

O da hatırlayabildiği kadarıyla her şeyi anlattı. Lange’dan gelen telefonu, tuzak olma ihtimaline karşı Johnny Rockets’ı kolaçan edişini, Lange’la buluşmasını. Ama ondan sonrasına dair hiçbir şey hatırlayamıyordu.

“İlacı nasıl almış olabilirsin sence?”

“Bilmiyorum. Kahveden belki de, tek içtiğim şey oydu yani.”

“Ama Lange’ın ona bir şey kattığını görmedin.”

“Hayır. Restoran çalışanları olduğunu da pek sanmam ama emin de olamıyorum tabii. Belki göremediğim bir kısımda bulunan biri olabilir, bir idareci gibi.”

O sırada Marvin, Tom’un üzerine eğilmiş ve yüzünü incelemeye başlamıştı. “Burada epey kötü bir yaran var,” dedi sonra. “Gördün mü?”

“Ne? Güzellik yarışmasına katılamayacak mıyım?”

Marvin, yarayı daha da büyük bir dikkatle inceliyordu şimdi. “Kazadan kaynaklanmış olamaz gibi görünüyor. Sanki bir şekli var gibi. Bir... Yıldıza benziyor. Yüzüne vurduklarını hatırlıyor musun? Yumruk atmış olabilirler mi?”

Tom, bu soruya olumsuz yanıt vermek için kafasını sallamakta zorlanıyordu.

“Sanki... Fotoğraf çeksem senin için sorun olur mu?”

Tom, güçlükle de olsa gülümsemişti. “Facebook’a koyma yeter.”

Marvin de bunun üzerine gülerек telefonuyla birkaç kare çekti ve kendi telefonunu bırakıp Tom’un, yatağın yanındaki komodinde duran telefonunu aldı.

“Polislerin arabandan çıkardığı eşyaların çoğu bir koliyle ofisimde ama telefonunu yanında isteyeceğini düşündüm.”

“Evet, Lange bir anlaşma yapmak için arayabilir.”

“Hayaletlere inanmıyorsan bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum. Adamın parçalarını arabasından çok yoldaki lambadan topladılar.”

“Şimdi öldüğüne göre, bana tuzak kuran kişinin Lange olduğunu kanıtlamak zor mu olacak?”

“Bir defa, bunu yapanın Lange olduğundan emin değiliz,” dedi Marvin. “Şu an sahip olduğumuz bilgilerle Murphy’nin seni aşağı çekmek için kanun dışı şeyler yapıyor olma olasılığı da, sana sinirlenen bir oyuncunun hincını alma olasılığı da, bunun bir ebeveyn olma olasılığı da eşit.”

“Bu söylediklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?” dedi Tom. “Bu saydıklarının hiçbirini inandırıcı bir sebebe sahip değil, yalnızca Lange’ın benimle uğraşmak için haklı bir sebebi var. Bende olduğunu sandığı şeyi geri istiyordu adam. Bu çok bariz.”

“Lange ile ilintili tüm tanıkların peşine düşeceğiz,” dedi Marvin de ona güven vermeye çalışarak. “Şu anda adamlarım işe koyuldu bile, inan bana, her taşın altına bakacağız.”

“Ve böylece aklanacağım, eminim.”

“Umarım haklısındır, dostum. Ama benim kafama yatmayan bir şey var.”

“Nedir o?”

“Lange senden para koparmak adına bir çabada bulunmadı hiç. Ve sana bu tuzağı kuran kişi her kimse, tam bir bilgisayar kurdu. Yani işini epey iyi biliyor. Hapishanelerdeki bilgisayar dersleri de iyi, evet ama bu kadar değil.”

“Senin tahminin ne peki?”

“Bence beladan kurtulmuş değiliz henüz. Hatta yakınında bile değiliz.”

Tom, tam suyundan büyükçe bir yudum daha alıp Marvin’e yanıt vermeye hazırlanıyordu ki odasının kapısı yavaşça açıldı. İçeri uzanan kafanın Jill’e ait olduğunu algılaması biraz uzun sürse de kızını gören Koç’un yüzü aydınlanmıştı.

“Gelebilir miyim?” diye sordu sonra Jill Marvin’e.

Marvin de başıyla babasını işaret ederek ona izin verdi. “Seni gördüğüne sevinmiş gibi görünüyor.”

“Sevindim tabii,” dedi Tom sonra. “Gel de babacığına bir sarıl bakalım.” Kızını kucaklamak için kollarını kaldırmış fakat kelepçelenen bileğini unutmuştu. Metalin yatağın demirlerine çarparak çıkardığı sestten ürken Jill de birkaç adım geriledi.

“Şu doktoru getirir misin, Marvin? Kelepçeyi çıkarsın.” Utancına rağmen sesindeki sakinliği korumayı başarmıştı.

“Hemen gidiyorum, izninle Jill.” Marvin, Tom’a özür diler gibi bir bakış atarak odadan çıkmış ve Prince’i bulmaya gitmişti.

Tom da omuz silkerek kelepçeli kolunu havaya kaldırdı. “Beni böyle görmek zorunda kaldığın için üzgünüm, Jill. Ama gelmene çok sevindim.” Jill mesafesini korumaya devam ediyor olsa da Tom, serbest olan koluyla onu kendine birkaç adım yaklaştırmayı başarmıştı. Sonra yanındaki sandalyeyi gösterdi, Jill de oturdu.

“İyi görünüyorsun, yani olabilecek şeyleri düşününce.”

Tom bunu duyunca gülümsemişti. “Evet, sağlam çıktım. Ama yine de senin için endişeleniyorum, sen iyi misin?”

Jill gözlerini babasından kaçırmış, odaklanabileceği başka bir şey ararken sessizce “İyiyim,” demişti.

Tom ise elinde olmadan, her geçen gün kızına hayran oluyordu. Jill son derece güzel, becerikli ve büyümüş görünüyordu gözüne. Ona onu sevdiğini söylemek istediğini fark etti sonra. Ve daima yanında olacağını. Ama kızının odadan çıkıp gitmesini istemediği için bunları kendine saklamayı seçmişti. Şu anda birlikteydiler ve ikisi de konuşmasa da, Tom için bu alabileceği en güzel ilaç yerine geçiyordu.

Sonra Jill, babasına bağlı olan cihazlara bir göz attı: Kalp monitörleri, serumlar vs. “Ne zaman çıkacaksın?”

“Bilmiyorum ama iyi hissediyorum kendimi. Yakın zamanda çıkarım sanırım. Kimya sınavın nasıldı?”

“Senin başına gelenler yüzünden öğretmen bana yarın sınav yapacak. Dürüst olmam gerekirse benim de işime geldi, biraz daha çalışabilirim.”

“Yardım edebildiğime sevindim.”

Gülmek canını acıtsa da Tom kendine engel olamamış, ardından Jill de ona katılmıştı.

“Manadnock’ı sormayı unuttum. Nasıldı takım?”

“İki sıfır yendik, iyiydi yani.”

“Sen de güzel oynadın mı?”

“Bilmem, fena değildim sanırım.”

“Hadi ama, alçakgönüllülük yapma. Oyunun hakkını verdin mi vermedin mi?”

Bunun üzerine Jill gülümsemişti. “Tamam, verdim, hem de nasıl.”

Tom sol elini yumruk yapıp havaya kaldırıncaya Jill de aynısını yapıp onunkine vurdu.

“Biliyordum.”

“Canın acıyor mu? Epey acıyormuş gibi görünüyor.”

“Çok da kötü değil aslında, sanırım oldukça şanslıydım.”

“Eh, tabii... Annemden şanslı olduğun kesin.”

“Özür dilerim, Jill,” dedi Tom bunu duyunca. “Bunun sana hatırlatacağı anıları düşünemedim.”

Jill ise bezgin bir şekilde iç geçirerek ayağa kalkmıştı. “Ben annemi bir anı olarak görmüyorum. Her saniye aklımda olan şeye anı denmez.”

Tom, kızının elini tutmak üzere uzandı ama Jill geri çekilmişti. “Jill, bekle. Ben öyle—”

“Ne demek istediğini biliyorum ve önemli değil. Gerçekten. Bak, benim gitmem lazım. Bu öğleden sonra maç var ve takım çoktan yola çıktı bile. Lindsey’nin annesi beni götürmek için aşağıda bekliyor.”

“Barışmanıza çok sevindim.”

“Evet.”

“Bu bana inanmak istediğin anlamına mı geliyor?”

“Sanırım. Baba, benim cep telefonu numaramı değiştirmem gerekti.” Jill, bir kağıt çıkarmış ve numarasını yazmıştı. Tom bunun sebebini anlamaya çalışır gibi bakınca da devam etti. “Şirketin aile planımızda değişiklik yapmak için soracağı kodu biliyordum. Ben maçıyken bir şeye ihtiyacın olursa ara ya da mesaj at.”

Kağıdı komodine bırakmıştı.

“Beni arar mısın?” dedi Tom. “Böylece numaran ben de olmuş olur. Güvenlik kontrollerimizi hâlâ yapmamız lazım, biliyorsun. Bir hastane yatağına kelepçelenmiş olmam, kuralların değiştiği anlamına gelmez.”

Tom, Lange’nin ölümüyle omuzlarından büyük bir yük kalktığından bahsetmedi. Kızının tedbiri elden bırakmasını istemiyordu.

Sonra Jill aradı ve Tom’un telefonu çaldı.

“İyi olduğuna sevindim,” dedi Jill. “Maçtan sonra ders

çalışacağım ama yarın sabah erkenden, okuldan önce gelirim, görüşürüz. Olur mu?”

Tom başını evet anlamında sallamış ve gözyaşlarını gizlemek için gözlerini kıpmıştı. “Tamam. Geldiğin için teşekkür ederim, Jill.”

“Sorun değil.”

Kapıya doğru yürümeye başlayan Jill, babasının seslendiğini duyunca durmuştu.

“Buradan çıktığım zaman eve gelecek misin?” diye sordu Tom. “Tüm bunlar büyük bir yanlış anlaşılardan ibaret, göreceksin. Söz veriyorum.”

Jill gözlerini yere indirip ellerini de savunmaya geçeri gibi üzerindeki mavi, kapüşonlu, Vahşi Kediler formasının ceplerine sokmuştu. “Evet, sanırım.”

Tom da gülümseyerek başını salladı. Kızının, onun durumu ve bir aile olarak onları bekleyen gelecek hakkında söyleyecek çok şeyi olduğunu fark etse de, bunlarla yüzleşmekten kaçtığı için onu suçlayamazdı.

“Güle güle, bebeğim,” dedi fısıldar gibi. Jill de zoraki bir tebessümle el sallamıştı. Tam o çıkarken Marvin gelince onlar da vedalaştılar ve avukat, Tom’un yanına oturdu.

“Prince’e sizi biraz yalnız bırakmasını söyledim. Bu yüzden kelepçen hâlâ çıkmadı ve seni kontrol etmeye gelen olmadı, merak ediyorsan yani.”

“Teşekkürler, Marvin.”

“Müşteri memnuniyeti benim için önemlidir. Sonuçta tavsiye üzerine iş bulunan bir meslek bu.”

Tom sırtmış fakat çok geçmeden yine karamsar bir hisse kapılmıştı. “Marvin, senden bir şey rica edeceğim.”

“Ne istersen.”

“Ben buradan çıkana kadar, özel dedektiflerin Jill’e göz kulak olabilir mi? Sadece güvende olduğundan emin olmak için. Ücreti neyse faturama ekleyebilirsin.”

“Halloldu bil, paraya falan da gerek yok. Dedektiflerin onlara pasladığım işler için bana borcu var zaten. Oradan düşerim.”

“Birinin hayır işi olabileceğim hiç aklıma gelmezdi.”

“O konuda hiç yalnız değilsin. Kızılhaç var, Save the Children* var...”

Marvin’in birden konuşmayı kesip yüz ifadesini değiştirmesi Tom’u endişelendirmişti. Ardından avukat, yeniden onun yüzüne doğru eğildi.

“Aklından geçen şeyler için on cc morfin,” dedi Tom.

“Yüzündeki şu yara,” dedi Marvin de. “Hâlâ aklımı kurcalıyor.”

“Neden?”

“Sanki yüzük takan biri vurmuş gibi.”

“Yani?”

“Yani o desen bana çok tanıdık geliyor, nedenini bilmiyorum. O yüzden Jill buradayken acil servise inip olay yerine giden görevlilerden biriyle konuşabilir miyim diye baktım ve anlaşılabileceğim birini buldum. Adam, Lange’ı o direktten kazıdıklarında yüzük falan olmadığından epey emin.”

“Ne demeye çalışıyorsun, Marvin?”

“Diyorum ki belki de, ama sadece belki, Lange yalnız çalışmıyor olabilir.”

* Save the Children: Özellikle çocuklara yönelik çalışmalar yapan uluslararası bir sivil yardım kuruluşu. (Çev. N.)

Mitchell Jill'i elinden tutup granit tezgahları, geniş karolarla döşenmiş bir zemini ve ısıldayan, paslanmaz çelik gereçleri olan devasa bir mutfığa soktu. Etraf öylesine temizdi ki Jill, burada hiç yemek pişirilip pişirilmediğini merak ediyordu.

Ardından Mitchell doğruca buzdolabına gidip kapağı açtı ve Jill'in, tamamen kaybolacağını düşünmesine yetecek kadar içine girdi. Sonra da iki kutu kola alıp birini ona fırlattı.

"Jill'e bira teklif etmemene şaşırdım," dedi Roland da şeytani bir sırıtmayla.

Mitchell bunun üzerine omuz silkmişti. "İster miydin?" diye sordu sonra Jill'e.

O da başını iki yana salladı ama sözlü cevap verecek kadar rahatlayamamıştı henüz.

Kendi kolasını açıp büyükçe bir yudum aldıktan sonra Mitchell sordu. "Annem nerede?"

"Arkadaşlarıyla çıktı. Benim de yapılacak işlerim var. O yüzden müziğin sesini jet motoru gürültüsünden aşağıda tutarsanız sevinirim."

Bunun ardından üçü birlikte mutfaktan çıkıp Jill'in,

peluş şark halıları kirletme ya da antik masalar üzerinde sergilenen sanat eserlerini kırma korkusuyla kendini gergin hissetmesine neden olacak denli zengin bir koridordan geçtiler ve kendilerini, inci beyazı korkulukları olan sarmal bir merdivenin hakim olduğu antrede buldular. Sonra Roland Jill'in yanından geçip merdivenin başında durdu ve Mitchell'a seslendi, o da dönüp babasına baktı.

"Mitchell, kablolu yazıcıyı ayarlamama yardım edecektin," dedi Roland. "İş için çıktı almam lazım."

"Sonra yapsak?"

"Hayır, olmaz."

Ama Mitchell, babasının talebini duymazdan gelerek Jill'i çağırmış, o da peşinden gitmişti. Jill'in midesindeki çalkalanma, ön tarafta bekleyen dedektifleri atlatmak için Lindsey'nin evinin arka kapısından çıkmasıyla başlamış ve hâlâ da geçmemişti. Adamların Marvin için çalıştığını biliyordu, Lindsey ile ikisi, onlara ev yapımı kurabiye götürmüşlerdi.

Mitchell, cep telefonunu çıkarmış, bir yandan yürürken bir yandan da mesaj yazıyordu. O önde, Jill arkada, iki tarafı da kapılarla dolu uzun bir koridorda yürümekteydiler. İki tarafa da asılmış olan ve koridoru bir sanat galerisine çeviren fotoğraflardan yalnızca biri bir aile fotoğrafıydı. Yıldızlı, şaşıla bir çerçeveye yerleştirilmiş büyükçe bir fotoğraf. Jill, poz verirken kimsenin gülümsememiş olmasını ürkütücü bulmuştu. Onun hemen yanında ise Mitchell'ın ölen ağabeyinin bir fotoğrafı vardı. Stephen'ın.

Ondan hiç bahsetmemişlerdi.

Koridor, odasında son bulunca gözlerini telefondan ayırmayan Mitchell kapıyı açmış ve Jill'in peşinden gelmesini beklemiş, o da gitmişti.

Ardından Mitchell, telefonu cebine atarak ışığı açtı. Ka-

palı perdeleri, lacivert duvarları ve gri halılarıyla, buranın evdeki en karanlık oda olduğu su götürmez bir gerçektir. Ayrıca içeride, Jill'in bir erkek çocuğunun odasında olmasını beklediği her şey mevcuttu. Buraya ilk adım attığında, kendi odasının neredeyse üç katı olduğunu görüp az da olsa kıskanmıştı Jill. Duvarlarda, gelişigüzel şekilde asılmış popüler dizilere ve rap şarkıcılarına ait posterler ve popüler kültüre ait çeşitli objeler bulunuyordu. Kıyafetler ise dolapların içinden çok dışarı saçılmış durumdaydı. Pantolonlar, gömlekler ve ayakkabılardan oluşan bir yığın, dolabın kapaklarının kapanmasına engel oluyordu.

“Hey, Gaga'nın şarkısında dans eden bebeğin YouTube videosunu gördün mü?” diye sordu sonra Jill. “Acayip komik!”

“Hayır, göster bakayım.” Bunu söylerken yürümeye de devam ediyordu.

Sonra odanın içinde başka, büyükçe bir bölmeye açılan bir kapıyı açtı. İçeride, o kadar alana zar zor sıkıştırılan altı adet monitör ve üç tane de bilgisayar vardı ve oda, bir lise öğrencisinin çalışma odasından çok, ofise benziyordu. Masa, kağıtlar, yazıcılar, faks makinesi, dosya dolabı. Her şeyi aydınlatansa monitörlerin ürkütücü ışıklarıydı.

Jill, bu manzara karşısında birdenbire heyecanlanmıştı. Buraya, Mitchell'in bilgisayar odasına kadar gelebilmişti sonuçta ama aynı hızla da karamsarlığa kapıldı. Çünkü eğer bütün bunların; Mitchell, Lindsey ve babasının arasında bir bağlantı varsa, bunca makinenin içinde onu bulmanın, gözleri bağlıyken gol atmaktan farkı olmazdı.

Sonra ne yapması gerektiğini düşünürken fark etmeden elindeki alüminyum kola kutusunu ezdi ve Mitchell'in sese döndüğünü görünce de bir fikir buldu.

Yamulan kola kutusunu Mitchell'in dizüstü bilgisa-

yarlarının yanına bırakmış, o da faresini ekranda gezdirip monitörleri açarken bunu fark etmemişti. Farklı ekranlarda farklı şeylere göz gezdirdiyordu Mitchell. Sonra gelen maillerden biri, hızlıca cevap yazmasını gerektirecek kadar ilgisini çekti ve işini bitirip Jill'e dönerken de kilidi açılan bilgisayarları öylece kullanıma açık şekilde bıraktı.

"Bu kadar çok bilgisayarla ne yapıyorsun?" diye sordu Jill bir yandan elini kolasına yaklaştıırken.

"İş ve benzeri şeyler. Neyse, şu rap yapan bebek bekleyebilir ama bunun için aynı şeyi söyleyemeyeceğim."

Mitchell Jill'in beline sarılıp onu kendine doğru çekmiş ve dudaklarını öperken bedenini de onun kine yapıştırmıştı.

Çocuğun ereksiyonunu fark eden Jill de işler ilerlemekten hamlesini yapmaya karar verip kola kutusunu devirdi ve kahverengi sıvı, tehlikeli şekilde Mitchell'ın elektronik cihazlarına doğru ilerlemeye başladı.

"Lanet olsun." Mitchell hemen eğilip yerdeki tişörtlerden birini almış ve havlu gibi kullanarak kolayı temizlemişti. "Annem leke işini halleder."

"Ah, gerçekten de içmek istemiştin halbuki. Bana bir tane daha getirebilir misin?" Jill, istediğini kabul ettirebileceğini umarak Mitchell'ı öpüyordu.

O da omuz silkti. "Tabii, hemen dönerim. Hazır inmişken babamın şu yazıcı işini de hallederim o zaman. Fazla uzun sürmez." Tişörtü bir baraj gibi kullanmış ve kutuyu da olduğu yerde bırakmıştı.

"Sen gelene kadar ben de Facebook'uma bakabilir miyim?"

"Tabii."

Mitchell ona bir tarayıcı açarken Jill de onun peşinden bilgisayar odasının kapısına gitmişti.

"Hemen dönerim."

Ve o gittiği gibi odaya geri döndü. Hızlı bir tarama yapmak için beş, maksimum on dakikası olduğuna kanaat getirmişti. Belki de şansı yaver gider ve bu sürede bile istediğini bulabilirdi ama elbette ki bunun uzak bir ihtimal olduğunun da farkındaydı. Yine de buraya kadar geldikten sonra vazgeçmek de istemiyordu. Hiçbir şey bulamazsa bir süre daha Mitchell ile takılır fakat daha ileri gitmesine izin vermeden kendisini eve bırakmasını rica eder, bir daha da buraya adım atmazdı.

Bilgisayarda bir dosyayı nasıl arayacağını bilen Jill, Mitchell gittikten otuz saniye sonra arama kısmına “Lindsey” yazıp taramayı başlatmıştı. İsteddiği delilleri başka nasıl bulacağını bilmiyordu ve olayların merkezinde o olduğu için, Lindsey’nin adıyla başlamak iyi bir fikir gibi görünmüştü.

Ama hiçbir sonuç bulunamadı.

Jill de Lindsey’nin isminin farklı versiyonlarını denedi.

Ama değişen bir şey olmuyordu.

Sonra birden, yirmi yedi yazdı. Lindsey’nin forma numarasıydı bu.

Ve birkaç saniye sonra, bir grup dosya bulundu. Bu aramasının da öncekiler gibi sonuçlanmasını bekleyen Jill, şaşırılmıştı. Ardından, bulunan dosyalardan birine tıkladı ve karşısına bir görüntüleme programı geldi. Ekrandaki resim açıldığında ise nefesi kesilmişti.

Jill, kocaman açılmış gözlerle Lindsey’nin, çıplak bir şekilde yatağına uzanmışken çekilen fotoğrafına bakıyordu. Çıplaklığı dışında bu fotoğrafın, arkadaşlarının kendi kendilerine çekip de Facebook’a koyduğu diğer fotoğraflardan hiçbir farkı yoktu aslında. Sonra, bulunan sonuçlardaki başka bir görüntüye daha tıklayarak Lindsey’ye ait başka fotoğraflar buldu.

Ve yeni bir arama başlattı. Bu kez, otuz dört numarayı girmişti; *kendi* forma numarasını. Sonra ekranda, elliden fazla fotoğraf belirdi. Jill, bulunanlar arasındaki ilk görüntüye tıkladığı anda midesi bulanmaya başlamıştı. Gömleğinin düğmeleri, göğüslerini açığa çıkaracak şekilde çözüldükten sonra yatağa uzandığı bir pozdu bu ve ona aitti. Jill, fotoğrafın ne zaman çekildiğini de gayet iyi biliyordu. Haziran'da, okulların kapanışını kutlamak için verilen bir partiye, son sınıflardan çok hoşlandığı bir çocuğun davetlisi olarak gitmiş ve votkadan sarhoş olarak sızmıştı. Sonra çocuk da ona, partinin büyük bir kısmını baygın geçirdiğini söylemişti. Düğmelerini açan o muydu yoksa? Sonra yeniden giydirmiş miydi peki?

Tüm bunlar, aklına tüyler ürperten başka bir soruyu getiriyordu.

Tanner Farnsworth de o partide değil miydi?

Jill, Mitchell'ın bilgisayarının etrafına bakınırken USB girişine yerleştirilmiş bir flash bellek olduğunu fark etmiş ve fotoğrafları ona sürüklemeye başlamıştı.

Ardından, dosyalar kopyalanırken tüm görüntülerin depolandığı klasörü açtı ve yüzlerce fotoğraf olduğunu gördü. Rastgele açtığı bir fotoğraf Gretchen Stiller'a, şu cadılardan birine ait çıkmıştı ve kız, tıpkı Lindsey gibi, fotoğrafı gururla çekmiş gibi görünüyordu. Üstelik Jill'in aksine, son derece ayıktı ve kameraya gülümsüyordu. Jill, onun fotoğraflarını da flash belleğe sürükledi.

Yükleme tamamlandıktan sonra belleği çıkarıp pantolonunun cebine atmış ve ne yapması gerektiğini sormak üzere Lindsey'ye mesaj atmak için telefonunu çıkarmıştı. O sırada eli kutu kolanın metaline değince de gerçek hayata geri döndü. Tanrım, zaman algısını nasıl yitirmişti böyle!

Mitchell odaya girdiğinde Jill, görüntüleme programını kapatmaya çalışıyordu.

Onun neye baktığını görünce ağzı açık kalan çocuk da sordu. “Ne yapıyorsun sen?”

Kalbi, patlayacak kadar hızlı atmaya başlayan Jill, telefonunu masaya bırakmış, olabildiğince masum görünmeye çabalıyordu ama içine yüklediği onca fotoğrafla birlikte cebinde duran o bellek, bir kor gibi tenini yakmaya başlamıştı sanki. “E-maillerime bakmaya çalışıyordum,” demeyi başardı sonra.

“Yalan söyleme,” dedi Mitchell. “Son yapılan işlemleri görüntüleyebilirim, biliyorsun.”

“Hiçbir şey görmedim.” Ama sesi, ağlamak üzereymiş gibi titriyordu.

Buna ikna olmadığı her halinden belli olan Mitchell ise kararlı bir şekilde üzerine gelmeye devam etmiş ve Jill kaçma fırsatı bulamadan onun boğazına sarılmıştı. Mitchell’in parmakları boğazına giderek daha da sıkı sarılırken Jill’in gözleri de yuvalarından çıkacak gibi oldu.

“Ne gördün?” diye hırladı sonra kulağına. “Senin tarayıcıda olman gerekiyordu, dosyalarımı kurcalaman değil.”

Bir eliyle Mitchell’i kendinden uzaklaştırmaya çalışan Jill’in diğer eli ise, çaresizce hâlâ yakınlarda olduğunu umduğu telefonunu bulma çabasındaydı.

Sonra Mitchell, boğazını biraz daha sıktı ve Jill’in telefonu bulduğunu fark etmedi. Jill de ona göstermeden cihazı yanına çekmiş ve görüş alanından çıkarmıştı. Ardından boğazındaki el gevşedi fakat kaçmasını engellemek için de oradaki varlığını sürdürdü.

Jill, dokunarak telefondaki tuşların yerini bulmuş ve sağdaki tuşa basarak son görüştüğü numarayı yeniden aramıştı. Tercih ettiği iletişim biçimi mesajlaşmak olduğundan aramayı pek kullanmazdı ama en son hangi numarayı aradığını da hatırlıyordu. Telefon elinde çalmaya başlayın-

ca ise Mitchell bunu fark etmedi çünkü yeniden bağırmaya başlamıştı.

“Bir şey gördün mü? Cevap ver?”

“Hayır.”

Telefon çaldı, çaldı, çaldı.

Mitchell da bu sırada elini boğazından tamamen çekmişti. “Düşünmem gerek... Düşünmem gerek...” Derin bir nefes alan çocuk, odanın girişinde durarak Jill’in kaçış yolunu hâlâ bloke ediyordu.

Kızcağz da olduğu yerde ileri geri volta atan çocuğun duymaması için telefonun hoparlörünü eliyle kapamıştı.

“Bak, beni eve götür yeter, olur mu?”

“Henüz bunu yapamam, düşünmem lazım. Bu yaptığın çok aptalcaydı, Jill.”

Mitchell arkasına dönmüş ve elini başına götürerek bilgisayarların yanından ayrılıp yatak odasına geçmişti.

O sırada Jill de saldırgan bir savunma oyuncusundan kurtulmanın en iyi yolunu deneyip sola doğru hamle yapacak gibi göründü fakat sağa gitti. Ama Mitchell bunu yememiş, odanın tek çıkış yolu olan kapıyı, bedeniyle tamamen bloke etmişti. Bunun ardından Jill, ondan kurtulamayacağını anladı.

Ve tam o an duyduğu bir klik ile ardından gelen konuşma, bu fikri silip yerine yeniden umudu koydu.

“Jill? Tatlım, sen misin?”

Ama babasına cevap verememişti çünkü geri dönen Mitchell, yeniden üzerine geliyordu.

Tom gerilmiş ve telefonuna daha sıkı sarılmıştı. Arayan kişinin sesini duyamadığı için, aleti kulağına olabildiğince yakın tutmaya çalışıyordu. Telefonun sesi onu derin, ilaçlarla yaratılmış bir uykudan uyandırdığı için bunun rüya değil gerçek olduğunu anlaması da biraz vakit almıştı.

Fakat duyduğu sesin kızına ait olduğunu idrak etmesi o kadar sürmedi. Tom, bir kez daha onun adını söylemiş, sonrasında duyduğu kelimelerin ardındansa sessiz olup onu dinlemeye karar vermişti.

“Mitchell... Merak etme... Görmedim... Kızma...”

Tom, olmaması gerektiği kadar hızlı bir hareketle doğrulunca kan beynine hücum etmiş ve gözlerinin ardında korkunç bir acı yaratarak her yeri bembeyaz görmesine neden olmuştu. O da acı, nefes almasına izin verecek bir seviyeye inene dek kımıldamadan oturmak zorunda kaldı.

“Jill? Tatlım, sen misin?” diye sordu sonra. “İyi misin? Neredesin?”

Kupkuru boğazından çıkan ses kulağa son derece güçsüz geliyor ama onu bundan çok, bir şeylerin son derece ters gittiğini düşündüren ve göğsünü sıkıştıran o his rahatsız ediyordu.

Rutin gece kontrollerini yapan hemşire, endişeyle ona

baktı. Tom da deli gibi kulağındaki telefonu işaret ederek kadını koridora geri gönderdi.

Belki de önemsiz bir şeydir, diye düşündü sonra. Jill bir defasında ona, yani cepte duran telefonun kendi kendine birilerini aramasına *popo çağrısı* mı demişti? Belki şimdi de olan buydu. Ama öyleyse duyabildiği konuşmalarda sezdiği o telaş neydi?

Tom böyle şeylerde içgüdülerine güvenirdi ve onlar da şu anda, bunun bir yardım talebi olduğu görüşünde yoğunlaşıyorlardı. Hemen ardından gelen ve kızının ağzından duyulan dört kelime de bu şüphesini olabilecek en sinir bozucu şekilde arttırmaya yetmişti.

“Lütfen... Bana zarar verme.”

Tom bunu duyunca ayaklarını yataktan sarkıtıp güçsüz bacakları üzerinde ayağa kalktı. Doğru mu duymuştu? Tanrım, neredeydi Jill? Kızına bir şeyler söylemesi için haykırmak istiyor fakat tek kelime edemiyordu. Ya konuştuğu kişi Jill’in onu aradığını bilmiyorsa? Öyle bir durumda Jill’i daha da kötü bir pozisyona sokabilirdi. Ama bir şeyler yapmak için kızının nerede olduğunu öğrenmesi de şarttı.

Saatler sonra ilk defa yürüyen Tom, beceriksiz adımlar atmaya başlamış; bu sırada da yatağın yanındaki yemek tepsisini devirecek gibi olmuştu. Sonra serumun hâlâ bağlı olduğunu fark edip çağrı düğmesine arka arkaya basmaya, biraz önce kovaladığı hemşireyi çağırmaya başladı.

“Çıkar şu serumu lütfen, hemen. Çok önemli.”

Hemşire, şaşkın gözlerle ona bakıyor fakat olduğu yerden kımıldayamıyordu. Bunun üzerine Tom, telefonu yeniden dudaklarına götürüp fısıldadı. “Jilly-bonum bir ipucu ver bana, bir şey söyle. Nerede olduğunu söyle, hadi kızım. Söyle bana.”

Ardından da nefesini tutup tüm dikkatini onu dinlemeye verebilmek için sakinleşmeye çalıştı. Korkuyu bastırmak, Tom'un tıpkı kas hafızasını harekete geçirir gibi anımsayabildiği, oldukça aşına olduğu bir savaş alanı taktığıydı.

Serumu koluna sabitleyen bantı, acısını zerre kadar umursamadan çekip attı. Bileğindeki de aynı şeyi yapmıştı. Daha önce savaşlarda yaralanma tecrübeleri edindiği için, elinin üzerindeki iğneyi çıkarmadan önce ilacın akışını durdurması gerektiğini biliyordu. Serumungirişinden akan kan da beklediğinden az olunca geriye bir tek kıyafetlerini bulmak kalmıştı.

"Efendim... Bay Hawkins... Taburcu edilmediniz henüz."

Tom konuşmadan önce telefonu eliyle kapatmıştı. "Kıyafetlerim nerede?"

"Bay Hawkins, Dr. Prince gece boyu gözlem altında kalmanızı istedi."

"Evet, tabii ama artık öyle bir şey mümkün değil. Bana giysilerimi getirin."

Tom'un yüz ifadesi, vermek istediği tehdit mesajını son derece iyi iletliyordu: "Ya güzellikle dediğimi yaparsın ya da zorla." Bu yüzden hemşire, çam ağacından yapılan gardroptaki giysileri çıkarıp uzatmayı tercih etmişti.

Bacakları güçsüz olduğu ve dengesini iyi sağlayamadığı halde Tom, giyinirken telefonu da kulağında tutmayı başarmıştı. Canı o kadar fazla yanmıyordu aslında ama pantolonunu ve ayakkabılarını giymek için eğilince acısı da şiddetlenmiş, görmezden gelmesi zorlaşmıştı. Oda, içindeki her şeyin gidere doğru sürüklendiği bir küvetti sanki. Bu yüzden Tom, yeniden odaklanabilmek için başını sallamış fakat bu da yalnızca acıyı bir noktaya sabitlemesine neden olmuştu.

Acıdan dişlerini sıkarken Jill'in söylediği bir şeyi duydu sonra.

“Mitchell, beni eve götür... Lütfen...”

Beni eve götür. Nerede olabilirlerdi ki?

Tom giyinip hazır olunca nöbetçi hemşire yine duruma itiraz etmiş ve “Bay Hawkins, çıkışınızı onaylayamayız,” demişti.

Bunun üzerine Tom da kapıda durarak çıkmasına engel olan kadına doğru sendeleyerek ilerleyip yanından geçti. “Onaylaman gerekmiyor. Engel olma kafi.”

Üçüncü katta olmasına rağmen, telefon bağlantısının kesilmemesi için asansöre binmek istememişti Tom. İndiğinde pekala Jill’i yeniden arayabilirdi ama telefonun çalışının kızını daha da büyük bir tehlikeye atmasından korkuyordu. Bu yüzden, güçsüz adımlarına rağmen merdivenleri seçti. Ama her hareketinde, büyük bir trafik kazası sonrasında olması gereken şeyle karşılaşıyordu.

Korkunç bir acıyla.

“Jilly, hadi. Bir ipucu ver bana ki seni bulayım,” diye fısıldadı sonra telefona.

Hareket ettikçe güçlendiğini ve hızlandığını fark eden Tom, kapıdan çıkmış ve kendini hastanenin ıssız otoparkında bulmuştu.

Gözleri kapalı, telefon kulağında beklemeye başladı. Ne yapması gerektiğine karar vermesine yardımcı olacak bir bilgi kırıntısı bekliyordu ki aklına, Jill’in telefonuna yüklediği GPS uygulaması geldi. Hemen Android kullanan akıllı telefonundaki AilemNerede uygulamasını çalıştırıp istediğini öğrendikten sonra ise kısa bir taksi yolculuğu yaparak ulaşabileceği lokasyon, ona binlerce kilometre uzakta gibi görünmüştü.

“Beni korkutuyorsun... Çılgılık atacağım...”

Ve bunun ardından Tom, ilk defa Mitchell Boyd’un da sesini duydu. Çocuğun söylediği kelimelerse korkusunu katlamaya yetmişti.

“Babam ofisinde. Bağırısan da duyamaz seni.”

Tom, acil servis girişinde, kendisine elli metre kadar uzakta duran taksiyi görünce canı korkunç derecede yanmasına rağmen oraya doğru koşmaya başlamıştı.

Taksici de onun arabaya bindiğini görünce şaşırdı.

“Hey, ben buraya Bayan Wilcox için geldim, sen o musun?” Cevabın hayır olduğu aşikar olduğu için ardından da dalga geçerek bir kahkaha patlatmıştı.

“Evet, oyum,” dedi Tom da adama Roland Boyd’un adresini vererek. Şoför, itiraz edecekti ama dikiz aynasından Tom’a tek bir bakış atması, Bayan Wilcox’un kendine başka bir taksi bulabileceğine ikna olmasına yetmişti. Araç hareket ettiği anda Tom gözlerini kapatıp ağzını da telefona dayayarak “Geliyorum bebeğim,” dedi. “Dayan, birazdan oradayım.”

“Biraz daha hızlı gidebilir misin?”

“Ceza keserlerse bunu sen ödersin.”

Tom, durumu kafasında değerlendirdikten sonra vazgeçmişti. “Hayır, kenara çekilmek istemiyorum. Mümkün olduğunca hızlı gidelim, yeter.”

Sonra arkasına yaslanıp gözlerini kapattı. Başındaki ağrı giderek şiddetleniyordu.

Aklından bin türlü senaryo geçmeye başladı. Başarı olasılığı en yüksek olan planı yapmalıydı. Çavuş Murphy sağ olsun, Shilo Emniyeti ile irtibata geçmek bu ihtimaller arasında yer almıyordu artık.

Bu yüzden Roland’ın ev telefonunu aradı ve üçüncü çalışın ardından karşı taraf cevap verdi.

“Roland, benim Tom.”

“Ne istiyorsun?”

“Kızım orada mı?”

“Evet.”

“İyi mi?”

“Oğlumla birlikteler. Odasında takılıyorlar. Sen nasılsın?”

“Roland, aramızdaki meseleleri unutmanı istiyorum senden. Şu anda beni yalnızca bir baba olarak görmene ihtiyacım var. Onun dışında neye inanıyorsan, neden şüpheleniyorsan hepsini unut. Dinle, Jill beni aradı. Başı dertte gibiydi. Gidip onu kontrol edebilir misin lütfen?”

“Neden söz ediyorsun sen?”

“Roland! Lütfen. Sen sadece git bak.”

Roland iç geçiriyordu. “Bekle.”

Bir dakika kadar bir süre geçti... Sonra bir daha.

Ve Roland telefona döndü. “İyiler.”

“Kızımın konuştu mu?”

“İyi olduğunu söyledi.”

“Onu gördün mü peki?”

Roland bir kez daha iç geçirmişti. “Hayır. Mitchell’in kapısı kapalıydı ama iyi olduklarını söylediler.”

“Roland, bak, bir kez daha gitmelisin. Kapıyı aç ve onun iyi olduğundan emin ol.”

“Biliyor musun, Tom? Senin oğlum hakkındaki parano-yak sanrılarını dinlemekten daha önemli işlerim var benim. Sana verdikleri ağrı kesiciler biraz fazla gelmiş anlaşılan. İyi geceler sana. İyi olmana da sevindim. Yat da biraz dinlen şimdi.”

Tom başka bir şey söylememiş, Roland da telefonu kapatmıştı.

Tom, taksici 101A'ya dönmeden çok önce, neler yapacağını tasarlamıştı. Araç, Shilo'nun güneyine giden sapakta ilerlerken onun Jill'le yeniden bağlantı kurmaya çalışmak gibi bir düşüncesi yoktu ama Roland'ın evine varınca, savaş çıkartmak isteyen ve kalıpların dışında davranan bir savaşçı gibi saldırıya geçeceği kesindi.

Denizci SEAL'ların üç karakteristik özelliği eksiksiz, aşırı derecede esnek ve fevri olmak olduğundan diğer askerler daha ne yapacaklarını tasarlarken bir SEAL çoktan hazırlanmış, yola çıkmış ve düşmanla çatışmaya başlamış olabilirdi. Tom da aldığı bu eğitim sayesinde akıcı düşünmeyi öğrenmiş; onu kuru bir hedef tahtasından, canlı ve değerli bir hedefe götürecek olan bilgileri hızlıca işleme yetenği kazanmıştı.

Roland'ın hatası ise Jill'in iyi olduğuna dair görsel bir delil sunamamasıydı. Oysa Tom, kızının sesindeki panikten bir şeylerin ters gittiğini anlayabiliyor ve bu yüzden, aksi iddia edilse de kızının başının dertte olduğunu düşünmekten başka bir şey yapamıyordu. O yüzden de onu bu tehlikeden uzaklaştırmak zorundaydı.

O an için tek görevi buydu.

Sonra basit bir plan yaptı. Zor kullanarak ön kapıdan girecek, karşılaştığı her tehlikeyi bertaraf edecek ve kızını da aldıktan sonra aynı şekilde çıkıp gidecekti. Vakit bulursa, bir B planı oluşturmayı da düşünüyordu elbette çünkü düşmanla temas sağlandıktan sonra neredeyse hiçbir planın tasarlandığı gibi yürümediğini bilecek kadar tecrübe sahibiydi. SEAL'ların onlarca mottosundan biri de bu acımasız kararlılıklarını gözler önüne seriyordu. "Kolay olan tek gün dündür!" Şu an, Tom'un hedefi kızıydı ve ona ulaşmaya çalışırken yoluna çıkan kim olursa olsun, şiddet göstermekten çekinmeyecekti.

Roland'ın söylediklerinden anladığı kadarıyla Tom, kızının Mitchell'in odasında olduğunu düşünüyordu. Ve ikisinin baş başa olduğunu. Aksi halde Mitchell, ona saldırma cesaretini gösteremezdi. Ama yine de yoluna çıkan biri olursa Tom, hedefi bahsi geçen tehditlerden etkilenmeden, güvenle oradan uzaklaştırmak konusunda kararlı davranacaktı. *Hayır, hedef değil*, diye hatırlattı sonra kendine. *Söz konusu olan kızıydı.*

Tom, kendini çoğu duygudan uzaklaştırabilirdi.

Ama hepsinden değil.

Sonra zihninde, Jill'in onu aramasından önce gerçekleşmiş olabilecek olayları tahmin etmeye çalıştı. Jill, Mitchell Boyd'un evine gitmişti.

Niye?

Hâlâ görüşüyorlardı demek, hâlâ bir ilişkileri vardı. Jill, Tom'un buna karşı olduğunu bildiği için de durumu babasından gizlemişti.

Neden Jill'in evine gitmediler peki? diye sordu sonra kendi kendine. Sonuçta Tom hastanedeydi ve ev boştu.

Ama Mitchell, çapkınlığıyla ün yapmış bir çocuktü. Ve bu yüzden de kendi sahasında gösteri yapmak, Jill'i etkilemek ve baştan çıkarmak istiyordu.

Yani şimdi onun odasında baş başlardı. Mitchell ısrarcı olmuş, Jill onu reddetmiş, bu da Mitchell'ı kızdırmıştı. Bu kadar basit.

“Ne kadar kaldı?” diye sordu sonra şoföre.

“Üç dakika. Maksimum dört.” Tom da böyle tahmin ediyor, zihninde süreyi hesaplamaya çalışıyordu.

“Acelen ne?” diye sordu şoför. “Yangın falan mı çıkmış?”

“Daha değil.”

Ve taksi, Roland Boyd'un sokağına döndü.

“Farları kapat,” dedi Tom. “Taksiyi de az ileride, sağdaki evin on beş metre kadar gerisine çek.”

“Bana—”

“Yap şunu,” dedi Tom amirane bir tavırla.

Şoför de söyleneni yaptı.

“Arabada bant var mı?”

Adam cevap vermeden önce duraksamıştı. “Sanırım var,” dedi sonra güçlkle.

“Bagajı aç.” Açılan mandalın sesi rahatça duyulabiliyordu. “Burada beklemek için ne kadar istiyorsun?”

“Yasadışı bir şey mi yapıyorsun?”

“Bana bir fiyat ver.”

“Beş yüz?” dedi şoför ama bu bir talepten çok bir soru gibi çıkmıştı.

“Tamam. Hemen döneceğim.”

Tom, taksinin içindeki ışığı kapatmış ve görünmeden araçtan inerek bagaja yönelmişti. Onun ışığını da hızla eliyle kapattıktan sonra bantı ve daha da iyisi bagajda duran bir kutu bujiyi gördü.

İkisini de aldıktan sonra bagajı kapatan Tom, etrafta uygun bir taş aramaya koyulmuştu. Bulunca da bujilerden birini alıp seramik yalıtkan parçasını taş yardımıyla kırarak bantla birlikte cebine attı ve bagajı kapattı.

Ve bakımlı, yemyeşil bahçede, ışıklı yoldan uzak durarak yürümeye koyuldu. Ön tarafının çoğu camla kaplı ve beklediğinden daha fazla ışığı açık olan evin önüne gelince ise eğilmişti. Uzun çalılar, gizlenmesine yardımcı oluyordu. Boyd ailesinin bir köpeğinin olmaması güzeldi elbette ama Tom, hastaneden ayrılırken yanına sağlam bir silah almadığı için kendine hâlâ kızıyordu.

Sonra, ilk hedefi olan eve sessizce girme işini nasıl halledeceğini tasarladı. Elektriği kesmek, seçeneklerden biriydi ama böyle bir durum Mitchell'in paniklemesine, Jill'in kaçmaya çalışmasına ve yaralanmasına neden olabilirdi. Büyük bir gürültüyle kırılan bir cam da öyle. O yüzden Tom'un, ses çıkarmadan girmesi gerekiyordu.

Ön taraftaki merdivenler de aydınlatılmış olduğundan Tom plastik bir saksının arkasına gizlenmiş, kapıyı açmadan kendisini görmelerini imkansız kılmıştı.

Banttın ilk parçayı koparmadan önce ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti. Ardından, maun kapının pirinç koluna en yakın dörtgen camın üzerine, banttın kopardığı parçaları çarpı biçiminde yapıştırdı.

Ve cebindeki seramik parçasını çıkararak kapıdan bir buçuk metre kadar uzakta durup bir dart oyuncusunun zerafetiyle çarpının ortasını hedefleyerek seramiği fırlattı. Sessizce, neredeyse duyulmayacak ölçüde kısık bir sesle hedefe çarpan seramik, camı bir örümcek ağını andıran çatlaklarla doldurmuş olmasına rağmen bant ve seramiğin kombinasyonu sayesinde boş bir kovaya düşen bir su damlasından daha az gürültü çıkarmıştı.

Tom, cam paneli en az kırılırken olduğu kadar sessiz bir şekilde yerinden çıkarıp elini içeri soktu ve kapıyı açtı.

Şimdi yine, haftalar önce Roland'a Kip Lange'ı sormak için geldiği o antrede duruyordu. Sonra nereye gitmesi ge-

rektiğini anlayabilmek için etrafı dinlemeye oyuldu ama işe yarar hiçbir ses duyulmuyordu. Ardından sessizce merdivenlerden yukarı çıkmaya başladı. Mitchell'ın odasının ikinci katta olduğunu varsayıyor ve kızı hâlâ buradaysa, onu o odada bulacağını biliyordu.

Merdivenleri bitirip de kendini doğu-batı yönünde uzanan bir koridorda bulan Tom, altından ışık süzülen bir kapı fark etti.

Ve oraya doğru yürümeye başladı. Ses çıkarmamak için nefes bile almamaya çalışıyor; ayak seslerini bastırarak tüylü halıların olmadığı noktalarda da zeminin görece daha az gıcırdadığı duvar diplerinden ilerlemeye çalışıyordu.

Bir süre sessizce, orduda öğrendiği gibi önce topuğunu yere koyup ardından ayağın yuvarlar gibi yere değdirerek yürümeye devam etti. Dengesini sağlamak için dizlerini kırıyor ve pelvisindeki kasları sıkıyordu.

Koridorun sonuna gelince duvara yaslanıp başını da kapıya dayayarak içeriyi dinlemeye çalıştı ama hiçbir şey duyulmuyordu.

Sonra bir çığlık geldi. Yumuşak, yalvarır gibi, korkmuş bir çığlık. Jill'di bu ve Tom, artık onu kurtaracak kadar yakında olduğundan sakın kalmayı başarabiliyordu. Birkaç derin nefes aldıktan sonra kapının koluna uzandı.

Ağır ağır kapıyı açmış, vücudunun yalnızca bir kısmını görünür kılacak şekilde içeriyi incelemeye koyulmuştu.

Arkası kapıya dönük şekilde duran Mitchell'ın konumu, yatakta oturan Jill'i doğru düzgün görmesine engel oluyordu ama Tom, kızın hıçkırıklarının arttığını fark etmişti. Şu anki konumundan, Jill'in yaralı olup olmadığını anlamasına imkan yoktu ama Mitchell'ın silahlı olup olmadığını anlamadan da harekete geçmek istemiyordu.

Sonra vücudunu duvara yapıştırarak kapıyı tıkladı. Bulunduğu yerden Mitchell'ı gayet rahat görebiliyordu.

Çocuk, sesi duyup arkasına döndüğü halde kimseyi göremeyince afallamıştı.

O sırada silahsız olduğunu gören Tom, ihtiyacı olan bu tek bilgiyi de aldıktan sonra Mitchell'ın adım attığını görüp saklandığı yerden çıktı.

“Baba!” diye bağırdı Jill. Tom, kızın sesindeki rahatlamayı fark edebiliyordu.

Sonra Mitchell'ın üzerine atıldı. Onu etkisiz hale getirmesinin yüzlerce yolu vardı aslında ama Tom, kalıcı bir hasar vermeyecek ya da öldürmeyecek bir şey arıyordu.

Göğüs göğüse yapılan mücadelelerde vücut; üst, orta ve alt olmak üzere üç bölgeye ayrılır. Bunların her birinde de darbe aldığı anda insanı sarsacak, bayıltacak hatta belki de öldürecek ehemmiyette olan sinir uçları ve damarlar gibi hayati bölgeler vardır. Tom da bunların hepsini biliyor ve gerektiğinde gözünü dahi kırpmadan onlara saldırmayı planlıyordu. Boynun yan tarafına; özellikle kulağın altından hafifçe öne doğru olan kısma indirilecek güçlü bir darbe şahdamarını ve onuncu siniri hedef alarak rakibi anında bayıltabilirdi. Aynı noktaya biraz daha güçsüz bir şekilde vurulduğunda da karşı taraf, bayılmasa dahi bir süreliğine etkisiz hale getirilebiliyordu.

Tom, Mitchell'a hiç vurmamayı seçti sonra. Aynı bölgeye biraz bastırması, çocuğun avaz avaz bağırmasına ve çaresizce yere düşmesine yetmişti. Onun düşüşünü gören Jill de yataktan fırlayıp babasına koştu. Tom, kızının bedeninin hıçkırıklarla sarsıldığını fark edebiliyordu.

“İyi misin?” diye sordu sonra. “Yaralandın mı, Jill?”

Kız nefes nefese kaldığı için konuşamıyor, gözlerinden akan yaşlar tişörtünü bile ıslatıyordu. Mitchell ise hâlâ yerden kalkamamıştı.

“Derin nefes al, tatlım, yaralandın mı? Sana zarar verdi mi?”

Jill, başını hayır anlamında sallayınca Tom, rahatlayarak derin bir nefes almıştı.

“Benimle birlikte dışarıya kadar yürüyebilir misin?”

“Evet... Lütfen... Beni... Eve... Götür...” Her bir kelime, aynı zamanda ağlamasının da bir parçası olan nefesleriyle sekteye uğruyordu.

Sonra evden ayrılmak üzere harekete geçtiler.

Fakat Roland Boyd, önlerini kesmişti. “Neler oluyor burada!” diye bağırdı.

Tom, onu görünce Jill’i bırakıp Roland’ın üzerine atılmış ve adam daha savunmaya geçip ellerini bile kaldıramadan onu boynundan yakalayarak eşiğe yapıştırmayı başarmıştı.

“Kapıyı açmadın! Kızımın iyi olup olmadığını kontrol etmedin!”

“Ne... Mitchell ne yapmış?” diye sordu Roland. O sırada yüzü, sıkışıp kalan kanlardan kıpkırmızı olurken sözcükler de ağzından güçlkle çıkıyordu.

“Görünüşe bakılırsa ona saldırmış,” dedi Tom. “O yüzden buradan hemen gidiyoruz.”

“Öyle elini kolunu sallaya sallaya evime girip aileme saldıramazsın,” dedi Roland yine güçlkle.

“Ben, kızımı da alıp buradan gidiyorum. Beni durduracak hiçbir şey yapamazsın,” diye karşılık verdi Tom.

Hâlâ acı içinde yerde kıvranmakta olan Mitchell ise boynunu tutarak inliyordu.

“Bunun yüzünden hapse dönebilirsin.”

“Güzel. Mitchell’la hücre arkadaşı oluruz belki.”

Tom, bunun ardından Roland’ın boğazını tutan elini gevşetmiş, adam da yere çökerek boynunu ovuşturmaya başlamıştı.

“Biraz makul olalım,” dedi Roland hâlâ güçlkle nefes

alırken. Mitchell da dizlerinin üzerine doğrulmayı başarmıştı ama yakın zaman içinde ayağa kalkmasına imkan yoktu.

“Tamam, olalım,” dedi Tom. “Eve dönerken taksiye vermek için beş yüz dolara ihtiyacım var.”

“Düşündüğüm şeyi mi satmaya çalışıyorsun sen?”

Tom bunun üzerine yere çökmüş ve Jill’in duymaması için Roland’a iyice yaklaşmıştı. “Sormaya çalıştığın buysa, kızımın sessiz kalması için para almıyorum senden. Eğer Jill Mitchell’dan şikayetçi olmaya karar verirse bu yine onun bileceği bir iş olacak.”

Roland yerden kalkmadan cüzdanını çıkarmış ve içinden aldığı gıcır gıcır, yüz dolarlık beş banknotu Tom’a uzatmıştı.

“Umarım iş o noktaya gelmez,” dedi sonra.

Tom ise ona aldırmadan bir banknot daha çekmişti. “Bu da bahşiş için.”

Sonra ayağa kalkıp Jill’in elini tuttu ve birlikte kordorda yürümeye başladılar. Kızcağız doğru düzgün adım atmadığı için devasa merdivenlerden inerken Tom’un ona yardımcı olması gerekmişti. Ardından yıldızlarla süslü, ılık bir güney esintisiyle taçlandırılmış geceye çıkıp bahçeden yola doğru ilerlediler.

Ve Tom, onları bekleyen taksiciyi el işareti yaparak yanlarına çağırdı. Şoför de farları açmadan gelip yanaştı. Tom, Jill’i yavaşça arka koltuğa yatırdıktan sonra öteki taraftan binerek kızının yanına sokulmuştu.

“Nereye?” diye sordu şoför.

“Eve,” dedi Tom.

Ve Jill, başını babasının omzuna yaslayıp ağlamaya başladı.

Tom, Jill'i yavaşça kanepeye yatırdı. Rengi solmuş, her yanı ter içinde kalmış kızın nefes alış verişi de güçleşmişti. Üzerine yün bir battaniye örttükten sonra oturma odasından ayrılan Tom, tansiyon aletini alarak geri döndü. Uzun süren koçluk kariyeri boyunca edindiği tıbbi gereçler, kendi polikliniğini açmasına izin verecek düzeydeydi neredeyse. Jill'in tansiyonunun normal değerlerde olduğunu gördükten sonra rahatladı. Diğer belirtileri göstermesine rağmen, kızı şok geçirmiyordu demek ve bu yüzden de hastaneye koşturmalarına gerek kalmayacaktı.

Başı zonklamaya devam ederken Jill'in karşısındaki rengi solmuş sarı koltuğa geçen Tom, sanki yeterince derdi yokmuş gibi küçük bir futbol topu büyüklüğünde şişen dizini ve damar yolunu çıkardığı yerin kanamaya başladığını fark etti sonra.

Jill de parmağını uzatmış, babasının kolundan koltuğa süzülen damlaları gösteriyordu.

“Elin kanıyor, baba,” dedi taksiden beri ilk kez konuşarak. “Ben bandaj getireyim.”

Ve Hello Kitty'li bir yara bandıyla geri döndü. Yapıştırdıktan sonra ikisi de gülüşmüşlerdi.

“Konuşmak için kendini hazır hissediyor musun?” diye sordu Tom.

Bunun üzerine Jill yeniden kanepeye dönmüş ve başını ellerine yaslayarak bakışlarını yere indirmişti. Yüzünde ise yine o kederli ifade vardı.

“Seni yargılamayacağım, tatlım,” diye devam etti Tom. “Ama gerçeği öğrenmek istiyorum. Mitchell Boyd sana ne yaptı?”

Jill, gözleri yaşararak babasına bakarken dudakları titreyince Tom, kızının birazdan ağlayacağını anlamıştı. “Söyleyemem,” dedi sonra Jill ve yüzünü kapatıp hıçkırmaya başladı.

Mitchell Boyd’un adını duymak bile o eve geri dönüp çocuğa saldırmak istemesine neden oluyordu.

“Jill, bu gerçekten çok önemli. Bana güvenmen gerek. Sana zarar verdi mi? Elini sürdü mü sana?”

Jill, yeniden yerdeki o noktaya odaklandıktan sonra başını hayır anlamında sallamıştı ama bundan pek de emin olmadığı her halinden belli oluyordu.

“Ne yaptı da seni o kadar korkuttu, tam olarak anlat bakalım.”

“Sanırım bana zarar vereceğini düşündüm,” dedi Jill. Sesinin tınısından oldukça güçsüz ve üzgün olduğu anlaşılıyordu. “Başka kimi arayacağımı bilemedim. Olayı bu kadar büyüttüğüm için özür dilerim, belki de... Ben biraz abarttım.”

Tom bunun ardından kalkıp kızının yanına oturmuş ve onu kendine çekmişti. Jill de bu sayede rahatlamış olacak ki Tom, bedeninin gevşediğini fark etti ve gözündeki yaş sildi. Jill de bunun ardından ona dönüp burnunu çekerek gülümsemişti.

“Jill,” dedi Tom sonra çok daha ciddi bir tonda. “Mitchell hakkında bana karşı açık olmanı istiyorum. Her şeyi bilmek istiyorum.”

Jill bunu duyunca başını sallayıp duruşunu değiştirmiş

ve yeniden içine kapanmış gibiydi. “Olanlar hakkında konuşmak istemiyorum.”

Tom, yazı tahtasındaki *güven* kelimesini çevreleyen o büyük ve iğrenç kareye dönerken Jill de uzanıp onu yumuşakça öpmüştü.

“Eve dönecek misin?” diye sordu sonra Tom.

“Evdeyim zaten,” dedi Jill ve hıçkırıp hüngür hüngür ağlamaya başlayarak kendisini babasının kollarına bıraktı. O da herhangi bir battaniyenin yapamayacağı kadar sıcak bir koranak oldu kızına.

“Lütfen güven bana,” dedi sonra. “Lütfen bir şans ver. Ben sana en büyük sırrımı söyledim, lütfen sen de kendi sırlarını benimle paylaş ki yükün hafiflesin.”

Jill, başını sallıyordu.

Ardından Tom ayağa kalkıp tahtanın başına geçti ve kalenin önünü kapatan kareyi eliyle silerek Jill’e döndü.

“Mitchell’in evinde neler oldu?”

Jill derin bir nefes alıp yavaşça bırakmıştı. “Odasında takılıyorduk ama *bir* şey yapmıyorduk—”

“Biliyorum,” dedi Tom kızının rahatsız edici detayları hızlıca geçebilmesi için başını sallayarak. “Devam et.”

“Sonra o, yani benim istemediğim şeyler yapmak istedi ve beni zorlamaya başladı, ben de korktum. Başka kimi arayabileceğimi bilmediğim için de seni aradım.”

“Sana tecavüz mü etti, Jill?”

Jill, başını iki yana sallamıştı hemen. “Hayır ama sen gelmesen edebilirdi belki, bilmiyorum.”

Tom dudaklarını ısıırıyordu. Mitchell Boyd’a korkunç zararlar vermesini söyleyen o öfkesi yine geri dönmüştü. “Pekala, hepsi bu mu? Bana her şeyi anlattığına emin misin, Jill? Artık sır istemiyorum.”

Jill de kesin bir ifadeyle başını salladı. “Hepsi bu. Yemin ederim.”

Rainy; Boston'a, işe geri dönmüştü ve çıkmaya hazırlanıyordu. Hazırladığı James Mann raporu bitmek üzereydi ve karanlık bir zihniyetin eseri olan bu detaylı ve iğrenç rapor bittiğinde Rainy epey mutlu olacaktı ama elbette ki başka soruşturmalar açılacağını, yine böyle raporlarla uğraşacağını da biliyordu.

Siber suçlar birimi böyle bir yerdi çünkü, işlerin kolaylaştırıldığını asla göremezdiniz.

Rainy'nin Shilo'daki işi de bitmiş sayılırdı. Fotoğrafları James Mann ve Tom Hawkins'in bilgisayarlarında bulunan ve Shilo Lisesi'ne giden on kızın tümüyle de, sonradan bulunduğu dört kızla da görüşmüş ve hepsi ona yalan söylemişti. Kızların, o fotoğrafları birilerine gönderdikleri apaçık ortadaydı ama maalesef Rainy bunu kanıtlayamıyordu. Telefon kayıtlarından elde edebildikleri tek şey, kızların Tom Hawkins'i aramadığı ya da o mesajları ona atmadığıydı. Oysa bir çoğu Tanner Farnsworth ile mesajlaşıp konuşmuştu, tıpkı Shilo Lisesi'nden başka başka çocuklarla olduğu gibi.

Hatta Rainy üç kızdan, telefonlarına bakmak için izin almayı bile başarabilmişti ama içlerinde işe yarar hiçbir şey yoktu. Bulduğu mesajların çoğu yazılı şeyler, gönde-

rilen görüntülerin tümü ise arkadaşlarla çekilmiş parti fotoğraflarıydı. Ne açık saçık ne de erotik hiçbir şey yoktu.

Yasa dışı hiçbir şey yoktu.

Muhtemelen bu fotoğrafları uzun zaman önce silmişti kızlar çünkü Rainy, servis sağlayıcılarına kızların hatları hakkında tedbir koydurmuş olmasına rağmen ellerine geçen tek şey binlerce mesaj olmuştu. Bir de reşit olmadan alkol kullanımı, ot ve sigara içmek gibi, FBI yerine ailelerini ilgilendirecek şeylere delil olan fotoğraflar.

Tanner Farnsworth soruşturma boyunca işlerini zorlaştırmaya devam ederken Tom Hawkins ve James Mann, büyük olasılıkla jüri tarafından suçlu bulunacaktı.

Bozulan pil, Rainy ve Carter'ı Hawkins'in muhtemelen masum olduğuna inandırmaya yetmiş; onlar da bunu hem savcıya hem de Shilo Emniyeti'ne ileterek teşekkür almışlardı ama Rainy, suçlamaların düşürülmeyeceğini de biliyordu. Yine de en azından artık, Marvin Pressman'ın elinde Hawkins'e karşı kullanabileceği bir şey vardı.

Öte yandan Rainy, Tom Hawkins'i düşünmekten kurtulmak istiyordu ama görünüşe bakılırsa adam, bilinçaltına iyice yerleşmişti ve çıkmaya da hiç niyeti yoktu.

“Bu gece için planın var mı, Miles?” diye sordu sonra Carter.

“Kurdele çiçeklerimi canlandırma çabası sayılır mı?”

“Başarısız olacağın kesin ama evet, sayılır.”

O sırada Rainy'nin masasındaki telefon çalınca genç kadın yanıt verdi. “Buyrun ben Ajan Miles, nasıl yardımcı olabilirim?”

“Rainy Miles, ben James Mann. Beni siz tutuklamıştınız sanırım.”

Rainy ahizeyi eliyle kapatarak Carter'a döndü ve yalnızca dudaklarını oynatarak “James Mann” dedi. Doğal olarak Carter da derhal dikkat kesilmişti.

Kulakların mı çınladı? diye düşünüyordu Rainy.

“Bay Mann,” dedi sonra. “Savunma avukatınızın izni olmadan sizinle konuşamam. O yüzden, korkarım ki bu görüşmeyi derhal sonlandırmalıyım ve bu izin çıkana kadar beklememiz gerekecek.”

Ve adamdan, kendisine ulaşabileceği bir numara alan Rainy, telefonu kapattı. Eyalet mahkemelerinde, savcıların sanıkla izinsiz konuşması yasaktı ve McDade Yasası, Rainy’yi de bu kapsama sokuyordu.

Birkaç saat sonra, Rainy James Mann’ı aradı.

“Şimdi rahatça konuşabiliriz,” dedi izni almanın verdiği rahatlıkla. “Söyleyin bakalım, sizin için ne yapabilirim?”

“Evime gelmenizi istiyorum.”

“Neden istiyorsunuz böyle bir şeyi?”

“Çünkü size göstermek istediğim bir şey var.”

“Nedir?”

“Masum olduğumu kanıtlayacak bir delil.”

Rainy, Mann'ın evine giderken Carter'ı da yanına almıştı. Ateşli bir silahı vardı ve nasıl kullanılacağını da biliyordu ama aptal da değildi. James Mann'ın, sahip olduğunu söylediği delilleri görmeyi çok istiyordu ama yalnızca yanında silahlı bir destek olması koşuluyla.

Mann'ın yeni dairesi, eski evinden fersah fersah uzak bir yerdeydi. Rainy, adamın karısından ayrıldığını ve kefaletini yatırdıktan sonra bir hafta kadar, Motel 6'da kaldığını biliyor ama bunlar dışında, tutuklandıktan sonraki hayatının nasıl olduğuna dair en ufak bir bilgi kırıntısı taşımıyordu. Dolayısıyla Boston yakınlarındaki Brighton'ın varoş bölgelerinden birinde olan bu acınası haldeki evi bulduğundan haberi yoktu.

Rainy, apartmanın pis zillerinden birini çaldıktan sonra kapı açıldı ve karanlık antreden yukarı, boyaları dökülmüş ahşap merdivenleri tırmanarak iki kat çıktılar.

Kapıyı açan James Mann, yorgun görünüyordu. Teni neredeyse grimsi bir renk almış, çökük gözlerinin etrafı mor halkalarla çevrilmiş bu sıksa adama Rainy, hapiste üç, dışarıda ise en fazla dört ay verirdi.

Daireye girince, yerlerin kağıt dolu dosyalarla kaplandığını fark ettiler. Rainy, karısı ve çocuklarının tozlu çerçevelere konmuş fotoğraflarını görünce, bunun düzensiz

bir hayata düzen getirmek adına nafile bir çaba olduğunu düşünmekten kendini alamamıştı.

Kötü aydınlatmalı stüdyo dairedaki mobilyalar en hafif tabirle, sıkıcıydı. Mann, cilalı ahşap zeminin üzerine bir yatak minderi atmış; bir köşeye de kırkyama bir kanepe ile turuncu, kadife bir koltuk yerleştirmişti. Koltuğun kumaşında o kadar çok delik vardı ki, deseninin puanlı olduğunu zannedebilirsiniz. Üstelik tüm daire, bir hayvan gibi kokuyordu.

“Geldiğiniz için teşekkür ederim,” dedi Mann sonra ve oturmaları için kanepeyi gösterdi.

“Böyle iyiyiz,” dedi Rainy. “Sadede gelelim, bize göstermek istediğin delil nedir?”

Mann, bunun üzerine bilgisayarına doğru yürümüş ve bir flaş bellek olarak Rainy’ye uzatmıştı.

“Eskiden ben de gerçek bir insandım,” dedi Mann. “Sevdiğim bir karım, değer verdiğim çocuklarım ve tutkuyla yaptığım bir işim—”

“Siz çocuklara karşı işlediğiniz bir suçtan tutuklandınız Bay Mann,” dedi Carter araya girerek.

“İzin verin bitireyim. Kariyerimde bu noktaya gelene dek yabana atılmayacak sayıda insanla tanıştım ve onlardan bir kısmı, şu an içinde bulunduğum duruma rağmen bana inanıyor.”

“Ne demeye çalışıyorsunuz?”

“Kefaletimi ödediğim andan beri her dakikamı, bunları yapmadığımı nasıl kanıtlayabilirim diye düşünerek geçirdim.”

Carter, artık alay ediyordu. “Ee...”

“Çok fazla düşmanım var. Ben buraya kadar gelmemi sağlayan basamakları tırmanırken pek çok insanın da üzerine basmış oldum çünkü. Ve bir arkadaşım, adını vermemeyi tercih edeceğim biri, beni farklı bir yol izlemeye teşvik etti.”

“Neymiş o yol?” diye sordu Rainy. Adamın, ilgisini çekmeyi başardığını kabul etmesi gerekiyordu. Mann’ın ses tonunda müthiş bir ikna edicilik vardı ve Rainy şimdi,

adamın bu kadar paspal olmasının sebebinin, tüm dikkatini başka bir şeye vermiş olması olduğunu fark ediyordu. Karşısındaki, gerçeği ortaya çıkarmaya kararlı bir adamdı. Ona bazı açılardan, Tom Hawkins'i hatırlatan bir adam.

“Arkadaşım bana, sizin benim suçlu olduğumu ispat etmek için kullandığınız yöntemleri kullanarak kendimi temize çıkarmaya çalışmamı söyledi. Ben de bunu dikkate alıp sizin yöntemlerinizi öğrendim. Çocuk Kurbanları Teşhis Etme Programı'nı biliyorum. Benimki gibi çocuk pornosu vakalarında kullanılan takas odasını da.”

“Tamam, aferin,” dedi Carter öfkesini ne sesinde ne de yüzünde gizleyerek. Rainy ise onu kolundan tutmuş, sakinleştirmeye çalışıyordu.

“Analistler bu programı çocukları teşhis etmek ve bir çözüm bulmak, kurtarmaya çalışmak, mahkemeye delil sunmak için kullanıyor.”

“Dersini çalışmışsın,” dedi Rainy.

“Yazılımın, her bir görüntü için dijital bir parmak izi oluşturduğunu biliyorum – karma değeri sanırım. Görüntüleri, bilinen verilerle eşleştirmek ya da bir eşleşme yoksa yeni bir veri yaratmak için kullanılıyor.”

“Nereye varmaya çalışıyorsunuz?” diye sordu Rainy. “O bellekte ne var?”

“Arkadaşım bana, araştırmam gereken birkaç isim verdi. Fotoğraflarını sözüm ona birilerinden aldığım kızların adları. Plan da basitti. Gerçek görüntüleri nereden alabileceğimi bularak esas kaynağa ulaşmaya çalışacaktım. Ve mümkünse, ikimizi de bu beladan kurtarmaya.”

“Ne yaptın ne yaptın?”

“Evet, böyle pislikleri nasıl satabileceğime dair en ufak bir fikrim yoktu. Ama daha iyi bir ev tutmak için harcayabileceğim parayı alıp bir bilgisayar uzmanına verdim ve bana yardım etmesini istedim.”

“Ne önerdin?”

“Birçok fotoğraf.”

“Yani bizim sana açtığımız davadaki olayı baştan yarattın? Bu arada da başka bir suç daha işlediğini itiraf ediyorsun, farkındasın değil mi?”

“Öğrenmeye çalışıyordum,” dedi Mann bunun üzerine. “Bu görüntüleri kimin dağıttığını bilmek istedim. Kim satıyor, kim alıyor, nasıl yapıyorlar, nasıl yakalanmıyorlar filan.”

“Ee?” Artık sinirlenme sırası Rainy’deydi.

“Öğrenmek istiyorum derken, bunu bir iş gibi ele aldım. Bu adamların sanal sunucularda nasıl gizlendiğini, karşılarındaki kişinin polis olup olmadığını anlamak için sordukları soruları öğrendim. Parayı nasıl gizlice aldıklarını da biliyorum. Bilgisayarcım, bulduğu her şeyi ve nereden bulduğunu içeren bir veritabanı hazırladı.”

“Sana karşı olan suçlamaları geri çekmemiz karşılığında bize birçok yeni çocuk pornosu kaynağı vermeyi mi teklif ediyorsun?”

“Hayır, onları zaten vereceğim. Ama bu sırada, sizin de bilmek isteyeceğinizi düşündüğüm tuhaf bir şeyle karşılaştık.”

“Nedir o?”

“Benim Lisbeth Salander’ım, bulduğu tüm görüntüler için sizin de yaptığınız gibi karma değerleri oluşturdu. Hepsini düzenli tutabilmek için. Görüntülerin dijital parmak izlerine bakarak aynı şeyi kaç farklı kaynağın dağıttığını görebiliyorduk.”

“Peşinde olduğun şey buysa, yanımızda çalışacak adama ihtiyacımız yok,” dedi Carter.

Mann da zoraki bir tebessümle karşılık verdi. “Bu bellekte, bana birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünen düzinelerce görüntü var. Aynı poz, aynı arka plan, aynı kişi. Ama bunlar, bulduğumuz diğer kopyalardan farklı.”

“Neden?” Bu kez araya giren Rainy’ydi.

“Bu görüntüler, her ne kadar birbirlerinin tıpatıp aynı-sı gibi görünseler de dijital parmak izleri, karma değerleri farklı. Adamımın bulduğu diğer tüm kopyalar, aynı değeri gösteriyordu ama bunlar öyle değil.”

“Kanıtın bu mu yani?”

“Bu fotoğraflar, her şeyleriyle aynı görünüyor. Yani aynı değeri vermeliydi.”

“Dediğim gibi yani, masumiyetinin kanıtı bu mu?”

Mann’ın yüzünden, bitmek bilmeyen kederi okunabiliyordu. “Arkadaşım, dikkat çekecek, sıradışı olan hiçbir şeyi atlamamamı söylemişti.”

Rainy bunu duyunca ensesindeki tüylerin diken diken olmaya başladığını hissetmişti.

Bu tam da Tom’un avukatının söyleyeceği türde bir şeye benziyor.

“Bu benim masumiyetimi kanıtlar mı, bilmiyorum. Ama sizi buraya getirip bakmanızı sağlamak için böyle bir şey söylemek zorundaydım. Yine de bunun tuhaf olduğunu biliyorum. Aynı değeri vermeyen tek kopyalar bunlar ve benim, bunun nedenini öğrenmem lazım. Hiçbir şeyi es geçmem, burada hayatımdan söz ediyoruz, Ajan Miles.”

“Tamam, biz sizin için bununla ilgileniriz. Ama siz de, arkadaşınız da ne bulduysanız bize vereceksiniz.”

“Hepsi hazır bile,” dedi Mann. “Ama ona karşı bir suçlamada bulunmayacağınıza ya da benimkilerin üstüne yenilerini eklemeyeceğinize söz vermeniz gerek.”

“Eminim bunu halledebiliriz.”

“Bir şey daha var. Aynı görüldüğü halde eşleşmeyen bu fotoğraflar bana bir açıdan benzer görünüyor.”

“Öyle mi? Ne açıdan?” diye sordu Carter.

“Hepsi cep telefonuyla çekilmiş gibi.”

Prospect Park, bir zamanlar kırık şişelerin, ezilmiş bira kutularının ve izmaritlerin doldurduğu; her yanını ot bürümüş bir alandan ibaretti. Bu park Lindsey'nin eviyle aynı sokaktaydı ama onun oyun oynayabileceği tüm zamanlarda (yani oynamak ezik bir şey haline gelmeden önce) kullanılamayacak halde olduğundan hiç işine yaramamıştı. Çünkü sorun yalnızca etrafın pisliği değildi, oyuncaklar da kullanılmaz haldeydi. Salıncaklar kırık; kaydırak, sağa çok yakın kayarsan bacağını kesebilecek durumda; belediye meclis üyelerinin, bir çocuğun kolu kırıldıktan sonra kaldırılmasını istediği halat ise artık yalnızca kalıntılardan ibaret bir haldeydi. Kırılmamış, paslanmamış ya da bozulmamış olan tek şey, lastik köprüsüydü ki onunla oynamak da Lindsey'ye hiç eğlenceli gelmiyordu zaten.

Ardından, birkaç yıl önce, aralarında Lindsey'nin annesinin de bulunduğu birkaç endişeli ebeveyn, Prospect Park'ın düzenlenmesi için bütçe ayrılmasını talep etmek üzere belediyeye gittiler. Ve bunun akabinde yapılan kermeslerden elde edilen gelirlerle park, küllerinden yeniden doğmuş oldu.

Bu yenilenme, Lindsey'nin parkın tadını doğru düzgün çıkaramayacak kadar büyük olduğu bir döneme denk gel-

mişti aslında ama o, asılma barlarını kullanamayacak yaşta olsa da buraya gelmeyi seviyordu. Prospect Park'a yaptığı bu kaçamaklar da annesi ve babasının ayrıldığı dönemlerde başlamıştı.

Sonra sert plastikten yapılan salıncağa oturup düşünmeye koyuldu. Ara sıra can sıkıntısından buraya gelme işi zamanla bir alışkanlığa dönüşmüş; ne zaman sorunlarından kaçmak istese kendini buraya gelirken bulmuştu ki maa-lesef, bu durum da giderek sıklaşmaktaydı. Bu nedenle de geceleri geliyordu zaten; diğer çocuklar evlerinde uykuya daldıktan, annesi ise yarım şişe Chardonnay eşliğinde kanepede sızıp kaldıktan sonra. Annesinin alkol problemi, bu noktada işe yarıyordu en azından; Lindsey, evden hiç fark edilmeden kaçabiliyordu.

Normal ebeveynler, çocukları gecenin bir yarısı evin ön kapısından çıkıp gidince bunu fark edebilirdi elbette ama Lindsey'nin, annesinin dikkatini çekebilmek için kadının kulağına bağırması gerekiyordu. Zaten o konuşmaları da sabah olunca hatırladığı şüpheliydi. Şimdi de ayaklı duvar saatinin on ikiyi vurmasına dakikalar kala, açık mavi pamuklu ceketini giyip not falan bırakmadan evden çıkmıştı Lindsey. Bir saate kadar da dönmeyi planlıyordu.

Ay, gökyüzünde incecik, gümüş rengi bir dilimden ibaret; etrafısa vakit, normalde kulakları sağır edecek potansiyele sahip cırcır böceklerinin dahi köşelerine çekilmesine neden olacak denli geç olduğu için oldukça ıssızdı. Lindsey, bacaklarını yalnızca hareketini sürdürecektik miktarda hareket ettirmeye devam ediyor; salıncağın menteşelerini, varlığını etrafa haber verecek şekilde gıcırdatmamaya çalışıyordu. Orada olduğunu bilmesini istediği tek insan Tanner Farnsworth'tü ve cep telefonunun saatine bakılırsa, güvenini suistimal eden çocuğun gelmesine daha on dakika vardı. O da gelmeye cüret edebilirse tabii.

Sonra Lindsey, bu görüşmeyi ayarlamalarına neden olan olaylar zincirini düşünmeye koyuldu. Her şey, Jill'in delirmiş halde onu aramasıyla başlamıştı.

"Jill, yavaş biraz," diye bağırarak zorunda kalmıştı Lindsey sonunda. "Anlayamıyorum."

Ama anladıktan sonra bu kez de inanamama safhası gelmişti. Onların planı, Mitchell'in bu bilgisayar saldırıları-yla bir ilgisi olup olmadığını anlamaktı ama tek bir cümle, Lindsey'nin artık dibe vurduğunu zannettiği hayatını daha da kötüleştirmeye yetmişti.

"Mitchell'in bilgisayarında ne var dedin sen?"

"Senin fotoğrafların," dedi Jill. "Tanner'a gönderdiğini söylediklerin. Üstelik hepsi bu da değil. Benim fotoğrafların da var, başka kızların da."

"Aman Tanrım."

Ve bu, Lindsey'nin Jill'den duyduğu her şeyi tekrar ettiği beş dakikalık bir maratonla daha devam etti. "Aman. Tanrım."

"Bana söz vermelisin, yemin etmelisin, Lindsey. Bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmayacaksın. Babama bile söylemedim ben."

"Baban gelip seni ondan kurtardı. Sence de ona güvenebiliyor olman gerekmez mi artık?"

"Evet, şimdi çok daha fazla güveniyorum zaten," dedi Jill. "Ama bu, bir partide sızdığımı ya da birilerinin beni soyup fotoğrafımı çektiğini bilmesi gerektiği anlamına da gelmiyor. Sana bunu anlattığımı kimseye söyleyemezsin. Böyle bir durumda fotoğraflarımı her yere yayacağını söyledi Mitchell. Seninkileri de tabii. Yani tamamen mahv oluruz."

"Ne umduk ne bulduk."

"Ne demek istiyorsun?"

"Polislerin babanın bilgisayarında bulunduğu şey çocuk

pornosuydu oysa bu aynı şey değil. Yani ona tuzak kuran Mitchell olamaz.”

“Yine de bu, babamın bu fotoğraflardan haberdar olmasını isteyeceğim anlamına gelmiyor!”

Lindsey, ağlayan arkadaşını sakinleştirmeye çalışıyordu ama telefondan böyle bir şey yapmak o kadar da kolay değildi. Neyse ki sonunda, Jill kendi kendini sakinleştirmeyi başardı.

“Bu işin peşini bırakamayız,” dedi Lindsey sonra. “Başka kaç kızın fotoğrafı var Mitchell’da?”

“Bir sürü. Dediğim gibi, fazla bakamadım ama kopyalamayı başardım. Flaş bellek hâlâ bende. Mitchell gelip beni yakalayınca, yemin ederim öleceğim sandım. Ne kadar korktum, anlatamam.”

“Tamam. İzin ver ben biraz düşüneyim, bir çözüm yolu buluruz. Arayacağım seni birazdan.”

Ama aramamış, bunun yerine bisikletini alıp arkadaşının evine giderek flaş bellekle birlikte arka bahçeye gelmesini söyleyen bir mesaj atmıştı. Jill de babasına fark ettirmeden belleği alıp bahçeye indi.

“Bunu ne yapacaksın?” diye sordu sonra.

“Sadece kendim de bir bakmak istedim. Yarın geri veririm, aptalca bir şey yapmayacağım, merak etme.”

“Bakınca mesaj at.”

“Atarım.”

Ama Lindsey mesaj falan atmamıştı. Eve gidip fotoğraflara baktıktan sonra, neredeyse on dakikada bir kendisini arayan ve bir dolu mesaj gönderen Jill’le, yapılması gerekeni yapmadan konuşamazdı.

Tanner, Lindsey’nin kendisine gönderdiği fotoğrafları Mitchell’a vermişti ve Lindsey, bundan başka bir şey düşünemiyordu. Bunu başka kızlara da yapmış mıydı acaba?

Adamın bir sürü sevgilisi olmuştu sonuçta, hepsine değilse de bir kısmına yapmış olabilirdi. Ama Jill, birçok kıza ait birçok fotoğraf olduğunu söylüyordu.

Ama diğer kızlar, Lindsey'nin umrunda değildi. O kendi fotoğraflarının Mitchell Boyd'un bilgisayarına girmesini sağlayabilecek tek ihtimale takılıp kalmıştı.

Tanner Farnsworth.

Tanner telefonuna cevap verene dek, Lindsey böyle bir öfkeye sahip olduğunu dahi bilmiyordu. Yirmi dakikalık görüşme boyunca bir kez bile ağlamamış, özgüvenini asla yitirmemişti. Kendini böyle savunabiliyor olmak hoşuna gitmişti. Öfkelenidikçe güçleniyor, mağdur edildikçe daha çok savaşıma isteği geliyordu sanki. Belki de bir gün, babasının sık sık söylediği gibi bir avukat olabilirdi.

"Mitchell Boyd'a söyle, mahvolacak bir hayat varsa o da onun hayatı! Jill'i rahat bıraksın!" diye bağırdı telefona.

"Lindsey, delirmiş gibisin."

"Yemin ederim, insanların benimle uğraşmasından bıktım. Fotoğrafımı alıp internetteki tüm sitelere koysan bile umrumda değil. Hiç durma! Ama seni de kendimle birlikte aşağı çekerim Tanner, duydun mu beni? Fotoğraflar elimde. Jill kopyalarını almış ve şu an onlar da benim elimde."

Bu çıkışın tek karşılığı sessizlik olmuştu.

"Neden söz ettiğini bilmiyorum."

"Tabii, eminim öyledir. Biraz daha inandırıcı ol bari, Tanner."

"Yoksa?"

"Yoksa FBI'dan gelen kadını arar ve seni tutuklatırım."

"Ben hiçbir şey yapmadım ki," diye karşı çıktı Tanner bunun üzerine. "Gerçekten deli gibi davranıyorsun ve ben neden bahsettiğini anlamıyorum. Ben kimseye göndermedim o fotoğrafları Lin, yemin ederim."

“O zaman Mitchell Boyd’un o fotoğrafları nasıl aldığını bul çünkü bana mantıklı bir açıklamayla gelmezsen, neler yapacağımı biliyorsun.” Lindsey, çocuğun ağzını dahi açmasına izin vermeden telefonu kapattı sonra. Sesinin ne kadar güçlü çıktığını düşünüp kendini iyi hissetti. Jill’in artık Mitchell Boyd’un tehditlerinden korkmasına gerek yok, dedi içinden. Tanner o meseleyi halledecekti.

Ardından Jill’e, hiçbir sorun olmadığını belirten bir mesaj atıp tamamı büyük harflerle yazılmış bir TEŞEKKÜR EDERİM yanıtı aldıktan sonra da arkadaşıyla, ertesi sabah konuşmak üzere sözleştiler.

Lindsey, Jill’in bu mesajdan onun Mitchell Boyd hakkında bir şey yapmayacağını ya da kimseye bir şey söylemeyeceğini anladığını biliyor ve böyle bir kelime oyunu yaptığı için kendini kötü hissediyordu ama Jill’in yaşadıkları yetmez miydi zaten?

Birkaç saat sonra Tanner, Lindsey’yi aradı.

“Neler olduğunu anladım. Mitchell, fotoğrafları telefonundan almış, benden habersiz. Buluşabilir miyiz?”

“Neden?”

“Çünkü seni seviyorum ve aramızı düzeltmek istiyorum.”

Lindsey gözlerini sıkıca kapatmış ve Tanner’ı tersleyebilmiş olmayı dilemişti ama yapamıyordu. *Seni seviyorum.*

“Tamam, nerede?”

“Evinin oradaki parkta. İki saat sonra. Sen fotoğrafları getir, ben de bilgisayarımı getirip Mitchell’in onları nasıl çaldığını gösteririm.”

Lindsey, bu buluşma için evden çıkarken annesinin kanepede sızmış olduğunu bildiği halde “Anne, ben çıkıyorum,” diye seslenmiş; kadının cevap gibi gelen horultuları da şakasını daha eğlenceli hale getirmişti.

Ve şimdi hâlâ sallanmakta olan Lindsey, Tanner'ın geç kaldığını fark ediyordu. Belki de Lindsey'yi ekmişti ama onun da zaten arayıp gelsin diye yalvaracak hali yoktu. Ama sonra Mitchell Boyd'un, ona ve Jill'e ait fotoğraflarla yapabileceklerini düşününce de midesi çalkalanmaya başlamıştı.

Tanner'ın yapacağı açıklama her neyse, beklemek zorunda kalacaktı çünkü Lindsey'nin burada durup onu beklemeye niyeti yoktu. Hatta buluşma teklifini kabul ettiği için bile kendine kızmaya başlamıştı.

“Seni seviyorum,” dedi yüksek sesle. Şimdi ayan beyan görebildiği aptallığıyla dalga geçiyordu.

Sonra, tam parktan ayrılacakken bir hışırtı duyunca yüreği ağzına geldi. Ormandan parka çıkan ve Tanner'ın da gelirken kullanması gereken patikayı unutmuştu.

Ama etrafına bakındığı halde araba farı gibi bir şey göremiyordu. Tanner, arabayı çıkmaz sokağa bırakıp arka taraftan gelmiş olmalı diye düşündü. Belki de gizlice gelip onu korkutmaya çalışıyordu. *Bunu bile düzgün yapamayacak kadar aptal*, diye düşündü Lindsey.

“Aman ne komik, Tanner, pislik yapma.”

Patikayı gizleyen çalılar aralanmış fakat gelen kimse olmamıştı.

“Tanner, yeter artık. Beni korkutmaya çalıştığını biliyorum ama işe yaramayacak.”

Sonra patikaya doğru temkinli bir adım attı. Karşısına biri çıkınca da zaten bunu beklediği için çığlık atma ihtiyacı hissetmemişti ama bunun Tanner olmadığını fark ettiği anda her yanını bir panik duygusu sardı. Ve karşısındaki gölge üzerine atılıp boğazına sarılınca Lindsey daha da panikledi.

Öleceğini bilmiyordu, en azından o anda. Ama hava

sıcak olmasına rağmen saldırganın deri eldiven giydiğini görünce bunu anlamıştı. Sonra adam, Lindsey'nin bacaklarını yoklayarak flaş belleği buldu ve pantolonun cebinden çıkardı. O sırada boğazını sıkmaya da devam ediyordu.

Lindsey, bunun bir kabus olmasını dileyerek gözlerini kapattı sonra. Uyanmak ve her şeyden çok, annesini yanında görmek istiyordu.

Tom 150 şnav, 500 mekik, dokuz kilometrelik koşu ve ardından otuz dakikalık güç ve esneme egzersizlerinden oluşan sabah rutinini tamamlayabilmek için baş ağrısıyla ve dizindeki şişlikle mücadele etmek zorunda kalmış; ardından da duşunu alıp kahvaltı etmişti. Sonra iki kişilik bir masa hazırladı ve soğumaması için Jill'in tabağını başka bir tabakla kapatmaya karar verdi. Ayrıca hazırladığı şeyin sürpriz olmasını da istiyordu. Taze sıkılmış portakal suyuyla doldurduğu bardakları da şemsiyelerle süsleyerek masayı tamamladı sonra.

Ama Jill, beklediğinden çok daha geç kalkmış ve hâlâ uyukulu bir şekilde mutfağa gelmişti. Giyinip okula hazırlanmış olan Jill; at kuyruğu saçları, omzundan sarkan mavi sırt çantası, kulağında da Tom'un rahatça duyabileceği kadar yüksek sesle müzik dinlemesini sağlayan kulaklıklarıyla içeri girdi.

Ve kahvaltının hazır olduğunun farkına dahi varmadan masanın yanından geçip doğruca buzdolabına giderek yeni alınan yoğurtlardan birini çıkardı; sonra da çekmecedен aldığı kaşıkla yemeye koyuldu.

Lavabodan taşmakta olan bulaşıkların önünde dikilen babasını da anca o zaman görmüştü. Kulaklıklarını çıkarıp iPod'un sesini kısarak gülümsedi.

“Günaydın baba.”

“Günaydın.” Tom, başını o tarafa doğru eğip kızının masaya bakmasını sağlamaya çalışıyordu.

“Ah baba,” dedi Jill de yapılanları fark edince. “Ne yaptın sen?”

“Yani eve dönmüş olmanı güzel bir baba kız kahvaltısıyla kutlarsın diye düşünmüştüm. Bak bakalım beğenecek misin.”

Jill, yemeğinin üzerinde duran tabağı kaldırdığı anda istemsizce gülümsemişti. Çünkü tabağında, Tom’un onun için yaptığı o meşhur Mickey Mouse kreplerinden vardı. Biri kafayı, ikisi de kulakları oluşturacak üç krep; göz ak-ları ve ağız için krema; göz bebekleri ve burun için siyah ahududu; dil için de çilek.

“Ah baba, ne gerek vardı,” dedi Jill ama Tom, kızının hem böyle bir çaba gösterdiği için hem de hatırladığı anılar nedeniyle duygulandığını görebiliyordu.

“Sanırım bunu en son yaptığımda altı yaşındaydın.”

“Her Pazar,” dedi Jill o günleri anımsayarak.

“Gel, otur da ye hadi.” Tom masaya doğru uzanmış ve sandalyeyi çekmişti.

Jill de gülümseyerek ona dönüp yanağını öptü.

“Vay be, bu çok... Tatlı,” dedi sonra. “Ama geç kaldım, zaten kahvaltı etmeye de... Neredeyse hiçbir zaman vaktim olmaz.”

Ve boş yoğurt kabını babasına uzatıp merdivenlerden uçarcasına indi.

“Akşam yemeği için biberiyeli tavuk yapacağım,” diye seslendi Tom.

“Antrenmandan sonra Lindsey’ye gideceğim. Matematik sınavına hazırlanıyoruz. Annesi beni yemekten sonra bırakır, hoşça kal.”

“Tamam o zamani kaçta geleceğini haber verirsin,” dedi

Tom ama sözüklerinin hiç duyulmadan havada asılı kaldığını biliyordu.

Jill gittikten yalnızca birkaç dakika sonra ise telefon çaldı. Kim olduğuna bakmadan cevap veren Tom, Marvin'in sesini duyunca rahatlamıştı.

"Hey! Hastaneyi aradım ama kendi kendine çıkış yaptığını söylediler."

"Evet, uzun hikaye."

"Ne yapıyorsun?"

"Ah, bir bakalım... Beyin sarsıntısını atlatmaya çalışıyorum, kimsenin yemediği barışma kahvaltısının bulaşıklarını yıkıyorum ve avukatımın beni arayıp aleyhimdeki tüm suçlamaların düşürüldüğünü söylemesini bekliyorum."

Marvin bu cevabı duyunca kıkırdamıştı. "Yani son madde hakkında yapabileceğim bir şey yok ama bir şeyler bulmadığımı da söyleyemem. Hem de epey ilginç şeyler. Ne zaman gelebilirsin buraya?"

"Cinsel taciz suçlusu olduğu söylenen biriyle takılmak isteyen pek olmadığı için randevu defterimin bugün, yarın... Ve yakın gelecekteki her gün için boş olduğunu söyleyebilirim."

"Öyleyse hemen gel," dedi Marvin. "Bunu kendi gözlemlerinle görmem lazım."

Tom ofise girince Marvin başını kaldırıp bakmamış; masasının üzerindeki beyzbol kitabına benzer şeyi okumaya devam etmişti. Bir kahve fincanı ve kocaman bir hukuk kitabı okuduğu şeyi açık tutmasına yardım ediyor; yere saçılan kağıtlarsa Tom'un adım atacak yer bulmasını zorlaştırıyordu.

"Yeni bir kariyer planı oluşturmaya ilham kaynağı oldum galiba?" dedi Tom arkadaşının dikkatini çekmeyi başaracak kadar yüksek sesle. "Umarım Jill'i izlemeleri için tuttuğun adamlardan daha fazla kazanıyordur."

Marvin bunun üzerine ona bakmış ve sabırsızca elini sallamıştı. "Ben de seni arayıp o kafayla araba kullanmana izin veriyorlar mı diye soracaktım," dedi. "Ama sonra düşündüm ki, doktor tavsiyesine uymayıp hastaneyi terk eden bir adam, araba kullanmayla ilgili kısıtlamaları da dinlemez herhalde."

"Araba kullanabilirim ben. Başım sürekli ağrıyor zaten, o yüzden artık benim için normal sayılır."

"Eh, bu da ağrıyı geçirmenin bir yolu tabii. Normal saymak. Neyse, sana bir hikaye anlatacağım."

"Ah, iyi bari," dedi Tom bunun üzerine. "Ben de bir an

için bana gösterecek önemli ve işe yarar bir şey buldun sanmıştım.”

“Sabırlı ol dostum, sabırlı ol.”

Tom masaya doğru yürürken Marvin de kravatını omzundan arkaya atmış, okuduğu sayfanın daha net görünmesini sağlamaya çalışmıştı.

“Bin dokuz yüz seksen sekiz yılı Los Angeles Dodgers takımı hakkında ne biliyorsun?” diye sordu sonra.

“Beyzbol oynuyorlardı ve bu iş üzerinden de epey para kazandılar.”

“Bonservisi elinde olan Kirk Gibson, dört buçuk milyon dolar karşılığında üç yıllık bir sözleşme imzaladı takımla,” dedi Marvin. “Bugün işe yarar bir oyuncuyu o paraya almazsın.”

“Ben olsam o kadar küçümsemezdim.”

“Gibson takıma dahil olmadan önce Dodgers genellikle sezonu, kendi liginin ortalarında tamamlardı. O dönemde takımın başkanı olan Fred Claire de adamın maçı döndürebilecek bir oyuncu olduğunu, işine düşkünlüğünü bildiğinden Gibson’ı getirdi takıma.”

“Yani bana bu oyunu oynayan Kirk Gibson mı?”

“Çok komiksin. Hayır ama takım arkadaşlarına kaybetme korkusu aşılayarak Mayıs ayı sonunda takımı ligin ilk sırasına taşıdı.”

“Aferin Kirk.”

“Eh, tabii sezonun başında kimse onların lider olacağını tahmin edememişti. Mets’i yeneceklerini de elbette ama Ulusal Şampiyona’da tam olarak bunu yaptılar. Sonra Dünya Kupası’nda da Oakland A’s ile karşılaştılar; Canseco, McGwire ve Henderson üçlüsüyle. Don Baylor, hayatının hatasını yaparak maçtan önce, Oakland A’s’in ligin en iyi takımıyla mücadele etmeyecek olmasından ötürü duyduğu hayal kırıklığını kamuoyuyla paylaştı ve küçük görülen

Dodgers ekibi fena halde gaza geldi. Ama Gibson'ın durumu kötüydü. Ulusal Şampiyona'da dizindeki kas yırtılmıştı."

Tom, o yıl SEAL olabilmek için çabalıyor olsa da o bile bu anı izlediğini hatırlıyordu.

"Gibson sayı turunu başarıyla tamamladıktan sonra base civarında aksamaya başlamıştı," dedi Tom.

"İlk oyunun son dakikalarında Gibson sahaya çıkınca insanlar delirdi. Atıcı tümseğinde Eckersley vardı. İsabetli atış sayısı üçte iki. Sonra Gibson, tek elle vurmuş gibi göründü ama aslında o akşamki maçı kazanmaya yetecek bir sayı vuruşu yapmayı başarmıştı. Dodgers, beş oyunda kupayı aldı."

Tom, Marvin'e "Hâlâ sadede gelmeni beliyorum," bakışı atıyordu.

"Birçok insan, o vuruşun Dünya Kupası'nın en iyisi olduğunu söyler ki ben de onlardan biriyim."

"Marvin, bunların hepsi çok ilginç ama benim davamla ne alakası var?" Tom, öfkesini belli etmemek için elinden geleni yapıyordu.

"Bak şuna."

Tom, Marvin'i dinleyip ekrana bakmaya gidince Los Angeles Dodgers 1988 Dünya Kupası yüzüğünün fotoğrafını gördü. Ardından Marvin cep telefonunu çıkarmış ve Tom'un yüzündeki yaranın fotoğrafını da göstermişti. İkisinin birbirine benzediğini fark etmek için Tom'un uzun uzun incelemesine gerek yoktu.

"Bu şekli daha önce gördüğümü biliyordum," dedi Marvin sonra. "Bir beyzbol karosu olduğu belliydi zaten ama ilk gördüğümde, bu eğer bir Dünya Kupası yüzüğüyse diğer izler de D,O,D,G,E,R,S harflerinin parçaları olabilir diye düşündüm. Yüzükte takım isminin olduğunu hatırlıyordum çünkü. O beklenmeyen şampiyonluktan sonra kendilerini biraz takıntı haline getirmiştım."

“Aykırı gözlem.”

“Ama emin olana dek bir şey söylemek istemedim. Bu yüzden de dedektif kimliğime bürünüp kahvene uyuşturucu kattıkları restoran çalışanlarıyla o yıl Dodgers’da görevli olan kişileri karşılaştırdım.”

Tom, kuşkuyla ona bakıyordu.

“Yani bana tuzak kuran, ünlü bir beyzbol oyuncusu muymuş?”

“Yüzüklere sahip olanlar yalnızca oyuncular değil,” dedi Marvin. “Takımdan maaş alan herkese bir yüzük verilir; özel antrenörler, idman atıcıları vesaire.”

Tom’un yüzü bunu duyunca aydınlanmıştı. “Marvin, sen harika, harika bir adamsın. Ne buldun?”

Marvin de artık yüzündeki tebessüme engel olamıyordu. “Seksen sekizden kalma bir yüzük rehin olarak bırakılmış ya da eBay’de satılmış olabilirdi. Biraz uzak bir ihtimal olduğunu biliyordum ama aradığımı buldum.”

“Kimmiş?”

“Takımın ekipmanlarıyla ilgilenen, Frank T. Delacroix adında eski bir çalışan. Tanıyor musun?”

Tom bir süre düşünmüş ama çıkaramamıştı. “Tanımam mı lazım?”

“New Hampshire’in güneyinde yaşıyor. Kısa bir süre önce de yerel haberlerde epey söz ettirmiş kendinden. O yüzden sordum,” dedi Marvin. Ve yere uzanıp üstünde parlak, siyah beyaz bir fotoğraf olan kağıt yığınının alarak fotoğrafı Tom’a uzattı.

Tom bir süre elindeki kağıda bakmış, parçaları birleştirmeden de başını sallamaya başlamıştı. “Bir dakika, ben bu adamı tanıyorum. Boyd’un beni davet ettiği partideydi o da, kulüpte.”

Marvin şaşırmış gibiydi. “Önyargılı oluşumu bağışla

ama hiç de öyle golf kulüplerinde takılacak bir adama benzemiyorsun.”

“Değilim zaten ve Boyd’un da uzunca bir süre beni bir daha davet edeceğini sanmıyorum. Karısıyla yattığımı zannediyor. Ama tüm bunlardan önce, beni bu adamla tanıştırmıştı. Adının Delacroix olduğunu değil Dee olduğunu söyledi ama.”

Tom, o gece kulüpte Frank Dee ile olan karşılaşmalarını anımsıyordu. Elindeki yüzük izinden dolayı adamın yakın zamanda boşandığını düşünmüştü. Oysa o, bir alyans izi değildi demek.

“Frank Dee yeni adı,” dedi Marvin. “Hapisten çıkınca değiştirmiş.”

“Hapse mi girmiş? Niye ki?”

“Tahmin et bakalım.”

“Beyzbol için bahis mi oynatmış?”

“Bir daha dene.”

“Tamam. Scopolamine kaçakçılığından mı?”

“Yaklaştın,” dedi Marvin gülümseyerek. “Kristal meth diyelim biz ona. Adam epey sağlam bir pişiriciymiş ama senin de bildiğin üzere pişirdiği tek şey bu değil. Bay Bir-Zamanların-Delacroix’sı, uyuşturucu işinin ardından yiyecek sektörüne girmiş ve eyalet çapında, Johnny Rockets’ın da dahil olduğu birçok zincir firmanın şubesini açmış.”

“Peki neden hapiste değil bu adam? Kristal meth pişirmek ciddi bir suç değil mi?”

“Dosya mahkemeye gitmemiş. Duruşmadan birkaç hafta önce, prosedürde ufacık bir uygunsuzluk çıkmış. Arma izniyle alakalı teknik bir sorun. Bu da Delacroix hakkında ki tüm delilleri kabul edilemez hale getirmiş.”

“Savcı da bunun ardından suçlamaları düşürmüştür tabii.”

Marvin, elinde bir zil varmış ve çalıyormuş gibi yapıyordu. “Ayrıca bu Delacroix-Dee kimin akrabası bil bakalım? Birinci dereceden kuzen.”

“Kip Lange.”

Marvin, bir kez daha aynı hareketi yapmıştı.

“Öyleyse Lange, Dee’yi de bu işe bulaştırmış olmalı. Muhtemelen ona da pastadan pay teklif etmiştir ama Dee gibi bir adam nasıl olup da bir aile şirketini yönetebilir ki? Yani internetin yaygınlığına bakarak, birilerinin geçmişini öğrenip başına iş açmasını bekliyor insan.”

“Yani Bay Delacroix epey kapsamlı bir hayat değişikliği yapmış. Yeni bir kimlik, yeni bir sosyal güvenlik numarası. Kısaca bambaşka bir insan haline gelmiş. İnternette eski Delacroix ve yeni Dee’yi bağlayan hiçbir şey yok. Ama sonra *New York Times*’ın, internetin insanlara kolayca çifte hayat sürme imkanı vermesi hakkında bir haberini okudum. Yazılardan biri, direkt olarak Delacroix’nın Dee’ye dönüşmesine odaklanmıştı. Görünüşe göre Dee, online itibar yönetimi yapan bir şirketle anlaşmış.”

“Online itibar yönetimi ne ki?”

“Adamlara para veriyorsun, onlar da senin internette iyi görünmeni sağlıyorlar. Yedi gün yirmi dört saat, müşterileri hakkında çıkan kötü niyetli dedikoduları, yalanları, iftiraları ortadan kaldırıyorlar yani. Ben de Dee’nin online görüntüsünü temiz tutan birilerinin hâlâ olup olmadığını görmek için, *New York Times*’ın arama motorlarında kolayca görünüp dikkat çekecek internet sitesine tahrik edici yorumlar yazdım.”

“Ne oldu peki?”

“Yirmi dört saat içinde hepsi silindi. Sonra da Cortland ve Ortakları’ndan biri, böyle bir şeyi tekrar yaparsam yasal sonuçlarına katlanmam gerekeceğini bildiren bir e-mail gönderdi.”

“O kimmiş?”

“Cortland ve Ortakları, merkezi Boston’da olan büyük bir reklam şirketi. Ama dünyanın dört bir yanında ofisleri var. Normalde kurumsal reklam çalışmaları yapıyorlar ama anlaşılan, bu online itibar yönetimi konusunda da çalışmaları varmış.”

“Ama senin Dee hakkında yazdıkların dedikodu değil gerçektir.”

“İnternet artık insanları bilgiye ulaştırma konusunda televizyondan daha etkin. Bu yüzden herkes, orada ne görür, ne okursa ona inanıyor.”

Tom, klavyeyi yazabileceği bir yere çekmişti.

“Bir litre daha kan kaybetmiş gibisin,” dedi Marvin.

“Yok, şu reklam şirketinin ismine takıldım. Boyd’un beni Frank Dee ile tanıştırdığı gece, kulüpte Simon Cortland adında bir adamla daha tanışmıştım.”

“Enteresan.”

“Ama şimdi sen, bana daha da enteresan bir şey düşündürdün. Kefaletle salıverildikten sonra James Mann’ı görmeye gitmiştim.”

“Ne yaptın ne yaptın?”

“Senin karşı çıkacağını biliyordum.”

“Çıkardım tabii, hâlâ da çıkarım.”

“Mann’a biraz araştırma yapmasını söylemiştim. Riske giren o olacaktı tabii, ben sadece birkaç isim verdim. Neyse işte, onu bu işe kimin sürüklemiş olabileceğini ve nedenlerini konuşurken beklediği terfi ile ilgili olabileceğini tahmin etti. Ama bunu bilen kişi sayısı bile epey azmış ya da o öyle sanıyordu en azından. Fakat öte yandan, basına dağıtılacak bildirileri de hazırlatmış durumdalar.”

“Basın açıklaması,” dedi Marvin. “Sen de...”

Tom o sırada çoktan Cortland ve Ortakları'nın internet sitesini açmış ve müşteri listesini bulmuştu bile. Ardından da bilgisayarın faresini kullanarak bir ismin üstünü çizdi.

PrimaMed.

Ve yeniden masaya oturdular.

“Şimdi Frank Dee, Kip Lange ile bağlantılı,” dedi Marvin. “Cortland ve Ortakları ise PrimaMed’le, o da James Mann’la.”

“Lange benimle bağlantılı, James Mann da öyle.”

“Ama senin bana anlattıklarına bakılırsa Dee ve Cortland arasındaki tek bağlantı Roland Boyd.”

“Peki Boyd ile Lange arasında nasıl bir ilişki var?”

“Aslında Lange’ı tanıyordu,” dedi Marvin sonra. “Hepiniz aynı zamanlarda Almanya’daki o askeri üste değil miydiniz?”

“Evet ama onun Greeley ile ya da benim ülke dışına çıkardığım eroinle bir ilgisi yoktu. Kelly’nin korktuğu tek bir kişi vardı çünkü, soygunu organize eden ve onu da plana dahil eden adam. Kip Lange. Roland Boyd ile atlattığım birkaç badireye dayanarak onun da en az Kip Lange kadar tehlikeli bir adam olduğunu söyleyebilirim. Bir sebebi olsa, Kelly ondan da deli gibi korkuyor olurdu.”

“Peki ya Cortland ve PrimaMed? Onların Boyd ile bir bağlantısı olabilir mi?”

“Bilemiyorum ama öğrenmeye değer bir bilgi olduğu kesin.”

Bunun ardından Marvin, buz gibi gözlerini kırpmadan Tom’a bakmaya başlamıştı. “Bana karşı dürüst olmanı istiyorum, Tom. James Mann’la yaptığın görüşmeyi benden sakladığından filan değil ama Boyd’un seni hayatı karartılacaklar listesine almış olmasının bir sebebi var mı?”

“Hayır. Karısıyla yattığımı düşünmeye başladığı ana kadar arkadaştık.”

Tom, Jill'i kurtarmak için Roland'ın evine gizlice girmesi gerektiğini anlattı sonra.

"Adriana ile aranızda bir şey var mı peki?" diye sordu Marvin. "Dürüst ol Tom, lütfen."

"Hayır. Tanrım, hayır tabii ki de, Marvin. İstersen Adriana'ya sorabilirsin."

"Evet, bana sor."

Tom ve Marvin, başlarını kaldırıncı Adriana Boyd'u gördüler ve ağızları açık kaldı. Acımasız duruşu, soğuk gözleriyle müthiş bir uyum sergiliyordu. Tom'un gözleri neşeyle ışıldadı sonra.

Adriana dört uzun adımda odayı kat ederek yanlarına gelmiş ve zarif adımlarla kağıtları iterek Tom'a yönelmişti.

"Adriana, burada ne arıyorsun?" diye sordu Tom.

Ve Adriana kolunu kaldırdı. Tom bu kadar şaşkın olmasa, refleks olarak bir savunma pozisyonuna geçebilirdi ama yapamadı ve Adriana'nın savrulan avcu Tom'un yüzünde patladı. Tokat, oldukça tok bir gürültü çıkarmış ve Tom'un yanağına iğneler saplanıyor gibi hissetmesine neden olmuştu.

"Sakın bir daha oğluma dokunayım deme," dedi kısık ve öfke dolu bir sesle.

"Adriana... Anlamıyorsun..." Tom, yaşadığı şokun etkisiyle kekeliyordu.

"Mitchell'ima saldırmaya kalkıştığını gayet iyi anlıyorum. Senden şikayetçi olmamam için beni Roland ikna etti, düşün. Tüm bunların büyük bir yanlış anlaşılardan ibaret olduğunu söyledi ama inan bana, arabada bu kadar zaman beklediğim için şanslısın. Yoksa kendimi kontrol edemeyebilirdim."

"Beni takip mi ettin?" Tom, duyduklarına inanamıyordu.

"Ben eve geldiğim sırada sen arabayla çıkıyordun. İnan şu an çok daha sakinim."

“Adriana bak, kızmış olmanı anlayabiliyorum ama kızım la Mitchell arasında, senin de bilmen gereken bir şey yaşanmış.”

“Ben hiçbir şey bilmek istemiyorum, Tom. Ailemden uzak dur, yeter. Ciddiyim.”

Bunun ardından Adriana Boyd arkasını dönmüş ve gitmişti.

Dakikalar boyunca ikisinden de çıt çıkmadıktan sonra sessizliği bozan Marvin oldu.

“Tom, sen evlerine girdikten sonra Roland Boyd neden polise gitmedi? Jill’in büyük olasılıkla bu olayı polise bildireceğini söyledin ona. Ki bu adam seni, karısıyla yattığını düşündüğü için buzhaneye kapatmış bir adam. Sence de böyle bir durumda şikayetçi olmaması biraz tuhaf değil mi?”

“Biraz değil, epey tuhaf.”

Tom, Kelly'nin sekiz yaşındaki Honda'sıyla Marvin'in ofisinden eve dönerken otomatik pilotta gibiydi. Kafasının içinde kaybolduğu o düşünce selinden de ancak eve geldiğini fark edince kurtuldu.

Marvin, yanından ayrılmadan önce ona, sağ elini dava dosyasının üzerine koydurarak yemin ettirmiş ve Frank Dee ile Roland Boyd'dan uzak durmasını istemişti.

"Ben biraz daha araştırma yapana dek bekle," diye yalvarmıştı hatta. "Bu meselenin senin maruz kaldığın suçlamlardan bağımsız olduğunu sanmıyorum. Bu yüzden de Frank Dee ve çalışma yöntemleri hakkında her şeyi öğrenmem gerek. O sırada ihtiyacımız olan son şeyse, ben daha parçaları bile toplayamadan senin bir çuval inciri berbat etmen."

"Anlaşıldı."

Eve gelince Tom'un yaptığı ilk iş Adriana'yı aramak olmuş; mutfaktan aldığı ev telefonuyla kadının numarasını çevirdikten sonra da tıpkı beklediği gibi, sesli mesajla karşılaşmıştı.

"Ben kendimi aklamaya filan alışmıyorum, Adriana," dedi sonra makineye. "Dostluğun benim için çok değerli,

ayrıca mahkemede gösterdiğin cömertliğe de minnettarım. Ama kızım tehlikedeydi, sen de öyle olabilirsin üstelik. Lütfen bana açıklamam için bir şans ver, ara beni.”

Tom, telsiz telefonu yuvasına geri bırakmış ve birden, çay içmek istediğini fark edince Kelly’nin dolabındaki-lerden bir paket seçmişti. Başındaki ağrı hâlâ geçmediği, Marvin’in yeni öğrendiği şeylerse aklını kurcaladığı için bir fincan ahududulu yeşil çay ile biraz uykunun kendisine iyi gelebileceğini düşünüyordu. Neticede beyin sarsıntısı denen şey, geçmesini isteyince geçen bir şey değildi. Ve Tom’un, dinlenmenin kendisine iyi geleceğini bilmek için tıp diplomasına ihtiyacı yoktu. Mutfağı da uyanınca toparlayabilirdi.

Aklında bu düşüncelerle, ışığa olan hassasiyeti hâlâ geçmeyen Tom perdeleri indirip elinde fincanıyla kanepe-
sine geçti. Çaydan iki yudum aldıktan sonra gözlerinin kapanmaya başladığını fark edince de fincanı dikkatle yere bırakıp uzanmıştı. Etrafın sessizliği adeta bir nimet gibi geliyor; akşam güneşinin yastıklara sindirdiği o uyku kokusu da aklını çeliyordu.

Kısa bir süre sonra teslim oldu karanlığa.

“Baba!”

Tom birden uyanmıştı.

“Baba!” diye sızlandı Jill yine.

Tom, gözlerini açıp da kızının gözyaşlarıyla ıslanan yüzünü görünce birden doğrulmuş ve fincanını devirmişti.

“Jill... Evde ne işin var senin?” diye sorarken bir yandan da elleriyle yüzünü delice ovarak ayılmaya çalışıyordu. “Saat kaç?” Tom, perdeyle cam arasındaki açıklığa bakınca parlak ışığı fark etmişti.

“Lindsey kayıp,” dedi Jill ve geri kalanını gözyaşları anlattı.

“Kayıp mı? Ne diyorsun?” Tom ayağa kalkıp kızının omuzlarına yapışmıştı.

O da birkaç kez derin nefes aldıktan sonra toparlanarak anlatmaya başladı. “Okula gelmedi. Telefonunu da açmayınca hasta filan olduğunu düşündüm ama sonra annesi arayıp onu okulda görüp görmediğini sordu.”

“Annesinin bundan haberi yok muymuş?”

Jill, başını hayır anlamında sallamıştı. “Uyuduğunu ve Lin’in çıktığını duymadığını söyledi. Ama ben bunun salonda sızmış olduğu anlamına geldiğini biliyorum. Lindsey saatlerdir kayıp olabilir yani. Ne yapacağız? Annesi aklını yitirmek üzere, ben de öyleyim.”

Tom, Jill’i kanepeye oturtup “Burada bekle,” dedi ve fincanı mutfığa götürüp bir bardak suyla geri geldi. “Yavaşça iç şunu.” Jill onu dinlemiş ve gerçekten de biraz olsun toparlanmıştı. “Şimdi, neden kaçtığını ya da başka bir şey olduğunu değil de kaybolduğunu düşünüyorsun, söyle bakalım. Son zamanlarda çok baskı altındaydı sonuçta.”

“Hayır, Lindsey böyle bir şey yapmaz. Onu tanıyorum. Beni mutlaka arardı.”

“Bundan nasıl emin olabiliyorsun? Arkadaşlarının ne yaptığını tam olarak bilemezsin her zaman.”

“Hayır, dahası da var. O gece sana Mitchell konusunda yalan söyledim. Lindsey’nin başına bu olay yüzünden bir iş geldiğini düşünüyorum ve hepsi benim suçum.”

Tom, göğsünün sıkıştığını hissedebiliyordu. “Benden sakladığın nedir, Jill?” Bir yandan da kendini *tecavüz* sözcüğünü duymaya hazırlamıştı.

“Mitchell benimle sevişmeye çalışmadı,” dedi Jill. “Ben onun bilgisayarında bazı fotoğraflar buldum. Çıplak fotoğraflarım. Lindsey’ninkiler de vardı, okuldan başka kızların da. Tanımadığım kızların.”

Tom, kafası karışmış bir halde kızına bakıyordu. Yanlış duymuş olamazdı ama duydukları da ona bir anlam ifade etmiyordu. “Fotoğraf mı? Nasıl yani?”

Jill, bir derin nefes daha aldıktan sonra Haziran ayında katıldığı partiyi, sarhoş olup sızdığını anlattı ve üstündekilerin çıkarıldığına dair herhangi bir şey – yani kendisi mi çıkardı yoksa başka biri mi soydu – hatırlamadığını itiraf etti. Ve Mitchell’in evine gitme sebebini anlattı.

“Lindsey ve ben; Bay Boyd’un, oğluna, senin başına çorap örmesi için para ödediğini düşünmüştük.”

“Jill, bu çok ciddi bir şey,” dedi Tom. “Polisler benim bilgisayarında Lindsey’nin fotoğraflarını bulmuştu. Shilo Lisesi’nden birkaç kızınıkini daha. Mitchell’in bilgisayarındaki fotoğraflar onlar olabilir.”

“Sen bana ne bulduklarını söylememiştin, sadece yasa dışı olduklarını biliyordum ben. Ne kastettiğini tam olarak anlayamazdım.”

Tom kızına hak verircesine başını sallıyordu. Fotoğraf meselesini Jill’dan saklamış, en yakın arkadaşının görüntülerinin, bilgisayarından çıktığını söyleyememişti ona.

“Roland Boyd’un bu işle bir ilgisi olduğu kanısına nereden vardın?” diye sordu istemediği kadar sertçe.

“Mitchell’la takılıyor olmamdan fazlasıyla rahatsız olmuştun,” dedi Jill oldukça mahcup bir tavırla. “Sonra bana Roland Boyd’un tehlikeli olduğunu söyledin. Ben de Mitchell’in bilgisayar odasını görünce parçaları birleştirdim.”

Tom yüzünü ekşitmişti ama en azından şimdi, kızının neler düşündüğünü biliyordu. “Tamam, yani eve Mitchell hakkında bilgi toplamaya gittin ve fotoğrafları buldun.”

Jill başını sallıyordu.

“Aşağı yukarı kaç tane fotoğraftan söz ediyoruz?”

Jill bu kez omuz silmişti. “Yapabildiğim kadarını aldım ama o sırada Mitchell gelip beni yakaladı.”

“Aldın mı?”

“Orada bulduğum bir belleğe kopyaladım fotoğrafları.”

“Sonra da Mitchell sana saldırdı, öyle mi?”

Jill bir kez daha başıyla onay vermişti. “Seni aradığımı görmedi. Sonra da uzunca bir süre, ben yatağında otururken odada dolanıp durdu. Kendi kendine sürekli ‘Ne yapacağım?’ deyip duruyordu. Bana vurmaya filan kalkışmadı, sadece volta atıp durdu ve kimseye bir şey söylemeyeceğime yemin ettirdi. Sonra ne zaman gitmeme izin vereceğini düşünsem, beni yeniden oturtup yemin ettirmeye devam etti.”

“Sana bir şey yaptı mı?”

Jill, boynuna dokunuyordu. “Beni tuttu. Yemin ederim öldüreceğini zannettim, delirmiş gibi görünüyordu ama sonra sakinleşti. Sanırım onu sessiz kalacağıma ikna etmeyi başardım, sonra da sen geldin zaten.”

“Yani sadece fotoğraflar konusunda sessiz kalmanı istedi, öyle mi?”

“Konuşursam beni mahvedeceğini söyledi. Fotoğraflarımı internete koymakla ve okuldaki herkese yaymakla tehdit etti sonra da.”

“Bana söyleyebilirdin, neden söylemedin?”

“Benden utanmanı istemedim,” dedi Jill kısık bir sesle.

“Jilly, ben senin babanı. Senden asla utanmam ama kararlarından her zaman gurur duyacağımı da söyleyemem. O partide aptalca ve tehlikeli bir hata yapmışsın ki bunu sen de biliyorsun.”

Jill’in kaşları çatılmıştı. “Lindsey’ye durumu anlattım ve kopyaladığım fotoğrafları verdim.”

“Lindsey’nin Mitchell’la yüzleştiğini mi düşünüyorsun?”

Genç kız omuz silkiyordu. “Bilmiyorum, olabilir. Polisi aramamız gerek. Kötü bir şey oldu, hissedebiliyorum.”

Polis, diye düşündü Tom bunu duyunca. *Ah...hayır.* “Jill, bir düşün. Ben neden tutuklandım?”

“Ama onların hiçbiri doğru değildi, bunu konuşmuştuk.”

“Çavuş Murphy böyle düşünmeyecektir ama. Eğer Lindsey gerçekten kaybolduysa, bu işin bir numaralı şüphelisinin ben olacağıma dair bir his var içimde.”

“Hayır, ben bütün gece burada, senin yanındaydım. Ben şahitlik edebilirim.”

“O işler öyle olmuyor, tatlım. Gece uyudun mu?”

Jill, yavaşça başını salladı.

“Şahitliğin böylece geçersiz olmuş oluyor. Marvin’e durumu haber versem iyi olur. Kefaletle kazandığım özgürlüğün fazla uzun sürmeyeceğini düşünüyorum nedense.”

Tom, ev telefonunu almak üzere mutfığa gittiği sırada Jill peşinden yetişip koluna yapışmıştı. “Polisler sana odaklanırlarsa, Lindsey’yi aramak yerine sana ona ne yaptığını sorup dururlar.”

“Tatlım, onların işi bu. Onlara güvenmek zorundasın.”

“Ama az önce kendin söyledin, işlerini düzgün yapmıyorlar diye.”

Tom, sahadaki oyununu takdir ederken baktığı gözlerle bakıyordu kızına. Jill her zaman hızlı karar veren bir insan olmuştu ama akıl yürütmesi yine de Tom’u etkilemeyi başarıyordu. sonra kızının yüzündeki acı dolu ifadeye baktı Tom. Jill, bu ikilemden sorunsuzca kurtulmanın bir yolu olmadığını biliyordu. “Polislere Mitchell’dan ve fotoğraflardan söz etmen gerekiyor. Eğer Lindsey’nin başına gerçekten bir şey geldiyse, bu onlara peşine düşülecek bir ipucu verebilir.”

Jill, bir an için kendi zihninde kaybolur gibi olmuş, ardından yüzünde endişeli bir ifadeyle geri dönmüştü sanki.

“Delilleri yok etmiştir Mitchell, eminim. O olayın ardından bir iz bırakmaz. Onun sözüne karşılık benimki olacak yani.”

“Ve ona zarar vermek için sebebi olan bir adamın kızı olduğundan, senin sözünün pek bir değeri olmayacak.”

“Hiç olmayacak hatta.”

“Ben Marvin’i arayıp duruma hazırlıklı olmasını söyleyeyim, Lindsey’nin annesi de polisi arasın.”

“Peki Mitchell ne olacak?” diye karşı çıktı Jill. “Senin peşine düşüp onu es geçerse, Lin’e giden ipuçlarını kaçıracaklar. Adım gibi biliyorum.”

“Ben bilgisayarlar hakkında hiçbir şey bilmiyorum, Jill. En ileri teknoloji silahlarla gözlerim kapalıyken bile ateş edebilirim ama senin yardımın olmadan internete bağlanamıyorum ben.”

“Dur bir dakika.”

Tom, kızının koridora dalıp odasında kayboluşunu ve ardından da elinde beyaz bir şeyle geri gelişini seyrediyordu. Sonra bunun bir kartvizit olduğunu fark etti.

Jill, kartı babasına verdikten sonra geri çekilmiş ve gelecek tepkiyi beklemeye başlamıştı.

“FBI mı? Bu kadını tanıyorum ben, sen nereden tanıyorsun peki?”

“Okulda seks mesajları hakkında falan bir konuşma yapmıştı.”

“Sana kartını neden verdi peki?”

“Lindsey ile ben, seminerin ardından onu görmeye gittik. O blog yazılarını, başka biri yazmış ve Lindsey yazmış gibi gösterebilir mi diye merak ediyorduk.”

“Ve?”

Jill, belli belirsiz şekilde omuz silkmişti. “Kadının kafası bu şeylere epey basıyor. Eğer Mitchell’ın bilgisayardan yok ettiği delillerin nasıl geri getirileceğini bilen biri varsa o da Özel Ajan Loraine Miles’tır.”

62

Oda, ıslak toprak kokuyordu.

Lindsey, duvarları tuğladan yapılma, doğru ölçtüyse aşağı yukarı dört metreye dört metrelik kare bir odanın köşesine sinmişti. İsterse ayağa kalkabilirdi; yalnızca elleri bağlıydı ama o, yuvasına sığınan bir kuş gibi durduğu yerden kımıldamamayı tercih ediyordu. Pürüzsüz beton zemin, onun bulunduğu köşedeki gidere doğru eğimlenmiş; Lindsey de sanki gider onu küçük boruları vasıtasıyla çekip dışarı atabilecekmiş gibi onun üzerine oturmayı seçmişti. Hapishanesinin duvarlarından hızla akan bir su sesi duyabiliyordu ama yalnızca bu köşeden. Etrafındaki geçit vermez karanlıksa onu tamamen hapsedip korkuyla sindiriyor gibiydi. Ve bildiği kadarıyla buraya girişi sağlayan tek kapı da, dışarıdan kilitlenmiş durumdaydı.

Lindsey, ayaklarıyla kapıyı açmaya çalışsa da bu aşamada başardığı tek şey, sırtını çizdirmek olmuştu.

Soğuk toprak, ince kıyafetlerinden sızıp üşümesine sebep olduğundan Lindsey, tuhaf bir şekilde yanık yağ kokan gri, yün battaniyenin üzerine oturmayı seçmişti.

Ama şimdi kendini daha iyi hissediyordu. Artık kalbinin durmaksızın hızlanarak patlayacağı düşüncesinden kurtul-

muş; göğsü sıkışmadan nefes alabilmeye başlamıştı. Fakat ağzındaki o kalın kumaş parçası yüzünden ne konuşabiliyor ne de çığlık atabiliyordu. Boğazının sıkıldığı yerler hâlâ acırken muhtemelen kıvrılarak uyuduğu için dizleri ve kalçası da sızlamaya başlamıştı. Daha önce ısrarla zonklayan başının ağrısı nihayet biraz azalmış olsa da Lindsey, onun da yavaş yavaş geri geldiğini hissedebiliyordu. Sonra midesi çalkalandı ve ağızdan kaynaklanan ilk mide gurultusu, yere yatmasına sebep oldu.

Dışarıdan gelen bir ses duydu, yoksa kulakları ona oyun mu oynuyordu?

Lindsey, dizlerinden destek alıp yan kaslarını kullanarak yerden kalkmış ve sesin giderek hızlanan kalbi mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlamak için kulak kesilmişti. Sonra algısı bozuldu ve kapının ne tarafta olduğundan emin olamamaya başladı. Karanlıkta oda, simsiyah bir boşluktan ibaret gibi görünüyordu.

Sonra kolay kolay başka şeyle karıştırılamayacak olan o kilit sesini duydu ve irkilerek o tarafa döndü. Kapı açıldığında ise yerinden sıçramıştı.

Aralıktan sızan güneş ışığı, kapıyı görünür kılınca Lindsey, titrek bacaklarının kendisini taşıyamayacağından şüphe etse de doğrulup kapıya doğru birkaç adım atmıştı. Bunun kurtuluşu olduğunu düşünüyordu. Babası, kollarını uzatmış kapıda bekliyor olacak, karanlığın içinde kayıp kızını bulmaya çalışacaktı. Bunları düşünürken boğazına bir yumru yerleşti. Ama kapı, hiç acele etmeden yavaşça açılıyor; paslı menteşelerin uzun uzun gıcırdayacak vakti kalıyordu. Bunu görünce Lindsey'yi yeni bir korku dalgası sarmış ve olduğu yere mihlanmasına neden olmuştu.

Sonra kapı biraz daha açıldı.

Lütfen babam olsun... Lütfen.

Kapı tamamen açılınca içeri dolan parlak ışık Lindsey'nin yüzüne vurmuş ve gözlerini kamaştırmıştı. Ardından hızla kapandı ve aceleci ayak sesleri kendisine doğru yaklaşmaya başladı. Lindsey'nin bir erkeğe ait olduğunu düşündüğü kaba eller, onu omuzlarından tutup yere yapıştırmış ve ne yaptığını bilir bir edayla, gözlerini bir bez parçasıyla bağlamıştı.

Sonra keskin ve sivri uçlu bir şey, boğazına dayandı.

Bir bıçak.

Gözlerinin bağlanmasının iyi bir şey olduğunu içgüdüsel olarak biliyordu Lindsey. Çünkü bu, adamın görünmek istemediği anlamına gelir; o da Lindsey'yi öldürmeyeceğini ifade ediyor olabilirdi.

“Bağırırsan boğazını keserim,” dedi sonra tıpkı beklediği gibi bir erkek sesi. Bıçak olmasa da insanı korkutmaya yetecek kadar derinden geliyordu. Ama Lindsey, bu sesi tanıyamamıştı. Sonra adam, ağzındaki kumaşı çıkardı.

Lindsey, iğrenç bir şeyi yalnızca mecbur kaldığı için yutar gibi korkusunu bastırmaya çalışıyordu. Ardından titreyen dudaklarına ve yerinden çıkacak gibi atan kalbine rağmen konuşmayı başardı. “Lütfen... lütfen bırak gideyim... Fotoğraflar hakkında ağzımı bile açmam... Lütfen...”

“Aç mısın?”

Lindsey'nin boş midesi guruldayarak onun yerine cevap verir gibi olmuştu. “Ne kadar zamandır buradayım? Niye beni burada tutuyorsun?”

“Sana yemek getirdim.”

“Lütfen, ben sadece evime gitmek istiyorum.”

“Tuvalete gitmen gerekiyor mu?”

“Ne?”

“Tuvalete gitmen gerekiyor mu?” diye tekrar etti adam.

Lindsey bu sorunun ardından mesanesinde giderek ar-

tan baskıyı hissetmiş ve sorunun cevabının evet olduğunu fark etmişti. Şimdi bu şansı değerlendirmezse durum daha da kötüleşecek ve sonunda altına yapmak zorunda kalacaktı. “Evet,” dedi bu yüzden titrek bir sesle.

Ve adamın, yanına bir şey bıraktığını duydu. Ardından, bağlı ellerini çekip parmaklarını zorlayarak koyduğu şeyi elletmeye başlamıştı adam. Lindsey bunun plastik bir kova olduğunu fark edebiliyordu. Eskiden plajda, kale yapmak için kullandığı gibi bir kova.

“Bu kovaya işeyebilirsin. Ben yardım ederim.”

Lindsey’nin beyni, bunu duyunca hızla çalışmaya başlamıştı. Sonra panikleyerek kaçmaya çabaladı ama adam onu yakalamış ve bıçağı yeniden boğazına dayamıştı.

“Lütfen. Annemle babam istediğin parayı verir. Beni geri almak için ne gerekirse yaparlar. Lütfen bayım, ben sadece evime gitmek istiyorum.”

Sonra kot pantolonunun çekiştirildiğini fark etti. Düğmesini açmaya çalışan bir eldi bu ve Lindsey, fermuarının tek tek açılan dişlilerini dinlerken korkudan titremeye başlamıştı. Adamın elinin, ince belinde gezdiğini fark edebiliyordu. Ardından, arkasına geçtiğini ve aynı elle, belinin bir o tarafına bir bu tarafına geçerek kumaşı aşağı çektiğini anladı. Pantolonunu bileklerine kadar indirmişti artık.

“Merak etme,” dedi sonra. “Bakmayacağım.”

Son birkaç saattir Rainy ve Carter, Mann'ın kendilerine verdiği fotoğraflardaki uyuşmayan karma değerlerinin sebebini çözmeye çalışıyor fakat başaramıyorlardı. Fotoğraflardan dördünü incelemişler ve Rainy, kızın Gretchen Stiller olduğunu tespit etmişti.

“Aynı fotoğraf,” dedi Rainy.

“Hem de birebir.”

“Öyleyse neden aynı değeri vermiyorlar?”

“Pikseller birebir aynı değil de ondan.”

“Nasıl yani?”

“İki görüntüyü yan yana koyduğumuzda ortaya çıkan renk düzenine bak. Açıktan koyuya gidecek şekilde ayarladım.”

Rainy, her bir görüntünün bir öncekinden daha koyu olduğunu görebiliyordu.

“Yani renklerin koyuluğu aynı değil. Bilgisayar grafiklerinde renk tonları hakkında ne biliyorsun?” diye sordu Carter.

“Saksı bitkilerinin bakımı hakkında ne biliyorsam o kadar.” Evindeki kurdele çiçekleri kendilerini bekleyen mutlak sona hazırlanıyorlardı.

“Evini kaliteli bir depo olarak kullanmaktan vazgeçersen onlar da sağ kalabilirler,” dedi Carter.

“Renklere dönebilir miyiz?”

“Bu iş asla bitmeyecek Rainy. Dışarıda tonla kötü adam var, olacak da. Hepsini yakalayamayız.”

“Diyordun ki—”

“Bu fotoğraflar, bazı anların ölümsüzleştirilmiş halleri. Oysa senin hayatın öyle değil.”

“Renk tonları, Carter, lütfen,” dedi bu kez çok daha rahatsız olmuş bir şekilde.

“Doğru. Bilgisayar grafiklerindeki renk derinlikleri, tek bir pikselin rengini yaratmak için kullanılan bit sayısını temsil eder. Yani derinlik ne kadar büyükse, kullanılabilecek farklı renk yelpazesi de o kadar geniş olur.”

“Bunun bu fotoğraflarla ilişkisi de?”

“Bir rengi tutturmak için gereken netliği ayarlamak epey teknik bir meseledir. Piksel seviyesine inildiğinde, çıplak gözle fark edilmeyecek renk değişiklikleri yapabilirsin ama bu fotoğrafın karma değerini değiştirmeye yeter.”

“Mann bu fotoğrafları nereden bulmuş?”

“Dört farklı kaynaktan.”

“Yani her kaynak, piksel renklerini azar azar değiştirmiş mi?”

“Bana öyle gibi geliyor.”

“İyi de niye böyle bir şey yapsınlar ki?”

“Cevabını bulmamız gereken soru bu işte.”

O sırada Rainy’nin telefonu çalmış, o da cevap vermişti.

“Koç,” dedi sonra alıcıyı kapatarak. Telefondaki kişinin o olduğunu fark edince heyecanlandığına şaşırmişti. Koç’un sesini duymanın kendisini bu kadar mutlu ettiğine de inanamıyordu.

Senin neyin var, Miles? diye azarladı sonra kendini.

Adam yakışıklı ve muhtemelen de masum. O var. Kötü bir birleşim yani.

Rainy, dakikalarca tek kelime etmeden Tom'u dinledikten sonra nihayet "Tabii ki yaparım," dedi ve telefonu kapatıp Carter'a döndü. "Lindsey Wells kayıpmış."

"Kayıp mı? Ne zamandır?"

"Dün gece yarısı kaybolmuş."

"Seni neden Hawkins arıyor?"

"Kızı, Jill, seks mesajı görüntülerinin koleksiyonunu Mitchell Boyd'un bilgisayarında bulmuş olabilir."

"Şimdi ne yapıyoruz peki?" diye sordu Carter.

"Sen, insanların aynı görüntünün rengini değiştirmekle neden uğraştığını bulacaksın."

"Sen?"

"Ben de James Mann davasındaki yeni ipucunun peşine düşeceğim," diye yanıtladı Rainy. "Ve belki de, ama sadece belki, bu sırada kayıp bir kıza da yardım etmiş olacağım."

Rainy, Shilo'ya giderken Lindsey Wells'i düşünüyordu. Ama zihni, ormanda bulunan bir kız cesedine ait iğrenç görüntüler çizince kendini başka bir şey düşünmeye zorlamış, o da Tom Hawkins olmuştu.

Arabasını yol kenarına park edip inerek taş döşeli yoldan ön kapıya doğru yürümeye başladı. Zili çalıp beklerken de bir yandan, merdivenlerden inip kapıya gelen Tom Hawkins'i görebiliyordu. Adam, kapıyı açar açmaz elini uzattı ona.

“Vakit ayırıp buraya kadar geldiğiniz için teşekkür ederim.”

Ve Rainy bir kez daha o etkileşimi hissetti. Bu yüzden dosyaya doğru bakamıyor ve sağduyusunu kaybediyor olabilir miydi? Sonra kanunun üstünlüğünü diğer şeylerden ayırması gerektiğini hatırlayıp bu düşünceleri bir kenara itti ve sordu. “İçeri gelmemde bir sakınca olmadığına emin misin?”

Bu bir şüpheliye söyleyeceğim bir şey, diye düşündü ardından. Tom onun gözünde bu muydu yani? Bir şüpheli? Yoksa bir kurban mı? Ya da başka bir şey? Rainy ona güvenmek, masum olduğuna inanmak istiyordu ama Tom'u

bu olaylarla ilişkilendiren kız ortadan kaybolmuşken, bu o kadar da kolay olmayacaktı.

“Elbette,” dedi Tom. “Gelmene çok sevindik.”

“Biz derken?”

“Marvin, avukatım. Bir de Jill.”

Rainy, Tom’un peşinden içeri girmiş; merdivenlerin başında bekleyen Jill ise onu gördüğü gibi el sallamıştı. Ardından Rainy de yukarı çıktı ve el sıkıştılar. Fakat geçerken göz attığı salonda da koridor boyunca yürürken de tuhaf bir şeyle karşılaşmamıştı.

“Jill, bir kez daha bu koşullar altında görüşmek zorunda kalmayı hiç istemezdim, çok üzgünüm,” dedi Rainy sonra.

Jill birkaç kez başını sallayınca da “Teşekkür ederim ama henüz bu konudan bahsetmeye hazır değilim,” mesajını almış oldu.

Üzerinde eşofmanlarıyla gelen Marvin de Rainy’ye elini uzatmıştı. “Kıyafetim için özür dilerim. Tom beni yeni bir programa soktu da. İki haftada iki kilo. Hiç fena değil.”

“Kesinlikle, hatta epey etkileyici.”

“Bilgisayarın piliyle ilgili uyarın için de teşekkür ederim. Bu oldukça önemli bir fark yaratacaktır.”

“Savcılık suçlamaları düşürmeyecek ama, defalarca söylediler.”

“Ben de öyle. Ama jüri bunu büyük bir açık olarak görecektir. Akıllarında birçok soru işareti uyandırabilecek kadar büyük bir açık.”

“Birbirimizle hemfikir olduğumuz sürece sorun yok,” dedi Rainy sonra ve kendi sesine odaklandı. Oldukça soğuk ve tarafsız olduğunu fark edince de düşünmeye başladı. Kendini mi korumaya çalışıyordu? Tom ve Jill’e fazla yaklaşmaktan korktuğu için? Adam, onun savaşmak için ömrünü adadığı suçlardan yargılanacaktı ve Rainy, mah-

kemede kaybedebileceklerinden korkuyordu. Eğer o aksini kanıtlayamazsa, Tom Hawkins uzun yıllar hapiste kalabilirdi.

“Ajan Miles, durum hiç de görüldüğü gibi değil,” dedi Marvin sonra. “Bu yüzden gelmenize çok sevindim.”

Neye inanacağımı bilmiyorum artık.

“Mutfak masasına geçelim mi?” Öneriyi yapan Tom’dü.

“Olur.” Ve Rainy Tom’un peşinden o ferah, aydınlık mutfağa gidip dörtgen masaya pencereye bakacak şekilde yerleşti. Bulunduğu yerden büyük ve bakımlı arka bahçeyi rahatlıkla görebiliyordu ve etrafta bir rehineyi ya da cesedi saklayabileceğiniz bir çadır, branda yahut depo da yoktu. En azından görebildiği kadarıyla.

Pil. James Mann. Seks mesajlarından oluşan bir koleksiyon. Aynı görüntü için kullanılan farklı piksel renkleri. Kayıp bir kız. Rainy, suçla masumiyet arasındaki çizginin de Shilo’nun pırlıl pırlıl olan gökyüzü kadar açık olmasını istiyordu.

“İçecek bir şey ister misiniz, Ajan Miles?” diye sordu sonra Tom.

“Hayır, teşekkür ederim.” Bir şüphelinin elinden asla bir şey içmezdi ama bunu da ona söyleyemezdi tabii.

Sonra Tom, Rainy’nin karşısına; Jill, Rainy’nin sağına; Marvin de onun yanına geçti.

“Benimle konuşmak istediğine emin misin?” diye sordu sonra Rainy.

Tom da, her ne kadar şimdi kafası karışmış gibi görünse de başını sallayarak onay verdi. “Tabii ki eminiz. Seni bu raya biz çağırdık.”

“Tabii,” dedi Rainy. Soru sorma işini abartmayı ve Marvin’in, kendilerine tuzak kurulduğu iddiasını güçlendirebilecek olduğunu düşündüğü açıkları kapatmayı iyi bi-

liyordu. Marvin ve Tom, onun da kendileriyle aynı tarafta olduğunu düşünüyorlardı belli ki ama Rainy bundan hâlâ emin değildi.

“Lindsey’yle başlayalım o zaman,” diye devam etti sonra. “Telefonda kaybolduğunu söylemiştin, herhangi bir gelişme var mı?”

Bunun üzerine Tom, Jill’in elini tutmuş ve kızın elini kaçırmadığını fark edince de Rainy’nin aklında sorular belirmişti. Kız, babasının Lindsey ile bir ilişkisi olduğunu düşünmüyor muydu yani artık? Bunda kendisinin de bir payı olup olmadığını merak ediyordu Rainy.

“Hayır,” diye yanıtladı Tom. “Lindsey’nin annesi polise başvurdu. Sanırım ihbar, New England ve New York’taki tüm polis departmanlarına ulaştırılmıştır. Bir haber çıkmazsa, yirmi dört saat içinde de arama çalışmalarını başlatacaklar.”

“Polis bu olayla ilgili olarak senin ifadeni aldı mı peki?”

“Henüz değil,” dedi Marvin bu kez. “Ama alacaklardır, eminim.”

“İnsanlar genellikle bu noktada, bana olayla bir ilgilerinin olmadığını söylerler.”

“Buna gerek olduğunu düşünmemiştim,” dedi Tom.

“Bu meselenin seks mesajlarıyla ne ilgisi olduğunu anlatsanıza bana.”

Ve bunun ardından Jill’in bildiği her şeyi anlatması, birkaç dakikalarını aldı.

“Yani Lindsey sana, kendi fotoğraflarını çekip Tanner Farnsworth’e yolladığını söyledi?”

Jill başını sallıyordu.

“Ve Mitchell Boyd’un bilgisayarında üstsüz fotoğraflarını buldun?”

Jill, bir kez daha başını sallamıştı. “Başka kızların da

fotoğrafları vardı. Bazıları tanıdığım, bazıları tanımadığım kızlar.”

Sonra Marvin fazla detay vermeden Tom’un geçirdiği kazayı; Tom da, kızını Mitchell’in odasından nasıl kurtardığını anlattı.

“Polislerin babama odaklanmasından korkuyorum,” dedi Jill sonra. “Ya Lindsey’nin kaybolmasının Mitchell Boyd ile bir ilgisi varsa?”

“Ben Shilo Emniyeti ile konuşup onların da bu durumdan haberdar olmasını sağlarım.”

“Bu çok makbule geçer,” dedi Marvin. “Bizim söylediğimiz herhangi bir şeyi dikkate alacaklarını sanmıyorum çünkü.”

“Bana anlattıklarını polise de anlattın mı?” diye sordu sonra Rainy.

“Hayır,” dedi Tom. “Ama sen de onlarla konuşurken eve izinsiz girdiğimi söyleme, bunu bilmelerini istemiyorum.”

“Neden?”

“Çünkü Roland Boyd bunu aleyhime kullanıp suçlama da bulunabilir. Eğer dikkatlerin Mitchell’da yoğunlaştığını fark ederse evlerine girdiğimden haberi olmadığını söyleyebilir ki bu da kefaletimi etkisiz kılıp beni hapse gönderecek Jill’i yeniden savunmasız bırakır.”

“Anladım,” dedi Rainy bunun üzerine. “Öyleyse ben onlara işin Jill kısmını anlatırım. En azından nereden başlamaları gerektiğini bilmeleri lazım.”

“Güzel fikir.”

Marvin de bu gelişmelerden memnun olmuş gibi görünüyor fakat Jill’in endişesi geçmek bilmiyordu.

“Mitchell senin fotoğraflarınla hiçbir şey yapamaz, Jill,” dedi bunu fark eden Tom da. “Şimdi tüm dikkatler üzerindeyken olmaz.”

“Shilo Emniyeti ile konuştuktan sonra ben de bizzat Roland Boyd’un evine uğramayı düşünüyorum,” dedi Rainy.

“Neden?”

“Roland Boyd ve oğlunun benimle işbirliği yapmaya hevesli olup olmadıklarını görmek istiyorum.”

“Harika olur,” dedi Marvin. “Benim de öğleden sonra bir görüşmem var.”

Tom bunu duyduğuna şaşırılmıştı. “Sen nereye gidiyorsun? Bu öğleden sonra benim dosyamdaki tanıkların ifadeleriyle ilgileneceğini sanıyordum.”

“Onu erteledim. Cortland ve Ortakları ile bir görüşme ayarlamayı başardım çünkü.”

“Cortland mı? Niye?”

“Henüz bir şey söyleyemem ama bu adamların, Frank Dee gibi tiplerin arkasını temizlemekten fazlasını yaptığını düşünüyorum.”

Marvin Pressman, kendine mükemmel bir park yeri bulmak için niyet etmenin gücünü kullanmış; ikinci el Subaru Imprezası'yle Boston şehir merkezinin tek yönlü sokaklarında ve kabus gibi kavşaklarında ilerlerken aklından o her seferinde işe yarayan sözcükleri mırıldanmıştı. "Binanın önünde yer olacak... Bina önünde yer olacak." Ve Cortland ve Ortakları'nın ofisinin bulunduğu on iki katlı binanın önüne geldiği anda, gri bir sedanın arka farlarının yandığını ve binaya iki adımlık bir yerdeki alanı boşalttığını gördü.

Arabasının, asla amacına uygun şekilde kullanılmamış olan küllüğünde duran bozuk paralardan iki saatlik ücrete yetecek kadarını aldıktan sonra da inip paraları makineye atarak binanın uzun camlarında kendi yansımalarına baktı.

Yavaş yavaş oluyor... İki kilo daha kaldı...

Ve çantasını da yanına alıp döner kapılardan geçerek buram buram başarı kokan, klimalı, mermer kaplı binanın girişinde buldu kendini. Güvenlik masasından giriş yaptıktan sonra da göğüs cebine yapıştıracığı isim etiketini alarak asansöre yönelip onuncu kata çıktı.

Katın lobisindeki siyah mermer duvarlardan birinin üzerine, altın kaplama harflerle CORTLAND & ORTAKLARI

yazıyor; ofise giden kapı ise bir düğmeye basmadan açılmıyordu.

Sonra Marvin, resepsiyon masasına giderek “Simon Cortland’la bir görüşmem vardı,” dedi.

“Tabii Bay Pressman. Lütfen oturun, Bay Cortland birazdan sizi görecektir.”

Avukat bunun üzerine etraftaki şık, deri, siyah koltuklardan birine geçmiş ve koltuğun yere, rahatsız edecek derecede yakın olduğunu fark etmişti.

Çok geçmeden Simon Cortland da geldi. Uzun boylu adam, Marvin’in konumu da denkleme eklenince epey heybetli duruyordu. Bu da Marvin’e, koltuğun o kadar alçak olma sebebinin bu olabileceğini düşündürdü. Cortland oldukça şık, lacivert bir takım elbise giymiş; pembe gömleğinin üzerine de canlı, şarap rengi bir kravat takmıştı. Genç, yakışıklı ve oldukça zengin görünen adamın bu özellikleri bile Marvin’in ondan hoşlanmaması için yeterliydi.

“Marvin Pressman?”

“Evet. Siz de Simon Cortland olmalısınız.”

“Ta kendisi. Sizinle tanışmak büyük zevk.”

Marvin’in elini oldukça kuvvetli şekilde sıkarak Cortland’ın kol düğmeleri altın, ayakkabıları ise İtalyan’dı. Bu da Marvin’i ne yazık ki, elindeki en iyi takımı giymiş olmasına rağmen sönük bırakıyordu.

“Programlarımızın uyuşmasına ve bugün görüşebilmemize çok sevindim,” dedi Marvin sonra.

Cortland başını sallıyordu. “Ben de. Bu aralar epey yoğunuz ve ofisten çok müşterilerimizin yanında vakit geçirmek zorunda kalıyorum. Şanslı bir anımıza denk geldiniz, müşterilerden birinin görüşmesi iptal olmuştu. Arkadaşım Aaron Donovan da bizi toplantı odasında bekliyor şu an, beni izleyin lütfen.”

Marvin adamın peşinden giderken etrafı da olabildiğince incelemeye çalışıyordu.

Gelir farkı, kadın düzeninde epey etkili olmuştu. Kişiyi özel ofisler harika bir şehir manzarasına bakarken iç kısımdaki gri duvarları bölmelerde çalışan personelin tek manzarası yanındaki bölme oluyordu.

Toplantı odasına vardıklarında Cortland kapıyı açınca içeri ilk giren Marvin oldu ve Aaron Donovan olduğunu tahmin ettiği adam, yüksek arkalıklı deri koltuğundan kalkarak onu karşılamaya geldi. Tokalaşıp birbirlerine kartvizitlerini verdikten sonra adamı incelemeye koyulan Marvin, onun da aynı ihtişama sahip bir Cortland kopyası olduğunu fark etmişti. Özgüveni; saklamak şöyle dursun, insanın gözünü alacak denli belirgin olan adamla Cortland yerlerine oturduktan sonra da Marvin, onların karşısındaki sandalyelerden birine geçti.

“Aaron’a tek söylediğim, hizmetlerimize ihtiyaç duyan yüksek gelirli bir müvekkilinin olduğuydu,” diye söze girdi sonra Cortland. “Ama detayları ben de bilmiyorum.”

Marvin de çantasından sarı bir defter çıkarıp boş bir sayfa açarak üzerine pilot kalemini koydu. “Müvekkilim Shilo, New Hampshire’da oturuyor. Şu sıralar bir suçla yargılanmakta ve ben de onun avukatıyım ama aynı zamanda arkadaşım da olur kendisi. Bu talihsiz olayları geride bıraktıktan sonra hayatında yeni bir sayfa açmak istediği için de ben devreye girdim.”

“Peki neden bizi seçtiniz?” diye sordu Donovan. “Reklamcılık faaliyetlerimizin büyük bir çoğunluğu kurumsal müşterilerimize yapılır.”

“Eh, iyi de olsa kötü de olsa insanın yaptığı işler duyuluyor. Sizin de işşiniz bu değil mi zaten?”

Cortland bu sorunun ardından boğazını temizlemiş ve

küçük bir el hareketiyle Donovan'a, sözü almasını işaret etmişti.

"Hizmetlerimiz epey geniş çaplı bir alanda aslında," dedi Donovan. "Stratejik planlama, kriz yönetimi, medya ilişkileri ve hatta yatırımcı eğitimleri."

"İtibar yönetimi de önemli bileşenlerinizden, değil mi?" diye sordu sonra Marvin. "İnternet sitenizde öyle yazıyor en azından."

Cortland da başını sallayarak onayladı. "Evet. Birimlerimizden biri bu işle ilgileniyor. Sosyal medyanın son yıllarda gösterdiği gelişmeyi göz önüne alınca gelecekte bunun da şirketimizin önemli kollarından biri olacağını düşünüyoruz."

"Bu da tam olarak benim sizi tercih etme sebebim. Müvekkilim daha önce de belirttiğim gibi oldukça varlıklı biri. Bu yüzden, onu yeniden yaratma aşamasında yapacağınız harcamalar, yani işi kabul ederseniz, kendisi için sorun olmayacaktır. Bense işin nasıl yapıldığıyla ilgileniyorum. Saldırı altındaki şirketlerin itibarlarını nasıl düzeltiyorsunuz?"

Cortland, Donovan'a cevabı onun vermesini istediğini belirten bir bakış atarken Marvin'e de bu operasyonların arkasındaki teknik beynin o olduğu mesajını vermişti.

"Aslında hepsi ölçümlere ve güvene dayanıyor."

Marvin, ne demek istediğini anlamadığını göstermek için omuz silkmişti. "Lütfen beni işleriniz konusunda cahil bir avukat olarak görmekten çekinmeyin çünkü gerçekten de öyleyim."

Bunun üzerine Cortland da ona gülümsedi. "Arkadaşınız, mahkeme haricindeki hayatıyla da bu derece ilgilendiğiniz için çok şanslı."

"Kendisi de yıllardır çok iyi bir dost olmuştur bana. Bence ikimiz de şanslıyız."

Donovan devam etti sonra. "Personelimizde muazzam teknoloji dehaları var."

"Aaron da en iyilerindendir," diye araya girdi Cortland o sırada. "Lisansını Carnegie Mellon'da, bilgisayar bilimleri alanındaki doktorasını da CalTech'te yaptı."

"İnanın bana, benden de iyileri var," dedi o da.

"Çok etkileyici. Siz mühendislerin reklam sektörüne girmesi beni çok şaşırtıyor. Nedense ben sizin çok prestijli, başarılı bir internet sitesi kuracağınızı düşünürdüm."

"Bu da öyle bir iş, Bay Pressman. Bizim görevimiz markayı korumak, bunun için de internetin her köşesini didik didik tarayarak müşterilerimizin adının geçtiği siteleri bulan oldukça komplike, gerçek zamanlı arama motorları geliştirdik. Sonrasında bu buldukları mesajların önemini tayin etmek için de yine bizzat geliştirip patentini aldığımız bir sosyal ölçeği kullanıyoruz."

"Sosyal ölçek?"

"Öncelikle mesajı kimin yazdığını buluyor, sonrasında da bazı algoritmalarla ne kadar etkili olabileceklerini değerlendiriyoruz."

"Etkileyici," dedi Marvin. "Bu ölçütlere göre, yapılan itibar zedelemesinin görmezden gelinebilecek bir şey mi yoksa halledilmesi gereken bir sorun mu olduğunu anlayabiliyorsunuz demek?"

Donovan başını sallıyordu. "Aynen öyle."

"Peki tüm bu ölçümler ve görüntülemeler, müşterileriniz için nasıl sonuçlar veriyor?"

"Baby Natural krizini hatırlıyor musunuz?" diye sordu Cortland.

"Tabii. Patronlara öfkelenen bir çalışan, yiyeceklerin mikroplu olduğunu söylemeye başlamış ve hastalanan bebeklerle ilgili hikayeler uydurmuştu. Meselenin ciddi bo-

yutlarda olduğunu düşündürmek için de sahte online kimlikler yaratıp karalama kampanyası başlatmıştı.”

“Çok doğru,” dedi Donovan. “Ve tabii hepsi yalandı. Teknolojimiz sayesinde bu dolandırıcılığı biz, Baby Natural yetkililerinden önce öğrendik ama halk, bu ithamlar asılsız olsa dahi şirkete inanmaya gönüllü olmuyor tabii her zaman.”

“Ama anlamıyorum, nasıl yardım ettiniz ki? Sonuçta epey bir zarar aldılar. Bu dedikodu yayılmaya başlayınca satışlar düşmüştür eminim.”

“Aslında tam tersi oldu. Bu uydurma hikayelerin neden olduğu popülerlik sayesinde satışlar patladı. Meseleyi duymuş olmanızın tek sebebi de bizim bunu duyurmak istememiz zaten. Bunları yapan adamı, yazdığı yazılar yeteri kadar insana ulaşmadan önce yakaladık ve sonrasında da tüm durumu kontrol altına aldık. Sonunda Baby Natural’ın kurban olduğu anlaşıldı. FDA, şirketin her ürününü onaylıyordu ve bu olayın ardından yapılan tanıtım çalışmalarıyla şirket, müşterilere karşı şeffaf ve oldukça ilgili bir intibaya büründü.”

“Ve birçok yerde adından söz ettirdi,” dedi Marvin de hak vererek. “İyi işti.”

“Gelecek bu, Marvin,” diye araya girdi sonra Cortland. “Ve biz bu itibar yönetiminin, A’dan Z’ye her şirket için gerekli olduğuna inanıyoruz. Bazı durumlarda, belli bir refah seviyesinin üzerindeki nüfuzlu şahıslara da kurumsal bir kimlik gibi davrandığımız konusunda da haklısın.”

“Frank Delacroix gibi adamlara da mesela,” dedi Marvin karşılık olarak. “Ya da Frank Dee mi demeliyim?”

Cortland ve Donovan, Marvin’in gülümseyen yüzüne buz gibi ifadelerle karşılık vermişlerdi.

“Şöyle yapalım,” dedi sonra yerinden kalkan Cortland. “Benim birkaç dakika içinde bir telekonferansım var. O

yüzden müvekkilinizle Aaron için yüz yüze bir görüşme ayarlayalım. Eminim kendisi de yapabildiklerimizi öğrendince hizmetlerimizden memnun kalacaktır.”

“Bay Delacroix da size referans olmak ister miydi? Kendi ağzınızla da söylediniz çünkü, insanlar genellikle şirketlerden duyduklarına inanma eğiliminde olmazlar.”

Cortland bu kez gülümsemiş fakat Marvin bunun zoraki olduğunu kolayca fark edebilmişti. “Öyle bir müşterimiz olsaydı,” dedi son derece ciddi bir tonla, “eminim isterdi.” Hemen ardındansa kapıya yönelmişti ki Marvin seslenince durdu.

“Ben sizinle buluşmadan önce dersime çalışmıştım. Neticede benim itibarım da tamamen referans olduğum kişilere bağlı.”

“Aa?”

“Roland Boyd’u tanır mısınız? Kendisi bir yatırımcı ve risk sermayedarıdır. Aynı zamanda da, yolumun üstünde oturuyor; siz şehirlilerin tabiriyle Tanrının unuttuğu yerde yani.”

Cortland, artık son derece asık olan yüzüyle Marvin’e doğru iki adım atıp durmuştu. “Ne demek istiyorsunuz, Bay Pressman?”

“Yani kendisi sizin başarısızlığınızdan faydalananmış gibi görünüyor. Sonuçta siz itibar bekçilerisiniz, ben de sizin işinizde iyi olduğunuzu düşünmüştüm, hepsi bu.”

“İyiiz zaten,” dedi Cortland.

“Ama müşterilerinizden biri, PrimaMed, James Mann’ın çocuk pornosu bulundurmak suçundan yakalanmasıyla korkunç şekilde itibar kaybetti, değil mi?”

“Belli ki haberleri duymuşsunuz.”

“Evet, duydum. Okuduğum haberlerden birçoğu, adam yakalanmadan önce yazılmıştı ve oldukça etkili bloglarda ve forumlarda, Mann’ı bekleyen felaketle ilgili pek çok

şey konuşuluyordu. Adını vermeyen bir kullanıcı, Mann'ın dibe vuracağına dair içeriden bilgi aldığını söylemişti. Düşünebiliyor musunuz?”

“Eh, interneti ayakta tutan en büyük şeylerden biri dedikodular sonuçta.”

“Bu dedikodular şirketin hisse değerlerini de etkiliyor ama. Adamın yakalanacağı dedikodusu, PrimaMed hisselerinin çakılınmasına sebep oldu neredeyse.”

“Ben detaylara hakim değilim.”

“Eminim birileri bu işten epey para kaldırmıştır.”

“Ne demek istiyorsunuz?”

“Yani biri, PrimaMed hisselerini açığa sattıysa turnayı gözünden vurmuş olmalı. Hisseler sırf bu dedikodularla yirmiyeye, Mann'ın tutuklanmasının ardındansa on bire kadar düştü.”

“Böyle bir şey olduysa adam epey şanslıymış.”

“Ya da belki birileri – hatta dostunuz Roland Boyd-Mann'ın böyle bir saldırıya uğrayacağını bildiği için hisseleri açığa satmıştır.”

“Böyle bir durum varsa belki de bu Bay Boyd'un suçlamalara maruz kalan çalışanla bir ilişkisi vardır. Siz epey araştırmacı bir insana benziyorsunuz, bu konuda bir şey bulabildiniz mi?”

“Dürüst olmam gerekirse Simon, bendeki tüm ipuçları sana çıkıyor.”

“Bize itibarını korumamız için para ödeyen bir müşteriye, tam tersini yapıp saldırdığımızı mı söylemeye çalışıyorsunuz?”

“Ben sadece soruyorum.”

“Bu içeriden bilgilendirmeye girer ve bizi piyasadan silerdi.”

“Şimdi,” dedi Marvin sakince başını sallayarak, “siz böyle deyince epey saçma göründü.”

Akşam saat altıda, Boyd ailesinin fertlerinden biri evdeydi. Çünkü ışıklar yanıyordu ve o kiraz kırmızısı Mustang, kapının önünde duruyordu.

Rainy buraya gelmeden önce Çavuş Brendan Murphy'ye bir mesaj bırakmış ve niyetini anlatmıştı. Bu, Murphy'nin yetki alanında olan, ona ait bir dosya olabilirdi ama Rainy de artık kendi soruşturmasını başlatabilecek kadar nezaket gösterdiğini düşünüyordu. O yüzden bu görüşme, FBI'a özel olacaktı. O zili çalarken Carter da yanında beklemeye başladı. Çocuğu ikinci kez yanına alıp sahaya iniydi bu çünkü Mitchell Boyd'un bilgisayarlarında rastlayabilecekleri olası delilleri toplamak için onun uzmanlığına ihtiyaç duyuyordu. Carter da İn'den kaçma fırsatına pek itiraz eder gibi görünmemişti zaten.

Mitchell Boyd kapıyı açtı ve Rainy'ye, tıpkı Tanner Farnsworth'un yaptığı gibi kibirli bir şekilde gülümsedi.

Rainy de ona kimliğini göstermişti. "Birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Ne hakkında?"

"Lindsey Wells ile başlayabiliriz."

"Lindsey kayıp."

“Biliyorum.”

“Öyleyse konuşacak ne var?”

“Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Hayır, siz?”

“Onu en son ne zaman gördün?”

Mitchell omuz silkiyordu. “Pek takılmayız Lindsey ile, bilmiyorum o yüzden. Okulda sanırım.”

“Tanner buralarda mı?”

“Tanner kim?”

“Arkadaşın Tanner Farnsworth.”

“Görmedim.”

“Görsen söyler miydin?”

“Tabii, niye söylemeyeyim ki? Şüpheli miyim yoksa?”

“Sen söyle.”

“Hayır.”

“Peki o zaman. Lindsey’ye ne olduğu hakkında bir tahminin var mı?”

“Polis olan sizsiniz.”

“FBI.”

“Her neyse.”

“Evet, tahminin?”

“Kaçmış olabilir. İnsanlar böyle söyleyip duruyordu.”

“Neden öyle söylesinler ki?”

“Çünkü koçla yatıyormuş kız.”

O sırada Roland Boyd da yanlarında belirdi.

“Selam baba,” dedi Mitchell. “Bu FBI’dan gelen ajan. Daha önce otoparkta karşılaşmıştık, hatırlıyor musun?”

Roland bu soruyu olumlu yanıtlamıştı.

“Bana Lindsey Wells’i soruyor.”

“Neden bunu oğluma soruyorsunuz?”

“Lindsey’nin kaybolması olayında ben de emniyete yardımcı olmaya çalışıyorum.”

“Hangi yetkiyle?”

“Kendi verdiğim yetkiyle.”

“Polisin bundan haberi var mı?”

“Çavuş Brendan Murphy’ye mesaj bıraktım, yani evet.”

“Mitchell sizinle konuşmak zorunda değil,” dedi Roland, elini oğlunun omzuna koyarak.

“Değil tabii.”

Ve bunun ardından Roland, uzunca bir süre sessiz kaldı. “Bu kadar kaba davrandığım için özür dilerim. Tüm kasaba Lindsey’nin sağ salım dönmesi için dua ediyor. Biz ebeveynlerin de neden böyle gergin olduğunu anlayabilirsiniz.”

“Anlıyorum, evet.”

“Neyse, yapabileceğimiz herhangi bir şey olursa haber vermeniz yeterli.”

“Aslında var.”

“Öyle mi?”

“Oğlunuzun bilgisayarlarına bir göz atmak istiyorum. Boston’daki bilgisayar analisti arkadaşlarımdan birini de getirdim. Sizin için sorun olmazsa, kendi adli analizimizi yapabilmek için bilgisayarların ayna görüntülerini almak istiyoruz.”

“Buna izin vermek zorunda değiliz, biliyorsunuz.”

“Elbette.”

Mitchell bir babasına, bir Rainy’ye bakıyordu.

“Buyrun,” dedi sonra. “Ama tüm makineleri yenilemek zorunda kaldım.”

“Yenilemek derken?”

“Virüs girdi. Tüm makineleri öldürdü neredeyse. Bazı şeyleri kurtarabildim ama büyük çoğunluğunu kaybettim. Yani özetle, şu an elimde olan tüm bilgisayarlar yeni kuruldu. O yüzden pek işinize yarayacağını sanmıyorum.”

“Yine de emin olmak için soruyorum, bilgisayarlarınızı incelememize izin veriyor musunuz? Formları imzalar mısınız?”

Mitchell, başını sallıyordu. “Lindsey’ye yardımı olacağını düşünüyorsanız elimden geleni yaparım.”

Ve yine o tebessüm.

Rainy, bir oyun oynadığını hissediyordu. Hem de kaybettiği bir oyun. Sonra Carter ile birlikte Mitchell’ı izleyerek yukarı çıktılar. Roland da arkalarından geliyordu. Ve Mitchell onlara, bilgisayar laboratuvarı olarak adlandırdığı bölümü gösterdi.

“Neden bu kadar çok makine var?” diye sordu sonra Carter.

“Herkesin önünde olmak istiyorsan teknolojiye yetişmen lazım.”

Roland Boyd da oğlunun yanına geçmişti şimdi. “Mitchell’in işletme ve teknoloji konularında inanılmaz bir yeteneği var. Bunlar da gelecekte ihtiyaç duyulan yetenekler olacağından epey başarılı olacak.”

Carter, kendi ekipmanını Mitchell’in bilgisayarlarına bağlayıp monitörü açtı ve kilitli bilgisayar ekranındaki arka plan görüntüsü ekrana geldi. Yin yang sembolü gibi görünecek şekilde renklendirilmiş bir kafatasıydı bu.

“Bu nedir?” diye sordu Carter.

“Ah, o tüm bilgisayarlarımda var,” dedi Mitchell. Sonra arkasını dönüp tişörtünün yakasını açarak dövmesini gösterdi. “Aynısı burada da var. Bence bu hayatı özetleyen bir sembol. Yin, yang ve ölüm.”

“Gelecekte ihtiyaç duyulacak yetenekler,” diye fısıldadı Rainy Carter’ın kulağına.

“Bu işlem biraz vakit alabilir,” dedi Carter. “Yardımcı olmaya çalıştığınız için teşekkür ederiz.”

“Önemli değil, bana ihtiyacınız olursa aşağıdayım.”

Ve Mitchell odasından çıkarken Roland da onu izledi. Rainy ise bir sandalyeye kurulmuştu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Carter baş başa kaldıkları anda.

“Bence yin yangdan oluşan bir kafatası, ölüme davetiye sayılır.”

Tom, Marvin'in ofisine giderken bir düzine, elde hazırlanmış pankart görmüştü. Birinde SENİ SEVİYORUZ LINDSEY, bir diğesinde ise ÇABUK DÖN yazıyordu. Birçoğunun üzerine de Lindsey'nin forma numarasını yazmışlardı.

Lindsey neredeyse yirmi dört saattir kayıp olduğu için gönüllülerin görev alacağı bir arama çalışması başlamak üzereydi ve Jill de, yüzlerce kişi gibi o listeye adını yazmıştı.

Tom içeri girdiği anda Marvin konuşmaya başladı. "Cortland'dan burnuma pis kokular geliyor," dedi. "Boyd'u da epey büyük bir şeyde yakaladım."

"Büyük derken?"

"Henüz tüm parçaları birleştirebilmiş değilim."

"Parçaları söyle sen?"

"Sanırım Boyd, Cortland'ın müşterileri üzerinden para kazanıyor."

Tom'un kafası karışmış gibi görünüyordu. "Nasıl yani?"

"Açığa satış hakkında ne biliyorsun?"

Bu soru üzerine Tom, parmaklarını sıfır çizecek şekilde birleştirmiş ve "Hiç," demişti.

"Bu epey yaygın bir yatırım yöntemi," dedi Marvin.

"Kabaca, yatırımcının bir hissenin değer kaybedeceğini

düşünmesiyle başlıyor. Ama kilit nokta şu ki açığa satış yaptığın zaman, aslında sana ait olmayan bir hisseyi satıyorsun.”

“Şimdi daha anlaşılır.”

“Bir borsa simsarıyla anlaşma yaptığını düşün. Aslında senin olmayan bir hisseyi satıyorsun ama sonrasında almak kaydıyla. Ve bu alış gerçekleşireceğin tarihte de hisse bedelinin düşmüş olacağını umuyorsun.”

“Örnekler misin, lütfen?”

“Tamam, diyelim ki bir hissenin dibe vuracağını düşünüyorsun. O da hisse başı yüz dolarlık değeri olan bir hisse olsun mesela. Sen bu yüz doların aslında ederinin üstünde olduğunu ve düşeceğini düşünüyorsun ve aslında elinde olmayan bin hisseyi, tanesi yüz dolardan satıyorsun.”

“Sahip olmadığım hisseyi kim alır ki?”

“Borsa simsarları. Ama onlar da bunu, hisseleri geri alma sözü verirken yapıyor. Yani ilk aşamada simsar sana, sattığın fakat aslında sahip olmadığın hisselerin parasını ödüyor. Bam! Hesabında yüz bin var.”

“Kredi gibi yani.”

Marvin, kati bir ifadeyle başını sallıyordu. “Kesinlikle,” dedi sonra. “Kredi gibi. Simsar, senin ona sattığın sahte hisseleri kendi defterine ekliyor. Ama senin de bu bin hisseyi, belli bir süre sonra geri almak gibi yasal bir zorunluluğun var. Ya istediğin bir zaman ya da simsar senden talep ettiği zaman. Buraya kadar tamam mı?”

Tom, hızlıca başını sallayıp Marvin’e devam etmesini işaret etti.

“Şimdi, hisseler yüzde elli değer kaybetmiş olsun. Sen de artık hisseleri geri alma vaktinin geldiğine kanaat getirdin. Ne kadara mal olur o hisseler?”

“Elli bin. Tanesi elli dolardan bin hisse.”

“Simsar sana ne kadar para yatırmıştı?”

“Yüz bin.”

“Komisyonu ve masrafları saymazsan ne kazandın?”

“Elli bin.”

“O da hiç fena değil.”

“Peki ya hisseler değer kazanırsa ve yine de alman gerekirse?”

“Öyle bir durumda zararına alıyorsun.”

“Sen de Boyd’un, Cortland yardımıyla böyle şeyler yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Orasını bilmiyorum ama bence Boyd, Cortland’ın müşterilerinin yaşadığı talihsizliklerden faydalanmış olabilir.”

“Neden böyle düşündün ki?”

“Her şey yine, benim sıradışı olanlara düşkünlüğüme çıkıyor.”

“Doğru. Her şeyin monoton olduğu bir dünyada, normalden en farklı olan şey, en ilginçidir,” dedi Tom bir zamanlar Marvin’in söylediğini tekrar ederek.

Marvin de başını salladı. “Sebepler sonuç. Rafael Nadal, turnuvaların çoğununkinden daha hafif ve daha ince saplı bir raket kullanıyor. Sonuç? Bjorn Borg’dan daha fazla spin. Nadal gibi sıradışı adamların yaptıkları bile açıklanabilir.”

“Sen de Cortland’da bir sıradışılık bulduğunu mu düşünüyorsun?”

“Evet. Görüşmeyi de bu yüzden ayarladım zaten. Bir yalan uydurup zengin bir müvekkilim olduğunu ve itibar yönetimine ihtiyacı olduğunu söyledim. Ama esas niyetim, PrimaMed’den bahsettiğim zaman ne tepki vereceklerini görmektir.”

“Ve?”

“Ve Boyd’la başladım. Ama PrimaMed’in yönetim kurulunda ismi yoktu.”

“Bu bir işe yaradı mı peki?”

“Hayır, pek sayılmaz. Sonra kendime sordum, PrimaMed’e yatırım yapıyor olabilir mi diye. Sonuçta adamın esas işi bu. Neyse, yatırım fonlarıyla ilgili halka açık bilgilerin epey limitli olduğunu öğrendim ama Boyd’un kendi verilerine bakınca gerçekten de fonlarından birinin PrimaMed’e yatırım yaptığını gördüm.”

“Ee?”

“Fonun durumunu kontrol ettim. PrimaMed kazançlı bir yatırım olabilirdi. Özellikle de talihsiz James Mann vakası zamanlarında.”

“Ne buldun peki?”

“Pek fazla bir şey değil. Hedge fon yöneticileri, yatırımlarını neredeyse ibadet eder gibi koruyorlar. Ama Lorne Cuthbert öyle çıkmadı.”

“O kim?”

“Boyd için çalışan alt kademe bir adam. Kendisine yeterli motivasyonu sağlarsam o da bana bilgi akışı sağlar diye düşündüm.”

“Ve?”

“Ve onu takip edip girdiği barda yanındaki tabureye oturdum. Sonra da bir yatırım seminerinden tanıyor gibi davranıp onun da PrimaMed hisselerinden benim gibi kurtulup kurtulmadığını sordum.”

“Yalan mı söyledin?”

“Kandırdım diyelim.”

“Amaca ulaşmak için her yol mübah,” dedi Tom da. “Sonra?”

“Konuşmaya başladık. Benim kazancımın onunkini geçmesine sinirlendi, ona pazarlık payı olmadığı söylenmişti. Ve sarhoşlukla öfkenin yarattığı muazzam karışımın etkisiyle, Boyd’un açığa sattığı hisselerin sayısını bir bir söyledi.”

“Yani Boyd, Mann’ın hapse gireceğini bildiği için mi açığa satış yapmış?”

Marvin, başını sallıyordu. “O dönemde hisselerin durumunun ne olduğuna baktım. Bir çeyrek boyunca durağan olan hisseler, James Mann tutuklanınca çakılmış.”

“Ama Boyd, adamın tutuklanacağını nereden biliyordu ki?”

“Ben Cortland’daki dostlarımızın James Mann’ı bir çocuk pornocusu gibi gösterdiklerini düşünüyorum. Sonra da FBI’a ihbarda bulundular. Ama bence Cortland’ın tek pisliği bu da değil. Bence kendi müşterilerine internet aracılığıyla saldıranlar da onlar. Masum insanlara tuzak kurup onların kasten yaptığı pisliği temizlemeye çalışan şirketlerden büyük paralar koparıyorlar.”

“Boyd ve Cortland’ın bana da aynı şeyi yaptığını mı düşünüyorsun?”

“Evet.”

“Neden peki?”

“İşte o da, dostum, öğrenmemiz gereken bir sonraki şey.”

Marvin Pressman, Willard Woods'daki koşu parkurunda kendine başlangıç noktası olarak seçtiği, iki metal direk arasındaki o bakımlı alandan geçip saatine bakınca gözlerine inanamamıştı. Eğer mekanik bir hata yoksa, o hafta içindeki üçüncü beş kilometre koşusunu, kırk dakikadan daha kısa bir sürede tamamlamış bulunuyordu.

Kırk dakikadan kısa!

İlk koşu denemesi beş dakikadan kısa sürmüş ve hırıltılı nefeslerle sonlanmış olsa da Marvin, pes etmeden kendini zorlamaya devam ederek buraya kadar gelmişti. Hâlâ atması gereken bir tur daha vardı aslında ama hesaplamalarına göre bu, neredeyse üç üç buçuk kilo vermiş olan avukat için rekor sayılabilecek bir dereceydi.

Apple Race, bekle beni dedi sonra kendi kendine. Artık o da, Tom'un söylediği gibi, ekim ayında yapılacak olan yarışa katılabileceğine ve gerçekten turu tamamlayabileceğine inanıyordu. Sonra üçüncü ve son turunu, bir yumrukla kendini tebrik ederek tamamladı. Willard Woods'taki parkur, kaldırım taşları kadar canını yakmadığı, daha düzenli tabelalara sahip olduğu ve daha geniş bir alan sunduğundan Marvin, ormanda koşmayı tercih ediyordu. Özellikle de tek koşucunun kendisi olduğu akşamüstü saatlerinde. Daha

hızlı olan insanların kendini geçmesinden nefret ediyordu. Öyle bir durumda kendini kötü hissedip onlarla rekabete girmesinin ve eninde sonunda nefes nefese kalarak pes etmesinin de payı büyüktü elbette.

Ayrıca koşarken müzik de dinlemez, doğaya kulak vermeyi tercih ederdi çünkü bunlar, öyle çarçur edemeyeceği kutsal zamanlardı. Bu uzun ağaçların ve şakıyan kuşların arasında Marvin kendini e-maillerden, telefon görüşmelerinden ve evet, o eski moda fakslardan bile uzak tutmuş oluyordu.

Ve son zamanlarda kafasının ne kadar meşgul olduğu düşünülürse de buna çok ihtiyacı vardı.

Tom Hawkins davası sıradan bir iş olmaktan çıkıp sınır derecesinde bir takıntı haline gelmişti. Marvin'in daha önce de masum müvekkilleri savunduğu olmuştu elbette ama bu bambaşkaydı. Birileri, masum bir adamın itibarını zedelemek için delicesine çaba sarf ediyor; o da bunun nedenini öğrenmek istiyordu. Eğer bu Kip Lange'ın para koparmak için yaptığı bir şeyse neden henüz böyle bir talep gelmemiştir? Üstelik ne tesadüf ki, Marvin'in dedektifleri, Frank Dee'nin de bir tatile çıktığını öğreniyordu. *Kaçamak yapmak için ilginç bir zaman seçimi.*

Aslında cevaba yaklaştığını hissediyordu Marvin ama olup biteni görmek için gereken ışığı açacak düğmeyi henüz bulamamıştı. Bunu yapan Tom'un oyuncularından biriye, bilgisayar sabotajı nasıl bu kadar karmaşık olabiliyordu? Bu tarz şeylerde başarılı olması son derece mümkün olan Cortland'sa, sebebi neydi? Murphy desen? Öyle bir niyeti olsa Kelly'nin cinayetiyle suçlardı. Bir de Boyd'u bütün bu meseleye uydurmak vardı tabii, o nereye girecekti? Marvin, Roland'ın Cortland'la olan bağıını bulmuştu ama geçerli bir sebep hâlâ yok gibi görünüyordu. Boyd'un Tom'la yaşadığı sorunlar, Adriana'yı ondan kıs-

kanmasından kaynaklı olsa da Tom tutuklanana dek işler ciddiye binmemişti.

Marvin, son turunun yarısına gelince devam etmek yerine durmuş ve başka bir yola bakmaya başlamıştı. Gözüne takılan bir şey vardı çünkü. On beş metre kadar uzakta esneme hareketleri yapan başka bir adam. Ve Marvin, bu mesafeden bile onun Frank Dee olduğunu anlayabiliyordu.

Dee'nin üzerinde siyah bir eşofman, kulağında ise kocaman kulaklıklar vardı. Sonra eline ağırlıklarını alıp Marvin'den uzaklaşacak şekilde koşmaya başladı. Telefonu yanında olsa Tom'u arayıp haber verirdi ama öyle bir seçeneği olmadığından dikkatle etrafı izleyip kimse olmadığından emin olunca hiç bilmediği bu yolda Dee'nin peşine takılmayı tercih etmişti. Arada, adamın kendisini fark etmesini engelleyecek kadar mesafe bırakmayı da unutmu-yordu.

Dee, ağır bir tempoda yürüyor olsa da elindeki ağırlıkların antrenmanını zorlaştırdığı da kesindi. Yaklaşık yedi yüz metre boyunca, iki kez yol değiştirip bu şekilde devam ederlerken Marvin, dedektifinin sorguladığı garson kıza göre California'da ailesini ziyaret ediyor olması gereken adamın burada ne aradığını sorguluyordu.

Ormanda ne işi vardı? Nereye gidiyordu?

Ormanın derinliklerine doğru ilerliyor olmayı dert etmiyordu Marvin çünkü her tarafta, çıkışı gösteren haritalar vardı. Kısmen de olsa görünür olduğunu hissettiği anlarda ağaçların arasına gizleniyor; Dee'nin kulaklarını hiç çıkarmıyor olmasıysa onu rahatlatıyordu.

Bu, adamın kendisini duymadığına delaletti.

Sonra Dee, yeniden yolunu değiştirdi ve yalnızca birkaç santimetre derinliğindeki küçük bir akıntıyı takip eden dar, dönemeçli bir patikaya saptı. Marvin, yakınlardaki haritaya bakınca şüphelerinde haklı olduğunu anlamıştı.

Artık Shilo'nun güneyindeydiler.

Keşke Tom'u arayabilseydi.

Dee, akıntıyı takip etmeye başladı. Ağaçlarla çevrili patika, rengarenk kır çiçekleri ve esintiyle süzülen uzun çimenlerle dolu, capcanlı bir açıklıkta son bulunca Marvin de kendini uzunca bir çam ağacının arkasına gizleyerek çimenlerin arasından geçip tepeye doğru ilerleyen Dee'yi izlemeye koyuldu. Burada o akıntı, daha güçlü bir kaynağa katılmaya başlamıştı.

Marvin, nerede olduklarını biliyordu: Willard Göleti Buz Deposu.

Bu eski depo, Dee'nin şu anda gitmekte olduğu tepenin içine inşa edilmişti. Eskiden burada bir de çiftlik evi vardı ama uzun süredir kullanılmadığından artık yıkık dökük bir haldeydi. Buzdolabı icat edilmeden önce çiftçiler, yiyecekleri taze tutmak için bu buz depolarını kullanıyordu ve Shilo'nun tarihe değer veren sakinleri, birkaç yıl önce bu buz deposunu çürümekten kurtarmak için bir yenileme çalışması başlatamka istemiş ama yeterli para bulunamayınca proje iptal olmuştu.

Şimdi Dee burada ne arıyordu peki?

Marvin, çimenlik alandan uzak durarak, depoya giren Dee'yi izlemeye devam etti. Beş dakika sonra adam, tepenin içindeki bu barakadan çıkmış fakat kulaklıklarını hâlâ çıkarmamıştı. Marvin, onun tepeye doğru yürüyüp bir kez daha gözden kaybolmasını izledi. Ve uzunca bir süre tekrar ortaya çıkmadığını görünce gizlendiği yerden çıktı. Bir futbol sahası genişliğinde olan çayırı geçip buz deposuna ulaşması bir dakikasını almıştı. Deponun girişinin bir tarafında, ahşap çitler bulunuyordu ve kapısı da, tepenin içine inşa edilmiş gibiydi. Her taraf, açık renkli çimenlerle sarılmışken deponun betondan yapılmış dış duvarları da canlı yeşile sahip yosunlarla doluydu. Kapalı olduğu halde

kilitlenmemiş olan ahşap kapıyı açan Marvin, ışığın yerde yarattığı o giderek büyüyen üçgene bakıyordu. Sonra eğilerek içeri girdi.

Oda hem karanlık hem de nemliydi. Sol tarafına bakıp hiçbir şey göremeyen Marvin'ın, sağına döndüğü anda nefesi kesilmişti. Gördüğü şeyi algılayamıyordu çünkü. Kollar, bacaklar, bir vücut. Bir kız vücudu. Birinin kenara attığı, ezik büzük bir topa benziyordu kız. O olmalıydı bu – Lindsey Wells. Marvin'ın kalbi sıkışıyordu.

Sonra kız hareket etti.

“Lindsey! Lindsey Wells! Tanrı'ya şükür seni buldum!” diye bağırdı Marvin.

Lindsey de boğuk bir hıçkırıkla karşılık vermişti.

Sonra kızın yanına koştu Marvin ve hızla yere inince beton zemine dizlerini çarptı. O, Lindsey'yi omuzlarından tutunca kız da kendini onun göğsüne bırakmıştı. Gözleri bu karanlığa alışınca Marvin, kızın ne halde olduğunu da görmeye başladı: Lindsey'nin elleri, ayakları, gözleri ve ağzı bağlanmıştı.

İlk yaptığı şey gözlerini açmak oldu bu yüzden. Kızcağızın, güvende olduğunu görmesini istiyordu.

Ama Lindsey'nin kocaman açılan gözleri korku doluydu ve genç kız, başını hızla iki yana sallayıp duruyordu. Ağzındaki kumaş yüzünden boğuk ve anlaşılmaz bir hal alan çığlıklarından, büyük bir dehşet içinde olduğunu anlamak mümkündü.

“Her şey yolunda,” dedi Marvin sonra yine omuzlarına dokunarak. “Artık güvendesin, Lindsey, güvendesin.”

Ama Lindsey başını sallamaya ve çığlık atmaya devam ediyor, vücudunu da oradan oraya savuruyordu.

Sonra Marvin'ın aklına bir düşünce geldi. Kapı neden kilitlenmemişti ki?

“Lindsey, sana zarar vermeyeceğim.”

Ve arkasından bir ses duyuldu. “Ama *ben sana vereceğim.*”

Marvin’in tüm bedenini saran korku, bir anlığına da olsa onda felç etkisi yaratmış; bunu atlatıp da arkasına dönmeye çalışırken ise boynu, üzerine dolanan kalın bir kol tarafından sıkılmaya başlamıştı. Hem de büyük bir kuvvetle. Adam, onu yere düşürmeye çalışırken Marvin’in de tek görebildiği Lindsey’nin korkuyla kocaman açılmış gözleriydi. Ardından yan tarafına keskin bir şeyin bastırıldığını hisseden Marvin, acıyla irkildi. Delice çırpınıp bu durumdan kurtulmaya çalışıyor fakat hiçbir şekilde başarılı olamıyordu. Sonra, bıçağın daha da kuvvetle bastırıldığını hissetti.

“Kapa gözlerini, Lindsey!” diye bağırdı bunun üzerine. “Sıkıca kapa ve sakın açma!”

Bıçağın ucu, Marvin’in tenine iyice batmaya başlamış; ardından da avukat, daha önce hiç tatmadığı şiddette bir acıyla teninin açıldığını hissetmişti. Çığlık attı. Bıçağın keskin ucu Marvin’in kıyafetlerini parçalamış ve hiç zorlanmadan, karnına saplanmıştı.

Marvin, Lindsey’nin gözlerinin kapalı olduğunu gördü. Ve sonra, neyse ki, acısı dindi.

Musevilikte âdet olduğu üzere Marvin Pressman'ın cenazesi de olabildiğince hızlı yapılmıştı. Ölümünün üzerinden henüz kırk sekiz saat bile geçmemişti ve avukat, birkaç saat sonra ebedi istirahatgahına konmuş olacaktı. Ailesi Connecticut'ta yaşıyordu ama olayın etkisiyle araç kullanacak durumda olmadıklarından Tom onlar için bir araba tutmuş ve cenazeye gelmelerini sağlamıştı. Törene katılan yüzlerce iş arkadaşı, yargıç ve müvekkil de, Marvin'in hayatını kutladıkları bu üzücü günde büyük bir aile haline geliyordu.

Tom da kalabalık salonda arka sıralardan birine geçip Rainy'nin yanına oturdu. Kısa süren tören, oldukça saygın bir şekilde yapılmıştı; tıpkı Marvin'in hayatı gibi. Haham Tobby Hurwitz, düşünceli bir konuşmayla Marvin'i anarken Tom'un gözyaşlarını tutmasına engel olamadığı konuşma da Marvin'in annesinden geldi ve bunun ardından, ön sıralar teker teker boşalmaya başladı.

Rainy, çantasından çıkardığı mendili Tom'a uzatırken sormuştu. "İyi misin?"

Tom da başını evet anlamında salladı. "Sadece çok mantıksız. Çok üzücü ve yanlış. Onunla arkadaş olmak benim için bir onurdu ama annesinin söylediklerini duymak içimi

parçaladı ve kendi annemi düşünüp onu özlememe neden oldu. Hiçbir ebeveyn, çocuğunu gömmemeli. Bu hiç adil değil.”

“Bence de.”

Tom, Jill’in de o anda yanında olmasını diliyor; kızına sıkı sıkı sarılıp onu güvende tutmak istiyordu.

Lindsey kaybolduğundan beri onu gözünün önünden mümkün olduğunca ayırmamaya gayret etmişti ama anesinin acısı bu kadar tazeyken Marvin’in cenazesine de getiremezdi.

Sonra Marvin’in asistanından gelen, o iç burkan telefonu düşündü.

Marvin öldü, demişti genç kadın. Onu kaybettik.

Polisler onu, Willard Woods’taki koşu parkurunda kan içinde yatarken bulmuşlar ve aynı günün ilerleyen saatlerinde, isimsiz bir ihbar sonucu çok sayıda suça karışmış bir adamı, cebinde Marvin’in cüzdanı ve cinayet silahıyla Millis’te yakalamışlardı.

Kanlı bir bıçakla.

Tom, haberi alınca hemen harekete geçmiş ve cenazeyi planlamaya başlamıştı çünkü elinden gelen buydu. Ailenin diğer avukatı, Marvin’in kız kardeşi olan Amanda ve birkaç akrabası daha Shilo’da ya da yakınlarında yaşıyorlardı ama haberler yüzünden işlerle ilgilenemeyecek halde olduklarından böyle bir yardıma minnettar kalacaklardı.

Şimdi planlama kısmı da bittiğine göre Tom, yaşanan olayın büyüklüğüne odaklanabilir ve arkadaşının yasını tutabilirdi.

Kalabalık kısa bir süre sonra azalınca Rainy ile Tom da ayaklandılar. Dışarıda sabah güneşi yerini bulutlara bırakıyor ve hava soğumaya başlıyordu.

Sonra bir telefon direğine yapıştırılmış olan kayıp ilanının önünde durdular. Lindsey Wells’in neşeli yüzü onlara

bakıyor, altında ise o gün yapılacak arama çalışmalarının detayları yer alıyordu.

“Jill de gidiyor mu?” diye sordu Rainy.

“Hayır. İnan bana çok istiyor ama izin veremem.”

“Lindsey’nin ortadan kaybolmasının, Jill’in Mitchell’in bilgisayarında bulunduğu şeylerle bir ilgisi olduğunu düşündüğün için mi?”

“Evet o yüzden. Ben neler olup bittiğini anlayana kadar Jill ya benim yanımda ya da Vern ve onun kızlarıyla olacak. Yalnız bırakamam.”

“Anlıyorum.”

“Keşke ben de aramalara katılabilseydim,” dedi sonra Tom. “Hem eğitimliyim hem de tek bir telefonla orduda arama kurtarma eğitimi almış bir düzine adamı buraya getirebilirim.”

“Teklif ettin mi peki?”

“Ettim.”

“Ve?”

“Lindsey’nin babası yüzüme bile bakmadan beni geri çevirdi.”

“Neden ki?”

“Çünkü o da herkesle aynı şeyi düşünüyor.”

“Neymiş o?”

“Lindsey’nin kayboluşunda benim de parmağımın olduğunu. Bana karşı ifade vermesin diye ona zarar verdiğimi.”

“Böyle bir şey olmadığını söylemiştin bana. Sana hâlâ inanmalı mıyım?”

Tom, bunu duyunca gözlerini dikip Rainy’ye bakmış fakat sonra o öfkeli ifadesini yumuşatmıştı.

“Evet, inanmalısın. Niye soruyorsun ki?”

“Çünkü mesleğim gereği sürekli yalancılarla muhatap oluyorum. Antisosyal kişilik bozukluğu nedir bilir misin?”

“Sosyopatlık mı demek istiyorsun? Sanırım biraz.”

“Bu insanlar, suç teşkil eden davranışlarıyla bir hayat kurarlar. Hiç çekinmeden yalan söylerler ama bunu hayal gördükleri, onları gerçek sandıkları için yapmazlar. Adamlar sadece, yalan söylemekte inanılmaz derecede iyidir.”

“Donanmadayken vücut dilini öğretmişlerdi, bu yüzden yalan söyleyenı anlamak konusunda ben de epey iyiyimdir.”

“Yani ben öyle sosyopatlarla karşılaştım ki yalan makinesini bile yanılttılar.”

“O kadar da zor bir şey değil.”

“Bu insanlar tecrübeli FBI ajanlarını, eşlerini, çocuklarını, ebeveynlerini...Vücut dili uzmanlarını bile yanıltabilirler.”

“Sen de benim bir sosyopat ve yalancı olduğumu mu düşünüyorsun?”

“Hayır, sadece sordum.”

“Eh, o kadar iyi bir yalancıysam bana neden inanasın?”

“Çünkü inanmak istiyorum.”

Tom, bunun üzerine Rainy’nin gözlerine bakmaya başlamıştı. Yalan söylemenin tüm belirtilerini biliyordu; göz kırpmak, yüze fazlaca dokunmak, yalnızca dudaklarla gülümsemek ve hatta savunma pozisyonuna geçmek.

“Lindsey Wells’in kaybolmasıyla benim hiçbir ilgim yok,” dedi sonra tekrar ve uzatmadı. Rainy, yalancıların genellikle kendilerini açıklamaya çalıştığını, gereksiz detaylar verdiğini biliyordu.

“Beni Marvin’in cenazesine çağırmanın esas nedeni nedir, Tom?”

“Arabaya geçelim de mezarlığa giderken anlatırım.”

Rainy’nin sedanı, kırk araçlık konvoyun en sonundaydı. Tom da ön koltukta, onun yanında oturuyor ve en son bir kolluk kuvvetiyle arabaya bindiğinde, elleri kelepçeli şekilde arka koltukta olduğunu anımsıyordu.

Sonra ilk konuşan Rainy oldu. “Konuşmaya hazır mısın?”

“Marvin’in ne kadar sevilen bir insan olduğunu görmemi istedim. Bir insan olarak nasıl biri olduğunu gör istedim çünkü ölümünü önemsemeni istiyorum.”

“Önemsemek derken?”

“Marvin’in gerçekten de söyledikleri şekilde öldüğüne inanmıyorsun, değil mi?”

“Neye inanmam gerekiyor ki? Yapan adamı yakaladılar bile.”

“Ama adam, bu meseleyle bir ilgisinin olduğunu inkar ediyor. Delillerin, evine sonradan yerleştirildiğini ve birilerinin ona tuzak kurduğunu söylüyor. Üstelik sana, Marvin’in son bulgusunu da anlattım.”

“Boyd’un hisse senetlerinde çevirdiği dolaptan mı söz ediyorsun?”

“Bunun sıradan bir saldırı olmadığını biliyorsun. İki olayın bağlantısını araştırman gerektiğini biliyorsun.”

“Olabilir ama bunu nasıl kanıtlayabilirsin ki?”

“Bak, Cortland’ın üzerine gitmemiz gerekiyor. Eğer adaleti kanun dışında birilerinin sağlamasını istemiyorsan yapman gereken bu.”

Rainy iç geçirmiş ve onaylamaz bir tavırla Tom’a bakmıştı. “Birileriyle konuşabilirim,” dedi sonra. “Cortland’ı araştırmak için bir şeyler bulabiliriz. Ama bunun için bir sürü evrak işi ve birçok görüşme gerekir ve ben hiçbir şey için söz veremem, tamam mı?”

“Bu kararı ne kadar uğraştığını gördükten sonra verme-yi tercih edeceğim.”

“Tom, ben dalga geçmiyorum. Marvin’in başına gelenlerden onların sorumlu olduğunu düşündüğün için kendi başına adamların peşine düşemezsin.”

“Ben onların yaptığına eminim,” dedi Tom da. “Sen elinden geleni yapacağına söz ver yeter.”

“Söz veriyorum.”

Mezarlıkta, tabutu yerine taşıyan adamlar yolda yedi kez durmuş, kalabalık da bir saygı göstergesi olarak onları izlemişti. Tabut toprağa yerleştirilirken ise puslu bir yağmur yağdı. Törene katılanlar, küreğin arka tarafıyla mezara toprak atıyor; böylece merhumdan gönülsüzce ayrıldıklarını sembolik olarak göstermiş oluyorlardı.

Tom, iki sıra halinde dizilmiş aile ve akrabalara baş sağlığı dilerken yeniden gözleri doldu. Takip eden yedi günlük yas süreci olan şivada aileyi arayacağına dair de söz vermişti.

Onlar mezarlıktan ayrılırken yağmur şiddetini arttırınca Tom siyah şemsiyesini açıp Rainy’yi de yanına aldı. Demir kapıdan geçerken arkasında dönüp bakınca hâlâ mezarın başında bekleyenlerin olduğunu görmüştü.

Ardından boğazı yanmaya başladı. *Benim yüzümden öldün*, diye düşünüyordu kendi kendine. Marvin ona yardım etmek istemiş ve bunun bedelini canıyla ödemişti.

Sonra arabaya bindiler ve Rainy motoru çalıştırdığı andan itibaren sessiz yolculukları başladı. Cenaze evine geldiklerinde dedektif, aracını Tom’unkinin yanına çekmişti.

“Marvin için çok üzgünüm,” dedi sonra. Motor hâlâ çalışıyordu.

“Rainy, gelmene gerçekten çok sevindim. Bu konuda elinden geleni yapacağını biliyorum, ben de ordudan birkaç arkadaşımın yardımını isteyeceğim.”

Tom gözlerini kaçırınca Rainy onu kolundan tutup kendine getirmişti.

“Tom, seninle biraz daha kalmamı ister misin?”

Bu soruyu duyunca Tom, aslında gerçekten bunu istedi-

ğini fark etmişti. Rainy'yi Marvin'in cenazesine çağırma sebebi, adamın ne kadar iyi bir insan olduğunu görmesini istemesiydi aslında ama bir o kadar güçlü bir sebep de kendisinin Rainy'nin yanında olmak istemesiydi anlaşılan.

“Bunu yapar mısın?”

“Ben bu dosyaya Shilo'ya ilk geldiğim günkü gözlerle bakmıyorum artık.”

“Ne değişti peki?”

“Artık karşımda, kızını dünyadaki her şeyden daha çok seven bir baba var. Ve kayıt tarihlerinin olaylara uygun olması için kurcalanmış bir bilgisayar. Ayrıca Jill'in Mitchell Boyd'un bilgisayarında bulunduğu ve Boyd'u PrimaMed'le ilişkilendirerek James Mann'a tuzak kurulduğunu düşündürecek sebeplerimi de unutmamak lazım. Şimdi de Lindsey Wells ortadan kayboluyor? Marvin haklıydı. Senin aleyhine olan deliller, birdenbire kucağıma düşüvermişti. Son derece kusursuz bir zamanlamayla. Sen de haklıydın üstelik. Tesadüflere inanmayacak kadar tecrübeliyim.”

“Marvin, gerçeğe çok yaklaştığı için öldürüldü.”

“Gerçek demişken, bana yalan söylediğini anlarsam Tom Hawkins, seni öyle bir bitiririm ki bir daha ayağa kalkamazsın.”

Tom bunu duyunca gülümsemişti. Kadının sesindeki sertliği karşı konulmaz buluyordu.

“Akşam yemeği için pizza almam lazım,” dedi sonra.

“Pizzaya bayılırım.”

Tom, akşam yemeğinden kalan bulaşıkları toplayıp pizza kutularını da çöpe attıktan sonra elinde iki kadeh, Kaliforniya'daki bir bağın üzümlerinden yapılmış merlot şarabı ve Jill için getirdiği diyet kola ile mutfağa dönmüştü.

Sonra kendi kadehini kaldırıp tavana baktı. "Marvin'e," dedi kadehini de göğe doğru kaldırır gibi yaparak. "Sen benim için savaştın, şimdi sıra bende."

Ardından o da Rainy de şaraplarından birer yudum almış, kolasını içen Jill de mesajlaşmaya geri dönmüştü.

"Hâlâ bulamadılar," dedi sonra başını telefondan kaldırarak. Gözlerinde büyük bir özlem vardı.

"Benimle konuşmak ister misin?" diye sordu Rainy.

Ama Jill omuz silkmmişti. "Belki de babamı, arama çalışmalarına katılmama izin vermeye ikna edebilirsin."

"Bunu yapamam. Ben babanın seni gözünün önünden ayırmamakta haklı olduğunu düşünüyorum. Lindsey'nin başına gelen şeyin Mitchell Boyd'la bir ilgisi olabilir. Bu yüzden, olayın detaylarını öğrenene dek yanımızdan ayrılmamanı iyi olur."

"Tüm takım iki gruba ayrılıp sırayla çıkmayı planlıyor. Biri sabah altıda, diğeri öğleden sonra dörtte çalışmaya başlayacak," dedi Jill. "Daha ne kadar güvende olabilirim ki? Burada hapiste gibiyim resmen, haksızlık ediyorsunuz."

“Haklısın,” dedi o sırada lafa karışan Tom. “Ama en güvenli yol bu. Neler olduğunu tam olarak öğrendikten sonra durumunu da yeniden değerlendirebiliriz ama şu anda olması gereken bu. Ya Lindsey’nin başına gerçekten kötü bir şey geldiyse? Ya bir sonraki hedef sensen? Sana bir şey olmasına izin veremem, Jill, bunu yapmayacağım.”

“Eğer Lindsey’nin başına bir şey geldiyse, onun da sorumlusu benim,” dedi Jill.

Marvin’inki de benim yüzümden, diye düşündü Tom.

“Onu bulacaklar,” dedi sonra kızını rahatlatmak için.

“Biliyorum,” dedi Jill usulca. Biraz uysal, biraz da huzursuz gibi görüldüğünden Tom, kızının bir şey söylemek istediğini fakat bunu nasıl dile getirmesi gerektiğini kestiremediğini fark etmişti. “Siz çıkıyor musunuz yoksa?” deyiverdi sonra Jill birden.

Tom, onun ne diyeceğini bilmiyordu ama bunu söyleyeceğini de hiç tahmin edememişti. O, utancından kaynaklanan öksürüğünü bastırmaya çalışırken Rainy’nin de yanakları kızarıyordu.

“Hayır,” dedi sonra. “Rainy, Marvin’in başına gelenleri araştırmaya yardım edecek.”

Bunun üzerine Jill, cevaptan tatmin olmuş gibi Rainy’ye dönmüştü. “Peki ya Mitchell Boyd? Bilgisayarında gördüğüm fotoğraflar? Lindsey’nin ortadan kaybolmasıyla bunun bir bağlantısı var mı?”

“Mitchell’in bilgisayarlarına da telefonuna da baktık ama hepsi temiz çıktı.”

“Biliyordum,” dedi Jill yenilgiyi kabul etmiş gibi görünen bıkkın bir sesle.

“Ama ben peşini bırakmış değilim. Bence de orada bir şey var. Tanner Farnsworth ve Mitchell Boyd meselesinde. Ne olduğunu henüz bilmiyorum ama mutlaka var.”

“Anlıyorum. Bana inanmana sevindim.” Kolasından bir yudum daha aldıktan sonra masasından kalkmıştı. “Çok ödevim var, ben odama gideyim. Yemek için teşekkür ederim baba, iyi geceler Rainy.”

“İyi geceler Jill.”

Tom, tokalaşarak vedalaşan Jill ve Rainy’yi izlerken kızının gözlerindeki hüznü fark etmiş ve bunun Lindsey Wells’le mi yoksa başka bir şeyle mi ilgili olduğunu merak etmişti. Rainy’nin varlığı ona annesine duyduğu özlemi alevlendiriyor olabilir mi, diye düşünüyordu.

Sonra, karşısına oturan Rainy’yi incelemeye koyuldu. Kadının doğal bir güzelliğe sahip olan yüzü, titreşen mumların ışığında bir meleğinkini andırıyordu. Söze girmek içinse Jill’in odasından gelecek olan bangır bangır müziği beklemişti. Çünkü birazdan yapacakları konuşmayı, kızının duymasını istemiyordu.

“Boyd’un evinde bulduklarınızı biraz daha anlatsana,” dedi. “Sence aradaki bağlantı o mu?”

Rainy, gözlerini Tom’dan ayırmadan derin bir nefes almıştı. *Bana saatlerce böyle baksa sesimi çıkarmam*, diye geçirdi Tom da aklından.

“Bence sana tuzak kuranın kim olduğunu bulmamız gerek.”

“Yani Mitchell Boyd’da da vardı aynı fotoğraflar. Jill’in bilgisayarda buldukları onlar değil miydi?”

“İddia ettiği bu, evet.”

“Öyleyse onun peşine düşelim.”

“Mesele o kadar kolay değil işte. Çocuk, bilgisayarlarına virüs girdiğini ve bu yüzden hepsini tamamen yenilediğini söylüyor.”

“Apaçık yalan.”

“Tom, Roland Boyd neden sen izinsizce evine girdikten sonra polise gitmedi?”

“Belki de polisin, Mitchell’ın bilgisayarındaki şeyleri bulmasından korkmuştur.”

“Olabilir. Murphy, Tanner Farnsworth’ü sorguladıklarını söyledi. Kayıtlara göre Lindsey’nin son görüştüğü kişi oymuş.”

“Ve?”

“Ve çocuğun onunla olmadığını doğrulayan sağlam bir tanığı var. Mitchell Boyd’un da öyle.”

“Dur tahmin edeyim, ikisi de Roland Boyd’laymış.”

“Raporu görmüşsün.”

“Bu kasabada o soru işaretlerinin nereye çıkacağını bilirim ben. Ben yapmadığım bir şeyle suçlanıyorum; Jill, Mitchell Boyd’un bilgisayarında kendisine ve Lindsey’ye ait fotoğraflar buluyor; Lindsey ortadan kayboluyor; Mitchell’ın bilgisayarına virüs giriyor; Marvin öldürülüyor. Parçaları birleştiren ortaya çıkan resimde Roland ve Mitchell Boyd’un olduğu çok açık bence.”

“Ama bunu kanıtlayamazsın.”

“Kanıtın adaletle ne ilgisi var ki?” diye bağırdı Tom bunun üzerine. “Benim masum olduğumu kanıtlayabiliyor musun?”

“Hayır ama yine de buna inanabilirim.”

Tom, neredeyse bir tiksintiyle başını sallıyordu. “Yani benim masum olduğumu kanıtlayamıyor, sadece buna inanmakla yetiniyorsun. Boyd erkeklerinin suçlu olduğunu da kanıtlayamıyorsun tabii.”

“Hayır ama gerçeği öğrenmek için arama emri ve konuşmalarını dinleme izni çıkarttırabilirim. Kanıtlaması gerekense mahkemeler ve avukatlar.”

“Sisteme ne çok güveniyorsun!”

“Buna mecburum. Yoksa işimi yapamam.”

“Marvin de güveniyordu, bak ne oldu şimdi.”

“Sabırlı olmak zorundasın, Tom. Bunlar bir gecede hal-

lolacak meseleler değil.” Rainy şarabından bir yudum daha alırken saatine bakmıştı. “Geç oluyor,” dedi sonra. “Gitsem iyi olacak.”

“Gelmene çok sevindim.”

“Ben de öyle.”

“Seni geçireyim.”

Bulutların çekilerek gözler önüne serdiği gökyüzü, yıldızlarla süslenmiş bir örtü gibiydi. Rainy, arabasının anahtarlarını çantasından çıkarmış olsa da kapıyı hemen açmamıştı.

“Sen gerçekten de benim tarafımdasın, değil mi?” dedi Tom sonra.

Rainy bu soru karşısında, Tom’un daha önce hiç görmediği bir şekilde gülümsemiş ve her zamankinden daha da çekici olmuştu. Uzanıp da genç kadının elini tutmasına neyin sebep olduğunu bilmiyordu ama Rainy’nin de kendisine izin vermesine sevinmişti.

“Peki bu neydi tam olarak?” siye sordu Rainy, elini çekmeden.

“Akşam yemeği.”

“Tamam ama... Yani bir randevu muydu?”

“Kızıma yalan söylemem ben.”

Rainy buna gülmüştü. “Söylemezsin tabii.”

“Ama bu bir randevu olabilir.”

“Ne? Burada mı? Senin evinin önünde, benim arabamın yanında?”

Tom, başını sallıyordu. “Ben de şahane bir mekan olmadığının farkındayım hatta alakası bile yok ama önemli olan niyet.” Sonra Rainy’nin diğer elini de tuttu ve parmakları birbirine kenetlenirken ellerinin karıncalandığını hissetti.

“Peki sona erdi mi randevumuz?”

Tom, bir kez daha başını sallamıştı. “Evet, yarın yorucu bir gün olacak.”

“Pekala, güzel bir geceydi.”

“İlk buluşmada öpüşür müsün?”

“Bilmem.”

“Bilmem mi?”

“O kadar uzun zamandır kimseyle çıkmadım ki hatırlamıyorum.”

“Yani öpüşmek istiyor olabilirsin, demek istediğin bu mu?”

Rainy cilveli, nazlı bir hareketle başını yana eğmişti. “Jüri bu konuda hâlâ karar verebilmiş değil.”

Rainy’nin, Tom ellerini bırakıp da yanaklarını tutarken kocaman açılan gözleri, onu kendine çekiyor gibiydi. Dudaklarının birbirine temas ettiği ilk an yaşanan küçük bir duraksamanın ardından Rainy Tom’a doğru uzandı ve daha tutkulu öpüşmeye başladılar. Sonra ikisi de aynı anda geri çekilmiş, Tom yeniden Rainy’nin ellerini tutmuştu.

“Jüri karar verememiş olsa da hüküm açıklandı,” dedi Rainy.

Ve hızlıca son bir öpücük daha verip arabasına geçti. Tom da araç yolunun kenarında durmuş, onun uzaklaşmasını seyrediyordu. Ardından, farları tamamen gözden kaybolana dek de bekledi.

Büyük bir gürültü duyduğu anda ise evine giden patikayı yarılamış durumdaydı. Sonra bunun kırılan bir cam sesi olduğunu fark etti. Ardından gelen sesi de tanımış fakat daha önce hiç duymamıştı.

Jill çığlık atıyordu.

Tom odasına gittiği sırada kızının çığlıkları hâlâ kesilmemişti. Sonra kırılan camı ve içeri düşen taşı gördü. Taşın üzerinde, lastikle tutturulmuş bir not vardı:

Baban hem tecavüzcü hem de çocuk kaçıran bir adam. Lindsey’yi muhtemelen bodruma saklamıştır. Sen de onunla yaşamak zorunda kalmamak için kendini öldürmelisin. Yoksa bu iyiliği sana başka biri yapacak.

Rainy ertesi sabah işe gittiğinde herkesin kendisine tuhaf tuhaf baktığını düşünmüştü. Diğer ajanlar. Resepsiyon görevlileri. Güvenlik. *Tom yüzünden olabilir mi?* diye düşündü önce ama sonra bunun yalnızca kendi hayal gücü olduğuna, Tomlinson'ın bu durumu bilse her zamanki sursatsızlığıyla kalmayıp son derece öfkeleneyeceğine kanaat getirmişti.

“Dosyasıyla ilgilendiğin bir adamı mı öptünü?” diye haykırırdı muhtemelen.

Ama Tomlinson bu durumu bilmiyordu. Kimse bilmiyordu zaten. Bir daha gerçekleşmeyebilecek olan bu durumdan yalnızca Tom ve Rainy haberdardı. Tamamen aptalca bir şeydi bu aslında. Affedilecek, savunulacak bir yanı olmayan bir şey. Belki yeterince uğraşılırsa, yaptığını rasyonalize etmenin yolunu bulabilirdi: Cenazenin yarattığı duygusallık, ortadan kaybolan kızın durumu ve Tom'u onun gözünde masum kılan o bozuk pil. Ama tartışmaya açık davranışlarda bulunmak, FBI kariyeri açısından bakıldığında hiç de akıllıca bir hareket değildi. Yalnızca siyah ve beyazın, yanlışla doğrunun olduğu bir yerde arada kalan şeyler, patronların hiç hoşuna gitmiyordu.

Öpüşürlerken Rainy, kısa bir süre için de olsa kendini mutlu hissetmişti. Gerçek anlamda mutlu hem de. Kendini anın büyüüne kaptırmış, nihayet kendisi için bir şeyler yapmaya başlıyor gibi hissetmişti.

Gece boyunca uyuduğu birkaç saatlik süre zarfı dışında da hep onu düşündü. Uyandığında hâlâ onu düşünüyordu. Duş alırken onu düşünüyordu. Tom'u düşünmemeye çalışıyor ama o sırada bile onu düşünmüş oluyordu. Sonra Tom Hawkins'i yeniden öpebilmesinin tek bir yolu olduğuna kanaat getirdi. Yeniden öpebilmesinin ve bu konuda kendini özgür hissetmesinin.

Tom Hawkins'i o ortadaki noktadan çıkaracaktı. Bunun için bölge savcısının suçlamaları düşürmesi gerekiyor fakat onun için de Rainy'nin içindeki hislerden fazlası gerekiyordu.

Kanıt.

Şimdi Rainy'nin elinde kalan tek yol, James Mann'ın ona verdiği fotoğraflardı. Mann, görüntülerin karma değerlerinin uyuşmaması konusunda şaşırmakta haklıydı. Bu tuhaflık, öyle bir iki fotoğrafla da sınırlı kalmıyordu çünkü. James Mann'ın getirdiği, Rainy'nin resmi olarak Shilo NH Seks Mesajları Görüntüleri Koleksiyonu'na eklediği fotoğraflara ait kopyaların her birinin karma değeri farklıydı ve bu kulağa hiç de mantıklı gelmiyordu.

Neden görüntü aynı kalırken piksel renkleri değişsin ki?

Bunu fark edince Carter, fotoğrafı bir düzenleme programında, Photoshop gibi mesela, açmanın bir şekilde pikselleri değiştirip değiştirmeyeceğini merak etmiş ama teorisini test ettiklerinde bunun mümkün olmadığını görmüşlerdi. İşler giderek Marvin Pressman'ın üzerine atlayacağı bir hal alıyor; her geçen gün merak uyandırıcı gelişmeler yaşanıyor.

O gece Rainy ile Carter geç saatlere kadar İn'de kalıp gi-

derek çözölmez bir hale gelen bu davayı çözmeye çalıştılar.

Bir saat kadar sonra da Tomlinson geldi. "Ajan Miles, sizden bir PowerPoint sunumu hazırlamanızı istiyorum."

Rainy bunu duyunca homurdandı. Yıllar önce Tomlinson'a, PowerPoint konusundaki uzmanlığını göstermek gibi bir hata yapmıştı. Meseleyi anlatmakta etkili slaytlar hazırlamak, aranan bir yetenektir çünkü.

"Ne zamana lazım efendim?"

"Düne."

"Bu akşam olsa nasıl olur? Sekiz gibi?"

"Neden? Neyle uğraşıyorsunuz?"

"Görüntülerin neden aynı karma değerini vermediğini anlamaya çalışıyoruz ama şansımızın da pek yaver gittiği söylenemez."

"Önemli bir şey mi?"

"Evet, bence öyle, efendim."

"Öyleyse sekiz tamamdır."

Bunun ardından Tomlinson gitmiş, Rainy ve Carter da işlerinin başına dönmüşlerdi.

"Şunu büyütebilir misin?" Lindsey Wells'in, Tanner Farnsworth'e gönderişinin hemen ardından internette epey popüler olan bir fotoğrafını işaret ediyordu.

Carter görüntüyü üç kat büyütürken Rainy de ekrana bakmaya devam etmişti.

"Ne arıyorsun?"

"Clarence Stern, Lindsey Wells'in fotoğrafını teşhis etmeme yardım ederken fark ettiğim bir şeyi."

"Neymiş o?"

"Adam fotoğrafları büyütölmüş gibi görebiliyor, yalnızca renk geçişlerine bakarak eksik pikselleri bulup görüntüyü tamamlayabiliyordu. Normalde bunları ancak görüntüyü büyütönce fark edebiliyorsun."

“Bana yalnızca bir yığın renkli kare gibi görünüyorlar,” dedi Carter.

“Ama o karelerin birleşimi kusursuz. O kusursuzluk da görüntüyü tamamlamak için gereken renk geçişlerinden kaynaklanıyor. Clarence’ın hangi piksellerin eksik olduğunu anlamasını sağlayan buydu.”

“Burada da o kusursuzluğu mu arıyorsun?” diye sordu Carter. Görüntüyü artık iyice büyütmüş, Rainy’nin ekranda gördüğü tek şeyin, iki üç santimetrelik bir parçadaki renkli kareler olmasını sağlamıştı.

“Farklı olanı arıyorum,” dedi Rainy de. “Olmaması gereken bir şeyi. Gözlerimizle kolayca göremeyeceğimiz bir şeyi. Bak, orada.” Rainy, görüntünün bir kısmını gösteriyordu. “Buradaki kareler herhangi bir yumuşatma olmadan doğruca açık renkten koyu renge geçiyor. Hiç uyumlu değil, biraz fazla sert bir geçiş olmuş gibi. Bana aynı kısmı, aynı büyütme oranıyla başka bir fotoğrafta gösterebilir misin? Karşılaştırmak istiyorum.”

Carter, isteneni yapmış ve Rainy de bozukluğu hemen fark etmişti. “İki görüntünün de aynı kısımlarında, aynı rahatsız edici geçiş var.”

“Bu garip gölgelendirme aynı gibi görünüyor ama aslında farklılar. Piksel renkleri de farklı.”

“Ama yine de bu da bir şeydir.” Rainy’nin nefesi kesilmişti. “Her iki görüntü de aynı görünüyor ama büyütünce piksellerdeki renk değişimini fark edebiliyoruz. Neden?”

“Muhtemelen filigrandır,” dedi sonra arkalarından bir ses.

Rainy dönüp de Clarence Stern’ün İn’e girdiğini görünce, gözleri sevinçle parlamıştı.

“Tomlinson PowerPoint’i saat altıda görmek istediğini söyledi,” dedi Stern. “Şimdi kenara çekil bakalım, Carter. Ben hallederim.”

“Bunun görünmez bir filigran olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Öyle gibi görünüyor,” diye karşılık verdi Stern. “Filigran, dijital medyalara eklenen bir bilgiden başka bir şey değildir. Bu bir ses olabilir, görüntü olabilir.”

“Beatles’ın ‘I’m So Tired’ parçasını tersine oynatan ve Paul’un öldüğünü söyleyen bir kayıt olabilir,” dedi Carter da.

“Yani bence, bu bir tür filigran,” diye devam etti Stern. “Telif hakkı korumalarında çok kullanılıyor, kaynak takibinde de.”

Rainy başını sallıyordu. “Tabii. Film sektörü kaynak takibini yıllardır kullanıyor. Böylece filmleri kimin indirdiğini bulup bir dağıtım ağı haritası çıkarabiliyorlar. Onlar için araştırdığımız uygulamalar da vardı.”

Carter da hevesle başını sallıyordu şimdi. “Eğer Mann’ın bize verdiği her görüntüde özel bir filigran varsa bu neden aynı karma değerini göstermediklerini açıklar. Her görüntüyü bir diğerinden farklı kılan şeydir filigran ama gizlenmiş olarak bulunur. Bu yüzden aradaki farkı kolayca göremeyiz.”

“Şimdiki soru şu öyleyse,” dedi Stern, “filigranı nasıl ortaya çıkaracağız?”

Ve çalışmak üzere kendine bir görüntü seçip yarım saat boyunca kontrastıyla ve diğer ayarlarıyla oynayıp durdu.

“Kontrastı yüzde yüze ayarladım.”

Rainy ona bakıyordu. “Bir şey görebiliyor musun?”

“Bunu söyleyebilmek için kontrast filtresini birkaç kez çalıştırmam lazım.”

Stern, yeniden Stern olmuştu. Homurdanan, iç geçiren, surat asan Stern. Sonra bir kalem alıp ekrana fırlatmaya hazırlandı.

“O benim monitörüm, Clarence,” dedi Carter. “Sana güveniyorum dediysek o kadar da değil yani.”

Bunun üzerine Stern kalemi bırakıp Rainy’ye dönmüştü. “Orijinali var mı?”

“Nasıl yani?”

“Orijinal kaynak. Herhangi bir yerden diğerine transfer edilmemiş bir görüntü. Filigranı olmayan.”

Rainy, soruyu yanıtlayabilmek için bir an düşünmüştü. “Lindsey Wells,” dedi sonra. “Seminerden sonra cep telefonunu bana vermişti. Gönderdiği mesajları silmiş ama işe yarayabileceklerini düşündüğünden fotoğraflara dokunmamış.”

“Haklı olabilir,” dedi Stern. “Bakabilir miyim?”

Rainy, Lindsey’nin telefonuyla geri gelince Stern birkaç dakika içinde fotoğrafları Carter’ın bilgisayarına indirmişti.

“Ne yapacaksın?” diye sordu sonra Rainy.

“Farklılık filtresinden geçireceğim.”

“Anladığımı söyleyemeyeceğim.”

“Farklılık filtresi, eldeki görüntüyle orijinali karşılaştırır. Bak şimdi, orijinal olanı kendisiyle kıyaslayacağım.”

Stern filtreyi çalıştırınca Rainy, ekranda siyah bir kare görmüştü.

“Siyah kare, görüntülerin aynı olduğunu gösterir. Tüm pikseller siyaha döndü yani. Şimdi bir de orijinalle bizim elimizdekilerden birine bakalım.”

Rainy, işlem tamamlandıktan sonraki görüntüye bakıyordu. “Bana yine siyah bir kare gibi görünüyor.”

“Ama bazı kareler tamamen simsiyah değil,” dedi Stern. “Renk seviyelerini, koyu olanları açacak şekilde ayarlar-sam filigranımız da görünür olacaktır sanıyorum.”

Stern, dediğini yapıp seviyeleri değiştirence koyu renkler açılmış, neredeyse neon gölgeler haline gelmişlerdi. Bunun ardından ekranda beliren şeyi görünce Rainy, açık kalan ağzını eliyle kapatmak zorunda kaldı. Görüntünün büyük kısmı hâlâ siyahtı ama altta, bir dizi numara görünüyordu. Stern’ün değiştirdiği ayar, sayıların parlak bir sarıya bürünmesine neden olmuştu.

“Bahse girerim bu sayılar bir IP numarasıdır,” dedi Stern. “Bu filigranı koyan kimse, kopyaların nerelere gittiğini izlemek istemiş, orası kesin. Ama bu ne?”

Stern, filigranın yeni ortaya çıkan başka bir kısmını gösterirken Rainy de bunun ne olduğunu gayet iyi anlamıştı. Renklerle oynanmış olsa da görüntü gayet açıktı çünkü. İnsan kafatası şeklinde görünen bir yin yang sembolü.

“Bu filigrandan da fazlası,” dedi Rainy. “Bu bir davetiye.”

Sprey boyanın çıkacağı falan yoktu. Saatlerce denedikten sonra bu kaniya varmıştı Tom. Goop-Off, GoneIt ve hırdavatçıdaki adamın önerdiği iki güçlü çözücüü de denediği halde bir sonuç alamamıştı çünkü. Boya yerine iyice yerleşmiş, bu yüzden de o iğrenç kelimelerden kurtulmak için kaplamayı değiştirmek ya da tamamen boyamak dışında bir seçeneği kalmamıştı. HEY TECAVÜZCÜ – LINDSEY’İ GERİ GETİR. Birilerinin sprej boyayla üç defa, üç farklı renkte yazdığı yazı buydu.

Jill ertesi gün okula gitmek istemedi, istese de Tom bırakmayacaktı zaten çünkü Shilo, Jill için güvenli bir yer değildi artık. Genç kız bu yüzden bütün gün odasında oturmuş, yemek yemek için dahi çıkmamıştı.

Bodrumdan arka bahçeye açılan kapıdan çıktığı sırada ise babası, merdivenin tepesinde GoneIt’le bir kez daha şansını denemekle meşguldü.

“Merhaba tatlım,” dedi Tom aşağı inerken. “Acıkmadın mı daha?”

“Hayır.”

Tom bunun üzerine saatine bakmıştı. “Ama saat yediye çeyrek var ve bütün gün bir şey yemedin.”

Jill ise ona cevap vermek yerine eve bakıyordu. Sonra

manzara karşısında geriledi. “Böyle bir şeyi kim yapar ki? Neden bizi rahat bırakmıyorlar?”

“Tüm bunlar için çok üzgünüm,” dedi Tom. “Ama her şey yoluna girecek, göreceksin. Hepsini halledeceğiz.”

“Polise gittin mi?”

Tom, yüzünde uysal bir ifadeyle yanıt verdi. “Bunu yapmam, biliyorsun. Şu anda tüm kasaba benim karşımda yer alıyor, özellikle de polisler.”

“Rainy senin tarafında ama. O bunu düzeltemez mi?” Babasının bunu duyduğu anda suratını ekşitmesi Jill’in gözünden kaçmamıştı. “Ne oldu?” diye sordu.

“Rainy,” dedi Tom da iç geçirerek. “Saatler önce onu aramış olmam gerekiyordu ama bu salak şeye takılıp kaldığım için aklımdan çıkmış.” Jill’e sarıldı sonra. “Şimdi ararım, belki bize iyi bir haber verir.”

O sırada Tom’un, cebinde duran telefonu çalmış, o da arayanın Rainy olduğunu görünce ekranı kızına göstermişti.

“O senden daha çok yaşayacak,” dedi Jill.

“Selam,” dedi Tom sonra telefonu açarak. “Ben de birazdan seni arayacaktım. Bu akşam Marvin’in ailesini görmeye gitmeyi düşünüyorum. Kız kardeşinin evinde yastalar, sana da bana eşlik eder misin diye soracaktım.”

“Tom! Tom! Sanırım bulduk.”

“Neyi buldunuz?”

“Bilgisayarında bulunan isimlerin dağıtıcısının Mitchell Boyd olduğunu ispatlayacak delilleri. Henüz temize çıktın diyemiyorum sana ama çocuğu biraz sıkıştırırsak öteceğine eminim.”

“Rainy bu harika bir haber, inanılmaz. Neredesin sen şimdi?”

“Carter’layım. Mitchell Boyd’la ufak bir sohbet etmek üzere Shilo’ya geliyoruz.”

O sırada Tom, telefonu bir kez daha çalınca, tanımadığı bir numaradan gelen ikinci bir arama gördü. “Rainy, seni sonra ararım.”

Ve diğer aramayı cevapladı. “Buyrun ben Tom.”

“Tom Hawkins,” dedi oldukça genç bir ses. “Ben Tanner Farnsworth.”

Tom dişlerini sıkmaya başlamış ve telefona da iyice ya-pışmıştı. “Ne istiyorsun, Tanner?”

“Bak, epey kötü şeyler yaptığımı biliyorum ama aynı zamanda, Lindsey meselesinde senin hiç suçun olmadığını da biliyorum.”

“Nereden biliyorsun bunu peki?”

“Çünkü kimin suçlu olduğunu biliyorum,” dedi Tanner. “Hepsini Mitchell Boyd yaptı.”

“Ne?”

“Az önce Mitchell’in evindeydim, gizlice babasının emniyetten Brendan Murphy ile konuşmasını dinliyorduk. Bay Boyd içeriden bilgi alıyor. O sırada Lindsey’nin cesedinin bulunduğunu söylediğini duydum.”

Jill, beyninden vurulmuşa dönen babasına bakıyor, yüzünden endişelenmeye başladığı anlaşılıyordu.

Bu yüzden Tom, kızı kendisini göremesin diye arkasını dönüp duymasına da engel olmak için biraz uzaklaştı. “Nerede?” diye sordu sonra fısıldayarak.

“Ormanda, Pine Hill Pond’un yakınlarında. Senin bıçağını da bulmuşlar.”

“Benim bıçağım mı?”

“Avucum kadar, küçük bir bıçak. Senin bıçağın. Mitchell’in onu nasıl aldığını sorma bana ama senin evinden aldı. Polis de bıçağın üzerinde senin parmak izlerini bulmuş. Bu yüzden seni yakalamaya geliyorlar. Hem de yalnızca Shilo emniyeti değil, eyalet polisi de. Kısa bir süre sonra orada olurlar.”

“Dur bir dakika.” Tom hızla eve girip bıçağını kontrol etmiş ve yerinde olmadığını görmüştü. “Tanner, dinle beni. Senin, hemen şimdi polisi araman gerekiyor. Bana söylediklerini onlara da söyle.”

“Bunu yapamam. Kendimi ele veremem, en yakın arkadaşımı da öyle. O yüzden yapmayacağım ama bu, doğru olan hiçbir şeyi yapamayacağım anlamına da gelmiyor.”

“Doğru olanı yapmak mı? Ne yapıyorsun ki sanki?” diye bağırdı Tom telefona doğru.

“Sana kaçmanı söylüyorum.”

Tom, Jill'e dönmüştü. "Eve gir, odana sakın gitme. Bodruma in ve ben gelene dek orada kal."

"Baba ne var? Ne oluyor?"

Tom sakın olmaya, kontrolünü kaybetmemeye çalışıyordu. "Sen söylediğimi yap."

Jill bunun üzerine koşarak eve girmişti.

Tom, kızına ne diyeceğini bilemiyordu. Tanner yalan mı söylüyordu? Lindsey gerçekten ölmüş olabilir miydi? Polisler onu tutuklamaya mı geliyordu? Ama Tom'un olasılıkları düşünecek vakti yoktu. İşlemediği bir suçtan daha önce de tutuklanmış biri olarak buna tekrar izin veremezdi, bu yüzden de kaçacaktı.

Dikkat dağıt ve kaç.

İş o noktaya gelirse, yapacağı buydu.

Dikkat dağıt ve kaç.

Tom'un, en iyi çıkış noktalarını keşfetmesi gerekiyordu. Çömelip evin yan tarafına geçti ve mümkün olan noktalarda ağaçlarla çalılarını kullanarak gizlendi. Meşe Sokak temizdi ama Tanner'ın söyledikleri doğruysa kısa bir süre sonra her taraf polis kaynayacaktı. Tom da bu yüzden, dikkat dağıtma işini burada halletmeye karar vermişti.

Sonra evin arka tarafına geçti. Kelly'nin düştüğü koyağın yüzde 8'lik bir eğimi vardı ve Tom'un, oradan aşağı inip karşı tarafa tırmanarak Çam Sokak'a ulaşması gerekecekti. Onun arkasında yüzlerce dönümlük koruma alanı vardı ve Shilo'nın topografisini çoğu kişiden daha iyi bilen Tom, oradan rahatlıkla kaçabilirdi.

Sonra arka kapıdan bodruma girerek beti benzi atmış, korkmuş halde kendisini bekleyen kızının yanına gitti.

"İlk olarak sakin olmanı istiyorum," dedi Jill'i omuzlarından tutarak. "Derin nefes al, bana odaklanmanı istiyorum."

Jill, onaylarcasına başını sallıyordu.

"Peşimde olan insanlar var," dedi sonra. Onu sakin görmek Jill'i de rahatlatıyordu. "Beni tutuklamaya geldiklerinden de emin gibiyim."

"Neden?"

"Bilmiyorum." *Ona yalan söylediğin için seni asla affetmeyecek,* diye geçiriyordu aklından.

Jill bir kez daha fakat bu kez çok daha yavaşça başını sallamıştı. "Bensiz gitmiyorsun değil mi?" dedi sonra ağlayarak. "Beni tek başıma bırakamazsın."

"Hayır, asla. Ama beni dinle. Kısa bir süreliğine ayrılmamız lazım, söylediklerimi yaparsan hemen yeniden buluşuruz."

"Neden ayrılmak zorundayız ki?"

"Çünkü birlikte kalırsak beni yavaşlatırsın. Peşinde oldukları sen değilsin, benim. Ama tek başına da kalamazsın çünkü ortam senin için hiç güvenli değil. Uzun bir süre olmayacak bu, söz veriyorum."

"Tamam."

"Şimdi sana tam olarak neler yapman gerektiğini anlatacağım. Oldukça detaylı talimatlar vereceğim, sen de harfiyen yerine getireceksin, anladın mı?"

“Sanırım.”

“Sanma Jill. Emin ol. Anladın mı?”

“Evet.”

“Tamam, önce birkaç şey yapmamız lazım.”

“Ne gibi?”

“Yukarı çık. Acele et. Ne kadar saç jölesi bulursan al. Üst kattaki banyoda, lavabonun altında hidrojen peroksit var, onu da al. İlk yardım çantasındaki ispirotoy da bulup hepsini bana getir. Tabii ne kadar fermuarlı torbamız varsa onları da.”

“Sen ne yapacaksın?”

“Sen onları bulurken ben de dünyeyi hazırlayacağım.”

Tom, Jill'in yüz elli litrelik plastik çöp bidonunu kaldırımın kenarına çekişini seyrediyordu. Jill, görevini sakince tamamlamış, ertesi gün çöp günü olduğundan sokağa çıkarılan diğer yeşil bidonların arasına kendi bidonlarını eklemişti. Çöp, ağzına kadar dolu gibi görünse de aslında içinde gazete kağıdından başka bir şey yoktu. Tom, düzeneği tetiklediğinde etrafa fırlayıp zarar verecek bir şey olmasını istemediği için, ağır bir madde koymamaya özellikle dikkat etmişti.

Ardından Jill, son derece ağır adımlarla eve döndü. Tom, sonraki birkaç dakika boyunca kızı görüş alanının dışında kalacağı için endişelenmiyordu çünkü Jill, ne yapması gerektiğini anlamıştı. Sonra bir kez daha dışarı baktı ama henüz gelen giden yoktu.

Gelecekler miydi ki zaten?

Sen işini kış tut da yaz çıkarsa bahtına.

Tom Rainy'yi aramış ve bir işi çıktığı için kendisini daha sonra arayacağını söylemişti. Bu belki kısa bir konuşmaydı ama yine de Tom'un bunu yapması gerekiyordu çünkü onu arayabilecek tek kişi Rainy'ydi ve şimdi telefon, tetikleyici olarak işlev göreceğinden, kimsenin onu aramaması gerekiyordu.

Ardından Jill, yeniden evin önünde belirdi. Yanında da kırmızı, Schwinn World S bisikleti vardı. Sonra bisikleti,

bahçe duvarına dayayıp yine gözden kayboldu ki bu da, her şeyin hallolduğuna dair vermesi gereken mesajdı.

Bunun üzerine Tom, mutfaktaki telsiz telefonu ve Jill'in, içini gerekli malzemelerle doldurduğu çantasını alıp bodruma inmiş, arka kapıdan çıkarak evin yan tarafına, Jill'in kendisini beklediği yere geçmişti.

Jill'in, kendi Schwinn'ini alırken kulübeden çıkardığı dağ bisikleti, orada evn duvarına dayanmış duruyordu.

Tom, bisikleti incelemeye koyuldu. İyi durumda görünen araç, Kelly'nin eski sevgilisi Alfönso'ya aitti. Kelly'nin evini depo olarak kullanan ve alkollü araba kullanmaktan tutuklanan Alfonso'ya.

Bisiklette, çoğu sürücünün yeteneklerini aşacak kadar fazla sayıda vites vardı. Hidroform alüminyum gövde, soğuk dövme rot başları. Ön taraftaki süspansiyon, açık tipteydi ama yağ seviyesi diğer parçaların düzgün çalışmasına izin verecek derecede yüksek olduğu sürece Tom bunu umursamıyordu. Bontrager marka lastikler ve Shimano marka tekerlekler de kaliteli parçalardı. Ön aktarıcı ile vites değiştiriciyi de kontrol eden Tom, sonunda onların da iyi durumda olduğuna kanaat getirmişti.

Jill de gelmiş babasının yanında duruyordu şimdi.

“On beş dakika boyunca hareket halinde olacaksın.” Tom bunu bir talimat olarak söylemiş olsa da Jill, içinde barındırdığı soruyu da fark etmişti.

“Evet.”

“Buluşacağımız yeri biliyorsun.”

“Biliyorum.”

“Sana ne söylediysem aynen onu yapacaksın.”

Jill başını sallamıştı. “Öyle yapacağım.”

Tom bunun ardından, avının kokusunu alan bir tazı gibi başını kaldırıp “Pekala o zaman, git bakalım,” dedi.

Ama Jill duraksamıştı. “Ya bir şey olmazsa? Ya gelmezlerse?”

“O zaman gider bir yemek yeriz.”

Jill başını sallayıp bisikletine binerek evin bahçesinden çıkarken Tom da sokağı rahatça görebileceği bir pozisyona, evin köşesine geçmişti. Sonra Jill, sola dönerek evden uzaklaşmaya başladı. Etrafta ise ne bir araç görünüyordu ne de en ufak bir ses duyuluyordu.

Ama bu sessizlik fazla uzun sürmedi. Tom, lambaları görmeden önce siren seslerini duymuştu. Sonra Meşe Sokak’a dönen beş polis arabasını gördü. Aralarında üç tane de eyalet polisi aracı bulunan konvoydaki her arabanın sireni de lambaları da açtı.

Ve hepsi, Jill’e doğru gidiyordu.

“Acele et bebeğim, daha hızlı.”

Tom, Jill’in de durumu fark edip hızlandığını gördü sonra. Kızın bacakları pedalları delice çeviriyordu. Tom, düzeneği tetiklemeden önce Jill’in yüz metre kadar uzaklaşmış olmasını bekleyecekti. O sırada polis araçları da Jill’in yanından geçti ama hiçbiri durmamıştı.

“Devam et, aynen böyle Jilly-bonum,” diye fısıldadı Tom kendi kendine.

Ve sonra, sokağı herhangi bir yaya ya da motorlu var mı diye kontrol edip temiz olduğunu gördü. Jill de yeteri kadar uzaklaşmıştı. Polislerinse eve gelmesine aşağı yukarı elli metre kalmış bulunuyordu.

Yapacağı şeyin bir suç olduğunun farkındaydı Tom. Hatta birkaç suç birden işlemiş olacaktı ama yaşanan son gelişmeler, ona başka bir seçenek bırakmamıştı. Polis onu yakalarsa Lindsey’yi öldürmekten yargılanacak ve tutuklanacak, sonra da hayatının geri kalanını işlemediği bir suç yüzünden hapiste geçirecekti. O sırada Jill’in de son derece savunmasız kalacağı ve muhtemelen, Lindsey’yi öldüren kişinin bir sonraki kurbanı olacağı da cabası.

Diğer seçeneği de yakalanmaktan kaçmaktı. Jill'i güvenli bir yere götürüp ordudaki bağlantıları sayesinde kontrol altında tutabilir; o emniyetten kendisi de Lindsey'yi gerçekte kimin öldürdüğünü bulup adaleti sağlayabilirdi. Sonunda kaçmak gibi bir niyeti yoktu çünkü. Jill güvenli bir yerde olup Lindsey'nin gerçek katili de hapsi boylayınca, Tom da gerçekten işlediği suçların cezasını seve seve çekebilirdi. Hepsini. Almanya'dan kaçırdığı uyuşturucular da dahil.

Bunları düşündükten sonra evin telsiz telefonunu kullanarak kendi cep telefonunu aradı. Cihazı çöp kutusunun dibine koymuş olsa da arama sorunsuzca gerçekleşmişti. Elektrik, telefonun çalmasını sağlayan mekanizmanın, Tom'un kullan-at kameralardan birinin flaşına bağladığı kablolarından geçerek bombayı tetikledi.

Ve neredeyse çöp kutusunun genişliğinde alevler, altmış metre kadar yüksekliğe sıçrayarak her yanı sardı. Patlama, bazı evlerin camlarını zangırdatmış, bazılarını ise kırmıştı. Arabaların alarmları tiz bir koro gibi polis sirenlerini bastırırken yayılan güçlü şok dalgası da, yaklaşmakta olan bir polis arabasının yerle olan bağlantısını kesmiş; sonrasında araç yerçekiminin etkisiyle büyük bir gürültü çıkararak yenden yerini bulmuştu.

Polis arabaları yol kenarlarına savrulurken sürücüler direksiyonlara hakim olmaya çalışıyor, durabilme çabasıyla hareket ederken kaldırımlara doğru ilerliyorlardı. Bir süre sonra her biri kaldırımlarda ya da bahçelerde tuhaf açılarla durarak yolu tamamen tıkamıştı ama Tom da sokağı kullanmayacaktı zaten. Ormana doğru koşuyordu.

Dikkat dağıt ve kaç.

Artık gitme zamanıydı.

Tom, dağ bisikletini omzuna alarak evin arkasındaki dik yamaçtan aşağı inmiş ve karşı tarafa tırmanmıştı. Sonra Çam Sokağı'nı bisikletle geçerek hemen arkasındaki sık ağaçlıklı ormanda kayboldu. Hedeflediği tempo olan dakikada seksen beş nabızla sürdüğünü bilmesi için herhangi bir cihaza ihtiyacı yoktu. Sağ eliyle arka, sol eliyle de ön vitesleri kontrol ederek zemine ya da karşısına çıkan engelle göre bisikleti ayarlıyordu.

SEALlar, önlerine ne çıkarsa onunla kaçabilirdi. Bu kaçması anlamına gelecekse Tom bir uçak kullanabilir, araba çalabilir, motorsiklet ya da tekneyle olay yerinden uzaklaşabilirdi. Orduda uzun zamandır yapılagelen şakalardan biri de, tek tekerlekli bisikletle bir yere kaçabilecek olan biri varsa onun da bir SEAL olacağıydı ve Tom şimdi dağ bisikletiyle, ordunun kendisine öğrettiği şeyi yapıyor; en yakınındaki araçla, hayatı boyunca bu yarışa hazırlanmış gibi pedal çevirerek ilerliyordu.

Çam Sokak'ın arkasında bulunan alan fazlasıyla engeli olduğundan Tom, iç zincir dişlilerini kullanıyor; vites değiştirirken pedallara da fazla yüklenmemeye çalışıyordu. Engellerin üzerinde yavaşlamak yerine hızını arttırırken aşağı doğru gittiğinde ağırlığı arkaya, yukarı tırman-

dığında da öne vererek dengeyi koruma çabasındaydı. En büyük sorunuysa klipssiz pedallar olmuştı çünkü uygun ayakkabıları olmadığından, ayakları sık sık olmasa da ara sıra kayıp duruyordu.

Tom, patikalara girmemeye çalıştıkça daha engebeli arazilere mahkum oluyordu haliyle. Jill'in naylon sırt çantasının dengesiz ağırlığı, bir şekilde bisikleti kontrol etmesini de güçleştiriyordu ama Tom yine de, yere düşmüş ve yosunla kaplanmış bir akça ağacın üzerinden sıçrayarak geçmeyi başarmıştı. Fazlaca dik olan bazı arazilerde bisikletten inip yürümek zorunda kalıyordu ama ormanın en sık ağaçlıklı kısımlarında, uzun ve gür yapraklı ağaçlar sayesinde havadan görülmemek gibi avantajları da oluyordu.

Bu kaçış boyunca Tom, geçen yıllarda egzersiz disiplinini kaybetmediğine sevinmişti. Trafik kazasında aldığı yaralara rağmen, son yağmurla debisi artan nehirden geçerken nefes alış veriş bile hızlanmamıştı. Oysa bu hızla giderken deneyimli atletlerin bile dili beş karış dışarı çıkar; Hafta Sonu Savaşçıları* ise şimdiye nefes nefese kalmış ve muhtemelen yaralanmış olurlardı. Ama Tom, normal sürücülerin gözden kaçıracağı ağaç köklerini, taş parçalarını bile görüyor ve normal bir nabızla yoluna devam ediyordu.

Sonra kaçışının nasıl bir etki yaratacağını düşünmeye başladı. Shilo polisi, eyaletten destek isteme olasılıklarına rağmen ciddi bir tehlike teşkil etmezdi. Çünkü muhtemelen, yolları kapatmak gibi bir taktik deneyecekler ve evinin arkasındaki ormanlık araziye çevreleyen ana yolları, motorsikletler ve devriye arabalarıyla kontrol altına almaya çalışacaklardı ama onlar bunu, on beş kilometre yarıçaplı

* Hafta Sonu Savaşçıları: (*Weekend Warriors*) ABD'de, kara kuvvetleri milli muhafız teşkilatı üyeleri ve yalnızca hafta sonu spor yapan insanlar için kullanılan bir tabir. (Çev. N.)

bir alanda yaparken Tom bu hızla giderse iki katı mesafeye ulaşmış olacaktı.

Fakat SWAT, ciddi bir tehlikeydi.

O adamların içinde, Tom'la aynı eğitimi almış olan insanlar vardı ve oldukça da hızlı hareket edebiliyorlardı çünkü bunun için yetiştirilmişlerdi. Eyalet polisi büyük olasılıkla SWAT'ı çağırarak, onlar da havadan ve karadan peşine düşeceklerdi.

Tom, çantasına Shilo'nun bir haritasını atmıştı ama gideceği yeri gayet iyi bildiğinden buna gerek duymuyordu. SWAT'tan sıyrılmayı da başarırса onu kimse bulamazdı artık. O istemediği sürece.

Ama kafasını kurcalayan bu düşünceler arasında en önemlisi Jill'di. İyi miydi şimdi? Tom'un söylediklerini yapmayı başarabilecek miydi? Evlerinin duvarına yazılar yazıldığında Jill'in ormana doğru nasıl haykırdığını, o korkaklara yüzlerini göstermeleri için meydan okuduğunu hatırlıyordu Tom. O zaman, kızının sahadaki mücadele yeteneğini gerçek hayatta da gösterebildiğini fark etmiş ve rahatlamıştı. Bu, Jill'in iyi olacağına inanmasını sağlıyor; kısa bir süre sonra yeniden birlikte olma ihtimallerini kuvvetlendiriyordu.

Sonra arazinin engebeleri kayboldu ama bu kez de eğimi artmıştı. Tom, bisikletin yere daha sağlam basması için ağırlığını arka tekerleğe vererek zikzaklar çiziyor; her dönüşte dışta kalan ayağını öne uzatarak daha büyük bir açıyla dönmeyi başarıyordu. Ve her seferinde gözü, bir sonrakini tasarlamak için üç metre ileri odaklanmış oluyordu.

Bu civarda orman, ağırlıklı olarak katranağacı, beyaz çam, kayın ve meşelerle doluydu. Toprağın yapısı ise her birkaç metrede bir değişiyor; bir an taşlıyken hemen sonrasında iri taneliye, ondan sonra da kum gibi güzel bir şeye dönüşebiliyordu. Zorlu bir sürüştü bu ama imkansız da de-

ğildi. Tom, peşindeki adamlardan nerede kurtulabileceğini de işlerin o noktaya gelmeyeceğini de biliyordu.

Ama tam bu takibin beklediğinden kolay olduğunu düşünmeye başladığı anda bir helikopter sesi duyuldu.

SWAT gelmişti.

Tom, başını kaldırıp gökyüzüne bakarken arazi de aşağı doğru eğimlenince bu helikopter yerini tespit etme çabası, dengesini kaybetmekle sonuçlanacak gibi olmuştu. Sonra ağaçların arasında bir boşluk belirdi. Orman, kısa bir süre sonra yeniden yoğun bir yapıya bürünüyordu ama helikopter tam üzerinde olduğundan artık her şey için çok geçti. Helikopter pilotları da, tıpkı Tom'un onları gördüğü gibi, açık seçik görmüşlerdi onu.

On dakika boyunca helikopter peşinden ayrılmazken Tom, bir sonraki hamlenin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Bu yüzden de ATVlerin gerçek seslerinden önce zihninde çıkardıkları gürültüleri duymuş, sonra karanlık ormanda peşine düşen motorlarını fark etmişti. SWAT, onu yakalamak için tam da beklediği gibi hareket ediyordu. Önce helikopterle yerini tespit etmiş, ardından da onu ele geçirmesi için ATVleri göndermişlerdi.

Size iyi şanslar, diye geçirdi Tom aklından.

Ama ATVlerle arasında en fazla beş yüz metre kadar bir mesafe varken, fazla rahat olmaması gerektiğini de biliyordu. Orman, insanı yanlış yönlendirebileceğinden, sesle yer tespit etmek için pek ideal bir yer değildi çünkü.

Sonra dakikada doksan beş tura çıkardı hızını. Varış noktası da yaklaşıyordu. Bu iş, artık oraya kimin önce varacağını belirlemeye çalıştıkları bir yarış gibi olacaktı. Batmakta olan güneş, gölgeleri düzleştiriyor ve tehlikeli engellerin zararsız toprakla bir gibi görünmesine neden oluyordu. Tom, gece görüş yeteneğiyle gündüz olduğu ka-

dar başarılı olamayacağını bildiğinden, karşısına bir taş ya da üzeri, ormanın çürüyen artıklarıyla kaplanmış bir kaya parçası çıkarsa düşüşü kabullenmesi gerekeceğinin de farkındaydı.

Tam da o sırada tekerleklerden biri son hızla bir kaya parçasının pürüzlü yüzeyine çarpınca Tom havaya uçtu. Mancınıkla fırlatılmış bir taş gibi gidonun üzerinden geçtikten sonra inleyerek sert toprağın üzerine inmiş; çarpışmanın etkisiyle yanbaşıda gök gürldüyor gibi hissetmeye başlamıştı.

Sonra sendeleyerek ayağa kalkıp beş altı metre ötesinde kalan bisikleti almaya gitti. Ön tekerleği hafifçe yamulan ve jant tellerinden birkaçı yerinden çıkan araç, başka bir hasarı olmadığından hâlâ kullanılabilecek gibi duruyor; ATV motorlarının sesleri de her yönden giderek yaklaşıyordu.

O, bisikletine binerken birkaç yüz metre geride kalan tepede de araba farları belirmişti. Parlak gözleriyle ona bakan, altı nüfuslu bir sivrisinek sürüsü gibi görünen farlar, giderek kararan ormandaki ağaçları ve kayaları dans eder gibi aşarak tehditkar bir tavırla Tom'un yüzüne vuruyordu.

Sonra yeniden pedal çevirmeye başladı Tom. Artık iyice yaklaşmıştı. Evden çıkmadan önce haritaları dikkatle incelediği için nehirden sonra kendisini neyin beklediğini biliyordu. Bodur fakat sık ağaçlarla dolu bir orman. Kuzeydoğudaki kayakçılar bu bölgeyi bir kayran olarak görebilirlerdi ama buranın Tom için ifade ettiği anlam bambaşkaydı.

Kurtuluş.

Sonra pervanelerin ve ATV motorlarının sesi, megafondan duyulan bir gürültüyle bastırıldı.

"Polis. Etrafın sarıldı. Bisikletinden in. Vurma emrimiz var. Bisikletinden in ve yere uzan."

Ama Tom, inmek şöyle dursun pedallara daha da asılmaya başlamıştı. Terliyor; lifler kopmaya, laktik asit oluşmaya başladıkça bacak kaslarının yandığını hissedebiliyordu.

“Bu son uyarı. Hemen bisikletinden in,” diye bağırdı sonra aynı ses.

Tom, riski göze alıp arkasına bakınca beş tane ATV aracının hâlâ peşinde olduğunu görmüştü. Aralarındaki elli metre civarındaki mesafe giderek kapanıyordu ve altıncı sürücü, silahını hazırlamak için durmuştu.

Kayrana elli metre... Kırk...

Ve bir tüfek sesi duyuldu. Mermi, yakınlardaki bir ağaca saplanmış ve etrafa odun parçaları saçılmasına neden olmuştu. Ardından, Tom’un, vızıltısını duyabileceği kadar yakınından geçen ikinci bir mermi geldi.

Yirmi metre...

Araçlar artık, Tom’un farların sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınındalardı. Ormandaki tüm sesler de ortadan kaybolmuş, yalnızca motorlar kalmış gibiydi.

On...

Bir silah sesi daha duyuldu. Mermi, Tom’la alakası olmayan bir yere gitmişti ama artık ilk ATV’nin sürücüsü, aracını Tom’un yanına kadar getirmeyi başarmış durumdaydı. Sonra ona ayak uydurabilmek için yavaşladı. Kafasında siyah bir kask, üzerinde ise deri, koruyucu kıyafetler vardı.

Aferin. İkisine de ihtiyacın olacak.

Sonra sürücü, bir elini bırakıp Tom’a durmasını söyleyen hareketler yapmaya başladı.

Ama o sırada Tom da elini bırakmış, ona bir şeyler gösteriyordu.

Adam, Tom’un gösterdiği şeyi görmek için kafasını çevirdiği anda fren yapmayı denemiş fakat çok geç kalmıştı. Ağaçların arasındaki boşluk elli, en fazla altmış santimet-

reydi ve Tom'a kırk beş yeterken ATVler için en az yüz yetmiş gerekiyordu. Sonra korkunç bir çarpışma gerçekleşti.

Saatte kırk beş kilometre hızla giden ATV'nin sürücüsü, ağaçlara çarpmadan önce frene yalnızca bir an dokunma şansı bulabilmişti. Aracın metal gövdesinin ezildiği görülebiliyor, motorun son nefesini alır gibi çıkarttığı hırıltılar duyulabiliyordu. Sonra öne doğru uçacak gibi oldu ama ağçlar onu yerinde tutmayı başarmış ve devrilmesini engellemişti. Sürücü de kolları açık bir şekilde havaya uçtu ve büyük bir şansla, başka iki ağacın ortasına düştü. Düşüşün etkisiyle adamın başı yerdeki bitki örtüsünün arasına gömülmüş, diğer ATVler de kayrana yalnızca santimetreler kala durmayı başarabilmişti ancak.

Oysa Tom'un bisikleti ağaçların arasında zikzaklar çizerek ilerliyor, usta bir terzinin dikişi gibi engellerin arasından geçiveriyordu. Sonra bitki örtüsü yine sıklaştı.

Yukarıda, sesini hâlâ duyabildiği fakat artık göremediği helikopter vardı.

Arkasında, öfkeyle beklemeye koyulmuş beş ATV motorunun sesi.

Önündeyse küçük ve sık ağaçlar.

Kurtuluşuna giden son geçit.

Tom, bisikletle geniş bir çember çizdi. Polisler onun kuzeye doğru gitmeye devam ettiğini düşünecek, kimse eve doğru dönmüş olabileceğinden şüphe etmeyecekti. Oysa Plenty Market'e ve dolayısıyla Jill'e gitmek için kullanması gereken yol buydu.

Güneş batmış ve yazın sonlarına doğru ortaya çıkan cırcırböcekleri ile diğer orman canlılarının şarkıları, etrafta yankılanmaya başlamıştı. Kasabanın bu kısmında, insanların dikkatini çekecek sıradışı hiçbir şey yoktu. Tom Hawkins'in bir kanun kaçağı olduğunu bildiren bültenler gibi. Shilo'da haberler hızlı yayılıyordu elbette ama Tom, bu kadar da hızlı olmadığından emindi. O sırada Meşe Sokak'ta ne olup bitiyorsa, o anda bulunduğu yerdekilerin ruhu bile duymuyordu. Burada yalnızca alışveriş yapan insanlar vardı.

Sonra markete girdi Tom. Kafasına, çantasına attığı beyzbol şapkasını takmış ve başını önüne eğmişti. İçeride aşırı derecede çalışan klimalar, tüylerini diken diken ederken bilerek, kimsenin olmadığı bir reyona daldı ve hız kesmeden marketin arka tarafına ilerleyip depoya açılan kapılardan geçti.

Gill Sullivan, camla çevrili küçük ofisindeki masada oturuyordu. Adamın orada olmama ihtimaline karşılık Tom'un bir B planı da vardı ama o pisliği iş başında gördüğüne de sevinmişti elbette. Sullivan da onu görünce kaşlarını çatıp hızla kalkarak ofisinden çıktı.

Kafası karışan adamın hızı, Tom'a yaklaştıkça azalmıştı. "Senin burada ne işin var yine, Hawkins?"

Tom öyle hızlı üzerine atıldı ki, adam şoke olmuştu. Gözleri korkuyla açılırken yüzündeki o özgüvenli ifade de yerini paniğe bırakıyordu.

Sonra Tom kolunu, kılıcını savurur gibi Sullivan'ın boğazına indirdi. Neye uğradığını şaşırان adam, aldığı darbenin etkisiyle dizlerinin üzerine çökmüş fakat soluk borusuna bir zarar gelmemişti.

Nefes alamayan Sullivan, boğazını tutarak yüzüstü yere uzandı. Tom da adamın sırtına biner gibi oturmuş ve yağlı saçlarını çekerek başını yerden kaldırmıştı.

"Arabanın anahtarları nerede?" diye sordu sakince.

Sullivan konuşmakta güçlük çekiyor, yine boğazına sarılıyordu. Ardından Tom, adamın yüzünü yere yapıştırıp bastırarak öylece tuttu. Diğer eliyle de omurgasına bastırırken Sullivan, çilek rengi kan ve yeşil balgam karışımı bir şey tükürmüştü.

"Araba anahtarları," dedi Tom isteğini yineleyerek.

Sullivan pantolonunun yan cebini gösterince de istediğini aldı.

"Markası ve modeli?"

"Chevy Equinox," diye ciyakladı güçsüz ve hırıltılı sesiyle.

"Nerede?"

"Arka tarafta, yükleme alanında."

"Tamam, teşekkür ederim."

"Ne istiyorsun benden?"

"Eh, ilk istediğim arabaydı ki bunun için teşekkür ederim. Şimdi de bilgi istiyorum. Lindsey Wells'i kim öldürdü? Mitchell mı? Roland söyledi mi?"

Sullivan, başını hayır anlamında sallamak istemiş fakat yüzü yere yapışık olduğundan bunu başaramamıştı. Bunun üzerine Tom, adamın vücut dilini de görebilmek için Sullivan'ı çevirdi. "Neden söz ettiğini bilmiyorum," dedi Sullivan. "Kızın öldüğünden bile haberim yok."

Adamın yalan söylediğini gösteren hiçbir işaret yoktu.

“Peki ya Marvin? Boyd’la bir ilgisi var mı o meselenin? Roland Boyd’un Marvin’in ölümüyle bir ilgisi var mı?”

“Bilmiyorum, bunu ona sorman gerek.”

Tom bu kez bir şey fark etmişti. Adamın ağzının köşesinde ufak bir seğirme. Belli belirsiz bir hareketti bu ama oradaydı. *Belki de Sullivan’ın konuşmak için biraz motivasyona ihtiyacı var,* diye düşündü Tom ve adamı çevirip belindeki kemerin köprüsünden tutarak havaya kaldırdı. Ardından da koca göbeği, sıkışan belinin üzerinde eski bir duvar saati sarkacı gibi sallanan adamı ayağa dikti.

“Seni yeni bir diyetle sokacağım, Gilly,” dedi bilerek Roland’ın hitabını kullanarak. Bir yandan da heybetli göbeğine vuruyordu. “Donmuş Ziyafet Diyeti, duymuş muydun?”

Bunu duyunca Sullivan’ın yüzündeki cndişeli ifade yerini paniğe bırakmıştı. Titremeye başladı ve dizlerinin bağı çözüldü ama Tom onu ayakta tutmaya devam ediyordu.

“Ama South Beach’in* aksine, bunda bir şey yiyemiyorsun çünkü tüm yiyecekler donmuş durumda. Anladın mı şimdi? Donmuş Ziyafet. Harikalar yaratıyor.”

Sullivan karşı koymaya çalışsa da bunu yapacak gücü yoktu. Tom soğutucunun kapısını açıp adamı içeri atarken otomatik lambanın yeniden çalışır duruma geldiğini fark etmişti. Sonra Sullivan arka taraftaki raflardan birine çarpınca üzerine etler ve başka gıda maddeleri döküldü.

“Kırmak zorunda kaldığım rafı tamir ettin demek,” dedi Tom. “Bak, sana bir şans daha vereceğim. Roland Boyd’un, Marvin’in öldürülmesiyle bir ilgisi var mı?”

“Defol git, Hawkins.”

Tom, Sullivan’ın bir vakit kaybı olacağını biliyordu. Adam bir şeyler saklıyorsa bile bunu epey bir çaba sarf ettirmeden itiraf etmeyecekti ve Tom’un buna zamanı yok-

* South Beach: Bir diyet türü. (Çev. N.)

tu. O yüzden de en azından şimdilik, Gilly Sullivan'la işi bitmişti. Bundan sonra yapacaklarıysa tamamen intikam almak istemesinden kaynaklanıyordu. Tom eline donmuş bir sosis alıp topa vuran bir beyzbol oyuncusu gibi ampulü kırdı ve oda tamamen karanlığa gömüldü.

“Güvenlik kolunu da yaptırmışsın,” dedi sonra güzelce yağlanmış mekanizmayı itip kolu nasıl serbest bıraktığını görünce. “Eh, ben de dışarı kaçıp diyeti bozmanı istemem.” Ve tek eliyle, delikten destek alarak çubuğu ileri geri oynatarak kırdı. Kapının içeriden açılmayacağını garanti altına almaya çalışıyordu.

Sonra “Bak unuttuyordum, diyetle ilgili bir nokta daha var,” dedi soğutucudan ayrılmadan önce.

Sullivan, acı içinde ona bakıyor; hâlâ boynunu ovarken ağlayacak gibi görünüyordu.

“Acıktığında midenin guruldamasını görmezden gelmenin en iyi yolu, odaklanacak başka bir acının olmasıdır.” Ve öne doğru gidip adama hızla iki yumruk attı. İlki, Sullivan'ın sağ gözünün altına; ikincisi de ilk darbeye savrulan kafasını izleyerek çenesine isabet etmiş ve adamın dengesini yitirerek arkaya düşmesine sebep olmuştu. Kendisini donmuş kılıç balıklarıyla dolu açık bir kolinin içinde bulan Sullivan'ın kafası, balıklar nedeniyle yarılmıştı.

Adam yaralanan yüzünü ovuşturup inleyerek soğutucunun arka tarafında yataarken yüzünden de kanlar boşalıyordu.

“Eğer Marvin'in ölümüyle bir ilgin olduğunu öğrenirsem,” dedi sonra Tom, “emin ol bu daha ısınma turu sayılır. Ha ısınma demişken, kafanı bir şeyle örtmeyi unutma. Isıyı en çok oradan kaybedersin.”

Tom kapıyı kapattı ve bir süre bekledi. Sullivan, muhtemelen yalıtımlı duvarları yumrukluyor ve bağırarak yardım istiyordu ama neyse ki duvarlar, bu seslerin geçmesine engel olacak kadar kalındı.

Elinde Sullivan'ın anahtarlarıyla arka kapıdan çıkan

Tom, Equinox'u tam da tarif ettiği yerde buldu. Sullivan yirmi dakika içinde bulunabilirdi; belki daha da önce ama muhtemelen çok daha sonra. Her ne olursa olsun Tom, polisler arabayı aramaya başlamadan önce ondan kurtulması gerektiğini biliyordu ve öyle yapacaktı.

Buluşma noktasına giderken birçok polis arabasının yanından fark edilmeden geçti sonra. Seçtiği yer, bir inşaat alanıydı ve bu sebeple orada oturan kimse bulunmuyordu. Günün bu saatinde, çalışanlar da olmazdı.

Tom, arabayı sağdaki ilk evin önüne çekti. Jill'in bisikletinin garaj olabilecek yerde durduğunu görebiliyordu. Ardından korna çaldı ama Jill, saklandığı yerden çıkmamıştı. Sonra bir kez daha denedi ama Jill hâlâ yoktu.

Bunun üzerine arabadan inip bisikletin yanına giden Tom, yerde Jill'in telefonunu görmüştü.

Cihazı eline alıp gelen mesajları okuyunca kalbi duracak gibi oldu. İki kelimelik mesaj, Tom'un elinin ayağının boşalmasına yetmişti.

Arkana bak.

Tom, dönüp arkasına bakınca Roland Boyd'u gördü. Adamın elinde, Tom'un göğsüne doğrultulmuş bir Smith & Wesson 22LR vardı. Bu en iyilerden sayılabilecek bir silah değildi ama böyle bir mesafede iynin de önemi kalmıyordu zaten.

"Merhaba, Tom."

"Jill nerede? Kızıma ne yaptın, Roland?"

"Seni aramam lazım, sakın kurnazlık etmeye kalkma."

Roland, adamın üzerini arayıp hiçbir silah bulamadıktan sonra çantasına geçmiş ve orada bıçağı bulmuştu.

"Arabam sokağın sonunda," dedi sonra. "Yürü."

"Gelmezsem vuracak mısın beni?"

"Hayır, Tom. Ama biri kızını vuracak."

"Ne istiyorsun?"

"Çok basit," dedi Roland. "On milyon dolarlık eroinimi nereye sakladığını öğrenmek istiyorum."

Rainy, Mitchell Boyd'la yapacağı küçük sohbet için sabırsızlanıyordu. Çocuğun sorulara verdiği tepkilere göre, bir sonraki hamlesinin ne olacağına karar verecekti. Filigran, federal mahkemenin tutuklanma kararı çıkartması için büyük olasılıkla tek başına yeterli bir delildi ama Rainy işini şansa bırakmak istemiyordu. Bu yüzden Mitchell'a, bulduğu şeyleri gösterip bir kez daha arama izni isteyecek ve çok büyük olasılıkla da işbirliği yapmaya yanaşmayan bir tavırla karşılaşacaktı. Bu bile Mitchell'ın çocuk pornosu suçlamalarıyla tutuklanması için yeterliydi.

Sonra ön kapıyı çalıp bekledi. Saniyeler geçip de kapıyı açan olmayınca zili bir kez daha çalmış, kapıyı yalnızca aralayan Mitchell'a da rozetini göstermişti.

"Merhaba, Mitchell. Biraz konuşabilir miyiz?"

"Neden?"

"Annen baban evde mi?"

"Annem burada."

"Güzel. İçeri gelebilir miyiz?"

Mitchell bunun üzerine kapıyı açmış, Rainy ve Carter da Boyd ailesinin yüksek tavanlı, ortasında devasa, sarmal bir merdiven bulunan malikanelerine adım atmışlardı. Adriana'nın merdivenlerden indiğini gören Rainy ona döndü.

"Kim bu gündüz kuşağı pembe dizi yıldızı?" diye fısıldadı Carter, Rainy'nin kulağına.

“Mama.”

“Mamma mia!”

“Merhaba. Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Adriana yanlarına indiği gibi.

Rainy ile Carter da, isteseler beceremeyecekleri bir eş-zamanlılıkla rozetlerini gösterdiler.

“Birkaç hafta önce Cathleen Wells’in evinde tanışmıştık,” dedi Rainy. “Ben Özel Ajan Loraine Miles, bu da Özel Ajan Carter Dumas. FBI’ın Görüntüleme Birimi’nden geliyoruz. Sorun olmazsa oğlunuza birkaç şey soracağız.”

“Ne hakkında?” Kadının endişesi yüzünden belli oluyordu.

“Devam eden bir soruşturmada karşılaştığımız bulgular hakkında bir açıklama isteyeceğiz.”

Carter, büyükçe bir zarfın içinden, bir zamanlar gizlenmiş olan dijital filigranın görüntüsünü çıkarmıştı. Sonra daha yeni baskıdan çıkan parlak kağıdı Adriana’ya uzattı ve üçü birlikte kağıda bakmaya başladılar.

“Bu nedir?”

“Bu bir filigran,” diye yanıtladı Rainy. “Bu filigranı yapan kişinin, fotoğrafları dağıtan kişi olduğunu düşünüyoruz. Aynı zamanda bu dağıtıcının, görüntüleri kimlerin indirdiğini takip etmek için filigranlı fotoğraflara internet adreslerini de aldığı kanaatindeyiz.”

“Ve bu filigran dövmesiyle aynı olduğu için, Mitchell’in da bu işle bağlantısı olduğunu mu düşünüyorsunuz?”

“Biz kendisine birkaç soru sormak istiyoruz sadece.”

“Mitchell, senin bu konuda söyleyeceğin bir şey var mı?” diye sordu Adriana sert bir tonda ve oğluna bakmak için döndü.

Ama Mitchell, Rainy’yi şaşırtarak cevap vermemişti. Nedenini fark edince genç polis alarma geçti.

Mitchell Boyd, artık yanlarında değildi.

Tom, Roland'a uyuşturucuyu nereye sakladığını söylemiş; o da karşılığında tehdidini açıkça belirtmişti. Anlaştıkları vakte kadar oraya varmış olamazlarsa Jill vurulacaktı. Ama Tom, Jill'i yanında tutan kişinin kim olduğunu bilmediğinden sessiz kalmış ve Roland'ın kullanmasına izin vermişti.

Bir yandan da aramasını umarak Jill'in telefonunu elinden düşürmüyor ve telefonun çalmadığı her saniye ona işkence gibi geliyordu. Bu yüzden, Roland'dan daha fazla şey öğrenmeye çabaladı.

"Jill'in nerede olacağını nereden bildin?"

"Sadece onu takip edebileceğimi biliyordum ve seninle olmayacağını."

"Nasıl?"

"Tanner'a seni aramasını ben söyledim. Tam olarak neler demesi gerektiğini de. Buna inanıp kaçacağını biliyordum. Siz SEAL mensupları hakkında bildiğim tek bir şey varsa, o da eğitiminize sadık olursunuz. Bu yüzden de onun seni yavaşlatacağını düşünerek ayrılacaktınız."

"Lindsey'yi sen mi öldürdün!" diye bağırdı sonra Tom.

"Sakin ol, Tom," dedi Roland. "Sana söyledim, ben kimseye zarar vermem."

"Doğru, senin bunu yapacak adamların var, unutmuşum."

Roland dönüp ona bakarken öyle bir gülmüştü ki Tom'un içi ürperdi.

"Frank Dee de dostlarından biri mi?"

"Olabilir."

"Bunu nasıl yapıyorsun? Gilly. Dee. Nasıl olup da senin için çalışmayı kabul ediyorlar?"

"Gilly için, Boyd Yatırım'ın faizinin piyasa ortalamasının çok üzerinde olmasını kabul edebiliriz. En gurur duyduğum şeylerden biri de sadık müşterilerimin olmasıdır. Dee de, kuzeninin hatrına sahip çıktığım bir adam diyelim. Kimi kastettiğimi anlamışsındır sanıyorum, sen zeki bir adamsın."

"Hayır, Marvin zeki bir adamdı ve sen onu öldürdün."

"Bence bilip bilmeden yorum yapma."

"Uyuşturucuları nereden biliyordun peki?"

"Lange'a Greley'nin, ordunun sırlarını eroin karşılığında sattığını söyleyen kişinin ben olduğumu düşünürsek en başından beri işin içinde olduğumu söyleyebiliriz."

"Kelly bana bundan hiç söz etmedi."

"Çünkü o da bilmiyordu. Sadece Lange'ın haberi vardı. Kelly'yi de işin içine sokmasını ben söyledim zaten, her erkeğin karşı koymakta güçlük çekeceği kadar seksi olduğundan işimize mükemmel şekilde yarayacağını biliyordum."

"Sen de üstten ayrılmış olmayı planladın tabii, değil mi?"

"Ne kadar zeki olsan da, Tom, kayıtlarıma hiç bakmamış olman beni şaşırtıyor. Soygundan üç ay önce Greeley'nin komutasından ayrılmıştım."

"Sanırım her şeyi düşünememişim."

"Lange ağzını kapalı tutabilirdi ama sen de ben de Kelly'nin bu konuda güvenilir olmadığını biliyoruz. Bu yüzden biz de ona her şeyi anlatmamayı seçmiştik. Sonra uyuşturuculara ne olduğu hakkında hiçbir fikrimiz olmadı. Son bildiğimiz şey, Lange'ın Kelly'ye onlardan kurtulmasını söylediği oldu. Sonra ben, Shilo'ya dönünce Kelly'yi

izlemeye başladım ama yaşam tarzını hiç değiştirmemiş, seninle evlenip boşanmış, bardaki işinden ayrılmamıştı. Hiç de milyon dolarları olan bir kadın gibi davranmıyordu yani.”

“Uyuşturucunun bende olduğundan haberin yoktu,” dedi Tom ondan çok kendini bilgilendirir gibi.

“Ben attığını düşünmüştüm. İşin peşini de artık bırakmam gerekiyordu zaten. Düşünsene... O sırada Lange’a da hapisten çıkması konusunda yardım etme sözümü tuttum, kuzenine yeni bir hayat imkanı sağladım. İş büyüttükçe bunları yapacak param da olmaya başlamıştı zaten.”

Roland, yolu bildiği için Tom’a sormasına hiç gerek kalmadan sağa sola dönerek ilerliyordu.

“Ama anlamıyorum. Uyuşturucunun çoktan gittiğini biliyorsa Lange neden eve girdi ki?”

“Çünkü o benim yaptığımı yapıp peşini bırakamadı. Senin de bu işin içinde olduğunu düşünüyordu. Ona yanıldığını, seni benim kadar iyi tanımadığını söyledim. Senin bile o kadar paradan vazgeçemeyeceğini söyledim ama inanmadı.”

“Hapisten çıkınca ilk işi Kelly’yi görmek oldu. Gizlice eve girip ona vurmuş, kadını korkutmuş ve arka taraftan kaçmasına neden olmuş. Kelly’nin ölümü de tıpkı polisin söylediği gibi koyaktan düşerek gerçekleşmiş. Ama Lange, tüm bunlara rağmen vazgeçmeyip seni gözetlemeye başlamıştı. Malların yerini değiştireceğini falan düşünüyordu ama kiminle dans ettiğini bilmiyormuş anlaşılan.”

“Öyle görünüyor,” dedi Tom.

“Ama sonra birdenbire, sen benim evime gelip Kip Lange’ı sormaya başladın ve ben de o zaman uyandım. Lange baştan beri haklıydı, uyuşturucudan senin de haberin vardı ama sende mi, sakladın mı yoksa yok mu ettin, orasını bilmiyordum ve bu yüzden de evine böcek yerleştirdim.”

“Ne yaptın?”

“Alarm şirketi,” dedi Roland. “Onun sahibi de hatırı sayılır yatırımcılarımdan biri, gerisini anlamışsındır.”

“Yani Jill’le olan konuşmamı dinledin ve uyuşturucunun yerini de böyle öğrendin.”

“Hepsini değil. Programladığım bazı anahtar sözcükler vardı; eroinden her bahsedişinde az çok bir şeyler duydum ve Lange’a da ortaya çıkıp hamlesini yapmasını ondan sonra söyledim. Dee de kahvene ilaç katılması işini ayarladı ama senin de bildiğin gibi o plan pek iyi gitmedi. Ama merak etme, bu defakinin proje müdürü benim ve hiçbir aksilik çıkmayacağını garanti ediyorum.”

Tom’un Roland’a sormak istediği pek çok soru vardı. Özellikle çocuk pornosu meselesinin nereden çıktığı, Cortland ile ne ilgisi olduğu gibi ama şimdilik bunların beklemesi gerekiyordu.

Çünkü hedeflerine varmışlardı.

Roland, arabasını Willards Woods’a giden en popüler patikanın girişindeki otoparka bıraktı. Etrafta başka araç olmayışından, hafta içi akşam vakti buranın son derece ısırsız bir yer olduğu kanısına varabilirdiniz.

Tom ile Roland, arabadan birlikte indiler sonra ve Tom önde, o arkada yürümeye başladılar. Ay ışığı, patikayı ek bir kaynağa ihtiyaç duymadan yürünebilecek kadar aydınlatıyor olsa da Roland fenerini açmıştı. Ve Tom, karanlıkta dahi olsa onu silahsız bırakmanın risksiz bir yolunu bulamıyordu ki Jill’in hayatıyla da kumar oynayacak değildi.

Sonra ağaçların arasındaki açıklığa gelip durdu.

“Çocukluğumuzdan beri gelmemiştim buraya,” dedi Roland.

“Spot hiç değişmedi.”

Tom sırtını bir ağaca vermiş ve Roland’la yüz yüze konuşmaya başlamıştı.

“Jill nerede?”

“Bir arkadaşımla.”

“Onu görmek istiyorum, aksi takdirde hiçbir şey yapmam.”

“Öyleyse bekleyelim.”

O sırada Roland’ın telefonu çalmış, Tom da o, numarayı kontrol edip telefonu yanıtlarken onu izlemeye koyulmuştu.

“Sakın aptalca bir şey yapma,” dedi sonra Roland. “Sadece çık oradan... Nasıl olduğu umrumda değil... Spot diye bir yer... Seni orada bekliyorum. Dikkatli ol.”

Roland telefonunu cebine koyarken Frank Dee de Spot’a gelen tek patikadan, o hantal yürüyüşle onlara doğru geliyordu. Roland fenerini adama doğru tutunca devasa kollarına hapsettiği Jill de görünür olmuştu. Kızın gözleri ve bilekleri bağlanmış; ağzına da bir bandana takılmıştı.

Tom hemen ona doğru atıldı ama Roland’ın silahını salladığını görünce olduğu yerde kalakalmıştı. Ardından Boyd, Dee’ye kızı geri götürmesini işaret etti.

“Uyuşturucularımı toprağa mı gömdün?”

“Toprağa değil,” dedi Tom da taş ocağı göletini göstererek.

“On beş yıldır suyun altındalar mı yani? On milyon dolarlık eroini mahvettin, öyle mi?”

“Paketlerin zarar görmemesi için önlem aldım,” dedi Tom. “Elimde bir koz olmasına ihtiyaç duyarsam diye ne onlara ne de üstlerindeki parmak izlerine zarar gelmesini istedim.”

“İyi düşünmüşsün. Yüzmeye hazır mısın peki?”

“Bunu yaparsam Jill’i serbest bırakacaksın.”

“Evet.”

“Ama senin onu kaçırdığını biliyor, Boyd. Bundan sonra güvende olacağını nereden bileceğim?”

“O sadece biri tarafından kaçırıldığını biliyor. Kim olduğunu görmediği için beni işe karıştırmaz. Kafam rahat yani.”

“Peki ya istediğini yapmazsam?”

“O zaman o gölete gömülen tek şey eroinlerim olmaz.”

Rainy ve Carter, silahlarını çekmiş; Adriana ise Mitchell'a seslenmeye başlamıştı. Ardından Rainy odayı aramaya koyuldu fakat hiçbir şey yoktu. Bu yüzden mutfığa açılan koridora dalmış fakat orada da aradığını bulamamıştı.

"Yukarı çıkmanın başka bir yolu var mı?" diye sordu peşinden ayrılamayan Adriana'ya.

"Hayır ama girişten bodruma inen bir kapı var."

"Bodrumdan dışarı açılan bir kapı var mı peki?"

"Sadece kapak var," dedi Adriana elleri kadar titreyen sesiyle. "Bodrum yer altında ama kapak dışarıdan kilitli."

"Carter, beni koru."

Rainy duvara yaslanmış ve kapıyı, aynı zamanda bir kalkan gibi kullanarak açmıştı. Ardından duvardan ayrılıp döndü ve çömeldi. Silahını da karanlık merdivenlere doğrultmuştu.

"Mitchell Boyd," diye seslendi sonra. "Bodrumdaysan hemen ortaya çık ve ellerini görebileceğim bir yere koy."

"Mitchell." Adriana da Rainy'nin arkasından yankı yapıyor gibiydi. "Dediklerini yap, oğlum. Lütfen yukarı gel de konuşalım bunu."

Rainy bunu duyunca döndü. Adriana'nın, bu kadar yakınında olduğunu fark etmemişti. "Buradan uzak durmanız gerekiyor."

Ama “Oğlumun yanından ayrılmam ben,” diye çıkıştı kadın.

Bu yüzden Rainy yeniden merdivenlere odaklandı ve ayağa kalkıp ışığı açacak bir düğme bulma umuduyla elini duvarda gezdirerek basamaklara doğru bir adım attı. Buldu da. Ama merdivenler hâlâ karanlıktı. Rainy, düğmeye bir kez daha bastı ama sonuç değişmiyordu.

“Buralarda bir sigorta kutusu var mı?” diye sordu sonra.

“Evet.”

“Carter, git Bayan Boyd’dan bir el feneri al.”

Rainy bir adım daha atınca bedeninin yarısı karanlığa gömülmüştü.

“Mitchell, sana bir şey olmayacak. Ama şu anda federal ajanlar için bir tehdit oluşturuyorsun ve inan bana, bu pek de akıllıca bir seçim değil. Hemen ortaya çıkman lazım.”

Rainy etrafını dinlemek için durunca hafif bir gıcırta duydu. Bu sesin ne olduğunu gayet iyi biliyordu. *Ayak sesleri. Ama aşağı mı yoksa yukarı mı?* Ardından omzunda bir el hissetti ama arkasına dönmemiş, gözlerinin karanlığa alışmalarını umarak önüne bakmaya devam etmişti. Sonra elini uzatıp Carter’ın getirdiği metal el fenerini aldı ve bir adım daha atıp yine durdu. Bir kez daha basamakların gıcırdadığını duymuş, üstelik bu kez daha gürültülü olan sesin yönünü de tayin edebilmişti. *Kesinlikle yukarı geliyor.*

Ve feneri açıp aşağı tuttu. Mitchell Boyd, ondan epeyce aşağıda bulunan bir basamakta duruyor ve karanlığı yaran ışık sayesinde görülebiliyordu.

Çocuğun fazlasıyla korkmuş görüldüğünü düşünen Rainy, temkinli bir şekilde bir adım daha atmış ve ışığı Mitchell’in ellerine tutunca bu korkunun sebebini de görmüştü.

“Silah!” diye bağırdı hemen. “Silahı var.”

Ve aynı anda Mitchell'in silahından çıkan alevle Rainy, yere düşerek belini merdivenin kenarına çarptı. Üzerinden hızla geçen merminin yarattığı o keskin koku burun deliklerine dolarken düşüşünün sebep olduğu acı da nefesini kesmişti.

O şaşkınlıkla vücudunu da kontrol edemeyince seke seke, sırtını her basamağa çarpıp bir alttakine düşmek suretiyle bu acı verici döngüyü defalarca tekrarladı. Silahın sesi kulaklarından hâlâ gitmemiş olsa da fenerin de aynı şekilde düştüğünü duyabiliyordu.

Sonra ortam bir kez daha aydınlandı. Fakat yalnızca anlık bir şekilde ve iki defa. Rainy, bu aydınlanmalarla eş zamanlı olarak iki de patlama sesi duymuştu. Mitchell'in silahından çıkan kurşunlar, Rainy'nin biraz önce bulunduğu basamakları parçalarken çıkan tahta parçaları da genç kadının yüzüne ve saçına doğru sıçrayınca Rainy, az önce görülen parıltılara nişan alarak bu kez kendi silahını ateşledi. Ama tam olarak hakim olamadığı eli, silahın tepmesini kaldıramamış ve sıçramıştı. Ardından, bir inilti ve ona eşlik eden bir düşme sesi duyuldu. Rainy de merdivenlerdeki düşüşünü tamamlamış fakat duvara toslamayı beklerken kendisine yastık görevi gören Mithell'a çarptığını fark etmişti.

Sonra elleriyle yoklayarak Mitchell'in silahını bulmaya çalıştı ve kısa bir süre sonra bulduğu metali kalan merdivenlerden aşağı itti. Hâlâ karanlıkla boğuşmakta olan Rainy, tam ıslak ve yapış yapış bir şeylere değdiği sırada arkasından bir ışık gelmiş ve bir kadın çığlığı duyulmuştu. Geri dönüp bakınca Adriana'nın, elindeki feneri her adımında sarsarak hızla aşağı indiğini gördü.

Ve ona çığlık attıran şeyin ne olduğunu anladı. Mitchell, sırtını duvara yaslamış bir şekilde sahanlıkta uzanıyor, etrafında ise kandan bir göl oluşmaya başlıyordu.

Ardından yanlarına gelen Adriana dizlerinin üzerine çö-

küp Mitchell'in yanağını okşamaya, fenerini tutarak yüzünü incelemeye başladı.

"Bebeğim! Mitchell! Beni duyuyor musun?" Kulağını dayayarak kalbini dinledi. "Nefes alıyor! Ambulans çağırın. Acele edin!"

"Hemen arıyorum." Hâlâ yukarıda olan Carter bu görevi üstlenmişti.

"Feneri bana ver," dedi Rainy. "Sigorta kutusunu bulmaya çalışacağım, ışığa ihtiyacımız var."

Adriana feneri uzatırken Rainy de deliye dönmüş annenin, kanlı elleriyle oğlunun yüzünü okşadığını görebiliyor; bir yandan da başka silahı olup olmadığından emin olmak için Mitchell'ı kontrol ediyordu. Sonra çocuğu vurduğu noktayı buldu. Birkaç santimetre daha sağa denk gelse felç olabilir, hatta ölebilirdi.

Ama şu an, yalnızca yaralanmıştı ve yaşayacaktı.

"Silahı nereden buldu?" diye sordu Rainy merdivenleri bitirip bodruma inince.

"Muhtemelen Roland'inkini almıştır," diye yanıtladı Adriana. "Mitchell, onu koyduğu kasanın anahtarının yerini biliyordu."

Birkaç dakika sonra Rainy sigorta kutusunu bulmuş ve düğmeyi kaldırarak bodrumu aydınlatmıştı. Sonra gözleri ışığa alışana dek bekledi ve Mitchell'ın inleyerek yattığı, Adriana'nın da yanında diz çökmüş halde beklediği sahanlığa geri döndü.

"Ölmeyecek," diyordu Adriana çaresizce.

"Evet," dedi Rainy. "Ölmeyecek."

"Onunla ilgilenmelerini sağlar mısın?"

"Tabii ki. Ambulans çoktan yola çıkmıştır zaten."

Yukarı çıkmaya başlayan Adriana, transa geçmiş, hatta havada süzülüyormuş gibi görünüyordu.

“Güzel,” dediğini duydu Rainy sonra. “Oğlum iyi olacak.”

Ve Mitchell’ın nabzını kontrol edip güçlü olduğunu fark edince rahatladı. O sırada Carter da elinde bir ilk yardım çantasıyla koşarak yanlarına geliyordu.

“Bunu mutfakta buldum.”

“Mitchell, beni duyabiliyor musun?” diye sordu Rainy.

Ama çocuğun verebildiği tek cevap inleme sesleri oldu.

“İki yerinden vuruldun, şimdi sana ilkyardım uygulayacağım ve iyileşeceksin. Benimle kal, tamam mı? Bilincini kaybetme.”

Rainy, çantada bulunduğu makasla çocuğun kanlı tişörtünü kesmiş ve kendi ellerini lateks eldivenlerle koruyarak yaralara gazlı bezle tampon yapmıştı. O sırada bir kapı sesi duyunca Carter da o da yukarı döndüler.

“Git bir bak,” dedi sonra Carter’a.

O da hızla yukarı çıkıp birkaç dakika sonra geri geldi ve Rainy’ye seslendi. Genç kadının bulunduğu noktadan, kapıda duran Carter ışıltıyor gibi görünüyordu.

“Adriana,” dedi Carter nefes nefese. “Gitmiş.”

81

Ay ışığı, taş ocağındaki göletin titreşen suları üzerinde dans ederken Roland ormanın içinde bir yerlerde, Jill de onun yakınlarındaydı. Su geçirmez bir spor çantası ise göletin dibinde, suyun yirmi metre kadar altında duruyordu. Roland, ay ışığına rağmen ekstra bir kaynağa ihtiyaç duyacağı için Tom'a el fenerini vermişti.

“Başka bir taraftan gelmem gerekecek,” dedi Tom sonra. Roland'ı duyabiliyor fakat nerede olduğunu göremiyordu. “Yamacın bu kısmı çıkamayacağım kadar dik, o yüzden yolu biraz uzatacağım.”

“Önemli değil, Tom,” dedi Roland. “Işığı takip ederim ben. Sen işi halledip Spot'a dön, yeter.”

Ah, geleceğim tabii, dedi Tom kendi kendine. *Hem de büyük bir sürprizle.*

Ve suya bakıp kollarını başının üzerine kaldırarak derin bir nefes aldı. Biraz daha sıcak kalabilmek için hareket kabiliyetini kısıtlamayı göze aldığından soyunmamıştı. Sonra dört kısa fakat derin nefes aldı ve oksijen tankını dolduracak son hamle olarak da karada nefes almaya çalışan balıklar gibi hava yutup sıçrayarak suya atladı.

Aşağıdaki demiryolu traverslerine çarpmayacağından emin olacak kadar açıldığından kendine de güveniyordu.

Sonra, neredeyse hiç su sıçratmayarak daldı gölete. Hava soğuktu, evet ama suyun sıcaklığı insanı donduracak kadar düşüktü. Öyle ki, ilk anda Tom yüzemeyecek denli şoka girmişti. Ama soğuk her ne kadar kalbini durduracak gibi geliyor olsa da çoktan üç metre kadar derine inmiş ve daha fazla dibe ilerliyordu. Ardından yunus hareketi kullanarak o karanlığın içinde incecik bir ışık tüneli yaratan fenerinin yardımıyla dalmaya başladı. Bu sırada taş duvardan ayrılmamaya da gayret ediyordu.

Ordudayken SEAL ekibindeki arkadaşlarının çoğundan daha uzun süre tutardı nefesini. Rekoru beş dakikaydı ama şimdi hamlamış olduğundan üç, en fazla dört dakika dayanabileceğini biliyordu. Oksijenden tasarruf etmek için bedeni önce hayati olmayan fonksiyonları sonlandırmaya başlayacak ama eninde sonunda sıra onlara da gelecekti.

Tom, teni uyuşup başındaki basınçtan ötürü kulakları da zonklamaya başlayınca geliyor, diye düşündü. O karşı konulmaz, kaçınılmaz nefes alma ihtiyacı. Geliyordu, hem de beklediğinden çok daha erken.

Zorlamaya devam et... Pes etme... Nefes almaya çalışma.

Tom, baş aşağı derine inmeye devam ederken göğsü de alev alev yanmaya başlamıştı. Boğazındaki sıkışma ise akciğerlerindeki korkunç basıncı aşağıda tutmaya yardım ediyordu. Eğer yamacın çıkıntı yaptığı noktaya gelmemiş olsa, çoktan pes edip yüzeye çıkabilirdi.

On iki metre seviyesinde olduğunu tahmin ediyordu Tom. Belki de on beş. Yani hedefine ulaşmasına aşağı yukarı üç metre kalmıştı ama açılan ağzından sızan sulara engel olamıyordu. Kirli, buz gibi ve yutması korkutucu olan sulara. Sonra ağzını kapatmayı denedi ama kaslarına hakim olamıyor, ağzını daha da açma dürtüsüne karşı koyamıyordu. Hava yerine su almaya razıydı.

Ardından kendine güvenmeye, bu görevi tamamlayacağına inanmaya çalıştı çünkü hayatta kalmak için ihtiyacı olan şey buydu. Fakat göğsündeki, boğazındaki acı; o insanı sıkıştıran, tüketen ıstırap; azalmak şöyle dursun, bir de artmaya devam ediyordu. O sırada su da ağzına dolmaya devam etti. Tom'unsa ondan kurtulacak gücü kalmamıştı.

Yalnızca birkaç kulaç daha...

Eliyle öne doğru uzanırken gözleri karardı. Ama el fenerinin hâlâ elinde olduğunu hissedebiliyor; daha da önemlisi, diğer eliyle duvardan ayrılmadığını da fark edebiliyordu. Suyun altındaki o küçük oyuğu, arkadaşlarına kendinden daha derine dalmaları için meydan okuyan bir lise öğrencisiyken keşfetmişti.

Bayılmak üzereyim... Acele et...

Vücudunu resifin altına doğru itip o karanlıkta oyuğu buldu ve bir kumaşa dokunduğunu fark etti. Bu temasla kendine gelen Tom, çantayı sıkı sıkı tutmuş çekiyordu ama kımlıdatamadı bile. Sıkıştığını anlayınca da bir kez daha denedi.

Nefes al. Beyninin istediği tek şey buydu. Nefes al.

Tom, ağzını biraz daha açınca su iyiden iyiye ciğerlerine dolmaya başlamıştı. Sonra bir kez daha asıldı ve on beş senedir görmediği çantayı, resifin altından çıkarmayı başardı. Fakat çanta, Tom'un o zamanlar eklediği ekstra ağırlıklar yüzünden onu da aşağı çekiyordu. Tom, karşı koymak için bacaklarını hareket ettirdi. Tükenmek üzere olan gücünü son damlasına kadar kullanıyordu.

Sonra kendini yeniden gençmiş gibi hayal etmeye başladı. Sudan yukarı, bu defa uyuşturucularla çıkarken. Dalarlarken değil. Yıllar önce yapması gereken şeydi bu aslında. Geçmişe karşı koymak. İşleri yoluna sokmak için genç kaslarından ve güçlü ciğerlerinden faydalanmak. Bu yüzden

bacaklarını çırpmaya devam etti. Yüzeye varamayacağını bilmesine rağmen.

Tom, etrafındaki karanlık aydınlanmaya başladığında ne kadar derinde olduğunu bilmiyordu ama o güne dek, böylesine güzel ve parlak bir ışıkla karşılaşmamıştı. O kadar yoğun ve hayali görünüyordu ki bunun kutsal, ruhani bir şey olduğunu düşünmeye başlamıştı Tom. Üstelik insanın içini ısıtıyor, adeta Tom'u kendine çekmeye çalışıyordu.

Tom da gitti. Sanki son derece hafif, ağırlıksız bir şeymiş gibi hızla ışığa doğru süzülüyor; kendini de son derece canlı hissediyordu. O an içinde, tutku ve huzurdan başka bir duyguya yer yoktu sanki.

Sonra başı suyun yüzeyine çıktı ve Tom, tenine saplanan binlerce iğneyi andıran soğuk havayı yüzünde hissetti. Ciğerlerine dolan su da o sırada fişkırmış, onun yerini hayat veren temiz hava almıştı. Tom, elinde tuttuğu çantanın kaygan yüzeyini hissedebiliyordu. Ardından o güzel, beyaz ışığa baktı.

Ay, büyüleyiciydi.

Fermuar, paslandığı için açılmamakta ısrar edince Tom, kumaşı yırtmak zorunda kalmıştı. El fenerini çantanın içine tutunca da her biri sekiz yüz elli gramlık, bir düzine kadar yeşil, su geçirmez çantayı gördü. İki ucu birbirine bağlanarak kapatılan çantalar, suya karşı olabilecek en iyi korumayı sağlıyor fakat Tom, yalnızca çantaların içindeki uyuşturucuları değil, olabilecek parmak izi gibi delilleri de korumayı hedefliyordu.

Sonra el fenerini havaya tutup salladı. Roland'a sudan çıktığını bildirme yoluydu bu. Ardından da çantayı, mevziden uzaklaştırılan yaralı bir asker gibi kucaklayıp Spot'a giden o yabani otlarla dolu patikaya daldı. Ama şiddetlenen rüzgar Tom'u donduruyor, vücudu da buna karşı koymak için titriyordu. Her bir esinti işkence haline gelmeye başlayınca suyu özledi Tom. En azından orada, bir anlığına da olsa, karada olduğundan daha sıcak olurdu.

Sonra Spot'a geldi ve ritmik şekilde titreyen dişleriyle çantayı yere koydu. Titremesi geçmek bilmiyor, kıyafetleri ise sanki donuyor gibi üstünde katılaşıyorlardı. El fenerini alıp kendi etrafında bir tur attı. Çevresini saran karanlık ağaçlar bir açıklık oluşturuyor ve Spot'un sınırlarını belirliyordu.

Sonra ağaçların arasından Roland çıktı. Silahı hâlâ elindeydi.

“Hadi halledelim şu işi,” dedi Tom.

“Evet, halledelim. Uyuşturucularım çantada mı?”

“Al kendin bak.”

Roland, spor çantasına yaklaşp içine bakmış ve gördüklerinden memnun olmuş gibiydi.

O sırada Tom, son derece savunmasız olan Roland’a saldırabilir, onu silahsız bırakabilirdi ama Jill hâlâ ormanda bir yerlerde ve o canavarın elindeyken böyle bir riske girmemeyi tercih edecek, işlerin nasıl ilerleyeceğini görmeyi bekleyecekti. Neler olup bittiğinden emin olmadan şiddete başvurmayı planlamıyordu.

“Gerçekten iyi iş çıkardın, Tom.”

“Kızım nerede?” Tom’un vücudu hâlâ delice titremeye devam ediyordu.

“Burada.”

“Görmek istiyorum.”

Roland bir ısıklık çalmış, Dee de saklandığı yerden çıkmıştı. Tom, adamın yanında sürüklediği kızının hâlâ gözleri, ağzı ve bilekleri bağlı olduğunu görebiliyordu. Titrediğini de. Ama Jill’inki soğuktan değil, korkudandı.

“Jilly-bonum, tatlım. Benim baban. Sakin ol, tamam mı? Sakin olursan seni bırakacaklar.”

Jill, adamın elinden kurtulmak için çırpınırken Tom, kızının kendi sesine doğru koşmak, onlardan uzaklaşmak arzusunu hissedebiliyordu. Ama Dee’nin buna izin vermek gibi bir niyeti olmadığından Jill, sanki bir bisiklet sürer-mişçesine ayaklarını çırpmaya devam etmekle yetinmek zorunda kalmıştı.

“Kızımı da alınca buradan gideceğim,” dedi Tom. “Uyuşturucular konusunda sessiz kalacağıma da söz verdim.”

Bunun üzerine Roland Dee’ye döndü. “Çıkar.”

Dee, Jill'in gözlerini açmış fakat ağzına elini sürmemişti. Bir yandan da bir mengene gibi, kızı o devasa kollarıyla sıkı sıkı tutmaya devam ediyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Tom. "Şimdi senin kim olduğunu biliyor Boyd. Onu senin kaçırdığını biliyor." Ama Tom, işlerin bu noktaya geleceğini, Roland'ın baştan beri farklı bir planı olduğunu biliyordu.

Ardından Boyd, silahını bırakmadan Tom'dan birkaç adım uzaklaştı. Şişko yüzü ay ışığıyla aydınlanan Dee ise yine ışıktan parıldayan devasa yüzüğün olduğu eliyle Jill'i sıkı sıkı tutuyor; diğeriyle de silahını kızın kafasına dayıyordu.

"Diz çök, Tom," dedi sonra Roland.

"Ne yapıyorsun, Roland?"

"Hemen diz çök, Tom, yoksa Frankie kızını vurur."

Jill, boğuk bir çığlık atmış ve yine kurtulmaya çalışmıştı ama Dee'nin buna tepkisi, silahı daha da bastırmak oldu. Bunun üzerine Tom, önünde duran çantaya dua eder gibi diz çökmüştü.

"Burada ikili bir cinayet sahnesi kuracağız. Daha doğrusu bir intihar, bir cinayet. Lindsey Wells'i öldürdün, Jill'in de senin yaptıklarının sebep olduğu sorunlarla yaşamasına izin veremezdin. Bu yüzden ölmesinin daha iyi olacağına kanaat getirdin. Bu her şeyi kolaylaştıracaktı."

Tom, kızının yine aynı şekilde bağırıldığını duyabiliyordu.

Roland, Tom'un görüş açısından çıkarken Tom da gözlerini Jill'den ayırmıyordu. Roland'ın nereye gittiğini görmek için ona bakmak yerine, ayak seslerini dinlemeyi tercih etmişti. Sağ tarafına geçtiğini fark ettiği adamın, silahını da kafasına doğrulttuğunu tahmin ediyordu. Böylesi mantıklıydı çünkü. Cinayet-intihar. Roland, önce Tom'ı yan taraftan vuracak, sonra da Jill'i öldürecekti.

Tom, gözlerini kızından ayırmıyor; bembeyaz yüzünde

iki siyah ay gibi duran, korkudan kocaman açılmış gözlerine bakıyordu. Sonra o gözler yaşlarla doldu ve Jill yeniden kaçmaya çalıştı ama Dee, kızın kımıldamadan durduğuna emin olana dek namluyu bastırmaya devam etmişti.

Ardından Jill hareketsizleşti. Bayılmıştı belki de. Ama Dee, oyuncak bir bebek gibi onu zorla ayakta tutmaya devam ediyordu.

“İşler bu noktaya geldiği için üzgünüm, Tom, ama en temizi bu. Sen de bir aile babasısın, beni anlayabilirsin. Ailem için bunu yapmak zorundayım, oğlumu yüzüstü bırakmam.”

Tom, Roland’ın sesindeki üzüntüyü duyabiliyordu. Belki de bu zayıflıktan faydalanıp adamı kararından vazgeçirebilirdi.

“Lindsey’yi Mitchell mı öldürdü? Ve sen bu olayı üzerime mi atmaya çalışıyorsun?”

“Çocuklar aptalca hatalar yapıyorlar, bunu sen de, ben de biliyoruz.”

“Roland, bunu yapmak zorunda değilsin. Başka bir yol bulabiliriz, birlikte bir çözüm bulabiliriz.”

Sessizlik.

Tom’un kalbi yerinden çıkacak gibi atıyor, o sırada kendine gelmiş olan Jill ise yine kendini kurtarmaya çalışıyordu ama başında Dee varken bu çabası boşunaydı.

Sonra Roland karşılık verdi. “Başka yolu yok, Tom. Bu her şeyi temizliyor. Kimse soruşturmayla devam etmeyecek artık, tüm mesele senin üstüne kalacak. Mesaj şebekesi işini yürüten, olaylara tanık olduğu için Lindsey’yi öldüren sendin. Sonra mahvettiğin tüm bu hayatları fark edip böyle bir karar aldın.”

“Senin beni vurma açın, intihar eden birininkine benzemiyor. Uzmanlar bunu hemen anlarlar.”

“Öyle bir şey olmayacak, nasıl yapmam gerektiğini biliyorum. Ama olsa bile, bu meselelerin üstünü örtebilecek adamlarım var.”

“Peki ya silah? Onu nereden buldum? Bunu düşündün mü?”

“Çaldın. Benden çaldın hatta. Evime girdiğin zaman. Polisin raporu hazır bile.”

“Neden kendi silahımı kullanmadım peki?”

Roland buna gülmüştü. “Biliyor musun, gerçekten bir silahın olur sanmıştım. Onca SEAL geçmişin var. Ama baktık. Sen Marvin’in cenazesindeyken Frank evinin her tarafını aradı. Tek bulduğu şey bıçak oldu, onu da polislerin onu bulduğu yere bıraktı ama silah filan yoktu.”

“O konuda yanılıyorsun işte, Roland—”

“Hoşça kal, Tom. Bu noktaya geldiğimiz için gerçekten üzgünüm.”

“Ama benim bir silahım var.” Tom yere yan yatmış ve tek bir harekette sıırıslıklam pantolonunun belinde duran tabancayı çıkarmıştı. On beş yıl suyun altında kalmış olmasına rağmen, epey iyi korunmuştu silah. Su geçirmez bir çantanın içinde geçen on beş yıl. Bu süre içerisindeki tek arkadaşları da genç Tom Hawkins’in, ıslanıp mahvolmasına izin veremeyeceği uyuşturuculardı.

Bir Beretta M9 olan bu silah, orduda görevli er Kip Lange’ın başarısız bir soygunda kullandığı tabancaydı ve yalnızca iki kez ateşlenmişti. Spot’a gelirken Tom, silahın bozulup bozulmadığını kontrol etmiş ve ateş edemeyeceğini görmek istemişti. Toplamda dört tane kurşun olduğunu ve hepsinin kuru bir şekilde şarjörde durduğunu gördü sonra. Tom, silahın ateşleneceğine inanıyordu ama elinde bunu kanıtlayacak bir şey de yoktu. Tıpkı Rainy’nin onun masum olduğuna inanması fakat

bir kanıt görememesi gibi. Tıpkı Jill'in ona, yeniden güvenmeye başlayacak kadar inanması gibi Tom da silahına *inanıyordu*.

Ve bu yüzden, yere düşerken tetiği çekti ve bir parıltı meydana geldi. Ardından da patlama ve alev topu. Kurşun, namluyu terk ederken silah da geri tepmişti.

İşte, aradığı kanıt buydu.

İlk kurşun, Roland'ın omzuna saplandı. İkincisi ise bacağına. Roland, bunun ardından, büyük bir gürültüyle yere düşmüştü.

Frank Dee de tam olarak Tom'un beklediği şeyi yapıp bu sürpriz tehlikeyi savuşturmak üzere harekete geçti ve silahını Jill'den çekip Tom'a doğrulttu. Ama Tom daha hızlı davranmış ve o bir kez bile ateş edemeden tetiği iki defa çekmişti.

İlk kurşun, Dee'nin ateş etmeye hazırlanan eline geldi ve kanlar havai fişek gibi fişkirirken silah da yere düştü. İkinci hamlede Tom, onu öldürebilirdi. Bunun için hem vakti hem de yeteneği vardı ama öldürmek onun için geçmişte kalan bir şey olduğundan Dee'nin kafatasını parçalayacak kurşunu karnına göndermeyi seçmişti. Oradan da kanlar fişkırmaya başlarken Dee yere düştü.

Jill de hemen babasına koştu. O sırada Dee, yaralarını tutmuş inlerken Tom da hayati organlara denk gelmediğini, bu yüzden ikisinin de yaşayacağını düşünüyordu.

Çünkü öldürmek, geçmişinde kalmıştı.

Sonra Jill'in tökezlediğini görünce ona doğru koşup buz gibi kollarıyla kızına sarıldı ve ağzı ile ellerini çözdü. Jill panikten doğru düzgün nefes alamıyor, konuşamıyor ve babasına bir cankurtaranmış gibi sıkı sıkı sarılıyordu.

Ardından Tom, hâlâ yerde yatmakta olan Roland'ın yanına gitti ve Beretta'yı çantaya koyup Roland'ın, yakınlar da bir yere düşen silahını aldı. Üstü başı kan ve toprak içinde kalan, acıyla kıvranan Roland'a bakarken Dee'nin de

inlediğini duyabiliyordu. İkisini de etkisiz hale getirmeyi başarmıştı.

Tir tir titremeye devam eden Jill babasının bileğini bırakmazken Tom artık adrenalinden alev alev yanıyordu.

“Tek istediğin uyuşturucuysa neden bunu söylemedin?” diye sordu Tom nefes nefese. “Neden Lindsey ile bir ilişkim olduğunu uydurdun? Neden bunları nereye sakladığımı soran şantaj mesajları atmak yerine benim bir seks mesajı şebekesi işlettiğimi göstermeye çalıştın? Tüm bunlar çok saçma, nedenini bilmek istiyorum.”

“Sen... Gerçekten... Bunu... Bilmek...” Sözcükler Roland’ın ağzından tükürük gibi çıkıyordu. Sonra dudaklarını yaladı. Güçlkle alıp verdiği nefesler, göğsünün hareketini de arttırıyordu.

“Evet, anladım. Senin için bu işleri yapacak adamların var,” dedi Tom yanına diz çökerek. “Cortland var. Ama ben nedenini soruyorum?” Silahın namlusunu, Roland’ın omzunda açtığı kanlı yaranın etrafına bastırarak adamın acıdan inlemesini sağlıyordu.

“Ben değildim!” diye bağırdı o da sonunda. “Ben yapmadım.”

“Saçmalık.” Namluyu artık, doğrudan doğruya kurşunun açtığı yaraya bastırıyordu.

“Yemin ederim... Ben değildim... Sana tuzak kurmadım...”

Tom, kendilerine doğru gelen ayak seslerini duyabiliyordu.

“Tom? Orada mısın? Tom?”

Sesin geldiği yöne doğru bakınca karanlıkta dans eden fener ışığını fark etmişti. Ardından, Spot’a çıkan patikada bir figür belirdi. Ay ışığı, ormandan gelen sesin, bu kadın sesinin sahibinin kim olduğunu gözler önüne seriyordu.

Adriana Boyd.

“Adriana, burada ne arıyorsun?”

“Ah, Tom,” dedi Adriana ona doğru koşarak. Bir elini de omzuna koymuştu. “Her şeyi öğrendim, Mitchell anlattı. Burada olduğunu da öylelikle öğrendim.”

Tom ayağa kalkarken kızını da kendiyle birlikte çekmişti. “Neler oluyor, Adriana?”

“Tüm bunları senin üzerine yıkan Roland. İnsanları yıllardır cinsel suçlarla itham ediyor o. Ben de inanmak istemedim ama FBI Mitchell’ı tutuklamaya gelince o da her şeyi itiraf etti.”

Tom, Jill’i yanından ayırmıyordu. “Polisler yolda mı?”

“Evet, geliyorlar.”

Adriana, feneriyle etraftaki karmaşayı inceledikten sonra ışığı çantaya odaklamıştı.

“Neler oluyor?” Sorma sırası ondaydı bu kez. “Çantada ne var?”

“Roland’ın peşinde olduğu şey. Benim Almanya’dan getirdiğim, milyonlarca dolar değerinde eroin.”

“Senin mi?”

“Kelly ve Kip Lange uyuşturucuyu çaldıktan sonra Kelly beni kurye olarak kullandı. Her şeyi organize edense Roland’mış ama Kelly’nin bundan haberi yoktu.”

“Anladım...”

Adriana, acı içinde karnındaki yarayı kapatmaya çalışan Frank Dee’nin yanına gitmiş ve onun silahını alıp adamın kafasına ateş etmişti.

Dee’nin parçalanmış kafatasından fışkıran kemik parçaları ve kansa, ay ışığının altında bir yağmur gibi yere indi.

“Adriana!” diye haykırdı sahneyi gören Tom. “Ne yapıyorsun?”

Adriana da dönüp silahı ona doğrulttu.

“Silahını indir, Tom,” dedi sakın ve ürkütücü derecede başkasına ait gibi soğukkanlı bir sesle. “Bu senin meselen değil ama o tabancayı bana vermezsen öyle olacak.”

Jill babasına sıkıca sarılırken Tom da silahı Adriana’ya doğru fırlatmıştı. Emniyetini bilerek kapatmamış, yolda kazara patlayan silahın kadını şaşırtmasını ummuştu. Bu da ona avantaj kazandırmaya yeterdi ama maalesef, metal yığını tok bir gürültüyle yere inmeyi seçmişti.

“Uzaklaş. Şurada dur.” Adriana Tom ve Jill’e, uçuşunun kenarına doğru gitmelerini söyleyince Tom, silah onda olduğu için söyleneni yapmıştı.

Ardından Adriana Roland’a, az önce, şimdi ölü olan Frank Dee’nin yanına giderkenki sükunetiyle yürüdü. O, yaralı kocasının başında dururken Tom ve Jill de Roland’dan yalnızca birkaç adım ötede birbirlerine sokulmuş halde bekliyorlardı. Adriana’nın konumunu akıllıca seçtiği ise çok belliydi. Tom ve Jill tam karşısında, Roland ise onlarla arasında duruyordu. Böylece Tom ve Jill ağaçların arasında kaybolamadan silahı ateşleme fırsatı bulabilirdi.

Ama tek kaçış yolunun orman olmadığını unutuyordu Tom, hafifçe geri adım attı.

“Roland,” dedi sonra Adriana, adamı ayağıyla dürterek. “Uyuşturucu mu bunlar?”

“Adriana, bana yardım et...”

“Sen uyuşturucu mu satıyorsun? Masum insanların hayatlarını mahvettiğin yetmiyor da bir de uyuşturucu mu satıyorsun?”

“Lütfen... Adriana... Yardım et...”

“Ben bütün bunları Tom’un üzerine açgözlülüğten değil, oğlumuzu kurtarmak için attım.” Sesinden bir yılanın gibi zehir akıyordu sanki.

“Bana tuzak kuran sen miydin?” dedi Tom, duyduklarına inanamıyordu. “Roland değil miydi yani? Sen miydin?”

Adriana bir an için kocasını unutmuş gibiydi. “Tom, canım... Gerçekten çok üzgünüm. Sana kendimi ne kadar kötü hissettiğimi anlatamam.”

“Neden?”

“Ailemi korumak için. Oğlum kurtarmak için. Birinin tüm bunları üstüne alması gerekiyordu, o da sen oldun.”

Tom titriyor, ısınmak için de kızını kendisine yakın tutuyordu. Adriana’yı konuşturup vakit kazanmaya çalışırken Jill’i de kendisiyle beraber arkaya çekti.

“Neden ben?”

“Çünkü kalıba uyuyordun. Kızlarla çalışıyorsun, yıllardır koçluk yapıyorsun, yakışıklısın, kızlar sana hayran. İnanması kolay bir şeydi yani, bu kadar basit. Polisin en nihayetinde Mitchell’in peşine düşeceğini biliyordum, düştüler de.”

“Tüm bunları oğlunu korumak için mi yaptın? O çocuk bir suçlu ve sen onu kurtarmak için beni mi mahvediyorsun?”

“Ben zaten bir oğlum kaybettim. Şimdi Mitchell’in da hayatını mahvetmesine seyirci kalamazdım. Hem beni yargılamadan önce, kendine bir sor bakalım. Kızını kurtarmak için sen ne kadar ileri giderdin?”

Rainy, var gücüyle gaz pedalına bassa da araba daha hızlı gitmiyordu. Aracın üzerine kondurduğu kırmızı lamba da,

Shilo'nun ıssız yollarında karşılaşabileceği az sayıda aracı, kendisi konusunda uyarmak için yeterliydi. Carter, GPS konumunu doğru girdiğinden emin olmuştu ama Mitchell'in kendilerine doğru yeri tarif ettiğinden de emin olamıyorlardı. Fakat olay yerine yaklaştıkça doğru iz üstünde olduklarına da inanmaya başladılar. Çocuk ısrarla, annesinin de babasının da Spot denen yerde olacağını söylemişti. Bu yüzden Rainy'nin, Tom ve Jill'in de orada olduğuna inanması gerekiyordu çünkü Mitchell bir konuda doğru söylediye bu, diğerlerinde de öyle yapmış olduğu anlamına gelirdi.

Sonra telsizden bir cızırtı duyuldu ve Carter, eyalet polisinden gelen soruya o anki konumlarını söyleyerek yanıt verdi.

"Takribi beş dakika sonra oradayız," dedi sonra da Rainy'ye.

"Ama o beş dakika çok geç olabilir."

Roland inliyordu.

"Sırlar..." dedi Adriana ona bakarak. "Bizim çok fazla sırrımız oldu. Sanırım Roland da ben de, elimizdekini korumak için doğru olduğuna inandığımız şeyi yaptık. İkimiz de oğlumuzun yaptığı bu korkunç şeyden haberdar olduğumuz halde bunu birbirimizle paylaşmak yerine düzeltmeye çalıştık." Adriana, Dee'nin silahını şimdi de kocasına doğrultuyordu.

"Adriana ne yapıyorsun?" diye bağırdı Tom.

"Midemi bulandırıyorsun," dedi Adriana da kocasına. "Ben oğlumuzu kurtarmak için elimden geleni yaparken sen ne yaptın? Stephen'ımı öldüren şeylere bulaştın. Bu iğrenç şeyleri başka birinin çocuğuna mı satacaktın? Sen ruhsuz, hasta herifin tekisin. Stephen da senin yüzünden öldü."

"Adriana... Yardım et..."

"Lindsey Wells'i oğlum mu öldürdü? Mitchell katil mi?"

“Hayır... Hayır... Mitchell onu bana getirdiğinde Lindsey hâlâ hayattaydı,” dedi adam güçlükle. “Ama ölmesi gerekiyordu, sen de biliyorsun. Oğlumuzun kurtulması için onun ölmesi gerekiyordu.”

“Sen mi  ld rd n?”

“Hayır, Dee yaptı. Dee’ye  ld rtt m. Adriana, lütfen... Her şeyi düzeltebiliriz.”

“Hiçbir  eyi d zeltemeyiz. Ama belki ben, her şeye sıfırdan ba lamayı ba arabilirim.” Yere diz   k p namluyu Roland’ın ba ından birkaç santimetre uzakta tuttu.

“Ho  a kal, Roland.”

Ve teti i çekti.

Adriana, onun beklediğinden çok daha hızlı bir şekilde ayağa kalkmış olsa da Tom harekete geçmeye hazırdı. Genç kadın Roland ile uğraşırken o da Jill'in kulağına fısıldayıp durmuş, Jill de onu hazır olduğuna ikna ederek Tom'un elini, hiç tahmin edemeyeceği bir kuvvetle sıkırmıştı.

Sonra, yüzüne sıçrayan kanlarla ürkütücü bir görüntüye bürünen Adriana, silahını daha da yukarı kaldırdı.

"Çok üzgünüm, Tom, ama ortadan kaybolmam lazım. Başka bir çözüm bulamıyorum." Jill'e nişan alıyordu.

Tom da kızını var gücüyle iterek Jill'in ayaklarını yerden kesti. Aşağıdaki traverslere çarpmasına engel olacak kadar geri çekilmiş olmayı umuyor, bunun için delice dua ediyordu. Sonra tam Adriana silahını ateşlerken o da sağa atıldı ve kurşunun havayı delip geçen sesiyle aynı anda, Jill'in suya düşme sesini duydu. Bir yandan da yerde iki kez yuvarlanarak Adriana'ya yaklaşma çabasındaydı.

Lütfen... Lütfen iyi ol, diye düşündü.

Sonra bir silah sesi daha duyuldu. Ve bir tane daha. *Pat! Pat!* Tom bir kez daha yuvarlanmış ve hedefine vurabilecek mesafeye gelince tek hamlede ayağa kalkmıştı. Ama hemen saldırmadı, Jill'in güvende olduğunu duyana dek harekete geçemezdi.

O gecikme de Adriana'ya ihtiyacı olan süreyi verince kadın yeniden toparlanıp silahını Tom'un göğsüne doğrultmuştu.

Ardından Tom, o beklediği sesi nihayet duydu.

“Yeşil! Yeşil!”

Jill'in kuş gibi şakıyan sesi, taş ocağının duvarlarından yankılanarak Tom'un kalbine dolunca o da hiç vakit kaybetmeden Adriana'nın üzerine atılmış ve kadının silahı üçüncü kez ateşlemesine engel olmuştu. Sonra birbirlerine dolanmış halde, delicesine dans ediyor gibi görünerek boğuşmaya başladılar. Bir süre sonra Tom'un, Adriana'nın kolunu tutan eli boşa çıkmış ve hemen ardından da kaç, namluyu karnında hissetmişti. O sırada Adriana'yı da kendisiyle birlikte uçurumun kenarına getirmeyi başarmış olan Tom, geriye doğru düşerken onu da çekti ve birbirlerine girmiş vaziyette aşağı yuvarlanmaya başladılar.

Zaman durmuş gibiydi. Tom, suyun üzerinde kayarken altlarındaki karanlık sonsuzmuş gibi görünüyor; vücutları ise ağırlıksız gibi hissediliyordu. Bu düşüşü bekliyordu aslında ama yine de şaşırmıştı. Anın hareketsizliğini bozan bir rüzgar kulaklarında uğuldarken Tom da dibe doğru inmeye başladı. Düşerken Adriana'nın geceyi bölen çığlıklarına ek olarak bir de silah sesi duymuştu.

Rainy, patikaya diğerlerinden önce ulaştı. Ona yetişecek kadar güçlü bacaklara sahip olmayan Carter'ın önüne geçmiş, sanki tüm Shilo alevlere bürünmüş gibi etrafı inleyen siren sesleri arasında koşmaya başlamıştı. Arabaların ani frenlerle durduğunu, açılıp kapanan kapıları, yeni eklenen sirenlerle birlikte artan telsiz cızırtılarını duyabiliyordu. Çektiği silahıyla birlikte koşmaya devam etti. Adrenalin başını döndürüyor, doğru düzgün düşünemiyordu.

Adriana neden Mitchell'ı bırakmıştı ki? Roland'ın

Tom’u Spot’a getirme sebebi neydi? Lindsey Wells neredeydi?

Sonra ağaçlardan kurtulup açıklığa geldi. Sahne, tam da Mitchell’in tarif ettiği gibiydi. Rainy, etrafına bakınıp da iki cesedi fark ettiği anda bir silah sesi ve suya düşen bir şeyin gürültüsünü duymuştu.

Hâlâ düşmeye devam eden Tom da, aşağıdaki suda bir yerlerde olan Jill’in sesini duydu. “Baba! Hayır!”

O sırada demiryolu traversleri, Jill’in çarpmamış olması için dua ettiği traversler, avına saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi fırlamıştı karanlıktan. Tom, suya çarptı ve etkiyi hafifletmek için vücudunu döndürdü. O sırada Adriana ile kafa kafaya çarpışmalarından çıkan o mide bulandırıcı kemik sesini de duyabiliyordu. Çıkan kanlar, hızla geçen bir teknenin fırlattığı deniz suları gibi üzerine sıçramıştı.

Tom, Adriana’nın hareketsiz bedenini kollarında tutarak suda süzölmeye başladı sonra. Nefes almasını zorlaştıran tek şey suyun soğukluğu değildi. Hayır, ters giden başka bir şey vardı. Karnında bir bölge, anormal derecede acıyordu.

Ve birden Tom, neden batmaya başladığını anladı. Su, burun deliklerine doluyor, o da hava yolunu temizlemek için öğürmeye çalışıyordu ama çektiği acı, boğulmaktan bile beterdi.

Görünmez bir merdivene tırmanır gibi, suyun içinde yukarı aşağı sallanan Tom’un ağzı, nefes almak için açılıyor; yuttuğu her bir damla da Tom’u daha aşağı çekiordu.

Kasları da yorulmaya başlamıştı. *Artık her an olabilir.*

Boğulmak, sinemalarda ya da televizyonda tasvir ettikleri gibi bir şey değil, çok daha korkutucuydu çünkü hiçbir uyarı göremiyordunuz. Ne bir su sesi ne de delicesine sallanıp sizi uyarmaya çalışan bir el. Tom, boğulmanın daha çok

beyinsel bir deneyim olduğunu biliyordu ama insanlar, boğulan bir kurbanın ne hissettiğini düşünürse düşünsün, aslında ölen herkesin sonu aynıydı: Kalbin çalışmayı bırakması.

Tom, serbest düşüşe geçen gevşemiş bedenine tekmeleleriyle karşı koymaya çalışıyor; hareketini kısıtlayan kotuna rağmen yüzeye çıkmaya çabalıyordu. Alev alev yanan ciğerleriyle insanın kemiklerini kıracak bir ağırlığın altında kalmış gibi daralan göğsününse bu konuda kendisine yardımcı olduğu söylenemezdi.

Sonra birden, tişörtünün çekildiğini hissetti ve tüm bedeni yukarı doğru atıldı. Ardından bir kez daha. Tom, artık düşmek yerine yükseldiğini hissediyordu. Yüzeye çıktığı anda ciğerlerine çektiği o kutsal hava ise yangınını söndürmeyi başarmıştı. Suyu tekmelemeye başladı sonra. Bir yandan, karnındaki kurşun yarasından kan aktığını da hissedebiliyordu. Ve o sırada Jill'i gördü. Genç kız da onun gibi suyu döverek ilerlemeye çalışıyor, bir yandan da Tom'un tişörtünü tutuyordu. Az ileride, suyun üzerinde yüz üstü yatmakta olansa Adriana olmalıydı. Ve Tom, traverslerin kadının kafasında açtığı çukuru görebiliyordu.

Sonra tişörtünün bir kez daha tutulduğunu ve çekildiğini hissetti. Jill, yüzerek kıyıya çıkmaya çalışıyor, babasını da yanında sürüklüyordu.

Kıyıdaki taşların ve kumların, boynuna ve kollarına battığını hissetmişti Tom. Gökyüzünde duran ayla yıldızları da görebiliyor fakat başı delice döndüğü için odaklanamıyordu. Hızla akıp giden düşünceleri arasında tekrar tekrar duyduğu sözcüklerse son oldu.

“Sakın öleyim deme, baba! Sakın öleyim deme!”

Tom güçlükle gözlerini açmış ve karşısında Rainy'nin gülümseyen yüzünü bulmuştu.

"Melek misin sen?" diye sordu sonra boğuk sesiyle.

"Hayır, değilim."

"Peki burası cennet mi?"

"Hayır, St. Elizabeth Hastanesi."

"Sana inanmıyorum. Burası cennet, eminim."

"Daha önce bir melek tarafından öpülmüş müydün?"

Tom, Rainy'nin sıcak dudaklarını önce göz kapaklarında, ardından da kendi dudaklarında hissetmişti. "Sanırım cennete çabuk alışacağım."

"Bence cennet bekleyebilir."

"Warren Beatty."

"Ne?"

"En sevdiğim Warren Beatty filmidir o. *Cennet Bekleyebilir.*"

"Anladım."

"Birlikte de izleyebiliriz."

Tom doğrulmaya çalışınca midesinde keskin bir acı hissetmişti.

"Acele etme," dedi Rainy.

Sonra Tom, en azından birinin kelepçelenmiş olmasını beklediği ellerini kaldırıp baktı. "Özgür bir adam mıyım hâlâ?"

“Şanslı bir adamsın. Kurşun midene girmeden sıyrılıp geçmiş ama yine de bir hasar var tabii.”

“Rainy... Neler oldu?”

“Boyd ailesi *Parents** dergisine kapak olamayacak, olan bu.”

“Adriana nasıl tuzak kurmuş bana? Neden?”

“Sen baygınken pek çok şey oldu.”

“Ne zamandır baygınım?”

“Üç gün. Bu dördüncü.”

“Jill?”

“O iyi. Lindsey Wells’in yanında.”

Tom’un yüzü ifadesizleşmiş, ağzı açık kalmıştı.

“Ama ben Lindsey’nin öldüğünü sanıyordum. Polis ormanda cesedini bulmuştu ve beni de bu yüzden tutuklayacaklardı.”

“Ormanda buldukları şey, onun kana bulanmış ceketi ve hemen yakınlarında senin bıçağındı. Frank Dee, onu öldürmesi gerekirken buz deposuna kilitlemeye karar vermiş. Görünüşe bakılırsa da... Ona tecavüz ediyormuş. Lindsey’yi öldürmek yerine elini kesmiş ve ceketini kana bulamış. Sanırım Lindsey ile birlikte kaçmayı planlıyordu ama Adriana buna izin vermedi. Willards Woods çalışanlarından biri buz deposunun üzerine kendi koymadığı kilidi görünce polisi aramış ve Lindsey’yi öyle bulmuşlar. Travma geçiriyor tabii ama en azından hayatta.”

“Tanrı’ya şükür,” dedi Tom. “Mitchell onu öldürmeye mi çalışmış?”

“Evet. Lindsey Tanner’ı arayıp Jill’in verdiği flaş bellekten söz etmiş. Tanner da Mitchell’ı aramış ve belleği geri almak için bir plan yapmışlar. Mitchell Lindsey’yi öl-

* Parents: Ebeveynlerin karşılaşabileceği her türlü sorunu aşmalarına yardımcı olmayı hedefleyen aylık bir dergi. (Çev. N.)

dürecekmış ama yapamamış. Onun yerine bayılana kadar boğmuş ve arabasının bagajına atıp evine geri götürmüştü. Sonra da babasıyla konuşup Roland'a her şeyi anlatmış. Bu yasa dışı görüntü işini ve Lindsey'ye ne yaptığını. Ama annesinin bu seks mesajları şebekesini çoktan öğrendiğini ve sonlandırmasını istediğini söylememiş."

"Seks mesajları şebekesi mi?"

"Çocuk yabana atılmayacak bir girişimciymiş. Bir sürü arkadaşıyla ve internetten tanıştığı yabancılarla anlaşp kız arkadaşlarını çıplak fotoğraf çekmeye ikna etmelerini sağlamış ve ona verdikleri her fotoğraf için para ödeyip fotoğrafları da internette satarak kâr etmiş. Epey talep olduğu halde yeterli miktarda ürünün bulunmadığı bir fetiş pazarına hizmet etmeye başlamış yani. Resmen servet kazanmış çocuk."

"Tanner Farnsworth peki?"

"O da işin içindeymiş. Gretchen Stiller da öyle."

"Kız kendi arkadaşlarından çıplak fotoğraf mı topluyormuş?"

"Seks mesajları herkesin ilgi alanına giriyor."

"O zaman Mitchell, annesinin bana tuzak kurduğunu biliyordu?"

"Aynen öyle. Ailenin her üyesi bir diğerinden sır saklıyor."

"Adriana'nın Dee'yi ve Roland'ı nasıl öldürdüğünü gördüm. Kadın gözünü bile kırpmadı."

"O hiç de görüldüğü gibi biri değilmiş," dedi Rainy Tom'un saçlarını okşarken. "Kadın neredeyse senin hayatını mahvedecekti."

"Ama nasıl? Bilgisayardan anlamaz ki."

"Anlamıyor, evet. Ama senin Cortland hakkında verdiğin ipucuna dayanarak pek çok kişiyi tutukladık. Onlardan biri, Aaron Donovan da tanık oldu ve bize her şeyi anlattı."

"Neyi anlattı?"

“Adriana, Simon Cortland’i baştan çıkarmış. Cortland’ın, kocası ile hisseler konusunda çevirdiği dolapları biliyormuş. Roland’ın, insanların adını lekeleyecek pek çok şey bildiğinden haberdarmış. Mitchell’in bu kadar parayı nereden kazandığını merak ettiği için de Cortland’ı kullanarak oğlunun bilgisayarına bir casus program yerleştirmiş ve seks mesajları şebekesini öğrenmiş.”

“Yani Adriana, Mitchell’in suçlarını benim üzerime yıkmak için Cortland’ı kullandı.”

“Simon Cortland, Lindsey’nin kablosuz ağına girerek seninle yaşadığı o sözde ilişki hakkındaki blog gönderilerini yazmış. ‘Fidelius Büyüsü’ oymuş, Mitchell’in kurbanlarından birinin mesajlarını sana gönderen de. Marvin haklıymış.”

“Nasıl yani?”

“Seni, oyuncularından biriyle yatıyor gibi gösterme fikri Adriana’dan çıkmış.”

“Neden?”

“Seni bir cinsel suçlu gibi gösterip jürinin bu işi yürütebileceğine inanma olasılığını arttırmak için. Donovan’a göre, Adriana planının bozulmasından korkmuş ve kefaletini de bu yüzden ödemiş. Dikkatleri kendinden ve Mitchell’dan, olabildiğince uzak tutmak istemiş çünkü. Kim seni hapten çıkaran kadının aynı zamanda oraya girme sebebin olduğunu düşünür ki?”

“O zaman o Leterg programını bilgisayarına yerleştiren de Cortland mıymış? Banka hesaplarını halleden?”

“Evet. Ama evdeki bilgisayarına erişmekte zorlandığından, özellikle de o alarm sisteminden sonra, işyerindekini kullanmış.”

“Neyse ki.”

“Kesinlikle. Ben de bozulan pil sayesinde fark ettim durumu.”

“Ya James Mann?” Tom gözlerini kapatmış, Mitchell Boyd ve Aaron Donovan’ın, Rainy’ye hikayelerini anlatırken nasıl göründüklerini hayal etmeye çalışmıştı.

“Simon tam bir fırsatçıymış. PrimaMed’in ilacın onayını beklediğini biliyormuş. Basın bildirimlerini onun çalıştığı şirket yazmış zaten. Eh, Roland Boyd’la hisseler üzerinde yaptıkları oyunlar da var zaten. Kendi deyimiyse ‘İki al bir öde’. Seni dibe çekerken Boyd ile ikisi de para basacaktı yani.”

“Peki Marvin’i kim öldürdü?”

“Frank Dee. Ve maalesef, Lindsey tüm olup biteni görmüş.”

“Neden?”

“Çünkü Marvin, Cortland ve Boyd arasındaki ilişkiyi çözmüş. O yüzden de Boyd, Marvin’i ortadan kaldırmış.”

Tom gözlerini sıkıca kapatmış, öfkesini dindirmeye çalışıyordu. “Boyd hak ettiğini bulmuş,” dedi sonra. “Dee de öyle.”

“Sen de tabii. Artık özgürsün.”

“Yirmi dört saatten kısa bir sürede tecavüzcü, çocuk pornosu izleyen, uyuşturucu kaçakçısı bir adamdan neredeyse püripak bir adama dönüştüm.”

“Neden neredeyse?”

“Eh, sonuçta bir sürü polis arabasını ateşe verdim.”

“Öyleyse sana iyi bir haber vereyim. Çavuş Brendan Murphy ile konuştum. Sana böyle davrandığı için çok üzgün. Yani bence, başın beklediğin kadar belada olmayabilir. Benim tahminim, denetimli serbestlik alacağın ve hapse girmeyeceğin yönünde.”

“Yine de bir avukata ihtiyacım olacak.”

“Bence de bu akıllıca bir hareket olur.”

“Bana bir iyilik yapar mısın?”

“Elbette.”

“Amanda Pressman’ı ara. Ondan başka avukat istemiyorum.”

Son

Shilo Lisesi'nin otoparkı, koşucularla tıklım tıklım dolmuştu. Birinci Geleneksel Gençlerin Güvenliği ve Marvin Pressman Adına 5km Koşusu için kayıt olan bin kişi, şu anda bahçede ısınma hareketleri yapıyordu. Bu kadar kısa zamanda böylesi bir organizasyon yapmak, Tom'un Rainy'nin yol gösterişi ve uzmanlığı olmadan asla başaramayacağı bir şeydi. Hatta bunu yapma konusunda onu teşvik eden de Rainy olmuştu. Kendisi her yıl, Newton'da Melanie Smyth için düzenlenen anma koşusuna katılıyordu ve deneyimlerini de memnuniyetle buraya aktarmak istemişti.

New Hampshire'ın Shilo isimli bu sessiz sakin kasabasında yaşanan olayların medyada yankı uyandırması, hem koşunun adının duyulmasını sağlamış hem de organizasyona sponsor bulunmasına ön ayak olmuştu. Marvin'in adına açılan hesaba yapılan bağış miktarı oldukça yüksekti.

Shilo'nun yalnızca bir trafik ışığına sahip ana yolu, böylesi bir kalabalığı kaldıracak kapasiteye sahip olmadığından koşucular, Silver Lake'den servislerle alınıp koşunun başlayacağı noktaya, okula getirilmişlerdi. Ayrıca herkesin yarışa katılabilmek için yüz dolarlık bir bağış yapması gerekirken çoğu insan bunu ikiye bile katlamıştı.

Ama biri vardı ki, bu miktarı ona katlayarak fark ya-

ratmış; karşılığında da başlangıç noktasına yakın bir telefon direğine posterinin asılmasına hak kazanmıştı. Kasaba dışından gelen koşucular, bu rekor bağış yapan kişinin posterine bakıp onu tanımadan geçse de Shilo halkının tümü, Çavuş Brendan Murphy'yi gayet yakından tanıyor-du. Murphy, Tom'un başına gelenlerden kendisini sorumlu tuttuğu için böyle bir bağışla vicdanını rahatlatmak ve özür dilemek istemişti.

Jill, Tom'un hareketsiz ve kanlar içindeki bedenini o taş ocağından çıkaralı yedi ay oluyordu. Koç, artık cezasını çekmeye hazırdı ama işlerin nasıl sonuçlanacağına dair de en ufak bir fikri yoktu.

Avukat olarak Marvin'in kız kardeşi Amanda'yı seçmiş; o da memnuniyetle bu görevi kabul etmişti. Marvin de böyle olmasını ister diye düşünüyordu çünkü. Tom'un uyuşturucu meselesi zaman aşımına uğrayalı çok oluyordu ama hazırladığı bomba, yaptığı saldırılar, Sullivan'ın arabasını çalması ve tutuklama emrine karşı gelmesi için aynı şeyi söylemek mümkün değildi.

Öte yandan medya, Tom'u bir halk kahramanı gibi gösteriyordu. Ne olursa olsun ailesini korumaya ant içmiş bir adam. Bu süreçte bir çocuk pornosu şebekesini çökertmiş ve yüzlerce insanın hayatını mahvetmiş bir finansal dolandırıcılığı ortaya çıkarmış olmasının da etkisi yadsınamazdı elbette. Ama Tom, medyanın ya da halkın kendisini nasıl gördüğüyle ilgilenmiyordu. Onun için en önemli olan şey, kızının artık tehlike altında olmayışydı. Bu yüzden de cezası neyse çekmeye razıydı artık. Ama savcılık Amanda'nın talebini sorgusuz sualsiz kabul etmiş; Tom'un, kabahatlerden sayılan halkın huzurunu bozmak suçunu itiraf etmesi karşılığında hapis yatmak yerine gözetim altında tutulması konusunda anlaşma yapmıştı.

Bahar güneşi, vakit öğleye yaklaşırken tüm parıltısıy-

la etrafı aydınlatıyordu. Sonra ısınmaya çalışan Lindsey Wells'i gördü Tom. Kız da onu görünce el sallamış ve Tom'a hüzünlü gibi gelen bir tebessümle selam vermişti. Lindsey'nin önünde uzun bir yol olduğunu biliyordu Tom ama gelişme göstermediği de söylenemezdi. Artık yavaş yavaş arkadaşlarıyla görüşmeye ve bu koşu için antrenman yapmaya başlamıştı mesela. Ayrıca Jill de, ağlamadan uyuyabildiği geceler olduğunu söylüyordu.

Willards Woods'taki Spot'ta gerçekleşen o silahlı saldırıdan sonra pek çok tutuklama gerçekleşmişti. Simon Cortland, birçok ortağıyla birlikte hisse senetlerinde çevirdikleri oyunlar ve internette insanların itibarlarını zedeleyecek saldırılarıyla ilişkili pek çok suçla itham edilmiş; bu süreçte Cortland'ın kurduğu tuzakla suçlu konumuna düşen pek çok masum insan da aklanmıştı. Birçok dosya da inceleme sürecindeydi. Bu sırada Gill Sullivan, dolandırıcılık suçundan hapse atılmış; Roland Boyd'un finansal imparatorluğu da ölümüyle birlikte çökmüştü.

İki cinayet teşebbüsü ve seks mesajı şebekesiyle ilintili çok sayıda başka suçtan yargılanacak olan Mitchell Boyd da hapisteydi. Tedarikçileri de aynı şekilde tutuklanmıştı üstelik ve mahkeme günlerini bekliyorlardı. Bir yetişkin olarak yargılanacak olan Mitchell, kefaletle salıverilme hakkından faydalanamamış fakat Jill'e bir mektup göndererek ona karşı gerçekten bir şeyler hissettiğini, operasyondaki diğer kızlara baktığı gözle bakmadığını ve fotoğraflarını kimseye satmadığını söylemişti. Tek bir kişiye bile.

“Satmamış olabilir,” demişti Jill de. “Ama bundan asla emin olamayacağız sanırım.”

Tom, orada olmaktan memnuniyet duyan koşucular kalabalığının arasından geçerek futbol sahasının yanındaki otoparka o güne özel olarak yerleştirilen sahneye gitmeye çalışıyordu. Kısa bir süre sonra oraya çıkıp yarışı başlata-

caktı. Rainy ve Jill'in o sahnenin önünde kahkahalar atarak sohbet ettiğini görünce ise mutluluktan boğazı düğümlenmişti. Rainy ve Jill'in arasında güzel bir bağ oluşuyordu ve Tom'un, bundan duyduğu memnuniyeti kelimelerle tarif etmesi imkansızdı.

"Baba!" diye bağırdı Jill onun yaklaştığını görünce deli gibi el sallayarak. "Bu muhteşem bir şey! Bu kadar insanın katıldığına inanabiliyor musun?"

"Kesinlikle muhteşem," dedi Tom da kalabalığın gürültüsü arasında sesini duyurmak için bağırarak zorunda kalarak. Ardından da kızına sarıldı.

Rainy de o sırada ona doğru uzanmış ve tutkulu bir öpücükle selam vermişti.

Jill bunu görünce gülümseyip göz kırparak babasına baş parmağıyla takdirlerini belirtmekten geri durmamıştı. Ara sıra da artık yüzük alışverişine çıkması gerektiğini söyleyerek onu kızdırmaya ve cesaretlendirmeye çalışıyordu.

"Daha çok erken," demişti Tom. Ama çoktan böyle bir arayışa başlamış ve ciddi ciddi alma planlarına girişmişti.

Böylesine zor koşullarda başlayan bir ilişkinin, başarılı olma olasılığının düşük olduğunu biliyordu Tom ama ona bakılacak olursa başlamaları da imkansız yakındı.

Esen rüzgar, taze çiçek kokularını burunlarına getirirken yepyeni bir günün de müjdecisiydi adeta. Tom, kızına bakıp gülümsedi.

"Ne?"

"Seninle ne kadar gurur duyduğumu söylemiş miydim?"

"Aşağı yukarı her gün."

"Ne kadar söylesem yetmeyecek sanırım."

Jill, babasının sevecen gözlerine bakarken kocaman gülümsemişti.

"Ben de seninle gurur duyuyorum, baba," dedi sonra. "Her şey için." Duraksamıştı. "İşini yeniden teklif ettikleri

doğru mu?” diye sordu ardından da. “Lauren Grass annesinden duymuş da.”

Tom, başını evet anlamında sallamıştı. “Etiler evet ama ben reddettim.”

Jill, bu cevabı beklemiyordu. “Ciddi misin? Niye?”

“Özel güvenlik sorumlusu olma konusunda teklifler alıp duruyorum çünkü. Koçluk yapmayı ve çocukları özleyecek olsam da bu daha kazançlı bir iş ve uzun vadede ikimiz için de daha iyi olacak. Güven bana.”

Jill’in duyguları gözlerinden okunuyordu. “Ben sana güveniyorum, baba,” dedi sonra. “Hem de her şeyden çok.”

Rainy de o sırada elindeki telsizle ilgileniyordu. Ardından Tom’a döndü. “Yarışa başlamaya hazırız, son otobüs de yolcularını indirmiş.”

“Çıkış işaretini kim verecek?” diye sordu Jill.

“Ben,” dedi babası da.

Ve sahneye çıkıp mikrofonu eline aldı.

“Affedersiniz,” diye girdi söze. “Merhaba koşucular, bir saniyenizi rica edebilir miyim lütfen?”

Ama kalabalığın, kendi gürültüsünden Tom’u duymasına imkan yoktu. O da iki parmağını kullanıp ısıklık öttürerek konuşmalarını kesip kendisine bakmalarını sağladı.

PANZEHİR

Eski karınız öldürölüyor.

Kızınızın en yakın arkadaşı sizin tarafınızdan yollanan mesajlar alıyor ve sıradaki kurban kızınız.

Bir numaralı şüpheli sizsiniz.

Avukatınız olmasını istediğiniz eski bir arkadaşınız tam sizin lehinize bir ipucu yakalamışken öldürölüyor.

Her adımınızı izleyen biri... Sizi hafızanızla gerilim dolu bir oyuna sürölklüyor.

Tom Hawkins, kızının okuduğı okulda çalışan bir lise öğretmenidir. Polis onu şüpheliler listesinde ilk sırada gösterdiğinde hayatı tuhaf çözümlerle karmaşık bir hal alır. Tom artık gizli bir pencereden hayatına bakacak ve on yıl önce gözden kaçırdığı bir gizemin onu nasıl da sarmaşık gibi ele geçirdiğini göreacaktır.

"Sizi şaşırtmacalarla dolu bir labirentin koridorlarında gezdirecek kadar gerilimli. Palmer benzersiz üslubu ve gerçekçi karakterler yaratmadaki ustalığıyla, uykusuz bir geceyi garantiliyor."

Associated Press

ISBN: 978-605-4629-69-3

9 786054 629893

